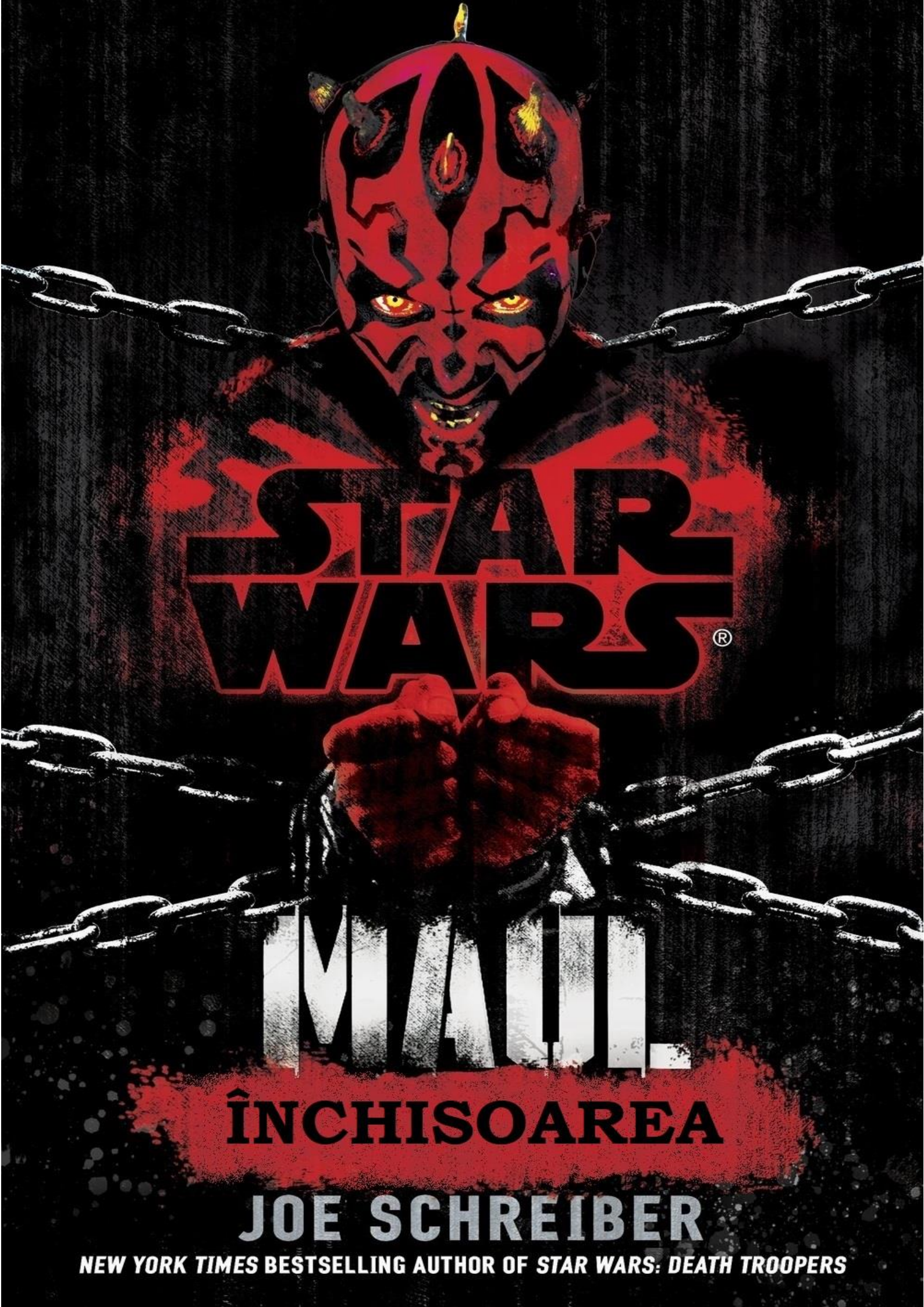
STAR WARS®
MAUL
ÎNCHISOAREA
JOE SCHREIBER
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF STAR WARS: DEATH TROOPERS

JOE SCHREIBER

MAUL
ÎNCHISOAREA

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Joe Schreiber
Star Wars – Maul: Lockdown
2014

JOE SCHREIBER

Joe Schreiber (născut în 1969) locuieşte în centrul Pennsylvaniei, şi este un romancier american cunoscut pentru romanele sale horror şi thriller. De asemenea, lucrează ca tehnician RMN la MRI Group din Lancaster PA. Joe Schreiber este autorul romanului horror Death Troopers, lansat în octombrie 2009, şi al romanului Red Harvest, lansat în decembrie 2010. Printre lucrările sale se mai numără Chasing the Dead şi Eat the Dark. Death Troopers a fost prima sa contribuție la universul Star Wars. A scris, de asemenea, romanul junior Solo: O poveste Star Wars: A Junior Novel.

DRAMATIS PERSONAE

Artagan Truax – deținut (bărbat uman)
Coyle – deținut (mascul Chadra-Fan)
Dakarai Blirr – ofițer de operațiuni (bărbat uman)
Darth Maul – deținut (mascul Zabrak)
Darth Plagueis – Lord Sith (mascul Muun)
Darth Sidious – Lord Sith (bărbat uman)
Dragomir Chlorus – Comisar, Comisia Galactică de Jocuri de Noroc (bărbat uman)
Eogan Truax – deținut (bărbat uman)
Jabba Desilijic Tiure – Lord al Crimei (mascul Hutt)
Komari Vosa – lidera cultului Bando Gora (femeie umană)
Sadiki Blirr – Director de închisoare (femeie umană)
Strabo – deținut, liderul grupului *Gravitație Masivă* (mascul Noghri)
Vesto Slipher – analist de teren, *Clanul Bancar InterGalactic* (mascul Muun)
Vas Nailhead – deținut, liderul *Regilor Oaselor* (bărbat uman)
Zero – deținut (mascul Twi'lek)

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1
COG HIVE SEVEN

Bam!

Primul pumn îl lovi pe Maul în lateral, învârtindu-i partea superioară a corpului din cauza forței impactului şi împingându-l înapoi cu o jumătate de pas înainte să-şi recapete complet echilibrul. Undeva sub picioarele lui, plăcile de aliaj ale podelei celulei păreau să tremure şi să se cutremure, amenințând să cedeze.

Scuipă un dinte şi îşi şterse sângele.

Creatura din fața lui era un trofeu ambulant al crimelor anterioare. Înaltă de doi metri şi jumătate, cu umerii masivi şi partea superioară a trunchiului învelită în plăci zimțate de armură primitivă care, în mod clar, servise cândva drept maxilar şi carapace unui prădător mult mai mare, părea să ocupe un întreg colț al celulei închisorii.

Maul se uită fix la ea. Fața sa cenuşie era un coşmar chirurgical, cu cicatrici ritualice, inele organice, ganglioane şi cârlige fibroase, cu saci albăstrui pulsând sub ochi, toate acestea adunându-se în jos şi în interior spre o gură deschisă, cu dinți ascuțiți. Chiar şi brațele sale păreau să fi fost smulse din două organisme diferite. Mâna dreaptă avea un pumn bont, iar cea stângă avea degete alungite, ca picioarele de păianjen, terminate cu gheare. Împreună formau un ciocan şi o lamă, unul făcut pentru a lovi, celălalt pentru a tăia. Dreapta fusese cea care apăruse de nicăieri cu câteva secunde mai devreme, aruncându-l pe Maul în spate şi scoțându-i un dinte.

Chestia se întinse şi luă incisivul lui Maul de pe podeaua celulei. Îndreptându-se, împinse dintele într-un spațiu gol din propria gură, răsucindu-l până când se fixă la locul lui. Apoi rânji la Maul ca şi cum l-ar fi întrebat dacă îi place să-şi vadă unul dintre dinți în gura lui – un alt trofeu pentru colecția sa.

Maul se uită înapoi la creatură. Şi apoi veni furia.

Iar furia fu bună.

Uniforma pe care i-o dăduseră era salopeta portocalie standard, a cărei țesătură grea îi tăia mişcarea în majoritatea direcțiilor. Maul auzi cusăturile sfâşiindu-se când sări spre adversarul său, reducând distanța dintre ei până la o jumătate de metru într-o fracțiune de secundă. *Chestia* răspunse exact aşa cum sperase, ridicându-se cu nerăbdare pentru a-i întâmpina atacul. Brațele sale nepotrivite se învârtiră sălbatic în fața lui, legănându-se şi zgâriind prin aerul întunecat şi stătut al celulei, iar vocea țipă într-o limbă guturală şi sufocată pe care nu o mai auzise niciodată.

Fie ca acestea să fie ultimele tale cuvinte, gândi Maul. *Chiar aici. Astăzi.*

Destul de aproape acum, încât putea să simtă mirosul de cadavru care se revărsa de pe el precum carnea stricată, se feri printr-o serie de mişcări reflexe. Ambele mâini ţâşniră şi apucară creatura de gât, ridicând-o deasupra capului şi strângând-o până când simţi tendoanele adânci ale gâtului începând să cedeze şi să slăbească în strânsoarea lui. Se auzi un pocnet umed şi înăbuşit de undeva din interiorul pieptului creaturii şi o gură bruscă de lichid cald, gros şi lipicios începu să ţâşnească din gât.

Sânge. Într-un jet negru.

Priveliştea nu îi oferi lui Maul nicio satisfacţie, ci doar conştientizarea vag enervantă că nu ar fi trebuit să-i ia atât de mult timp pentru a întoarce bătălia în favoarea sa. Cu toate astea, curmând rapid viaţa adversarului său ar fi restabilit un anumit echilibru necesar – dacă nu onoare, cel puţin răzbunare. Înteţi strânsoarea, iar ţipătul deveni mai puternic, transformându-se într-un ciripit frânt, ca de pasăre. Şi mai mult sânge sări în sus, negru ca cerneala şi vâscos, şi începu să i se verse din gură şi din orbite.

Destul.

Executând o rotire perfect echilibrată, Maul învârti creatura în jurul lui şi o trânti la podea cu un zgomot dur, lovind-o suficient de tare încât simţi plăcile de oţel reverberând sub picioarele sale. Capul creaturii căzu pe gâtul ei rupt, lăsându-se în lateral pentru a expune vasele de sânge care pulsau pe sub carnea sa cenuşie.

Abia acum îşi permise Maul să expire. După cum anticipase, nu avusese nevoie de bastonul cu sabia de lumină sau de Forţă pentru a elimina acea risipă de carne – nu că vreuna dintre ele ar fi fost cu adevărat o opţiune. Privind în jos, la faţa *chestiei*, îşi ridică piciorul şi îşi plantă călcâiul pe gâtul expus, gata să pulverizeze traheea, sau orice ar fi folosit *chestia* drept cale respiratorie, cu o singură lovitură decisivă. Pentru o clipă, îi întâlni ochii injectaţi şi inerţi.

Acum, instrui el *chestia*, care părea să-şi dea seama că era predestinată să-şi termine ultimele secunde patetice din viaţă aici, în obscuritatea fără nume. *Mori!*

Dintr-o dată, cu o viteză orbitoare, creatura se desprinse şi ţâşni în poziţie verticală, întinzând mâna la spate pentru a scoate ceea ce părea a fi un toiag lung. În timp ce toiagul se îndrepta ca o ceaţă spre el, Maul îşi dădu seama că arma, pe care o luase mai întâi drept o bucată de lemn sau un fel de hibrid biomecanic, era de fapt un organism viu – un şarpe al cărui cap se întindea cu viteza fulgerului, prinzându-se de faţa lui şi înţepându-i ochii. Maul se dădu înapoi, dar prea târziu. Tresări când vederea îi dispăru, îngropându-l într-un întuneric instantaneu. Era a doua oară în tot atâtea secunde când *chestia* aceea îl prindea cu garda jos, iar acum ştia de ce: creatura era cumva izolată de Forţă, complet detaşată de câmpul profund de sensibilitate sporită din care îşi extrăgea în permanenţă informaţii despre împrejurimile sale. Capacităţile senzoriale intuitive pe care conta în orice bătălie normală, pur şi simplu nu existau acolo. O greutate acidă puse stăpânire pe nervii lui optici, picurând lent, infiltrându-se, scufundându-se adânc, şi îşi dădu seama că simţea deja cum otrava prelua controlul, răspândindu-se în straturi concentrice de amorţeală prin muşchii şi ţesuturile feţei.

Acum, râsul strident al *chestiei* era peste tot. Intenţionat. Triumfător.

Trebuie să pui capăt acestei situaţii chiar acum.

Maul se îndreptă. Vocea din cap era a lui, o evocare austeră a propriului său antrenament. Dar avea cadenţa inconfundabilă a Maestrului său – un ecou al

instrucției nemiloase cu ore, zile, ani de durere şi disciplină neclintită. Sidious nu era niciodată departe de el. Evocarea prezenței Lordului Sith aici îl readuse instantaneu la realitate cu o claritate totală.

Întinzându-se orb în sus, Maul apucă şarpele, prinzându-l complet alungit. Undeva, în orbirea lui, putu simți cum nervurile de piele ondulată ale *bastonului* se înfăşurau în jurul gâtului său, simți sutele de muşchi mici care se răsuceau şi se strângeau peste traheea sa, blocându-i căile respiratorii ca un ştreang viu. Următoarele câteva secunde aveau să fie cruciale. Se flexă, îşi aplecă capul şi îl smuci înainte, dar creatura nu se eliberă. Continuă să-l înconjoare, învârtindu-se în jurul lui, sfidând orice încercare de a o prinde.

Maul se forță să stea absolut nemişcat, într-o rigiditate perfectă, permițând şarpelui, în momentul său de încredere fatală, să se strângă şi mai tare, întinzându-se până când simți că-i revine capul în fața lui. Aşteptă în continuare. Mai mult decât orice putea să simtă mirosul fetid al adversarului său, putea să simtă ghearele acestuia cum îi zgâriau pielea, cum se răsuceau în fața lui, pentru a agăța. *Chestia* țipă la el, iar de data aceasta strigătul era de victorie pură, dar ar fi putut fi chiar un râset. Flămând, nebun. Un războinic care nu avea nimic de pierdut.

Tu nu eşti un războinic, gândi Maul. *Nu ştii nimic despre partea întunecată.*

Venise momentul. Apucă capul şarpelui, prinzându-i nasul bont şi gura cu colți. Degetele sale apucară partea superioară întinsă a acestuia, răsucind-o şi smucind-o, până când smulse capul şarpelui de pe corp cu un pocnet umed şi cărnos. Rezultatele fură instantanee. Cu o tresărire bruscă, şarpele se desprinse şi căzu, colacele începând deja să alunece de pe gâtul lui, iar Maul îşi permise o singură respirație înainte să-şi termine treaba. Undeva, în fața lui, atacatorul răspunsese deja la moartea armei sale cu un urlet de furie înşelată. Maul nu-l mai auzi. Oricât de primitiv ar fi fost, era totuşi doar emoție, un strigăt de slăbiciune nu mai instructiv sau mai relevant decât durerea pe care o alungase cu câteva clipe mai devreme. Nu-i mai era de folos acum, aşa cum nu-i fusese niciodată. Totuşi, profită de țipătul adversarului său suficient de mult timp pentru a se întinde spre gura deschisă a acestuia, simțind căldura umedă a respirației sale pe mâna sa în timp ce îşi recupera dintele, smulgându-l din gingii. Ținându-i gura deschisă, Maul înghesui capul rupt al şarpelui înăuntru, apoi strânse buzele cenuşii pentru a împiedica capul şarpelui să cadă. Smulse trei dintre piercingurile mai mari de pe brațul drept al creaturii şi le înfipse în sus prin buze, îndoindu-le în cârlige ghimpate şi închizând gura cu capul şarpelui încă prins înăuntru. Cu mâinile lipite de buzele creaturii, Maul simți cum capul se zvârcolea în interiorul gurii, înfingându-şi colții din reflex şi scuipând venin în timp ce atacatorul său se smucea în spasme şi încerca în zadar să țipe.

Termină-l.

Încă nevăzător, ținându-şi acum adversarul la distanță de un braț, Maul îşi înclină propriul cap în jos. Se împinse în față, înfingându-şi coarnele în ochii creaturii, simțindu-i striviți de scalp. Spasmele se opriră, iar Maul făcu un pas înapoi, eliberând trupul şi lăsându-l să se prăbuşească la picioarele lui.

Clipi şi îşi miji proprii ochi încă arzând, strângând propriul dinte în mână. Vederea începuse deja să îi revină în nuanțe tulburi de gri şi albastru metalic. Procesul era exasperant de lent, dar se întâmpla. Nu exista niciun motiv să nu presupună că în câteva ore îşi va reveni complet, iar când…

Podeaua începu să tremure.

Maul se întoarse, cercetând adâncurile celulei sale în căutarea sursei vibrației. Din jurul lui, o cacofonie de clinchete pusese stăpânire pe celulă, sunetul unor lanțuri masive trase prin roțile zimțate şi scripetele unei vaste piese de ceasornicărie. Umplea întreaga cameră, ridicându-se până la un vuiet asurzitor. Totul în jurul lui începuse să se deplaseze şi să se încline. Maul întinse mâna, vârful degetelor confirmând ceea ce începuse deja să bănuiască. Zidurile se apropiau.

Nu era o iluzie, nu era un efect secundar al unei viziuni infirme. Celula însăşi îşi schimba literalmente forma – plăcile individuale de oțel care formau pereții, podelele şi tavanul se suprapuneau şi alunecau împreună ca nişte solzi mecanici, curbându-se spre interior pe măsură ce înclinația podelei devenea mai abruptă, transformându-se într-un fel de bol, deschizându-se în mijloc pentru a crea o pâlnie.

Întinzând mâna spre spate, Maul apucă mânerul fixat de banca din spatele lui, agățându-se de el pentru echilibru şi ținându-se bine. În jurul lui, urletul şi țipătul metalului deveni tot mai puternic, în timp ce o gaură se deschise în mijlocul podelei.

Se încruntă, mijind ochii în ea. Vederea îi devenise suficient de clară acum încât să poată distinge cadavrul fără viață al fostului său atacator, chestia cu armura organică ruptă şi acum complet inutilă alunecând în jos spre centrul celulei. Se prăbuşi înainte pe o pată de sânge negru, un sclav al regulilor fizicii, trecerea sa în uitare fiind urmată la scurt timp de trupul flasc şi decapitat al şarpelui.

Maul privi cum războinicul şi *toiagul* treceau amândoi prin gaură şi dispăreau într-o baie de întuneric aproape la fel de adâncă precum cea din care el însuşi tocmai ieşise. Pentru o clipă – fusese real? – crezu că vede ceva palid şi fără ochi întinzându-se să sugă trupurile. Gaura se închise din nou, iar podeaua se deplasă, netezindu-se şi devenind din nou plată. Zăngănitul şi trepidațiile se opriră. Celula din jurul lui îşi reluă forma rectilinie anterioară.

Undeva în fața lui, un panou cu lumini roşii clipi şi se făcu verde.

Aşteptă în timp ce celula începea să-l ducă în sus.

Capitolul 2
SADIKI

Intrând în biroul ei, Directoarea Sadiki Blirr îşi îndreptă privirea spre grupul de holoecrane care se întindea pe toată lungimea peretelui ca un juriu de ochi acuzatori. Câteva dintre ecrane erau fluxuri de supraveghere dedicate, afişând diferite zone ale închisorii – sala de mese, infirmeria, labirintul de săli, tuneluri şi pasarele care se ramificau ca nişte raze din vasta zonă de galerii deschise, unde deținuții se agitau înainte şi după meciuri. Majoritatea ecranelor, însă, reprezentau apeluri primite care o aşteptau, o coadă de conversații pe Holonet cu agenții de pariuri, birocrați şi şefii diverselor combinații de jocuri de noroc, toate, fără îndoială, ca răspuns la meciul de aseară.

— Bună dimineața, doamnă Director, spuse vesel droidul administrativ 3D-4, în timp ce Sadiki traversa biroul. Şi cum ne simțim în această dimineață?

— Îmi trăiesc visul.

Se aşeză în spatele consolei centrale, unde cafeaua de dimineață o aştepta deja. Aplecându-se în față, introduse codul biometric pentru a-şi afişa programul de dimineață, urmărind rândurile de date care se derulau pe tabletele din fața ei.

— Scoate holofilmul meciului de aseară, te rog.

— Bineînțeles, răspunse 3D şi întoarse capul spre rândul de apeluri în aşteptare. Totuşi, după cum vă puteți imagina, avem deja mai mulți reprezentanți ai cazinourilor şi ai Comisiei de jocuri de noroc care sunt extrem de interesați...

— Pot aştepta.

— Poate că ar trebui să vă reamintesc şi de întâlnirea de dimineață cu...

— Mulțumesc pentru contribuția ta, spuse Sadiki, fără să ridice privirea. Este gata holofilmul?

— Cu siguranță, spus 3D cu tărie. Doriți să îl redau de la început?

— Te deranjează teribil?

— Deloc.

Droidul administrativ lucra cu ea de trei ani, iar faptul că era pur şi simplu neştiutor de sarcasmul ei era una dintre trăsăturile sale cele mai simpatice. Ciripi şi se roti, iar holoproiectorul său dedicat prinse viață, făcând deja ajustări subtile ale modulațiilor de amplitudine şi fază pentru a îmbunătăți imaginea. În spatele biroului ei, Sadiki se lăsă pe spate, îşi ridică picioarele şi luă o gură de cafea în timp ce întregul perete al biroului ei se umplea cu imaginile de la lupta de aseară.

Ar fi fost deja a treia oară când o urmărea.

Îşi făcuse un obicei din a vedea fiecare meci de cel puțin două ori – o dată în direct, în timp ce se desfăşura, şi apoi mai târziu, cu un ochi analitic pentru a vedea punctele forte şi punctele slabe ale fiecărui luptător în parte. Ceea ce descoperise de-a lungul a sute de lupte era că, uneori, la vizionări repetate, lupta însăşi apărea ca un al treilea organism, ceva mai mare decât oricare dintre combatanți, un fel de prezență compozită, împletită din sudoare, disperare şi, poate, de o eleganță neaşteptată, cu o personalitate proprie.

Fostul campion de aseară fusese o specie deosebit de monstruoasă pe care cel

mai sofisticat algoritm de recunoaştere al închisorii nu reuşise să o identifice. Înalt de doi metri şi plin cu cicatrice ritualice, fluturând un fel de baston viu şi prea puțin altceva, deținutul sosise aici, pe *Cog Hive Seven*, cu şase luni standard în urmă, împreună cu un transport de condamnați, dintre care doi fuseseră deja expediați în tranzit. De atunci, chestia sfidase toate încercările de clasificare. Țipa şi pălăvrăgea într-o limbă pe care niciunul dintre ei nu o recunoştea şi măcelărea sistematic tot ce i se opunea. Unii dintre gardieni crezuseră că este o femelă.

De cealaltă parte se afla deținutul nou sosit – un Zabrak chel şi musculos, cu pielea roşie, acoperită de tatuaje negre şi cu o coroană de zece coarne vestigiale. Chiar şi acum, după mai multe vizionări, Sadiki nu-şi putea lua ochii de la el. În momentele finale, atunci când Zabrakul distrusese bastonul-şarpe, smulgându-i la propriu capul şi dându-l de mâncare adversarului său, simțise un tremur întunecat de emoție pe care nu-l mai trăise de mult timp. Presupunea că era aceeaşi fascinație primară care îi făcea pe jucătorii din întreaga galaxie să parieze milioane de credite în timp ce se adunau pentru a urmări în direct transmisiunile holografice ale luptelor.

Când lupta se termină, îngheță holoimaginea pe fața noului campion, cu pielea lui roşie şi ochii galbeni care o priveau. Privindu-l, luă gânditoare o înghițitură din cafea.

— Şi-a luat înapoi dintele, spuse ea în cele din urmă.

Capul lui 3D se întoarse spre ea.

— Poftim?

— Noul nostru campion. Înainte să-şi ucidă adversarul, şi-a luat înapoi dintele.

— Poate că e un obicei pentru specia lui să…

— Cum îl cheamă? întrebă ea. Pe noul deținut?

— Prizonierul 11240? îi răspunse 3D. Mi-am luat deja libertatea de a încărca toate datele relevante pe tableta dumneavoastră.

Sadiki introduse numerele în consola din fața ei, urmărind cum se derula pe ecran dosarul noului ei campion. Putu citi:

Deținutul 11240
Data intrării: 01102211224
Nume: Jagannath
Specia: Zabrak
Sex: Bărbătesc
Înălțime: 1,75 metri
Masa: 80 kg
Ochi: Galbeni
Piele: Roşie
Ocupația anterioară: Mercenar
Acuzat de: crimă

— Asta e tot? Sadiki apăsă cursorul, dar ecranul era gol. Unde este restul?

— Nu mai este nimic.

— De unde a apărut? Poate cineva să-mi spună măcar asta?

— A fost prins în timpul unei verificări de rutină a coloniilor miniere de pe Subterrel, unde autoritățile locale l-au identificat în urma unei acuzații de crimă. Culturile inițiale de laborator şi analizele de sânge sunt încă în aşteptare. Droidul pocni şi vâjâi spre ea, cu fotoreceptorii luminându-se. Până acum a scăpat de orice clasificare mai detaliată. Doriți să comand un examen psihiatric complet?

Sadiki se gândi înainte să scuture din cap.

— Nu, nu încă. Deocamdată să vedem cât rezistă. Nu ar fi primul scandalagiu care trece pe aici şi se stinge repede.

— Bineînțeles, spuse 3D. Dacă nu mai e nimic altceva, îl am pe Comisarul pentru Jocuri de Noroc Chlorus pentru dumneavoastră. Şi pe Eamon Huang de la cazinoul de pe Ando Prime. Cu cine ați dori să vorbiți mai întâi?

— Chlorus? Sadiki se trezi întinzând instinctiv mâna în sus pentru a-şi verifica reflexia în cel mai apropiat ecran, trecându-şi degetele prin breton. Fă-mi legătura cu el.

— Foarte bine.

Holoecranul trecu la o imagine în mărime naturală a unui om cu părul argintiu, cu aspect distins, îmbrăcat într-un palton cu două fețe, care curgea lin până la glezne. Dragomir Chlorus avea cel puțin şaizeci de ani, dar chipul său cu ochi măslinii, bronzat aproape tropical, părea cu douăzeci de ani mai tânăr, chiar şi încrețit de ridurile de nerăbdare pe care le purta acum.

— Domnule Comisar, spuse Sadiki, ridicând paharul în semn de salut. Arătați elegant, ca întotdeauna. Într-o zi va trebui să-mi spuneți secretul de a nu îmbătrâni nici măcar o zi. Este dietetic?

— Da, spuse Chlorus sec. Am eliminat din dieta mea toate linguşelile gratuite. Faimoasa lui încruntare se adânci, desenând paranteze profunde de o parte şi de alta a gurii sale. Acum, sper că asta rezolvă toate amabilitățile dintre noi?

— Mm. Sadiki sorbi din cafea şi aprobă din cap. Se pare că da.

— Bine. M-ai făcut să aştept destul de mult, doamnă Director, şi, indiferent de ceea ce ai auzit, galaxia nu se învârte în jurul tău.

— Din păcate, nu. Sadiki zâmbi, cu sprâncenele ridicate. Dar a fost o vreme când se învârtea, nu-i aşa?

Chlorus clipi.

— Sunt sigur că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bineînțeles că nu, spuse ea, încă zâmbind. Ei bine, lăsați-mă un moment să-mi iau o față de penitent şi apoi puteți să-mi spuneți ce am făcut astăzi ca să jignesc sensibilitatea delicată a Comisiei Galactice de Jocuri de Noroc.

— Nu este un prilej de glumă, doamnă Director. Ce fel de operațiune desfăşurați mai exact acolo?

Sprâncenele lui Sadiki se ridicară.

— Doamne, ce formali suntem în dimineața asta. Şi apoi, împreunându-şi mâinile pe birou: Bine. Deci, după cum ştiți, *domnule Comisar*, *Cog Hive Seven* întruchipează o industrie profitabilă a jocurilor de noroc, oferind în acelaşi timp un serviciu valoros pentru milioane de…

— Cred că putem ocoli propaganda investițională. Vreau să ştiu despre noul deținut de la meciul de aseară. Şi vreau să ştiu exact câte credite ai câştigat când şi-a făcut praf adversarul.

— Eu personal?

— Nu face pe timida cu mine, răbufni Chlorus. Vei descoperi că nu am nici timp, nici temperamentul necesar pentru asta.

— Oh, Doamne. Şi mie îmi plăcea să cred că am descoperit deja tot ce era de ştiut despre tine. Coborându-şi capul, Sadiki îi aruncă cea mai bună privire inocentă a ei. Să înțeleg că alegătorii tăi nu au fost mulțumiți de rezultatul meciului?

— E puțin spus, zise Chlorus. Iar în această dimineață aveți plasatori de pariuri şi cazinouri de pe toate planetele Nucleului care îşi smulg părul din cap din cauza acestei afaceri. Sincer, nu-i condamn. Campionul vostru în exercițiu, orice ar fi fost chestia aia, fusese favorit cu un avantaj nebănuit de mare. Câştigase şase meciuri la rând. Dar Zabrakul ăla l-a învins fără probleme.

— A învins şansele, zise Sadiki şi ridică din umeri. De aceea i se spune *răsturnare de situație*.

— Pot să vă reamintesc, spuse Chlorus, cât de des s-a întâmplat asta în ultima vreme în instalația voastră?

— Stai puțin. Sadiki se aplecă în față. Doar nu vreți să insinuați că ne bucurăm de vreun avantaj nedrept?

— Eu niciodată…

— După cum ştiți, eu şi fratele meu determinăm şansele fiecărei lupte printr-un algoritm unic bazat pe istoricul luptelor, greutate, cazier judiciar şi tot felul de factori atenuanți, ale căror detalii sunt disponibile pentru milioanele noastre de abonați. Dacă aceste elemente individuale însumează sau nu o victorie, bineînțeles, nu este niciodată un lucru sigur. Ridică din nou din umeri. De aceea este considerat un joc de noroc.

— Totuşi, casa câştigă întotdeauna.

— La fel ca milioane alții. Ea îl privi cu atenție. Este o afacere, domnule Comisar.

— Una extrem de profitabil.

— Asta este o întrebare?

Chlorus îşi drese gâtul.

— De la înființarea sa, spuse el, nu există nicio îndoială că *Cog Hive Seven* s-a bucurat de o popularitate fără precedent în rândul comunității de jucători…

— Ce bine că spui asta.

— Dar, în acest moment, v-aş reaminti să fiți conştienți de faptul că există un număr tot mai mare de proprietari de cazinouri, bancheri galactici şi… Chlorus ezită. În special sindicate criminale mărunte care controlează activitatea de jocuri de noroc din Inelul Exterior, care au observat cu toții cât de regulat stabileşti cotele şi apoi reuşeşti să le bați.

— Despre ce sindicate este vorba, mai exact? întrebă Sadiki. Şi nu cumva genul acesta de lucruri se află în afara domeniului tău de influență?

— Nu mă asculți.

— Oh, zise Sadiki, ba cred că da. Eşti îngrijorat de faptul că membrii Comisiei vor să salveze aparențele în rândul amicilor din *Clanul Bancar InterGalactic* şi să-ți mențiii reputația personală de a fi dur cu corupția şi crima organizată. Toate astea sunt lucruri pe care le respect. Dar nu cred că e nevoie să mă amenințiți cu amenzi…

— *Amenzi?* Chlorus se aplecă uşor în față, iar vocea i se înmuie, devenind aproape blândă. Sadiki, am să te opresc chiar aici. Îți cunosc înclinația spre un comportament neortodox, dar din respect pentru istoria noastră comună, vreau să consideri asta ca pe un avertisment amical. Făcu o pauză, suspină ca un om care se pregăteşte să ridice o greutate deosebit de greu de purtat, apoi se adună şi continuă. Dacă *Cog Hive Seven* foloseşte informații din interior pentru a-şi plasa propriile pariuri, atunci tu, dintre toți, ar trebui să ştii că ultimul lucru de care trebuie să îți faci griji este Comisia de Jocuri de Noroc.

— Adică ce înseamnă asta? Că vor apărea o mulțime de Vigo din *Soarele Negru* şi îşi vor arunca influența asupra închisorii mele? Scoase un râset gutural. Cu tot respectul, mi-ar plăcea să-i văd încercând.

— Nu neapărat *Soarele Negru*.

— Cine, atunci?

Chlorus aruncă o privire neliniştită spre dreapta, spre ceva din afara ecranului pe care ea nu-l putea vedea.

— Am spus destule. La revedere, Sadiki.

— Aşteaptă o secundă…

Dar Chlorus dispăruse. Întrerupse deja transmisia. Lăsându-se pe scaun cu un oftat, Sadiki întinse mâna după cafea, doar pentru a constata că se răcise.

— Minunat. Aruncă o privire prin birou după droidul ei. 3D, poți, te rog, să încălzeşti asta pentru mine şi să afli pe cine ar trebui să liniştesc în continuare?

— Cred, spuse o voce din uşă, că probabil eu ar trebui să fiu acela.

Sadiki aruncă o privire spre Muunul înalt şi subțire care părea să se fi materializat fără avertisment în trapa deschisă a biroului. Văzu cu o anumită consternare resemnată că era îmbrăcat în ținuta de semnatar al Fiduciei Palo, o tunică verde cu guler rotund, pantaloni mulați şi cizme. Uniforma îi spunea tot ce trebuia să ştie despre cine era şi, cel mai probabil, de ce venise.

Cu un zâmbet rece, se ridică din spatele biroului.

— Îmi pare rău, ne cunoaştem?

— Vesto Slipher, spuse Muunul. *Clanul Bancar InterGalactic*. Am mai vorbit înainte prin Holonet, dar nu am avut niciodată plăcerea unei întâlniri față în față.

— Ei bine. Îşi lăsă zâmbetul să tragă doar puțin de colțurile gurii. Întotdeauna este o plăcere să primeşti o vizită neaşteptată din parte *Clanului*.

— Serios? Zâmbetul lui Slipher se potrivi cu al ei. Expresia ta îmi spune altceva.

— Oh, nu o luați personal. Deci era genul acela de dimineață. Sadiki se uită la 3D, apoi din nou la Slipher. Eşti în programul meu?

— Am încercat să vă spun…, începu să protesteze droidul, dar Slipher zâmbi pur şi simplu.

— Draga mea, spuse Muunul, cu infinită politețe, *eu sunt programul tău*.

Capitolul 3
MISIUNEA

Maul se deplasa prin sala de mese a închisorii ca un prădător recent eliberat din cuşcă, trecând elegant prin mulțime, despărțind-o fără să arunce nici măcar o privire. Unii dintre deținuți făcură un pas înapoi pentru a-i permite să treacă, în timp ce alții pur şi simplu înghețară pe loc. Capetele se roteau pentru a-l privi în timp ce trecea. Zumzetul ambiental continuu al vocilor scăzu până la şoapte, iar şoaptele se transformară într-o tăcere vigilentă şi estimativă în timp ce îşi făcea loc printre ei.

Se îndreptă spre ultima masă şi se aşeză.

De cealaltă parte a mesei, doi deținuți care se aflau în mijlocul unei discuții – unul dintre ei, un om palid, cu aspect speriat şi cu o barbă de patru zile, celălalt un Gotal căruia părea să-i lipsească un ochi – se opriră din vorbit, îşi luară tăvile şi plecară în grabă. Maul rămase nemişcat, observând totul în jurul său fără să dea vreun indiciu că face asta. Deşi viziunea sa periferică încă nu-şi revenise complet după lupta de aseară, vedea suficient pentru a-şi da seama că devenise obiectul actual al atenției tuturor. Chiar şi gărzile de pe pasarelele de deasupra păreau să fi intrat în stare de alertă, fiecare având o mână pe blaster, iar cealaltă sprijinită pe micile console plate pe care le purtau la centură. Atât de la deținuți, cât şi de la gardieni, Maul simțea un anumit amestec inconfundabil de teamă, disperare şi monotonie paranoică care se manifestă atunci când ființele vii erau împreună în spații închise pentru perioade de timp nedeterminate.

Îl dezgusta. Totuşi, cel puțin pentru moment, era acasă.

Păşise la bordul acestui canal plutitor cu mai puțin de douăzeci şi patru de ore în urmă şi, în acest timp, ajunsese să înțeleagă tot ceea ce trebuia să ştie despre acest loc. Ştia că restul timpului petrecut înăuntru va fi doar o chestiune de răbdare, de a-şi îndeplini misiunea fără să fie descoperit drept ceea ce era cu adevărat.

Niciunul dintre aceste lucruri nu va fi dificil pentru el. Erau pur şi simplu parametrii misiunii sale şi, ca atare, dincolo de orice îndoială.

Sosirea sa la *Cog Hive Şapte* se întâmplă prin amabilitatea singurului transport al zilei, o barjă închisoare fără nume, cu un interior golit care duhnea a antracit cu conținut ridicat de carbon şi carne nespălată. În cala de marfă se aflau alți treizeci şi şapte de deținuți, a căror prezență Maul abia dacă o înregistră, după ce aprecie că niciunul dintre ei nu merita măcar o clipă din timpul său. Erau o mulțime urât mirositoare şi infestată de paraziți, cuprinzând o duzină de specii diferite, unii în mod clar deranjați şi mormăind între ei, alții privind în gol prin singurul hublou al navei, ca şi cum ceva din vidul negru şi fără adâncime putea da o perspectivă vieții lor nesemnificative şi inutile.

În tot acest timp, Maul stătuse separat de ceilalți deținuți, într-o linişte absolută. Se părea că unii dintre ei abia aşteptau să înceapă lupta. Pe măsură ce călătoria se prelungea, plictiseala devenise nelinişte, iar încăierările izbucniseră atunci când privirile pe furiş şi nemulțumirile mărunte izbucneau în acte de violență aparent neprovocate. La câteva ore de la începerea călătoriei, un ectomorf supramusculos cu ochi bulbucați ca de crab sări şi se năpusti asupra unui Rodian

care reuşise cumva să introducă ilegal la bord un bici pe care îl ascuțise şi pe care se pare că plănuia să îl folosească pe post de vibrolamă improvizată. Lupta nu dură mult şi numai atunci când purtătorul de lamă se lovi accidental de el, Maul ridică privirea suficient de mult timp pentru a înfige un cot şi sfărâma partea inferioară a coloanei vertebrale a Rodianului. Gărzile de la bord nici măcar nu clipiseră când Rodianul căzuse în lateral, gemând paralizat pe punte, unde rămase plângând pe toată durata călătoriei, privind în sus prin ochii umezi şi rugători.

Fusese singura dată în timpul întregii călătorii când Maul se mişcase. Când andocaseră în cele din urmă, o suită de ofițeri de corecție cu aspect obosit îi întâmpinară în hangar, conducându-i prin portul de acostare cu sulițe şi bastoane statice, efectuând scanări biometrice în timp ce noii deținuți pătrundeau, clipind, în împrejurimile necunoscute. Maul văzuse mai mulți gardieni în acel punct al procesării decât oriunde altundeva la bordul stației spațiale. Rămase nemişcat la capătul rândului, în timp ce un tânăr gardian nervos, pe a cărui legitimație scria *Smight*, trecea o baghetă peste el, scanând pentru a detecta infecții şi arme ascunse. Nu se putea confunda tremurul din mâna bărbatului în timp ce trecea bagheta prin fața lui Maul.

— Ştii de ce eşti aici, vierme? întrebase Smight, străduindu-se să-şi ascundă tremurul din voce în spatele unei note jalnice de bravadă.

Maul nu spusese nimic.

— Douăzeci şi două de ore standard pe zi, spuse Smight, eşti liber să te plimbi prin galerie şi prin sala de mese. De două ori pe zi, când auzi sunetul claxonului, te întorci în celula ta pentru verificare. Gardianul înghiți, umflătura din gât bombându-i-se în sus şi în jos. Orice încercare de evadare duce la uciderea imediată. Neprezentarea în celulă pentru verificare va fi tratată ca o tentativă de evadare şi va duce la moartea imediată. Ai înțeles?

Maul doar îl privise, aşteptând ca paznicul să-şi termine treaba şi să se retragă. În timp ce se îndepărta, îl auzise pe tânăr găsind suficient curaj pentru a striga o ultimă declarație.

— O să mori aici, vierme. Toți mor.

Urmă apoi infirmeria, o oră de decontaminare şi analize toxicologice, citiri neurologice şi electroencefalograme administrate de droizi neinteresați. După o rundă lungă de scanări ultrasonice ale întregului corp, o unitate chirurgicală GH-7 recondiționată introdusese o seringă lungă în pieptul lui Maul şi apoi o retrase, doar pentru a o băga din nou înăuntru la un unghi uşor diferit. O ultimă scanare confirmă ceea ce îi făcuse droidul, iar gardianul de la capătul celălalt al sălii îi făcu semn să meargă mai departe.

Ulterior, alți doi ofițeri înarmați cu arme de asalt E-11 apărură şi îl conduseră printr-o rețea ocolită de săli din ce în ce mai înguste. Ultima pasarelă conduse fără menajamente la celula sa, o cupolă fără caracteristici, placată cu aliaj, cu un diametru de aproximativ trei metri. Podeaua din carbon compozit avea culoarea ardeziei murdare. O singură gură de aerisire vâjâia deasupra capului. Intrând în celulă, Maul se aşeză pe singura bancă îngustă, privind la singura sursă de lumină, un panou banal de lumini galbene intermitente de pe peretele opus.

— Aici vei veni pentru izolare şi verificare, îi spusese unul dintre gardieni. Era un bărbat mai în vârstă şi grizonat, un veteran a cărui insignă îl identifica drept Voystock. Auzi claxonul, oriunde te-ai afla, ai cinci minute standard pentru a te

întoarce aici înainte de izolare, înainte să fii eliminat.

Maul îl privi cu răceală.

— Eliminat?

— Da, cred că nu ți-a spus nimeni. Paznicul dădu din cap spre unitatea de control gri, plată, prinsă de şold. Noi numim chestia asta *selector*. Vrei să ştii de ce?

Maul se uită la el.

— Oh, eşti un caz dur, nu? Voystock strâmbă din nas. Da. Toți încep aşa. Vezi tu, fiecărui deținut care trece prin infirmeria medicală i se implantează un detonator electrostatic subatomic în pereții inimii. *Ambele* inimi, din moment ce se pare că ai două. Ceea ce înseamnă că, dacă tastez numărul tău de înregistrare aici, 11240 – îşi trecu degetele peste tastatura *selectorului* – încărcăturile se declanşează. Şi atunci eşti *eliberat*. Definitiv.

Maul nu spuse nimic.

— Dar hei, zise Voystock cu un zâmbet strâmb, un tip dur ca tine nu ar trebui să aibă probleme aici. Se ridică şi îl bătu pe Maul pe obraz. Să ai o zi bună, da?

Lăsă trapa deschisă în urma lui, dar Maul rămăsese în celulă, stând nemişcat, lăsând ca noul său mediu să se desfăşoare în jurul său prin acumularea lentă de detalii fizice. Erau cuvinte zgâriate pe pereți, graffiti într-o duzină de limbi diferite, strigătele obişnuite de slăbiciune – rugăminți de ajutor, iertare, recunoaştere, morți rapide. Bancheta era dotată cu mânere, cu suprafața uzată de sutele de palme, ca şi cum deținuții care ocupaseră acea celulă înaintea lui ar fi avut cu toții nevoie de ceva de care să se agațe. Maul respinsese acest detaliu ca fiind irelevant.

Până când răsună claxonul. Se puse în şezut, deveni complet alert, în timp ce panoul de lumini galbene din fața lui încetă să mai clipească şi deveni roşu. Semnalul sună timp de cinci minute. Afară, Maul auzise voci, împreună cu zgomotele frenetice şi sunetul paşilor pe podele, în timp ce deținuții se grăbeau să se întoarcă în celulele lor. Când alarmele se opriră, auzi sunetele celulelor închizându-se în jurul lui. Pereții începură să tremure. Zgomote complicate de răzuire proveneau de undeva din adâncul structurii închisorii însăşi, scrâşnind împreună în aranjamente complicate de pneumatică. *Reconfigurare*. Maul se uită în jos. Podeaua de sub el începuse deja să se aplece în jos în formă de bol, în timp ce domul devenea o sferă perfectă. Şi celula începu să se întoarcă.

Abia atunci căpătară sens mânerele bine uzate de pe bancă. Se agățase de ele pentru a se sprijini, ținându-se în timp ce celula lui se rotea complet cu susul în jos şi din nou pe spate, apoi se rostogolea în lateral ca un simulator de zbor cu un accelerator de oscilații stricat. În tot acest timp, pocnetul metalic continuă, în timp ce diferitele plăci ale celulei sale se remodelau în jurul lui. Când rotația se opri, o trapă adâncită se deschise şuierând în ceea ce părea a fi o altă celulă goală, plină de umbră şi de puține alte lucruri. La început, Maul rămase pur şi simplu privind. Apoi făcu un pas înăuntru. Până să sesizeze prezența unei alte forme de viață în spatele lui – războinicul cu brațe nepotrivite şi cu bastonul viu – primise deja prima lovitură.

Şi acum, stând în mijlocul sălii de mese, simțind privirile celorlalți prizonieri asupra lui, simțind acumularea lentă de tensiune care se aduna în jurul lui ca un flux de particule ionizate încărcate electric, Maul îşi dădu seama că deținuții din *Cog Hive Seven*, atât individual cât şi colectiv, îi plănuiau deja moartea.

Lasă-i. Acest lucru nu va face decât să-ți uşureze sarcina.

Din tot ceea ce aflase până atunci, închisoarea era un canal deschis, iar

dispunerea sa circulară favoriza un sentiment iluzoriu de falsă libertate printre cei încarcerați. În realitate, capacitatea deținuților de a se plimba nestingheriți între lupte nu făcea decât să sporească sentimentul de animozitate care se infiltra constant între ei, dorința de a se sfâşia unii pe alții la cea mai mică provocare.

Maul îşi lăsă gândurile să se întoarcă la detonatoarele electrostatice pe care droidul i le implantase în camerele ambelor inimi, mici semințe ale morții pe care populația din *Cog Hive Seven* le purta cu ea în fiecare zi. În cele din urmă, pentru toate aceste creaturi patetice, libertatea nu era altceva decât promisiunea uitării. Indiferent de ceea ce făcuseră pentru a ajunge aici – lucrul de care fugeau, sau pe care visau sau sperau să-l realizeze –, acele detonatoare, cu un diametru de câțiva microni, reprezentau totalitatea vieților lor şi uşurința cu care puteau fi luate.

Trebuie să-l localizezi pe Iram Radique, îi spusese Sidious pe Coruscant în ultimele lor clipe împreună. Şi apoi, simțind reacția fizică pe care Maul însuşi nu reuşise să şi-o reprime, Lordul Sith adăugase: *Nu va fi atât de uşor pe cât pare*.

Potrivit lui Sidious, Radique era un traficant de arme extrem de retras, legendar în întreaga galaxie, o fantomă a cărei bază de operațiuni se afla undeva în *Cog Hive Seven*, deşi nimeni, nici măcar Sidious însuşi, nu putuse confirma acest lucru. Adevărata identitate a lui Radique era un secret bine păzit. În calitate de presupus deținut al închisorii, opera exclusiv în spatele unui palimpsest în continuă schimbare de intermediari şi de fațade, gardieni, şi deținuți, şi funcționari corupți, atât în interiorul, cât şi în exteriorul zidurilor schimbătoare. Cei care îl serveau, direct sau indirect, puteau să nu ştie pentru cine lucrau sau, dacă ştiau, nu i-ar fi putut identifica niciodată chipul.

Nu vei părăsi Cog Hive Seven, îi spuse Sidious, *până când nu-l vei identifica pe Radique şi nu te vei întâlni cu el față în față pentru a facilita afacerea în cauză. Ai înțeles?*

Înțelesese. Maul privi din nou prin sala de mese la sutele de deținuți care acum se holbau la el deschis. La masa alăturată, doi prizonieri umani – păreau a fi tată şi fiu – stăteau aproape unul de celălalt, ca şi cum s-ar fi protejat reciproc. Cel mai în vârstă, un veteran cu o mie de bătălii, cu o constituție puternică şi cu cicatrice, ținea în mână o bucată de sfoară cu noduri legate la intervale atent măsurate, în timp ce tânărul privea fascinat şi mut.

Trei mese mai departe, un grup de deținuți erau aplecați asupra tăvilor, zdrăngănind cu ustensilele. Când unul dintre ei îşi ridică capul, Maul îşi dădu seama că omului îi lipseau ochii – ca şi cum i-ar fi fost scoşi din craniu. Se întâmplase asta într-unul dintre meciuri? Mâna omului găsi furculița şi începu, timid, să bage mâncare în gură.

În cealaltă parte a camerei, un alt deținut, un Twi'lek, se uita fix la Maul. Lângă el, un Weequay cu fața arsă de soare ca o stâncă din deşert şi cu o jumătate de duzină de împletituri de păr, stătea inexpresiv. Vigilent. *Oricare dintre ei ar putea fi Radique*, gândi Maul, *sau niciunul dintre ei*.

Maul scană restul sălii de mese, absorbind totul dintr-o singură privire de ansamblu. Erau o sută de alianțe aici, simți el, bande şi echipaje şi întregi rețele de ordine socială a căror complexitate necesita o atenție deosebită dacă avea de gând să se descurce printre ele pentru a-şi îndeplini misiunea cu care fusese trimis. Iar timpul nu era un lucru pe care îl avea în cantități nelimitate. Era timpul să treacă la treabă.

Ridicându-şi tava, aruncă resturile mesei în cel mai apropiat coş de gunoi şi porni în diagonală prin sala de mese. Erau grupuri de deținuți strânşi în jurul ieşirii, iar el o luă la stânga, urmând peretele până la o trapă din colț, din care ieşea mirosul de mâncare ieftină de închisoare, amestecat cu duhoarea de soluție de curățare.

Era exact ceea ce căuta.

Se strecură înăuntru.

Capitolul 4
COYLE

Bucătăria închisorii era la fel ca orice bucătărie în care fusese Maul vreodată, frenetică şi zgomotoasă, plină de destui deținuți şi droizi de serviciu, astfel încât să se poată strecura printre ei fără să atragă prea mult atenția. Fiecare suprafață era plină cu mâncare şi ustensile – blocuri masive de chiftele de bantha pe jumătate decongelate picurau de pe tejghea; oale enorme fierbeau pe aragaz. Aerul lipicios duhnea a proteine sintetice ieftine, sos şi amidon, toate acestea ridicându-se în aburul maşinii de spălat vase, de dimensiuni industriale, fixată cu şuruburi pe podea în colț, unde şiruri nesfârşite de tăvi treceau prin jetul fierbinte pe o bandă automată.

Maul se apropie de maşina de spălat vase, o studie pentru o clipă, apoi luă o oală mare sub presiune, nefolosită, din dulapul din spatele său. Lângă ea, găsi o sticlă de soluție de curățare pe bază de amoniac şi una cu bicarbonat de siliciu, le turnă împreună şi sigilă oala sub presiune, aşezând-o pe banda transportoare printre tăvi şi trimițând totul direct în căldura de patru sute de grade a maşinii.

— Hei, amice, spuse unul dintre deținuți. Ce faci aici?

— Probleme. Maul se întoarse şi îl privi fix. Vrei şi tu?

Deținutul deveni palid atât de repede încât fața lui aproape că păru să dispară.

— Hei, ai dreptate, spuse el, cu mâinile ridicate, cu vocea tremurândă. Nu am văzut nimic.

Maul aşteptă ca deținutul să se retragă, apoi se întoarse şi ieşi. Intrând din nou în sala de mese, se sprijini de perete şi aşteptă. Zece secunde mai târziu, o bubuitură metalică puternică izbucni din interiorul bucătăriei, urmată de strigăte de surpriză. Zgomotul avu un efect imediat asupra cantinei. Maul văzu cum două bande de deținuți săriră instinctiv împreună ca răspuns la sunet, adunându-se de o parte şi de alta. În mijlocul încăperii, luptătorul uman mai în vârstă pe care îl observase mai devreme întinse o mână într-un gest de protecție în jurul băiatului. Trei deținuți săriră în față, aparent de nicăieri, plasându-se în poziții de protecție în jurul deținutului Twi'lek pe care Maul îl văzuse mai devreme studiindu-l.

În mijlocul tuturor, un singur deținut – un Chadra-Fan micuț, cu o creştere atât de redusă încât abia dacă avea un metru şi jumătate – nici măcar nu îşi ridică privirea. În tot acest timp, continuă să-şi mănânce fericit prânzul, scoțând oasele mici şi fredonând pentru sine ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Când ordinea se întoarse în sala de mese, Maul se îndreptă spre el şi se aşeză chiar în fața lui.

— Bună, frate.

Chadra-Fanul ridică privirea, rânjind, cu incisivii mari din față complet expuşi, cu urechile asemănătoare cu cele ale rozătoarelor zvâcnind în timp ce nasul său plat, uşor răsucit, se mişca de parcă ar fi încercat să îl miroasă mai bine pe Maul. Sau poate că încă îşi adulmeca micul dejun, blocul de culoarea chitului de proteină sintetică gelatinoasă strâns în mâna liberă. Băgând mâna în ea, scoase un os mic şi subțire şi îl ridică apreciativ.

— Cele mai mari comori se găsesc în cele mai neaşteptate locuri, nu crezi?

— Cine eşti? întrebă Maul.

Chadra-Fanul răspunse cu o mişcare umilă din cap.

— Coyle este numele meu. Dar sunt doar un microb aici, un nimeni printre nimeni, nu-i aşa? Nu vrei să-ți pierzi timpul cu mine, frate.

Maul se aplecă în față pentru a-i vorbi la ureche.

— Eşti singurul care nu a sărit în sus când a avut loc explozia, zise el. De ce?

Coyle zâmbi timid.

— Am observat că te-ai strecurat în bucătărie, nu-i aşa? Ai scuturat un pic lucrurile? Ai obținut informațiile pe care le căutai?

— Cine e Twi'lekul? întrebă Maul. Cel pe care ceilalți deținuți s-au dus să îl protejeze?

Chadra-Fanul ignoră întrebarea, măsurându-l pe Maul de la celălalt capăt al mesei.

— Eşti mare, nu-i aşa? Mult mai mare decât păreai pe holofilm.

Îşi înghesui resturile de mâncare în gură, mestecă o clipă, apoi se opri, scoțând un alt os şi aşezându-l în colecția tot mai mare din colțul tăvii sale.

— Caut pe cineva, spuse Maul.

— Nu asta facem cu toții? întrebă Coyle pe un ton destul de plăcut, ştergându-şi ultimele firimituri de pe mustăți. O adevărată încăierare aseară, nu-i aşa? L-ai omorât pe nenorocitul ăla urât în mai puțin de cinci minute standard, nu-i aşa? Fratele probabil că are nişte aptitudini foarte fioroase pentru a lupta în felul acesta, nu-i aşa? Şi mă întrebam, cine îl antrenează pe *distrugător* să distrugă în acest fel?

— Îl caut pe Iram Radique.

— Radique, nu-i aşa? Coyle îşi îngustă ochii şi îşi scărpină smocul de păr dintre urechi. Nu, nu pot spune că ştiu acest nume, nu-i aşa? N-am auzit niciodată de el, nu pe aici, nu prea cred, nu domnule.

Maul îşi mută privirea prin sala de mese spre cele două bande care se adunaseră când avusese loc explozia din bucătărie. În clipele care urmară, se destinseră şi se împrăştiaseră din nou uşor, dar structura socială era încă destul de clară. Una dintre bande se adunase în colțul din dreapta, lângă locul unde deținuții se revărsaseră în sală dinspre coada de la cantină, poate două duzini în total. Acest grup era format din oameni, cu capetele rase, cu urechile şi nasurile străpunse cu ceea ce păreau a fi bucăți de os. Maul îşi dădea seama, doar din felul în care stăteau, că țineau ceva ascuns în uniformele lor, în interiorul mânecilor, în tunici. Ceva ascuțit şi secret.

În cealaltă parte a încăperii, un al doilea grup se afla în picioare, un amestec de oameni şi non-umani, cu un Noghri cu aspect rău poziționat în fața lor, în mod clar liderul. Cu toții îşi tăiaseră mânecile drepte de la uniformele lor pentru a expune o serie de tatuaje asortate, care se înşirau în spirală de la încheietura mâinii până la umăr. La prima vedere, erau un grup mai mult aleatoriu, dezordonat, iar asta îi făcea să pară primitivi şi periculoşi. Privirea lor se mută de la Maul la celălalt grup şi din nou la Maul.

— Ce-i cu ei? întrebă Maul.

— Cele două trupe? *Regii Oaselor* şi *Gravitație Masivă*. Vas Nailhead conduce *Regii* – dădu din cap către un om enorm, cu barbă deasă şi incisivi ascuțiți – iar *Gravitație Masivă* ascultă de Strabo. Îşi îndreptă atenția către Noghriul fără păr, cu

pielea cenuşie, din partea opusă, însoțit de un Nelvaanian atent. Eu, personal, nu m-aş pune cu niciunul dintre ei, frate. Ei nu ştiu prea multe în afară de omoruri, nu-i aşa? Şi chiar şi asta e o exagerare pentru majoritatea dintre ei, nu-i aşa?

— Şi Twi'lekul, întrebă Maul. Cum îl cheamă?

— Twi'lekul? Coyle clipi. Nu are nume, nu-i aşa? Nu unul pe care să-l fi auzit. Îi spunem doar Zero, nu-i aşa?

— Zero?

— Ca şi *Deținutul Zero*, pentru că este aici de la început.

— De ce este protejat?

Coyle dădu din umeri.

— Zero a fost întotdeauna cel care poate obține lucruri.

— Ce lucruri?

— El este *AII*.

Maul se încruntă.

— AII – ce înseamnă asta?

— *Articole. Influență. Informații*. Urmă încă o ridicare din umeri din partea Chadra-Fanului, care se întorsese la sortarea colecției sale de oase mici. Întotdeauna a fost aşa, nu-i aşa? Cel puțin de când sunt eu aici.

Maul se întoarse pentru a-şi îndrepta privirea spre locul în care se aflase Twi'lekul când avusese loc explozia din bucătărie. Acum dispăruse, ca şi cum s-ar fi evaporat pur şi simplu dintre restul deținuților.

— Dacă aş vrea să-l găsesc din nou, unde l-aş căuta?

— Pe cine, pe Zero? Chadra-Fanul se gândi. Oh, presupun că se ştie despre el că vizitează Conducta de Ventilație 11-AZR. Este poate locul în care se ştie că se întreține cu vizitatorii, din când în când. Bineînțeles că sunt doar zvonuri, nu-i aşa? Nimic garantat, nu-i aşa?

— Conducta 11-AZR, repetă Maul.

— Aşa e, dar…

Maul se întorsese deja să plece.

Capitolul 5
ŞOARECELE BUN DE ÎNHĂŢAT

— El este, şopti Eogan. El este tipul, nu-i aşa?

Bărbatul care se sprijinea de perete lângă el, cu mâinile în buzunare, nu fu nevoit să ridice privirea pentru a şti la cine se referea fiul său. Chiar dacă băiatul nu ar fi vorbit toată dimineața despre noul campion, ignorându-şi micul dejun şi apoi zăbovind fără ruşine în jurul galeriei în speranța de a-l zări pe nou-venitul cu pielea roşcată, ar fi fost evident.

Dacă se gândea bine, Artagan Truax îşi dădu seama că, din momentul în care ajunseseră la *Cog Hive Seven*, existența de zi cu zi a fiului său de şaisprezece ani aici fusese întotdeauna concentrată asupra actualului campion al închisorii, fie temându-se de ziua în care va trebui să lupte cu el, fie idolatrizându-l de la distanță. Sau poate ambele.

— Da, el este, spuse Artagan, fără să ridice ochii în timp ce noul deținut trecea pe lângă ei, la douăzeci de metri distanță. După cum bine ştii.

— Am auzit că se numeşte Jagannath, spuse Eogan. Este un mercenar şi un ucigaş plătit, căutat într-o duzină de sisteme diferite. Se spune că asta înseamnă…

— *Dintele*, zise bărbatul cu o mişcare din cap, uimit de entuziasmul băiatului. Da, am auzit şi eu asta.

— Crezi că… Întrebarea se întrerupse în timp ce Eogan se străduia să o formuleze într-un mod care să sune dezinvolt. Adică, presupunând că, dacă ar fi trebuit – dacă am fi ajuns într-un meci, dacă aş fi continuat să mă antrenez – crezi că aş putea… vreodată…?

Artagan nu răspunse imediat. Nu-i făcuse niciodată plăcere să ascundă adevărul de fiul său şi, înainte ca ei doi să vină aici, făcuse un jurământ să fie întotdeauna absolut sincer cu el – îi datora băiatului măcar asta. După ce îl târâse pe Eogan de la un capăt la altul al galaxiei, făcându-l să stea la marginea mulțimii privind cum Artagan primea pumn după pumn, noapte după noapte, într-o serie nesfârşită de lupte în groapă şi de încăierări pe rampa de încărcare, adevărul era singurul lucru pe care îl putea oferi. Şi totuşi, astăzi, se trezi din nou incapabil să îl rostească.

N*e dezamăgim pe noi înşine iar şi iar*, gândi el. *În fiecare zi – asta facem.*

— Eşti aproape gata, spuse el, întinzând mâna pentru a-i ciufuli băiatului părul fin şi castaniu-roşcat. Încă o lună sau două de antrenament – un antrenament intens, atenție, fără să te retragi atunci când devine dificil – ar trebui să fie de ajuns.

Fața lui Eogan se lumină şi se întoarse spre tatăl său, cu speranța strălucind în ochii de un verde palid.

— Serios?

— Nu am nicio îndoială, spuse Artagan, afişând un zâmbet care spera că va fi liniştitor. Neputând să mai susțină minciuna, îşi întoarse atenția spre mulțimea de deținuți din jurul lor. Coboară şi aşteaptă-mă în *atelierul metalurgic*. Astăzi vei vâna şobolani.

— Da, domnule. Eogan zâmbi. Ne întâlnim acolo.

Se întoarse şi plecă, strecurându-se prin mulțimea de prizonieri.

Artagan îl privi plecând, cu zâmbetul dispărându-i de pe față.

Nu am nicio îndoială, spusese el. Dar *existau* îndoieli. De toate felurile.

Trecuse aproape un an de când ajunseseră aici, tată şi fiu, luați împreună cu o mână de falsificatori şi agenți de stradă de rang inferior şi aruncați fără ceremonie în supa de sociopați, ucigaşi şi huligani din *Cog Hive Seven*. Dar, indiferent de ceea ce credea băiatul, nu fusese un accident. Aceasta fusese înțelegerea pe care Artagan Truax o făcuse cu *mâna obscură* a galaxiei.

De la sosirea sa aici, luptase de cinci ori în total. Triumfase în primele trei dintre acele meciuri, oferind lovituri rapide şi deliberate. Încă puternic şi rapid, cu reflexe perfecționate de-a lungul a trei decenii de lupte, îşi eliminase rapid adversarii şi chiar se bucurase de un scurt moment de celebritate în rândul deținuților.

Al patrulea meci, însă – împotriva unui Kaleesh ai cărui colți erau extrem de ascuțiți – nu fusese la fel de bun. Colții îi străpunseseră peretele toracic, perforându-i plămânul. Artagan reuşise să smulgă unul dintre ei şi să-l folosească împotriva Kaleeshului, într-o lovitură norocoasă. Încă o dată, ieşise lovit, dar victorios.

Şi al cincilea meci…

Al cincilea meci aproape că îl omorâse. Fusese pus în fața unui Klatooinian şi îşi dăduse seama imediat că avea probleme. După două minute, chestia îl lovise în tâmplă atât de tare încât Artagan aproape că îşi pierduse cunoştința. Durerea fusese mai rea decât orice mai experimentase vreodată, iar promisiunea ademenitoare a inconştienței fusese atât de seducătoare încât Artagan chiar *ar fi vrut să se scufunde în ea*, fie şi numai pentru o scurtă repriză. Doar ideea de a-l lăsa pe Eogan singur aici, neprotejat în mijlocul unei mări de prădători, îl împiedicase să leşine complet. Adunându-se, reuşise – cu greu – să reziste suficient de mult timp pentru a răsuci securea de luptă a Klatooinianului şi a îngropa lama în craniul adversarului său.

Apoi, nu mai avusese niciun meci.

Dar răul fusese făcut. Lovitura pe care Klatooinianul i-o aplicase în craniu pusese capăt unei cariere de răni şi comoții cerebrale şi, de atunci, Artagan suferea de migrene cronice, greață şi transpirații nocturne. Vederea sa, cândva cel mai mare atu al său, atât de ascuțită şi clară încât fusese capabil să vadă o ambuscadă reflectată în pupilele adversarului său, devenise încețoşată pe margini; uneori se trezea cu halouri orbitoare de lumină opalescentă, aure pe care ajunsese să le asocieze cu debutul unei dureri atroce. Dezvoltase un uşor tremur, iar o dată, cu două luni în urmă, avusese o criză, din fericire după ce Eogan adormise deja. Când băiatul se răsucise în patul lui şi murmurase somnoros către tatăl său, Artagan îl asigurase că fusese doar un vis. După aceea, scosese pe ascuns o lingură din sala de mese şi dormise cu ea prinsă între dinți, în caz că se mai întâmpla, pentru a se împiedica să-şi muşte limba.

În aceste zile, ori de câte ori ieşea printre deținuți, îşi ținea mâinile băgate în buzunarele uniformei de puşcăriaş pentru a ascunde felul în care tremurau.

Ascunsese asta şi de băiat – deşi nu ştia cu cât succes. Toată puterea, prestanța şi încrederea pe care o avusese în ring dispăruseră. În unele dimineți abia dacă putea să vadă bine, darămite să lupte. În al cincizeci şi cincilea an de viață devenise ceea ce ceilalți deținuți numeau un *şoarece bun de înhățat*, un fost campion care îşi atinsese limita abilităților şi aştepta inevitabilul ultim meci. Cel care l-ar fi ucis.

— Am auzit că mă căutai.

Artagan se întoarse pe jumătate, cu mâinile încă băgate în buzunarele din față ale tunicii de închisoare, şi îl văzu pe bătrânul gardian grizonat, Voystock, stând chiar în spatele plaselor semiopace de sârmă şi oțel transparent, cu blasterul în mână. Cât timp stătuse acolo, Artagan nu ştia. Nu-l auzise apropiindu-se din cauza zgomotului din galerie. Aplecându-se în spate, atent să-şi țină ochii pe mulțimea de deținuți care trecea prin fața lui şi să nu-şi mişte buzele, Artagan vorbi suficient de tare pentru a fi auzit.

— Apreciez că ați venit.

— Treci peste, spuse Voystock. Ai ceva pentru mine sau nu?

Mâna dreaptă a lui Artagan ieşi din buzunar pentru a dezvălui un fir de filament de polimer subțire ca un deget, înfăşurat cu grijă. Îl strecură prin plasă, în palma paznicului care îl aştepta. Voystock luă sfoara, o scutură şi o întinse în fața lui, încruntându-se la ea.

— Ce naiba e asta?

— Obiectul despre care am vorbit mai devreme.

— Mi-ai promis treizeci de mii de credite, rânji Voystock. Mi-ai spus că ai un cont bancar privat în afara lumii, cu un sold neexploatat...

— Domnule ofițer, uitați-vă la ceea ce v-am dat. Ce vedeți?

— O bucată de sfoară, spuse Voystock. O bucată de ață amărâtă pe care ți-ai smuls-o de la manşeta cămăşii. Şi un alt vierme care încearcă să se eschiveze pentru a nu fi pus să lupte. Aruncă filamentul pe podeaua de permacretă de sub cizme şi deja se întorcea pentru a dispărea înapoi de unde venise. Dacă îmi mai iroseşti timpul în felul ăsta încă o dată, nu va trebui să aştepți următorul meci pentru a-ți perfora *ultimul bilet de călătorie*. Înțelegi ce-ți spun, vomă fără valoare?

— Aşteaptă, spuse Artagan. Capul începea să îl doară în locul acela vechi şi familiar din spatele ochiului stâng. Uită-te doar la ea. Te rog.

Ceva din disperarea din vocea lui trebuie să-i fi dat de gândit gardianului, pentru că Voystock se opri, aplecându-se să ia din nou filamentul şi ținându-l în sus pentru a se uita mai bine. Strălucirea iluminatului încastrat detalie gama de noduri mici legate de-a lungul filamentului, grupuri întregi de noduri, niciunul mai mare decât sclipirea de lumină reflectată în privirea suspicioasă a paznicului.

Când Artagan vorbi din nou, vocea lui era liniştită şi răbdătoare.

— Există peste şase miliarde de noduri diferite în galaxie, ofițer Voystock. Fiecare dintre ele se citeşte ca o deformare specifică a unui cerc în spațiul tridimensional, la fel de unic ca literele individuale dintr-un alfabet.

Voystock mârâi.

— Asta ar trebui să însemne ceva pentru mine?

— Ceea ce țineți în mână se numeşte *khipu*, spuse Artagan, cunoscut şi sub numele de *nod vorbitor*. Orice droid cu cea mai elementară unitate analitică va putea să desluşească integral legătura fiecărui nod. Nu ar trebui să dureze mai mult de treizeci de secunde. Veți obține în final un număr de douăzeci şi una de cifre.

— Ce, un cod?

Artagan aprobă din cap.

— Primele douăsprezece cifre ale acestui *khipu* constituie referința de identificare pentru contul orbital de pe Muunilinst cu un sold de treizeci de mii de credite. Ultimele nouă reprezintă parola de acces la acele fonduri. Îşi îndreptă

privirea spre Voystock. Vedeți cu ochii voştri.

— *Noduri*. Paznicul pufni, dar strecură filamentul în propriul buzunar. Eşti la fel de nebun ca un şobolan mutant womp, bătrâne, ştii asta?

Artagan zâmbi subțire.

— Nu ați fi primul care face această observație.

— Să zicem că spui adevărul, spuse Voystock. Vrei să-mi spui cum se face că o bucată de bălegar de mynock ca tine a pus mâna pe atâția bani?

— Câştiguri, spuse Artagan. Economisite în cincisprezece ani de lupte.

— Nu ai cum să câştigi atât de mult în lupte.

— Economiseam pentru pensie. Artagan înclină o sprânceană stufoasă către galerie şi locuitorii ei. Nu m-am gândit niciodată că o voi petrece aici.

— Pensionare, da? De data asta, Voystock chiar râse. Ai un mod ciudat de a privi lucrurile, bătrâne, ştii asta?

— Poate că amândoi avem.

— Cum ți-ai dat seama?

— Amândoi ne petrecem zilele plimbându-ne prin această bucată plutitoare de iad, spuse Artagan. Doar că ne aflăm de părți diferite ale plasei, asta e tot.

Voystock îl privi atent.

— Da, ei bine, o mare diferență între noi este că eu nu umblu cu o bombă în inimă, spuse el, întinzând mâna spre cutia de la centură. Şase cifre şi te duci permanent. Poate că ți-ar prinde bine să-ți aminteşti asta.

— Aşteaptă. Artagan se uită la el, cu sprâncenele ridicate. Dacă am făcut ceva care să te jignească…

— Ştii că nici măcar nu trebuie să mă justific în fața directorului? O privire mijită, aproape vicleană, fulgeră pe fața lui Voystock, ceva ce nu putea fi numit cu adevărat un zâmbet. Tot ce trebuie să spun este că prizonierul reprezenta o amenințare. Fără comisie de anchetă, fără hârtii. La naiba, nici măcar nu trebuie să raportez. Atât de disponibil eşti. Se aplecă spre el. Unde e copilul tău?

— Aşteptați o clipă. Un fulger de panică trecu pe fața lui Artagan. Ce faceți?

— Doar o mică demonstrație. Voystock întinse mâna spre *selectorul* său şi bătu o serie de cifre pe consolă. Băiatul tău este deținutul 11033, nu-i aşa?

— Te rog, nu…

Voystock ridică din umeri.

— Prea târziu.

Apăsă *enter*. Artagan nu se mişcă. La doi metri în dreapta lui, un deținut Vulptereen care se sprijinea cu spatele de perete se rigidiză brusc, apoi fața lui colțuroasă se lăsă brusc. Cu genunchii îndoiți, alunecă lângă perete şi se prăbuşi grămadă pe podeaua galeriei. Pentru o clipă, ceilalți prizonieri din zonă îi aruncară o privire Vulptereenului, apoi îşi văzură de treabă, în timp ce un droid Treadwell de clasa a cincea, scârțâitor şi neîndemânatic, se rostogoli, îşi agăță manipulatorii de gleznele cadavrului şi începu să-l tragă de acolo.

— Ups. Voystock ridică din umeri. Probabil că am tastat greşit numerele. Îşi îndreptă privirea spre Artagan. Data viitoare o să mă asigur că le voi scrie corect. Gardianul îşi îndreptă din nou atenția către *khipu*, trecându-şi degetele peste aranjamentul enigmatic de noduri. Ar fi bine să fie ceea ce trebuie.

— Este.

Craniul lui Artagan bubuia atât de tare încât simțea că globii oculari vor ieşi

din orbite şi, mai mult decât orice, tânjea după liniştea şi întunericul unui colț liniştit din celula sa. Dar partea vicleană din el îşi dădea seama că orice indiciu de slăbiciune ar putea strica pâlpâirea slabă de încredere dintre el şi gardian.

— Dacă mă tragi pe sfoară cu asta, spuse Voystock, nu se va termina frumos pentru tine sau pentru băiatul tău. Vezi asta, nu-i aşa?

Artagan doar aprobă din cap.

— Ia nodurile.

Ochii gardianului se îngustară.

— Şi în schimb, ce vrei? Să mă asigur că nu vei fi pus din nou să lupți? Să-l protejez pe băiatul tău? Clătină din cap. Se spune că l-ai antrenat din greu de unul singur, încercând să-l înveți cei *Cincizeci şi Doi de Pumni*, să-l pregăteşti pentru primul său meci. Crezi că are vreo şansă?

Artagan inspiră încet printre dinți. Expirația păru să-l coste ceva profund şi sincer pe care ar fi preferat să-l țină pentru sine la nesfârşit.

— Nu, recunoscu el cu o voce care abia dacă depăşea o şoaptă. Băiatul nu este un luptător – şi un orb ar putea vedea asta. Este destul de rapid, presupun, şi devine mai puternic pe zi ce trece… Dar nu este un ucigaş, iar asta nu este ceva ce se poate învăța.

Îl durea să spună aceste lucruri cu voce tare – toate certitudinile teribile la care se gândise în particular, noapte după noapte fără somn, dar era şi o uşurare să le dea glas şi să le audă spuse cu voce tare.

— Şi ştiu că nu poți face nimic ca să ne împiedici pe vreunul dintre noi să luptăm din nou. Asta este cu mult în afara domeniului tău de influență.

— Şi atunci, ce vrei? Voystock se uită la el, vizibil supărat. Nu poți să-mi spui sincer că îmi dai economiile tale de-o viață fără niciun motiv.

Artagan clătină din cap.

— Nicidecum.

— Atunci ce vrei?

— Vreau ceva mult mai important, zise Artagan. Vreau să ne ajuți să evadăm.

Capitolul 6
TOTUL SE BAZEAZĂ PE SÂNGE

Douăzeci de minute mai târziu, Sadiki şi Vesto Slipher coborau cu turboliftul printre nivelurile din *Cog Hive Şapte*, Muunul stând liniştit pe partea sa de lift, cu mâinile împreunate şi cu acelaşi zâmbet uşor insesizabil pe buze. Văzându-l acum, Sadiki constată că nu-i plăcea acel zâmbet mai mult decât îi plăcuse cu douăzeci de minute în urmă.

— Plăţile pentru împrumuturile noastre sunt la zi, îi spuse ea Muunului. Chiar nu văd de ce ar trebui *Clanul* să aibă vreun motiv să investigheze operaţiunile noastre de aici.

— *Investigaţie* este poate un cuvânt prea dur, spuse Slipher, privind placid la afişajul liftului. Puteţi considera că este un *audit de rutină*, dacă preferaţi.

— Şi este protocolul standard să trimiteţi directori de nivel înalt la *audituri de rutină*?

— Mm. Muunul zâmbi la ea ca şi cum i-ar fi admis un avantaj minor. Înţeleg. De fapt, ca să fiu perfect sincer, doamnă Director, *Cog Hive Seven* este un fel de caz unic în portofoliul *Clanului Bancar* pe Inelul Exterior. Bineînţeles, nu se pune problema profitabilităţii voastre sau a securităţii continue a investiţiei noastre aici.

— Deci, dacă suntem cu toţii atât de *îndrăgostiţi* unul de celălalt, întrebă Sadiki, de ce acest interes brusc pentru operaţiunea noastră?

— Oh, spuse Muunul, vă asigur că nu este nimic nou în legătură cu interesul nostru pentru *Cog Hive Seven*, doamnă Director.

Ascensorul începu să încetinească.

— Dacă este ceva, *Clanul* a fost întotdeauna foarte sensibil la particularităţile unice ale succesului vostru destul de spectaculos aici, în mijlocul pustietăţii. Zâmbetul reveni, la fel de plăcut ca întotdeauna. La urma urmei, ceea ce faceţi aici este o altă formă de jocuri de noroc. Cu toate astea, spre deosebire de cazinourile, cursele de ataşe şi saloanele de sabacc pe care le finanţează *Clanul*, operaţiunea voastră nu pare să aibă niciodată un trimestru fiscal prost – nici măcar o dată. Ca să fiu foarte sincer, am început să ne întrebăm cum aţi reuşit să obţineţi o marjă de profit atât de durabilă.

— Faci să sune ca şi cum ar fi un lucru rău.

— Bineînţeles că nu. Ceva se ascuţi în privirea Muunului. Dar nu sunteţi de acord că, dacă ceva pare prea frumos ca să fie adevărat, probabil că nu este?

— Prea frumos ca să fie adevărat? Sadiki încruntă o sprânceană. Ei bine, în cazul ăsta, aruncă o privire.

Liftul se oprise complet. Când uşile se deschiseră, ea îi făcu semn să iasă pe schela deschisă şi nu se putu abţine să nu simtă o urmă de amuzament când ochii lui Slipher se lărgiră uşor, pierzându-şi aparenţa de detaşare.

Sub ei, o turmă de deţinuţi dădu buzna în galerie, mârâind şi hulind, împingându-se unii pe alţii, picioarele lipăind pe podeaua de oţel a galeriei în timp ce formau un cerc deschis. În mijlocul cercului, cineva ţipa.

— Ah, spuse Sadiki, festivităţile de dimineaţă au început deja.

Chiar sub ei, la treizeci de metri mai jos, trei deținuți, oameni cu toții, cu capetele rase şi bărbile dese, țineau un al patrulea prizonier şi îl băteau cu sălbăticie cu ceea ce părea a fi nişte bucăți lungi de oase ascuțite. Când victima căzu în genunchi, unul dintre agresori îl ridică din nou, în timp ce un altul îi înfipse sulița din os ascuțit direct în piept, împingând-o atât de adânc încât ieşi printre omoplații deținutului într-un jet de sânge şi vertebre sfărâmate.

— Oh, spuse scârbit Muunul. Ce...?

— *Regii Oaselor*, zise Sadiki. Împreună cu *Gravitație Masivă*, sunt cele mai mari bande din închisoare. Ridică din umeri. Din când în când, tensiunile dau în clocot.

Muunul se gândi un moment la asta.

— Cum ar putea exista loialitate în cadrul bandelor, când un membru poate fi pus în orice moment să lupte cu altul?

— Facem o sortare pentru asta, spuse Sadiki. Algoritmul ia în considerare atât variantele sociologice, cât şi cele fizice. De fapt, am discutat ideea de a pune echipe întregi una împotriva celeilalte.

— Serios?

— Oh, da. Perspectiva unei bătăi între echipe, de exemplu, între anumiți membri ai *Regilor* şi *Gravitației Masive* ar putea fi ceva ce comunitatea de jocuri nu a mai văzut până acum. A generat deja un interes semnificativ în rândul unora dintre cei care stabilesc cotele.

— Înțeleg de ce, spuse Muunul.

Trebuise să ridice vocea pentru a se face auzit: jos, prizonierul tras în țeapă țipă şi mai tare. Strigătele lui gâlgâite nu făceau decât să aducă râsete din partea mulțimii, al cărei răspuns părea, la rândul său, să-i încurajeze pe cei trei *Regi* la o şi mai mare frenezie de violență. Urlând, îşi smuciră armele şi îşi înjunghiară din nou victima până când aceasta se prăbuşi înainte, cu corpul frânt atârnând de capătul suliței improvizate ca o marionetă răsucită. Mulțimea de prizonieri aclamă cu putere, apoi, la fel de brusc cum începuse, asaltul se încheie, ceilalți deținuți îndepărtându-se şi lăsându-i pe cei trei *Regi* să se aplece asupra cadavrului mutilat al victimei lor.

— Acum ce fac? reuşi Slipher să întrebe.

— Dezosare.

— P... Muun înghiți în mod audibil. Poftim?

— Smulg oasele, spuse Sadiki. Le ascut pe pereți, le poartă în mânecă, chestii de genul ăsta.

— Şi tu permiți asta?

Sadiki ridică din umeri.

— Cam la fiecare săptămână standard, gardienii caută în celule şi confiscă tot ce găsesc.

— Înțeleg. Muunul aprobă din cap. Presupun că totul este doar un spectacol.

— Oh, nu, spuse Sadiki, nu este deloc spectacol. Acesta este unul dintre motivele pentru care jucătorii parcă nu se mai satură de ceea ce facem aici. Recunoaşteți, domnule Slipher, într-o galaxie în care atât de multe lucruri au devenit virtuale sau simulate, ceea ce oferim noi este cât se poate de real. Chiar am discutat posibilitatea de a oferi pachete VIP pentru marii pariori, astfel încât să poată veni personal să vadă luptele.

— Aici? În închisoare?

— Am avut un interes real chiar şi din partea unor comunități îndepărtate, precum Coruscantul.

— Ei bine. Muunul era perplex. Se pare că eşti o sursă de idei geniale, doamnă Director.

— Nu doar eu. Sadiki dădu din cap cu modestie. Deşi îmi place să mă gândesc la acest loc ca la un creuzet din care iese la iveală adevărata superioritate, iar toată lumea profită. Poporul Rattataki avea un mod deosebit de memorabil de a o spune: *Chee moto, mando sangui*.

— Adică?

— *Totul se bazează pe sânge*.

— Un sentiment provocator, spuse Muunul, privind din nou în jos, în timp ce cei trei deținuți se întoarseră şi fugiră cu brațele pline de oase însângerate, lăsând în urma lor masa informă de pe podeaua de oțel. Sunt uimitor de rapizi, nu-i aşa?

Muunul se cutremură. Deşi pasarela lor era înconjurată de un strat gros de oțel transparent de protecție, mirosul copleşitor de sânge vărsat, de țesături murdare şi de bacterii transportate prin aer plutea permanent în spațiul din jurul lor.

— Este un pic diferit față de saloanele de sabacc de pe Lamaredd, nu-i aşa? spuse ea.

Slipher păru să se gândească la o nouă posibilitate.

— Ne poate vedea vreunul dintre deținuți aici sus?

Sadiki clătină din cap.

— Nu din unghiul ăsta. Avem gărzi staționate în diferite posturi în jurul schelei superioare şi camere de luat vederi jos.

— Şi le permiteți să se plimbe liberi aşa?

— *Liber* nu prea este cuvântul potrivit, zise Sadiki şi privi afişajul crono de pe tableta ei. Ei se supraveghează mereu reciproc, iar noi îi supraveghem mereu pe ei.

— Deci nu ați avut niciodată o evadare?

Ea încruntă o sprânceană la el.

— Credeam că discutăm despre marjele de profit, domnule Slipher.

— E o întrebare valabilă. Deținuții nu au altceva de făcut toată ziua decât să studieze împrejurimile şi să vadă vulnerabilitățile din sistemele voastre de securitate.

— Am implantat fiecărui deținut un…

— Sunt la curent cu procedura, spuse sec Muunul. Totuşi, mă gândesc că… Vocea lui se întrerupse. Nu contează.

— Ce?

— Ei bine, mi-ați demonstrat admirabil de ce operațiunea de aici continuă să genereze un interes atât de fervent în rândul jucătorilor şi al pasionaților de sporturi sângeroase. Dar asta e doar o parte din ea, nu-i aşa?

— Nu sunt sigură că vă înțeleg.

— Oh, ba cred că da. Degetele i se împletiră în interior, apăsându-se pe piept în timp ce gândea. Pentru ca închisoarea să facă profitul astronomic pe care îl raportează Consiliului meu de Administrație, trebuie să prezici din timp câştigătorul meciurilor în aproape sută la sută din cazuri. Se întoarse spre ea. Presupun că nu te-ar interesa să spui *Clanului Bancar* cum anume faci asta?

Sadiki aruncă o privire înapoi spre lift.

— Vino cu mine, spuse ea.

Capitolul 7
GRAVITAȚIE MASIVĂ

Maul privi cum se golea sala de mese.

După plecarea celorlalți deținuți, rămase rezemat de perete, observând gardienii din perimetrul superior în timp ce îşi patrulau. Le marcă trecerea împreună cu droizii servitori care circulau înăuntru şi în afara sălii împreună cu ceilalți deținuți. La început, nimic nu părea să se fi schimbat. În strălucirea luminilor de deasupra capului urmări cum interacționau gardienii, droizii şi deținuții, cum se mişcau unii printre alții, observându-le tiparele. Existau locuri în care se mişcau, stăteau şi aşteptau, şi existau goluri – deschideri în galeria care ducea înapoi spre celule, spații libere în care nu cădea lumina.

Se ştie despre el că vizitează Conducta de Ventilație 11-AZR.

Mirosea a înscenare, pur şi simplu. Totuşi, putea fi şi ocazia pe care o aştepta. Amintindu-şi ce spusese Coyle, Maul simți o tensiune ascuțită apăsându-l jos şi strâns sub stern – un sentiment de urgență de a merge înainte şi de a se afirma printre cei care ar fi încercat să-l doboare, să-l trădeze şi să-i submineze misiunea de aici. Era ceea ce şi-ar fi dorit Maestrul său.

Vei intra ca un criminal, îi spusese Sidious, *şi vei trăi printre acele animale, în limitele noii tale identități de mercenar şi asasin, bazându-te doar pe propria inteligență şi viclenie – nu doar pentru scopul misiunii, ci şi pentru supraviețuirea ta. Trebuie să presupui că fiecare deținut va căuta în orice moment o oportunitate să te înjunghie pe la spate*.

Îndreptându-se, Maul mai aruncă o privire în sala de mese până când găsi ceea ce căuta. În mintea lui, începuse deja să prindă contur o idee. Era primitivă, dar ar fi putut funcționa. În stânga sa, un grup de deținuți pe care Coyle îi identificase ca fiind *Gravitație Masivă* – poate şase sau şapte în total, conduşi de Noghri şi de tovarăşul său Nelvaanian – continuau să zăbovească în apropierea ieşirii, privindu-l cu toții cu intensitate. Maul păşi direct spre ei. Apropiindu-se, văzu că toate brațele lor expuse începuseră să se încordeze şi să se flexeze împreună, ca fibrele musculare individuale ale unui singur organism. Niciunul dintre ei nu făcu un pas înapoi.

— Tu eşti Strabo? întrebă Maul.

Noghriul nu tresări.

— Cine întreabă?

— *Regii Oaselor*. Maul aruncă o privire înapoi la cealaltă bandă din partea opusă a sălii de mese. Vor o întâlnire.

Ochii deținutului se îngustară.

— Ce?

— Gunoaiele alea de acolo. Maul se întoarse şi aruncă o privire prin sala de mese spre locul unde *Regii Oaselor* stăteau în picioare pe partea lor, privindu-l mai intens ca niciodată. Mi-au spus să-ți transmit mesajul.

— Ce fel de întâlnire?

— Nu ştiu, spuse Maul, şi nici nu-mi pasă. Îl fixă pe Noghri cu privirea, sfidându-l să se uite în altă parte. Au spus că se va întâmpla în Conducta de

Ventilație 11-AZR.

Întorcându-se, plecă, fără să se obosească să se uite înapoi. Până să ajungă la ieşire, un deținut din echipa *Regii Oaselor*, omul cu barbă pe care Coyle îl identificase drept Nailhead, îi blocă drumul. Bărbatul era un monstru în formă umană, cu cicatrice care îi ridau fruntea şi cu un fragment de os ascuțit înfipt în nas. Avea sânge uscat în barbă, iar dinții îi erau nişte cuie galbene şi strâmbe, aşezate la intervale inegale în gură.

— Hei, vomă, spuse el.

Maul se holbă la el.

— Eu sunt Vasco Nailhead. Eu conduc *Regii Oaselor*. Bărbatul permise ca un zâmbet să îi strălucească pe față. Hai să presupunem că îmi spui ce i-ai spus lui *Gravitație Masivă* despre noi, acolo?

— Întreabă-i tu însuți, spuse Maul.

Începu să facă un pas, dar mâna bărbatului îl opri.

— Te *întreb* pe tine. Bărbatul se aplecă suficient de aproape încât Maul să-i simtă mirosul de sânge din barbă. Respirația lui mirosea ca un mormânt deschis. Din manşeta cămăşii, ceva ascuțit şi gri-gălbui strălucea, abia vizibil la nivelul gâtului, gata să taie. Acum, o să te mai întreb o dată, foarte frumos. Ce i-ai spus? A fost vorba despre ce le-am făcut în dimineața asta?

— Vor o întâlnire, spuse Maul.

— Chiar aşa? Nailhead îşi linse buzele. Şi unde au spus că ar fi trebuit să aibă loc această mică întâlnire?

— Conducta de Ventilație 11-AZR. Maul se aplecă mai aproape. Oh, şi mi-au mai spus un lucru.

— Ce anume?

— Au spus să te pregăteşti să sângerezi.

Capitolul 8
MATEMATICĂ MUTĂ

Turboliftul se deschise într-o liniște absolută.

Ieşind, Sadiki îl conduse pe Vesto Slipher prin centrul de date plin de console care clipeau şi de dulapuri cu rafturi de servere a căror curbură ergonomică cuprindea întreaga lățime a geamului care dădea spre stația de andocare centrală a închisorii.

Întreaga încăpere din jurul lor părea să-şi țină respirația. În dreapta ei, Slipher deschise gura să vorbească, apoi se opri, nedumerit, când nu ieşi niciun sunet. Sadiki îşi înclină bărbia în sus, indicând cutele încrucişate de spumă acustică care se desfăşurau perpendicular una pe alta, căptuşind pereții şi tavanul, absorbind fiecare decibel de zgomot ambiental. Muunul aprobă din cap în semn de înțelegere. Pentru o clipă, rămaseră acolo, privindu-l pe tânărul de la consolă cum îşi făcea treaba, transmițând fluxul de date din noaptea precedentă, rulând diagnostice, făcând toate reglajele fine care constituiau structura existenței sale aici.

În cele din urmă, Sadiki apăsă pe un întrerupător, iar panourile de spumă îşi schimbară uşor unghiul, liniştea stranie dispărând în timp ce centrul de date se umplea de zumzetul şi zgomotul sunetului ambiental. Deodată, întreaga încăpere păru să expire în jurul lor cu un oftat audibil de uşurare.

— Foarte impresionant, spuse Slipher când îi reveni vocea. Generatoare de zgomot nul, presupun?

— Nu în totalitate. Sadiki dădu din cap. Există şi o componentă de design. Întregul centru de date este o cameră izolată.

— O cameră izolată fonic?

— Atât în interior, cât şi în exterior, spuse ea. Ştii ceva despre *impedanța conică*?

— Mi-e teamă că nu se încadrează în domeniul meu de activitate.

Sadiki dădu din cap spre pereți.

— Aceste *pene* de spumă alternează la nouăzeci de grade, defazate una față de cealaltă. Atunci când sunt aliniate corect, absorbantele piramidale simulează o schimbare continuă a constantei dielectrice. Clătină din cap. Totul a fost conceput pentru a crea ceea ce fratele meu numeşte un *spațiu absolut deschis într-un câmp liber de dimensiune infinită*. Acesta înghite literalmente undele sonore.

— Fratele tău... Muunul aruncă o privire către tânărul aşezat în fața suitei de console. Pare extrem de inteligent.

— Este. Ea se cutremură. Personal, mie mi se pare a fi incredibil de înfiorător.

— Ah. Muunul îi oferi din nou zâmbetul lui. Preferi zgomotul?

Sadiki ridică din umeri.

— Prefer realitatea.

— În acest sens, suntem de acord. Totuşi... Muunul privi camera cu un nou respect. Ştii, pentru o clipă nu mi-am putut auzi nici măcar bătăile inimii.

— Nu m-am obişnuit niciodată cu tehnologia asta. Desigur, nu din cauza mea a fost instalată aici. Apropiindu-se de tânărul în tunică gri, Sadiki se aplecă pentru

a-şi atinge buzele de obrazul lui. Ai dormit bine?

Băiatul se întoarse şi o privi cu un zâmbet abstract, copilăresc, apărând pe fața lui, fiind geamănul ei tăcut, *fantoma* ei personală, ca şi cum abia acum îl trezise dintr-un vis plăcut. Faptul că ştia că zâmbetul nu era pentru ea nu-l făcea mai puțin îndrăgit; Sadiki înțelegea că prima şi cea mai adevărată satisfacție a fratelui ei în viață venise întotdeauna de la algoritmul său.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe fratele meu Dakarai, spuse Sadiki. Dakarai, acesta este Vesto Slipher de la *Clanul Bancar InterGalactic*. A venit să ne verifice şi să se asigure că nu *furăm la bani*.

— Oh, haide, serios, spuse Slipher, cu greu aş spune asta. Se aventură mai mult, apropiindu-se de dulapurile cu unități de stocare şi procesare a datelor. Aşadar, acesta este faimosul Dakarai Blirr. Am auzit atât de multe despre tine, din multe surse de încredere. Îi întinse mâna. Este o plăcere.

Dakarai doar privi mâna, cu o expresie de nepătruns, apoi se întoarse şi întinse mâna spre ceaşca de cafea din ceramică albă cu logo-ul stilizat CH7 inscripționat pe lateral.

— Va trebui să-l scuzați pe fratele meu. Sadiki îl privi cum ridica ceaşca cu ambele mâini ca un copil, ducând-o la buze. Nu a mai vorbit cu voce tare cu nimeni de zece ani.

— Serios? întrebă Muunul. Nici măcar cu tine?

— Niciun cuvânt, mă tem că nu, spuse Sadiki, privindu-şi fratele cu ceea ce ar fi putut fi o urmă de melancolie – reală sau artificială, nici măcar ea nu era sigură. În acest moment, nu cred că i-aş recunoaşte nici măcar sunetul vocii.

Dakarai se uită din nou la ea. Deasupra marginii ceştii de cafea, ochii lui de programator străluceau, de un albastru palid şi uşor apoşi, iluminați din adâncul sufletului. În strălucirea ambientală a monitorului, Sadiki credea uneori că irisul lor părea aproape gri-cristal lichid, ca nişte perle de condens, adânc înfipte în fața netedă şi palidă, a cărei frunte înaltă şi nas patrician erau o evocare atât de izbitoare a propriei ei fețe. La fel ca ea, îşi purta părul negru doar puțin ciufulit, cu bretonul tăiat căzând peste frunte într-o simulare rătăcită de nepăsare.

— Niciun cuvânt în zece ani, reflectă Muunul, uitându-se iar la Dakarai ca şi cum l-ar fi văzut într-o cu totul altă lumină. Este un fel de jurământ?

— Nimic atât de monahal, nu cred, spuse Sadiki, trecându-şi cu drag degetele prin părul fratelui ei. Dakarai este un cunoscător al liniştii sonore. Ultima dată când am vorbit, mi-a spus că tăcerea certitudinii algoritmice i s-a părut cel mai apropiat lucru de bucuria pură pe care a auzit-o vreodată. Orice altceva, inclusiv propria lui voce, este doar o distragere a atenției.

— Înțeleg.

— Matematica este muzică, mi-a spus el odată, şi este perfectă, aşa că de ce să credem că putem să o îmbunătățim cumva cu grohăiturile şi urletele noastre?

— *Matematica este muzică*, reflectă Muunul, vizibil încântat de acea formulare. Din nou suntem asemănători într-un mod surprinzător. Şi apropo de matematică… Se întoarse la console. Presupun că de aici se rulează programul? Sistemele care organizează toate luptele, corect?

— Aşa este, spuse Sadiki. Dakarai a scris el însuşi tot codul. După ce a terminat de modernizat traseul pentru *Cursa de Ataşe Ando* pentru Clanul Desilijic acum cinci ani, i-a venit ideea să creeze un program complet nou… Văzându-l pe

Dakarai că tresare la alegerea cuvintelor, se corectă. Scuză-mă, un *algoritm*, care ar putea analiza toate datele de la fiecare potențial concurent într-un mediu închis de gladiatori pentru a crea cele mai strânse şi mai interesante competiții din istoria luptelor galactice în groapă.

— Deci, spuse Muunul, aplecându-se, din această cameră puteți monitoriza...

— Fiecare aspect al comportamentului fiecărui deținut, spuse ea. Da, aşa este. Totul, de la creşterea în greutate, la ritmul cardiac şi până la aliațele în continuă schimbare dintre deținuți şi aliațele dintre bande, care ar putea influența rezultatul unui meci. Algoritmul analizează toate acestea şi generează două seturi de numere de deținuți pentru două meciuri, în fiecare zi.

— *Două?*

— Ne gândim să adăugăm un al treilea. Ochii lui Sadiki se îndreptară din nou spre ecranele de monitorizare, scanându-le atentă. Ceva nou de raportat?

Dakarai făcu o pauză, îşi încleştă vârfurile degetelor de o parte şi de alta a nasului şi clătină din cap. Încruntându-se puțin, băgă o altă serie de comenzi, aşteptând ca datele să apară pe ecran, apoi întredeschise ochii la ceea ce era acolo.

— Ce este? îl întrebă ea.

Când încruntarea lui Dakarai nu se schimbă, Vesto Slipher se aplecă, aruncând o privire spre unul dintre ecranele din extrema dreaptă a consolei, unde un deținut Zabrak cu o serie de coarne pe cap se îndepărta de mulțimea din galerie, intrând în umbra uneia dintre săli.

— Dacă nu mă înşel, spuse Muunul, acesta este noul vostru campion, nu-i aşa?

— A câştigat aseară, da.

— Destul de spectaculos, dacă îmi amintesc bine. Slipher se întoarse spre Sadiki. Unde se duce?

— Oriunde s-ar duce, zise Sadiki, verificându-şi cronometrul şi cele mai recente date care tocmai apăruseră pe monitorul lui Dakarai, nu va sta mult timp acolo.

— De ce nu?

Ea îi aruncă o jumătate de zâmbet ironic.

— Eşti pe cale să afli.

Capitolul 9
SALVAREA

Luând-o în lateral de-a lungul întinderii bine luminate a galeriei centrale a închisorii, Maul aruncă o privire la puțurile de ventilație care treceau pe deasupra, fiecare dintre ele fiind inscripționat cu semne de apel şi denumiri arhitecturale. O serie de litere uzate erau slab vizibile deasupra capului: *VC 09-AMA*.

Continuă să meargă, urmărind cu vârful degetelor mărgelele de condens de pe pereți, simțind cum se răcesc la atingere. Tavanul era înclinat în jos, iar pereții se apropiau pe măsură ce înainta. Sistemele de filtrare a aerului, unitățile de reprocesare a atmosferei, cu ventilatoare de mărimea unor turbine de navă, îşi zumzăiau vaietele neîncetate deasupra lui, dar zgomotul nu era suficient pentru a bloca sunetul galeriei închisorii din spatele lui. Printre piesele de maşinării, lentile negre străluceau, urmărindu-i fiecare pas. Când pasarela se termină într-un T, viră la dreapta, trecu pe lângă primul coridor şi verifică puțul de deasupra lui: *VC 11-AAR*.

Era mai aproape.

Zgomotele galeriei deveniseră mai slabe, iar acum Maul îşi auzea proprii paşi răsunând pe coridor. Se opri şi mirosi aerul, simțind miros de apă stătută şi lubrifiant de motor. Camerele de luat vederi încă îl urmăreau, bineînțeles. Dar asta nu conta. Dacă personalul administrativ al închisorii ar fi vrut să-l oprească, ar fi putut oricând să închidă holul din fața lui. Merse mai departe, verificând marcajele de ventilație la fiecare câțiva metri. Când ajunse la 11-AZR, pasarela se intersecta cu un alt pasaj. Maul se opri, viră la dreapta şi făcu trei paşi până când ajunse la o serie de trepte de oțel curbate, înşurubate în perete, care duceau la o trapă de întreținere.

Îngheță. În spatele lui, din direcția din care venise, se apropia ceva, scoțând un zgomot constant. Maul îşi ține respirația şi ascultă. Sunau ca nişte aripi. Ridicând privirea, văzu că se apropia o formă neagră care zbura direct spre el pe coridor. Se feri exact la timp şi trecu pe lângă fața lui, suficient de aproape încât să simtă pe obrazul său alunecarea unsuroasă, cu miros de mosc, a penelor sale negre. Pivotând în aer, chestia bătu din aripi şi se aşeză pe o conductă electrică, privindu-l cu ochi negri, nepăsători. Maul se uită la ea. Era o *pasăre-gheară* de aproape o jumătate de metru, mică pentru rasa sa. Maul văzuse holofilme cu ele vânând şobolani womp pe Wayland, cu gheare ca nişte vibrolame şi un cioc zimțat care putea sfâşia carnea ca untul. Dar ce căuta într-o închisoare o specie aviară mutantă de pe o planetă de pe Inelul Exterior?

Tot uitându-se la el, *pasărea-gheară* îşi deschise ciocul şi scoase un croncănit aspru şi mustrător. Aproape că suna ca un râset. Sunetul răsună pe toată lungimea coridorului. Maul se încruntă la ea. Făcea prea mult zgomot şi nu mai auzea nimic altceva din cauza zgomotului.

— Pleacă de aici, îi spuse Maul. Pleacă.

Pasărea rămase pe loc şi croncăni mai tare ca niciodată, ca şi cum ar fi fost hotărâtă să trădeze locația lui Maul oricui se afla în zonă. Aplecându-se, găsi un şurub metalic căzut pe podea şi îl aruncă spre pasăre, trimițând-o în sus cu un

croncănit speriat, apoi zburând mai departe prin pasaj.

În liniştea care urmă, Maul îşi înclină capul, ascultând din nou. Acum putea desluşi ceea ce venise să audă. *Paşi.* Rapizi, dar nu panicați, venind mai repede acum. Părea ceva mare, după cum se auzea, dar nu neîndemânatic sau nesigur.

Cizme. Autoritate.

Maul urcă pe treptele de oțel spre tavanul puțului. Sprijinindu-şi picioarele de o placă de întrerupătoare electrice suspendată, se prinse de marginea trapei de întreținere şi se trase în sus până când dispăru în umbră. Îşi păstră corpul absolut rigid, cu fiecare muşchi blocat, privind drept în jos, la intersecția celor două pasaje.

Chiar sub el, apăru la vedere o siluetă. Strălucirea slabă îi lumină casca şi scutul facial, iar țesătura grea a uniformei foşni în timp ce se apropia. *Un gardian.*

Maul se trezi privind în jos la partea superioară a căştii gardianului. De aici era imposibil să-i vadă fața. Nu că ar fi avut vreo importanță.

— Ştiu că eşti acolo, spuse gardianul, uitându-se dintr-o parte în alta.

Mâna lui se odihnea pe centură. Nu pe blaster, ci pe altceva – consola neagră şi plată a *selectorului* prins de şold, cu un afişaj cu strălucire verde pe care Maul nu-l putea citi din acel unghi.

— De ce îl cauți pe Zero?

Maul apucă mai strâns trapa din fața lui, permițându-şi o respirație adâncă. O picătură de umezeală, rece ca gheața şi uleioasă, căzu de pe una dintre unitățile condensatoare de deasupra capului. Îi lovi creştetul capului, se rostogoli printre coarne şi pe scalp şi îi alunecă pe partea laterală a feței până la bărbie.

— Zero ştie deja că eşti diferit, spuse gardianul. A auzit că eşti asasin. Te-am văzut luptând. Nu eşti aici din întâmplare.

Maul rămase absolut nemişcat.

— Din punctul lui de vedere, există un singur motiv pentru care cineva ca tine ar veni într-un colț îndepărtat al galaxiei şi ar începe să întrebe de el, continuă gardianul. Ai venit aici pentru a-l ucide. Am dreptate?

Maul aşteptă. Gardianul nu se mai uita acum dintr-o parte în alta. Ochii îi erau fixați pe ceva drept în fața lui.

Picătura căzu de pe bărbia lui Maul şi lovi casca paznicului cu un sunet moale, dar audibil. Ofițerul înțepeni, îşi înclină capul pe spate şi se uită drept în sus la Maul, albul ochilor săi reflectându-se într-un roşu gălbui în lumina coridorului.

— Mă gândeam eu, spuse el. Ştii ceva? Nici măcar nu am nevoie de blaster ca să am grijă de tine. Indică *selectorul* legat la centură. Ți-am tastat deja numerele, vierme. Dacă ating acest buton, declanşez bombele din pieptul tău şi eşti mort înainte să ajungi pe podea.

— Unde e Zero? întrebă Maul.

— Glumeşti, nu-i aşa? Degetele îi pâlpâiră pe comutatoarele consolei de pe centură, iar Maul fu aproape sigur că gardianul încă nu auzise zgomotele de la capătul celălalt al pasarelei – şoapte şi paşi care deveniseră tot mai audibili în ultimele câteva secunde. Chiar crezi că te lasă să-l păcăleşti în felul ăsta? Acum, comportamentul gardianului se schimbase, dezvoltând o asprime, pierzând orice fel de ton jucăuş ar fi putut avea. Nu ai avut nicio şansă.

— Nu prea cred, spuse Maul.

Sunetele îndepărtate erau mai clare acum, şoaptele nu se mai deranjau să rămână ascunse, paşii nu mai erau înăbuşiți. Maul privi cum gardianul începu să

reacționeze, omul fiind luat complet prin surprindere de ceea ce se întâmpla, dar era deja prea târziu. O furtună de paşi apăsați veni fulgerător prin pasaj, într-o o avalanşă de zgomot de metal izbit care zgudui coridorul de la un capăt la altul. De o parte şi de alta a pasajului de dedesubt, vuietul brusc al vocilor deținuților umplu spațiul închis cu urlete şi răcnete de furie.

— Ce...?

Paznicul se roti, neştiind unde să se uite mai întâi. Îl loviră din ambele părți deodată. De unde era poziționat deasupra lor, Maul avu o vedere perfectă asupra măcelului de dedesubt. Un zid de deținuți umani chelioşi năvăli în față, *Regii Oaselor* năpustindu-se de la un capăt al pasarelei, în timp ce o a doua masă de corpuri, *Gravitația Masivă*, condusă de Noghriul Strabo, venea în goană din direcția opusă pentru a-şi întâlni frontal inamicii. Paznicul dispăru între ei, fiind înghițit imediat.

Maul aşteptă, sincronizându-şi răspunsul cu un ceas intern ale cărui nuanțe erau o chestiune de pur reflex. Prizonierii țipau deja. În spațiul închis de deasupra, auzea oase pocnind, trosnetul şi pocnetul fragil al cartilajelor zdrobite, trupuri aplatizate sub picioare.

Acum.

Atârnând de picioare şi întinzând ambele brațe deasupra bătăliei, Maul îşi băgă ambele mâini în luptă. Îl prinse pe gardian de cureaua căştii şi îl trase în sus, folosindu-i casca ca pe un berbece pentru a sparge trapa de întreținere şi a-l împinge pe om înăuntru. Alarmele începură să sune şi să geamă din toate părțile.

Maul se strecură în puțul de utilități alături de gardian, cu mâna în jurul gâtului omului.

— Opreşte-le, ordonă el.

— Nu pot, gâfâi gardianul. Nu este...

Maul îl împinse pe gardian înapoi spre trapa deschisă.

— Opreşte-le sau te arunc la ei. Te vor rupe în bucăți într-o clipă.

— Îți spun că nu pot! Alarmele trebuie dezactivate de către controlul central! Jur!

Maul apucă mâna dreaptă a bărbatului, prinzând-o cu lanțul de cuplare în locul unde capacul trapei se potrivea în carcasă, şi trânti trapa în jos pe ea, cu putere. Paznicul țipă, vocea lui frângându-se când ajunse la notele înalte.

— Unde e Zero? întrebă Maul încet în urechea lui.

— *Nu ştiu!* Fața paznicului deveni teribil de palidă, cu excepția a două pete de un roşu aprins în partea de sus a obrajilor. Lacrimile de durere îi ieşeau în evidență în ochi. Nimeni nu ştie!

— Cum se poate aşa ceva? Sunt camere de luat vederi peste tot.

— Nu pe el! El vine şi pleacă! Nici măcar gardienii nu văd pe unde şi cum intră şi iese!

— Atunci de ce m-a trimis Chadra-Fanul aici?

— Ți-am spus, Zero a crezut că ai venit să-l omori!

— Spune-i că îl caut, spuse Maul. Spune-i că vreau o întâlnire adevărată, nu o înscenare.

— El nu lucrează în felul ăsta!

— Unde e celula lui?

— Este la nivelul 8, celula 22. În colțul îndepărtat – trebuie să o cauți, dar e acolo, îți jur. *Acum, te rog, dă-mi drumul!*

Maul decuplă trapa şi o lăsă să se deschidă şuierând. Gardianul gemu, retrăgându-şi braţul fracturat cu un scâncet tremurat, legănându-şi mâna şi încheietura ca pe un mic animal mort care atârna fără vlagă de mânecă. Încet, se uită la Maul şi ceva sălbatic i se prelinse în ochi, umplându-i de furie.

— Deţinut 11240, spuse el, aşezându-şi mâna bună pe butonul de activare al *selectorului*. Eşti ca şi mort, vierme.

Maul îl studie.

— Vom vedea.

Gardianul apăsă pe buton.

Şi nu se întâmplă nimic.

Capitolul 10
STABILIREA ŞANSELOR

— L-aţi cruţat, spuse Vesto Slipher, având grijă să păstreze un ton dezinvolt. De ce?

Niciunul dintre fraţii Blirr nu îi răspunse. Din spatele consolei, Dakarai se înclină uşor în faţă pe scaunul său, cu degetul arătător drept încă strâns apăsat pe comutatorul de dezactivare de la distanţă al *selectorului* paznicului. Sadiki se aplecă peste umărul fratelui ei pentru a vedea mai bine. Toate cele cinci ecrane cele mai apropiate de spaţiul de lucru al lui Dakarai fuseseră redirecţionate pentru a afişa puţul de întreţinere din unghiuri diferite, oferind mai multe imagini ale Zabrakului şi ale paznicului căruia tocmai îi zdrobise încheietura mâinii.

Dakarai mai apăsă un buton, introducând secvenţele de iniţiere.

— Ce se întâmplă? întrebă Slipher. Este...

Dintr-o dată, aerul din jurul lor căpătă un zumzet grav şi sonor. Un cod de timp apăru în colţurile tuturor ecranelor, numărând în jos de la cinci minute. Slipher auzi o explozie de paraziţi, iar o fracţiune de secundă mai târziu, un claxon izbucni prin staţia spaţială, umplând ceea ce părea a fi întreaga lume cu o explozie lungă şi oscilantă. Dakarai tresări. Cutremurele deveniră mai violente, mai ritmice, pulsând ca inima plină de adrenalină a unei creaturi colosale trezită la viaţă. La suprafaţa ceştii sale de cafea apărură valuri, iar el întinse mâna pentru a o stabiliza fără să-şi ia ochii de la ecrane.

— Ce sunt toate astea? întrebă Slipher.

Deja presupusese exact ce se întâmpla, dar descoperise cu mult timp în urmă valoarea gestului de a pune întrebări evidente la momentul potrivit. Se întoarse spre Sadiki, vorbind tare pentru a se face auzit peste sunetul alarmelor.

— Ce se întâmplă?

— Algoritmul fratelui meu a selectat următorii doi combatanţi. Directorul zâmbi la unul dintre monitoare. Îi potrivim acum.

— Deţinutul 11240, citi Muunul când ce profilul apăru pe ecran. E Zabrakul?

— Jagannath, spuse Sadiki. Corect.

— Şi de aceea...?

Ea aprobă din cap.

— Trecem peste autoritatea unui gardian de a activa detonatorul electrostatic doar dacă deţinutul în cauză este deja programat pentru o luptă. Arătă din cap spre bancul de monitoare. În acest caz, 11240 a fost selectat din nou.

— Cu cine îl puneţi să se bată?

— Aşteaptă şi vei vedea, spuse Sadiki. N-aş vrea să stric surpriza.

Slipher privi la celelalte ecrane, unde deţinuţii din toată închisoarea se grăbeau pe coridoare şi se întorceau în celulele lor pentru *izolare*. Întreaga staţie spaţială tremura suficient de tare încât trebui să se sprijine de perete şi să-şi înfăşoare degetele subţiri în jurul balustradei pentru sprijin. Putea simţi vâjâitul şi pocnetul mecanismelor interioare ale închisorii prin podeaua de sub picioarele sale, reverberând până la glezne şi genunchi.

— Întotdeauna este atât de tare? strigă el. Se simte ca şi cum întreaga stație spațială se cutremură.

— Doar aproximativ optzeci şi cinci la sută din ea.

Sadiki arătă spre spațiul de deasupra monitoarelor, unde un monitor de înaltă rezoluție al modului de dispunere a stației spațiale afişa reconfigurarea în timp real. Slipher privi totul într-o tăcere fascinată. Numerele fuseseră întotdeauna limbajul său preferat, modelele de date, poezia lor, dar ceea ce se întâmpla aici era la fel de captivant – monitoarele arătau aripi întregi şi blocuri de celule schimbându-şi poziția, mutându-se şi recompunând arhitectura închisorii.

— Şi iată-l pe noul nostru concurent, spuse Sadiki, arătând spre monitorul din fața ei.

Slipher se uită la ceea ce apăruse pe celălalt monitor.

— Cu asta va lupta 11240?

Sadiki aprobă din cap.

— Nu am pus-o niciodată să lupte, spuse ea. Câțiva vânători de recompense independenți au adus-o de la un port spațial abandonat din sistemul Anoat, de-a lungul Coridorului Comercial Ison. Verifică ecranul. Credem că a fost folosită în lupte ilegale de gladiatori. Este o…

— Ştiu ce este, spuse Muunul.

Sadiki se uită la el, în mod clar impresionată.

— Ai mai văzut această specie înainte?

— Nu chiar, spuse Slipher. *Clanul Bancar InterGalactic* a fost implicat pentru scurt timp în arbitrajul implicării unui fost client într-o operațiune de comerț cu blănuri pe piața neagră din Inelul Exterior. Nimic în care am fost implicați personal, desigur, dar se pare că braconierii şi vânătorii de animale mari urmăreau aceste creaturi de zeci de ani. Clătină din cap. Rata de mortalitate în rândul braconierilor era adesea mai mare decât cea a creaturilor. Vorbim despre un prădător de doi metri şi jumătate înălțime, cântărind uneori două sute de kilograme sau mai mult, cu dinți şi gheare ascuțite ca briciul. Sunt creaturi deosebit de vicioase.

— Deci nu-ți plac şansele? întrebă Sadiki.

— Chestia aia împotriva Zabrakului? Muunul clipi. Nu prea pare corect.

— Nu l-ai văzut pe 11240 în luptă.

— Cu tot respectul, doamnă Director, nu cred că trebuie să-l văd.

— Vom vedea. Sadiki indică consolele de deasupra capului, unde liste întregi de date erau transmise în direct prin galaxie. Ca întotdeauna, casele de pariuri şi şefii cazinourilor au la dispoziție fereastra standard de cinci minute pentru a evalua cotele. Vom vedea ce părere au despre meci în combinațiile de jocuri de noroc din afara lumii. Privi cum afişajele arătau pariurile, milioane de credite care se revărsau de o parte şi de alta. Se pare că majoritatea sunt de acord cu evaluarea ta.

— Şi tu? întrebă Muunul. Cum vor paria stimații conducători ai închisorii?

— Mizăm pe ceea ce ne spune algoritmul.

— Întotdeauna?

— Absolut.

— Şi algoritmul nu greşeşte niciodată? întrebă Slipher.

Sadiki se întoarse spre Dakarai. Fratele ei băgă o serie de comenzi şi aşteptă ca sistemul să genereze verdictul.

— Ai dreptate, spuse ea. Nu va fi o competiție.

Capitolul 11
DIN ŢARA GHEŢII ŞI A ZĂPEZII

Maul se întoarse în celulă cu câteva secunde înainte de timpul limită.

Trapa se trânti în spatele lui, şuruburile magnetice închizându-se cu un zgomot de vid. Panoul de lumini galbene începu să clipească în roşu. În jurul lui, celula începuse deja să îşi schimbe forma, podeaua înclinându-se sub picioarele lui, plăcile pereților alunecând împreună cu un freamăt de-acum familiar de aliaj contra aliaj, strângându-se în sus pentru a se contopi cu tavanul.

Respiră încet şi îşi luă o clipă pentru a trece în revistă ceea ce tocmai se întâmplase. Nimic din toate astea nu avea sens. Nu că s-ar fi aşteptat să aibă.

Ambuscada din conducta de ventilație funcționase aşa cum se aşteptase – până la un punct. Intrase în ea anticipând pe deplin o înscenare, iar în acest sens gardianul nu îl dezamăgise. Cineva ca Iram Radique nu supraviețuise atât de mult timp fără să adune o armată de soldați şi de observatori, atât deținuți, cât şi gardieni, pentru a-i induce în eroare pe cei care veneau să-l caute. Oare Zero lucra pentru Radique? Ar putea fi atât de simplu? Şi mai era şi întrebarea – mai urgentă – de ce nu fusese ucis când gardianul activase încărcăturile implantate în inimile sale. Oare partea întunecată intervenise cumva în ultima secundă pentru a-l salva?

Implicațiile acestei posibilități îl făcură pe Maul să-şi tragă răsuflarea. Cu toate discuțiile lui Darth Sidious despre rolul său de ucenic şi eventual succesor, Maul se simțea încă foarte puțin legat de Marele Plan Sith pentru galaxie şi de locul său în cadrul acestuia. La ordinul Lordului Întunecat, petrecuse ani de zile antrenându-se pe Orsis şi apoi pe Coruscant, în Clădirea LiMerge, îndurând ani de privațiuni şi cea mai dură disciplină imaginabilă în aşteptarea vizitelor Maestrului său. Şi era adevărat – Sidious îi vorbise îndelung, amețitor, despre partea întunecată şi puterea ei şi, mai vag, despre rolul pe care Maul avea să-l joace pe măsură ce îşi continua studiul artelor Sith. În momentele sale cele mai singuratice, Maul îndrăznise să-şi permită să spere la acel moment în care Forța se va anunța în el pe deplin, intervenind într-un mod în care nu putea fi confundată cu nimic altceva decât cu destinul, pur şi simplu. Ar putea fi acesta acel moment?

Dacă e adevărat…

Urmă o zvâcnire bruscă şi totul se smuci înainte pe axa sa. Maul apucă mânerele de o parte şi de alta a banchetei, fixându-se pe loc, simțind cum presiunea i se acumula în față şi în gât, în timp ce întreaga cameră se întorcea cu susul în jos, apoi se rostogolea lateral, aruncându-se mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Celula se învârti, se smuci la stânga, înaintă, se smuci din nou la dreapta. Echilibrul îl abandonă pentru o clipă şi îşi întări strânsoarea. Se auzi un zgomot ascuțit şi camera se opri brusc. Ceva şuieră, o trapă hidraulică de cealaltă parte a unuia dintre pereți, dar trapa din fața lui rămase închisă.

Apoi, prin perete, îl auzi. Un mârâit jos, bronşic.

Maul închise ochii şi ascultă. Orice ar fi fost de cealaltă parte a trapei părea mai mare şi mai înfometat decât creatura cu care se luptase mai devreme. Mârâitul avea un timbru sonor, ca de butoi, care zguduia aerul însuşi. Se surprinse întinzându-se cu sentimentele şi se forță să se retragă, vocea Maestrului său de la

ultima lor întâlnire de pe Coruscant arzându-i în urechi.

Dacă la un moment dat îți vei dezvălui adevărata identitate de Lord Sith, îi spusese Sidious, *întreaga misiune va fi inutilă, înțelegi? Nu trebuie să foloseşti niciodată Forța, indiferent de circumstanțe, sau totul va fi pierdut. Înțelegi magnitudinea responsabilității care ți se încredințează?*

Maul înțelesese. Chiar prea bine.

Continuă să rămână absolut nemişcat, ascultând, atent. Când mârâitul veni din nou, crescuse în volum şi intensitate şi era acum un răcnet gros de furie. Lanțurile metalice zăngăniră audibil, iar ceva se lovi de perete cu o izbitură bruscă şi asurzitoare care zgudui chiar peretele din fața lui. Mai auzi un urlet, chiar mai puternic decât înainte, pe care îl simți în scobitura pieptului. Chestia de dincolo de perete îl putea mirosi acum, era sigur de asta. Nu avea să mai dureze mult.

Luminile intermitente deveniră roşii şi trapa se deschise.

Maul rămase nemişcat câteva clipe, privind creatura.

Wampa era în lanțuri, legată de podeaua celulei sale cu cătuşe grele din *Nylasteel* în jurul picioarelor, încheieturilor şi gâtului. Avea aproape trei metri înălțime, iar blana sa groasă era plină de mizerie, grăsime şi sânge. Unul dintre coarnele sale se rupsese la mijlocul arborelui, formând un pumnal zimțat de culoare galben-roşiatică care se încolăcea doar pe jumătate în jurul părții drepte a capului. De-a lungul pieptului şi abdomenului, mari porțiuni şi petice din blana albă îi fuseseră smulse pentru a expune un peisaj încrețit de țesuturi cicatrizate – fără îndoială, rezultatul luptelor anterioare. Buzele i se încrețiseră pentru a dezvălui şiruri de dinți ascuțiți ca briciul, iar saliva zbură în timp ce scotea un urlet de furie înfometată şi frustrată şi se smucea din legăturile sale.

Maul rămase pe loc. Îşi acordă câteva secunde pentru a evalua spațiul în care urmau să se lupte – înălțimea tavanului, diametrul camerei – înainte să se întoarcă să privească chestia direct în ochii galbeni, semiinteligenți.

Haideți, odată.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, wampa se aplecă în jos, adunându-şi puterile, iar în acel moment, cătuşele căzură. Maul nu le mai auzi lovindu-se de podea.

Chestia veni spre el. Maul sări în sus, ferindu-se de atacul inițial – dar brațul masiv al creaturii se roti în timp ce trecea, iar ghearele sale îi zdreliră spatele, sfâşiind carnea pentru a se înfige adânc în muşchiul coloanei vertebrale. Maul simți cum îi iese respirația din plămâni. O înțepătură crudă şi fierbinte – chiar şi acum refuza să se gândească la el ca la o *durere* – puse stăpânire pe toată partea aceea a corpului său, instalându-se adânc în terminațiile nervoase. Mirosul neaşteptat al propriului sânge, ascuțit şi sărat, umplu celula. Aplecându-se şi apoi sărind spre tavan, simți cum un lichid fierbinte îi stropeşte piciorul, străbătând podeaua de sub picioarele sale. Alunecă, ciocnindu-se de peretele din fața lui. Celula era de fapt mai mică decât fusese cu o clipă în urmă? Oare îi schimbaseră deja forma?

Maul trase aer în piept şi se concentră. Lucrurile se întâmplau prea repede. Trebuia să le încetinească. Dar wampa se năpustea deja din nou, iar brațele sale lungi, asemănătoare cu cele ale unui maimuțe, se legănau, ghearele scrijelind umbra, izbindu-l înapoi în peretele de oțel curbat, în timp ce fălcile sale muşcau la câțiva centimetri de fața lui. Maul alunecă prin balta de sânge, se rostogoli pentru a se elibera şi sări în spatele creaturii mai repede decât se putea întoarce aceasta. Dându-şi un braț înapoi, îşi încordă umărul şi îşi înfipse cotul în baza craniului

creaturii, punând fiecare gram de forță din partea superioară a corpului într-o lovitură care ar fi trebuit să-i sfărâme gâtul.

Nu se întâmplă nimic. Era ca şi cum ar fi lansat o lovitură cu cotul împotriva unei pietre solide acoperite cu un strat de blană groasă. Acum, creatura se întoarse din nou spre el, cu brațele ridicate, înălțându-se pentrua umple ceea ce părea a fi întreaga celulă. De data asta, când răcni, zgomotul semănă mai mult cu un țipăt – un țipăt frânt, plin de flegmă, din plămâni – ca şi cum însăşi fiara ar fi fost cumva torturată să îl atace. Un licăr de realizare trecu prin mintea lui Maul.

Ceva nu e în regulă cu ea. Nu este…

Gheara wampei ieşi în față, tăind în diagonală peste fața lui Maul.

Momentul de luciditate dispăru în iureşul fierbinte al propriei sale furii. Maul îşi coborî capul, strângându-şi energia, auzind un nou mârâit care se înălța – propriul său mârâit de data asta, emanând din cel mai adânc şi mai primitiv loc din ființa sa. Se deschise în fața lui, veninul adânc al mâniei preluând controlul, rapid, elegant şi puternic. Nu avea să mai dureze mult. Respingând tăişul strălucitor de căldură de pe obraz şi de pe podul nasului, aşa cum respinsese strălucirea ciudată de intuiție care îl precedase, căzu într-o ghemuire joasă, lăsând creatura să vină din nou spre el.

Următoarea sa mişcare va fi ultima. Sări drept în sus, înfingându-şi capul cu coarne în zona inferioară a maxilarului al creaturii, pulverizându-i mandibula şi trântindu-i fragmente osoase ascuțite ca nişte ace în cutia craniană. Maul putu simți articulațiile şi fisurile cum se sfărâmau în interiorul craniului wampei şi ştiu intuitiv că îi dăduse o lovitură mortală. Dar când îşi ridică din nou privirea, chestia era în picioare şi înainta spre el, urlând şi tânguindu-se, ca un colos orb. Lovitura la cap îi lăsase fața ca o masă de sânge şi oase expuse. Undeva în adâncul furiei sale, Maul simți un val de neîncredere.

Cum de încă mai luptă?

Sfidând orice logică, se aruncă asupra lui, numai gheare şi dinți, o masă de moarte neclintită. Sprijinindu-şi picioarele de peretele din spatele lui, Maul apucă chestia de cornul rămas şi îşi puse fiecare gram de forță pentru a-i răsuci capul într-o parte. Smulse capul creaturii şi îşi dădu seama în ultima secundă că nu-l mai putea ține. Orice ar fi fost în interiorul wampei era mult mai rezistent decât se aşteptase inițial. Chestia se năpusti din nou, înfingându-şi dinții în umărul lui Maul, lovind trasee nervoase cruciale. Toată puterea îi dispăru din mână şi din încheietură, corpul său trădându-l în cel mai prost moment posibil. Brațele îi căzură în gol şi se împletici în spate, privindu-şi adversarul. Un întuneric cum nu mai cunoscuse până atunci se înghesui în viziunea lui periferică, gros şi pulsând, înăsprindu-se cu fiecare secundă. Pentru prima dată îi trecu prin cap imposibilul – perspectiva că ar putea pierde cu adevărat. Îşi ridică capul, şi îşi şterse sângele din ochi.

Uită-te la ea, spuse o voce din adâncul lui – nu vocea lui Sidious, ci un instinct de conservare care era cu mult înaintea serviciului în slujba Stăpânului său. *Nu vezi?*

Maul se uită. Ceva era în neregulă cu wampa – ceva adânc, profund în neregulă, care depăşea violența predispusă genetic şi trecutul de prădător ucigaş. Şi, la fel de repede, ştiu cum să-i pună capăt. Adunându-şi tot ce-i mai rămăsese din putere, Maul se lansă asupra bestiei. Încleştându-şi mâinile în gheare, le înfipse în blană, sfâşiind țesutul moale al trunchiului. Wampa țipă şi gemu. Maul abia o auzi.

Împingându-şi mâinile mai adânc, îşi scufundă ambele brațe până la cot, sub cutia şi apoi în cavitatea toracică, pipăind până când găsi ceea ce căuta – masa alunecoasă şi pulsantă a inimii creaturii. Maul o apucă, îşi forță degetele şi strânse.

Inima wampei explodă între degetele lui ca o floare densă şi fibroasă. Imediat, chestia se prăbuşi pe spate cu un fel de alunecare fără grație, zvârcolindu-se, izbindu-se de perete cu un geamăt slab, ca şi cum ar fi fost eliberată dintr-o sclavie dincolo de orice lanțuri sau cătuşe. Scoase o ultimă tuse răguşită, tresări o dată şi rămase nemişcată.

Maul îşi linse sângele de pe dinți şi scuipă. Se împletici înapoi, încercă să se prindă de ceva şi nu reuşi. Oboseala pusese deja stăpânire pe el, o pânză densă şi mizerabilă care făcea dificile cele mai simple mişcări. Sângele pe care îl pierduse nu era atât de uşor de suportat. Întunericul venea din nou, iar de data asta ştia că nu va mai putea să-l țină la distanță.

Ultimul lucru pe care îl văzu, fu celula din jurul său, care se mişca şi începea să se ridice.

Apoi veni întunericul.

Capitolul 12
ÎNFRUNTAREA

Twi'lekul cunoscut sub numele de Zero trecu de un colț şi intră în sala de mese. Apăru aşa cum o făcea întotdeauna, fără fanfară, întotdeauna în mijlocul unei mulțimi de deținuți suficient de mare pentru a-şi masca punctul de intrare. În ceea ce priveşte aparențele, intrarea sa era un model de subtilitate absolută: într-o clipă nu era acolo, în următoarea era.

În jurul lui, sala era deja ocupată. Tocmai începuse ora cinei. Aliniindu-se în linişte în spatele a doi prizonieri care tocmai îşi luau tăvile, se apropie de ei.

— Vreo veste?

La auzul vocii lui, ceilalți doi deținuți se întoarseră şi îi aruncară o privire de recunoaştere.

— Hei, Z, spuse unul dintre ei, cu gura răsucindu-i-se într-o grimasă cu dinții întredeschişi. Unde te-ai ascuns?

— Pe ici, pe colo, răspunse vag Twi'lekul. Cine întreabă?

— Sunt doar curios, atâta tot. Ne întrebam cu toții ce s-a întâmplat cu tine când a explodat bomba.

Twi'lekul se încruntă şi clătină din cap.

— Aia nu a fost o bombă.

— Nu?

— Personalul de la bucătărie a găsit o oală sub presiune plină cu substanțe chimice în interiorul maşinii de spălat vase. Aruncă o privire la rândul de deținuți care aşteptau să li se servească masa de seară. Cred că vom mânca cu toții de pe tăvi murdare pentru o vreme.

Al doilea deținut clipi, procesând informația.

— Cineva a trimis un mesaj? Creând o diversiune, adică?

— Nu prea cred.

— Şi atunci, ce a fost?

Zero nu răspunse, scrutând camera din fața lui. Deținutul din dreapta lui, un contrabandist condamnat şi ratat, pe nume Miggs, ridică din umeri.

— Da, ei bine… Asta este, nu?

Dând din cap, distrat, Zero făcu un pas înainte. Îşi cărară tăvile în linia de servire, ocolind o jumătate de duzină de membri ai *Gravitației Masive*, cu fețele învinețite şi umflate. Cel puțin unul dintre ei încă sângera prin bandajele improvizate.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Miggs.

— Întâlnire cu *Regii Oaselor*, spuse Zero. Se zice că au *discutat* în tuneluri noaptea trecută, înainte de meci.

— Normal. Miggs îşi ridică tava pentru ca droidul de serviciu de pe cealaltă parte a tejghelei să poată pune în ea o lingură de gel proteic incolor. Uh, chestia asta miroase chiar mai rău decât de obicei.

În spatele lui, Zero îşi ridică propria tavă. Cu un clic de recunoaştere, droidul de bucătărie făcu o pauză şi apoi se întoarse pentru a ridica capacul de la o altă oală de servire, întinzându-şi manipulatorii pentru a-i servi lui Zero o porție aburindă de

carne cu miros suculent şi legume proaspete.

— Friptură de traladon, în sânge, cu caponata Ramoreană şi garnitură de verdeţuri sufar, proaspete, anunţă acesta.

— Mulţumesc.

Zero dădu din cap şi luă tava, transportând-o înainte în timp ce droidul se întorcea la cuva cu gel gri, semilichid, pentru următorul deţinut din rând.

— Apropo, aţi văzut lupta aia? întrebă el.

— Glumeşti? Miggs aruncă o privire la cel care îi urmase în sala de mese principală, la masa lor obişnuită din capătul celălalt al încăperii. Halleck şi cu mine am văzut totul pe ecranul din galerie şi am urmărit-o deja de vreo opt ori, nu?

Aşezându-se, deţinutul din spatele lui, Halleck, clătină din cap în sus şi în jos.

— O chestie de necrezut, de asemenea. Trebuia să o vezi, Zero, pe bune.

— Chiar aşa? Twi'lekul tăie o felie subţire de friptură şi o mirosi înainte să o bage în gură. Ce s-a întâmplat?

— Ciudatul ăla cu pielea roşie, cel căruia i se spune *Dintele*? Cum îl cheamă... Jagannath? Miggs luă o îmbucătură din propria mâncare şi o înghiţi, ştergându-şi colţul gurii cu manşeta cămăşii. L-au băgat din nou acolo, iar *zeii* sau oricine o fi decis, l-au pus să lupte cu bestia aia nebună de zăpadă...

— O wampa? Twi'lekul înclină o sprânceană. Nu ştiam că mai există încă una aici.

— *Exista*, spuse Miggs cu mâhnire, luându-şi din nou furculiţa. Deci, oricum, trebuia să înceapă cam exact cum te-ai aştepta. Wampa îl bătea pe bătrânul Piele Roşie de-i scotea maţele – îl pregătea numai bun pentru cină, nu? Adică, nici măcar nu ar fi fost corect. Ne gândeam cu toţii că domnul *Dinte* va pierde mult mai mult decât dintele de data asta, înţelegi ce vreau să spun? Urmă încă o muşcătură, mestecată de două ori şi apoi înghiţită. Apoi, dintr-o dată, când crezi că s-a terminat – *bam*! Miggs bătu cu pumnul în masă şi făcu o pauză pentru efect dramatic. *Dintele* se întinde şi îi desface pieptul...

— Chiar aşa?

— ...şi apoi îşi bagă mâna în stomacul chestiei până la coate, îi apucă inima şi o zdrobeşte cu mâinile goale.

— Mm. Zero mai luă o înghiţitură de friptură. Impresionant.

— Nici măcar nu exagerez, amice – au arătat totul. Şi apoi, bum, wampa se lasă pe spate şi moare pe loc.

Miggs clătină din nou din cap.

— Complet neaşteptat. Te face să te gândeşti, totuşi.

Zero se opri din mestecat.

— Oare?

— Da, adică... Miggs îşi ridică furculiţa, împinse mâncarea în jurul tăvii şi o puse din nou jos. Pentru că, vreau să spun, când te gândeşti la asta... dacă au o wampa aici, atunci serios... cine ştie ce mai au încuiat aici jos, ştii?

— Cum ar fi...?

— Ei bine, vreau să spun, de exemplu un *Vierme Lup*.

Zero îl privi fără expresie.

— Chiar crezi asta?

— Nu ştiu. Am auzit zvonuri, atâta tot. Mult sub închisoare, unde nimeni nu se duce niciodată.

Twi'lekul era pe cale să comenteze când simți că ceva se loveşte de el suficient de tare pentru a-i împinge tava într-o parte. Se întoarse şi îi văzu pe deținuți stând chiar în spatele lui. *Regii Oaselor*. Patru dintre ei. Zero le studie fețele, unul câte unul.

— Frumoasă masă, Ze-ro, spuse deținutul chel şi bărbos din față, tărăgănând numele cu o batjocură deliberată şi cântată, în timp ce privea friptura pe jumătate terminată şi verdețurile din farfuria lui Zero. Ştii, e ceva ce am vrut mereu să te întreb. Cum se face că tu mănânci întotdeauna mai bine decât noi ceilalți?

— Aş crede că asta ar fi foarte evident, spuse Zero. Eu mă deplasez prin sfere mai înalte decât tine.

— Chiar aşa?

— În aproape orice privință imaginabilă, spuse Zero, da.

Între ei se aşternu tăcerea. Îl recunoscu pe bărbatul din fața lui ca fiind Vas Nailhead, şeful *Regilor*. Nailhead era mâncător de carne, cunoscut în circuitul luptelor de gladiatori pentru faptul că devora cel puțin o parte din fiecare ființă vie pe care o omorâse vreodată. Se zvonea că se bucura de un cult şi era unul dintre puținii deținuți care primea scrisori de la fani, pachete, chiar şi ocazionale cereri în căsătorie – deşi circulau zvonuri că avea de fapt o familie şi rude pe Tepasi.

— Ciudat este că...

Nailhead îl privea, cu bule de salivă adunate la colțurile buzelor – făcea spume la propriu. Din interiorul mânecii stângi a uniformei sale, o formă lungă şi dură ieşea în afara țesăturii, cu vârful ascuțit abia vizibil la capătul mânecii.

— Pun pariu că sângele tău curge la fel de uşor ca al oricui altcuiva de aici. Ce părere ai?

De o parte şi de alta, în viziunea sa periferică, Zero îi văzu pe Miggs şi pe Halleck ridicându-se cu curaj în picioare într-o poziție de protecție. Le făcu semn să se aşeze.

— E în regulă, spuse el liniştit. Sunt sigur că domnul Nailhead tocmai se pregătea să-şi ceară scuze pentru comportamentul său nepotrivit.

— Greşeşti din nou, Ze-ro.

Fără să aştepte un răspuns, Nailhead se întinse şi îl apucă de guler pe Zero, trăgându-l în picioare atât de brusc încât tava Twi'lekului se răsturnă şi căzu pe podea, împrăştiind rămăşițele fripturii şi verdețurilor pe gresia de sub picioarele lor. Bucata ascuțită de os din mâneca lui Nailhead se ridicase şi acum se împingea în locul moale de sub gâtul lui Zero.

— Vezi, am învățat ceva nou aseară când ne-am confruntat cu *Gravitație Masivă* în tuneluri, spuse Nailhead. Noi şi ei. Am lucrat împreună, s-ar putea spune.

— Oh? Privirea Twi'lekului rămase absolut calmă. Şi ce anume ar putea fi?

— Noi nu avem nevoie de tine la fel de mult cum ai tu nevoie de noi. Adevărul este că singurul motiv pentru care conduci locul ăsta este pentru că viermii ăştia cred asta. Odată ce ei nu mai cred, tu nu mai conduci.

— Fascinant, spuse Zero. Este un miracol că niciunul dintre voi nu a fost rănit, gândindu-vă atât de mult.

Nailhead mârâi.

— Nici pe jumătate la fel de fascinant cum va fi când te vom trage în tuneluri şi îți vom smulge gâtul.

— Asta şi-ar dori Delia?

Nailhead încremeni. Împinse osul ascuțit puțin mai adânc în țesutul moale al gâtului lui Zero, fixându-l cu privirea.

— Ce-ai spus?

— Sora ta, răspunse Twi'lekul. Încă îți mai trimite scrisori, nu-i aşa? Pentru că se gândeşte la tine. Îşi aminteşte cum era viața pe Tepasi. După tot ce ai făcut, nu a încetat să spere că te vei întoarce şi vei fi băiatul pe care şi-l aminteşte. Cel care putea să cânte mereu şi să o facă să râdă cu fiecare vers din *Sweet Fronda Fane*.

Nailhead trase o respirație superficială şi audibilă şi îşi înclină capul foarte uşor. În spatele bărbii sale încurcate, toată ferocitatea i se scursese din expresie, lăsându-i fața ciudat de moale şi inexpresivă.

— Cum ai… Înghiți în sec şi continuă, cu vocea ciudat de răguşită. De unde ştii de ea?

— Sunt aici de mult timp, spuse Zero. Înveți tot felul de lucruri atunci când eşti aici de atâta timp, aşa ca mine. O persoană interesată ca mine *aude* lucruri. Despre familia ta şi despre sora ta în special. Şi, bineînțeles, pot oricând să transmit mesaje în ambele direcții.

Nailhead îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Pentru o clipă, o scânteie din ceea ce ar fi putut fi civilizație reală străluci în adâncurile tulburi ale ochilor săi – o claritate îndepărtată care reflecta omul care ar fi putut fi, fără anii de depravare sufocantă.

— Poate că e timpul să vă întoarceți la prietenii dumneavoastră, domnule Nailhead. Zero vorbi pe acelaşi ton blând şi răbdător cu care putea sugera o plimbare de seară prin zona comună. Se pare că încă mai aveți ceva la care să vă gândiți.

Nailhead mai făcu un pas în spate, cu mâinile atârnând fără forță pe lângă el. Nu spuse nimic, nici măcar nu clipi, doar se întoarse şi începu să se îndrepte înapoi prin sala de mese, spre locul unde aşteptau ceilalți *Regi* ai *Oaselor*.

— Uau, exhală Miggs în timp ce el şi Halleck priveau cum pleacă Nailhead. Zero, amice, asta a fost o *nebunie*, chiar şi pentru tine. Cum ai…

Se uită înapoi la masă şi se opri. Zero era deja plecat.

Capitolul 13
POVEŞTI PENTRU COPII

Maul aştepta chiar în interiorul celulei când Twi'lekul se întoarse de la sala de mese, ascunzându-se în umbra din dreapta trapei. La auzul paşilor care se apropiau, ieşi la vedere. Pentru o clipă, Zero se holbă la el. Spre lauda lui, nu se obosi să încerce să fugă. Nici măcar nu păru deosebit de surprins.

— Jagannath, zise el. Arăți surprinzător de bine, având în vedere cele întâmplate.

Maul nu spuse nimic. În cele douăsprezece ore de la ultima sa luptă, îşi revenise aproape complet după rănile pe care i le provocase wampa. Fața lui încă mai purta urmele de tăieturi încrustate de ghearele creaturii, dar îşi recăpătase întreaga folosință a brațului, iar forța lui părea chiar să se fi intensificat ca răspuns la atac, ca un organism care se dezvoltase după ce fusese tăiat aproape de rădăcină.

— Ştii, spuse Zero, chiar mă întrebam când vom avea ocazia să ne întâlnim.

— Nu ai făcut să fie uşor, zise Maul. Trimițându-l pe acel paznic să vină după mine în tuneluri.

— Ei bine, desigur, cineva ca mine nu-şi poate permite să *arunce o umbră prea mare*. Sunt sigur că înțelegi. În orice caz, spuse Zero, oferindu-i lui Maul un mic zâmbet, nu păreai să ai nicio problemă în a te descurca.

— Mă aşteptam la o înscenare, spuse Maul.

— În acest caz, mă bucur că nu te-am dezamăgit. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— Am nevoie de ceva.

— O lipsă îmbucurătoare de pretenții. Twi'lekul zâmbi din nou. Te rog, ia loc. Fă-te comod. Pot să îți aduc ceva?

Maul rămase în picioare, lăsând tăcerea să răspundă pentru el. În ora pe care o petrecuse aşteptând în celulă, anticipând întoarcerea lui Zero, o cercetase cu atenție. Investigația se dovedise extrem de fructuoasă. Deşi în aparență asemănătoare cu orice altă celulă din închisoare, camera lui Zero fusese personalizată cu o mie de luxuri subtile care ar fi putut scăpa observației întâmplătoare. Sub pat descoperise o mică bibliotecă, o cameră de depozitare secretă cu o rezervă privată de mâncare, băutură şi ustensile, precum şi depozite întregi de componente electronice în diferite stadii de asamblare.

— Ceva de mâncare, poate? întrebă Zero, întinzând mâna sub pat pentru a scoate o mică ladă cu mâncăruri pregătite. Propria mea cină a fost oarecum întreruptă într-un mod nepoliticos, aşa că sper că mă vei ierta dacă...

— Îl vreau pe Iram Radique.

— Eu... Zero se opri din ceea ce făcea şi îşi ridică privirea, cu o expresie indescifrabilă. Poftim?

— Ştiu că este aici. Cer o audiență cu el în particular, cât mai curând posibil. Iar tu pari a fi cel care poate aranja aşa ceva.

Twi'lekul nu spuse nimic. Maul rămase pe loc fixându-l cu privirea.

Trebuie să fii necruțător, îi spusese Sidious. *Foloseşte toate mijloacele pe care le ai la dispoziție pentru a aduna informații. Avem un timp extrem de limitat pentru a*

aranja cumpărarea dispozitivului nuclear de la Radique şi livrarea lui în mâinile grupului Bando Gora. Dar, în tot acest timp, trebuie să ții minte că în Cog Hive Seven, numele lui Iram Radique va fi întotdeauna rostit cu teamă.

În acest caz, însă, Zero îl surprinse. Îl privi pe Maul în gol pentru o clipă, buzele i se strânseră, apoi se crispară – în cele din urmă, izbucni în râs, un răcnet spontan de amuzament care părea, cel puțin pe moment, să-l coste fiecare gram de cumpătare.

— Trebuie să-mi cer scuze, reuşi Twi'lekul să spună când în sfârşit păru să se adune. Vezi tu, e doar... oh, *Doamne*... Încercând să-şi recapete respirația, îşi şterse lacrimile din ochi şi privi spre Maul. *Iram Radique*, ai spus? Nu ceri prea multe, nu-i aşa? Cu un alt chicotit, scutură din cap. Spune-mi, mai este ceva ce pot să-ți aduc între timp? O navă de luptă privată, poate? O audiență la Senatul Galactic? Lunile pierdute ale lui Yavin?

Maul îl privi fix, fără expresie.

— Iartă-mă, spuse Zero. Nu este vina ta. Văd că ai fost dezinformat cu privire la amploarea abilităților mele aici. Dacă ai fi căutat un anumit tip de mâncare de contrabandă, sau o uniformă mai confortabilă, sau chiar un animal de companie anume, atunci da, poate că te-aş fi putut ajuta, dar...

— Îl vreau pe Radique, spuse Maul. Ştiu că este aici. Şi dacă cineva îl poate găsi, tu eşti acela.

Twi'lekul se liniştise complet acum şi se opri din râs. Îşi lăsă greutatea în jos pe patul său, privindu-l pe Maul cu masa nedesfăcută în poală.

— Să îți spun o poveste, spuse el. Dacă îmi permiți.

Fără să aştepte răspunsul lui Maul, Zero desprinse învelişul sintetic care acoperea un fel de farfurie de fructe roz-roşcate cu aspect glazurat, o flutură momentan pe sub nasul său şi luă o mică îmbucătură.

— În urmă cu aproximativ doi ani, un alt deținut a sosit aici – şi el a pretins că a venit în căutarea lui Iram Radique. Acest suflet dezinformat, de fapt, a pretins nu numai că l-a mai întâlnit pe Radique, ci şi că, de fapt, i-a salvat viața cu ani în urmă, în cealaltă parte a galaxiei – şi că Radique l-a chemat cumva aici, la *Cog Hive Seven*, pentru a-i oferi un fel de protecție, ca un mod de a-i mulțumi. Zero mai luă o muşcătură din prăjitura cu fructe, mestecă şi înghiți. Nu contează inconsecvențele practice ale acestei poveşti. Acest deținut nou a insistat că Radique era închis şi se ascundea pe aici pe undeva. Indiferent de câte ori a venit la mine pentru răspunsuri, insistând să îl ajut, a refuzat să accepte realitatea.

— Care este...? întrebă Maul.

Zero se opri suficient de mult timp pentru a-şi termina muşcătura şi îşi şterse buzele înainte să se uite din nou la Maul cu o expresie de sinceritate profundă.

— *Iram Radique nu există*. Este un basm, un mit – o poveste de adormit copiii pe care micii traficanți de arme din galaxie le-o spun plozilor lor seara. *Nu fi prea rău sau Iram Radique va veni să te ia*, genul ăsta de lucruri. Zero îşi termină gustarea, aruncă cutia la o parte şi se ridică în fața lui Maul, înclinându-şi capul astfel încât să-i poată întâlni privirea, chiar dacă păstra o distanță atentă față de el. Ascultă-mă bine, Jagannath. Aşa-zisul om pe care îl cauți nu este aici.

— Ce s-a întâmplat cu deținutul?

— Poftim?

— Cel care a venit aici pretinzând că i-a salvat viața lui Radique, întrebă Maul.

Ce s-a întâmplat cu el?

— Oh, spuse vag Zero, încă e pe undeva pe aici. În cele din urmă a renunțat să mai caute. A fost dezamăgit de iluziile sale, presupun. Locul ăsta are tendința de a face asta. Vei descoperi asta singur… dacă vei supraviețui îndeajuns timp.

Maul nu spuse nimic.

— Acum, spuse Twi'lekul, din moment ce te-ai ostenit să vii să mă cauți, mă simt obligat să te întreb dacă mai cauți ceva? Ceva real?

— Da, spuse Maul.

— Şi ce ar putea fi asta?

— Am nevoie de un dispozitiv emițător. Un mijloc nedetectabil de comunicare de lungă distanță – orice transmițător de imagine subspațială de bază ar fi suficient. Ştiu că ai piesele necesare aici, în celula ta.

— Tu… Pentru prima dată, Zero păru perplex. Ai descoperit asta, nu-i aşa?

— Am nevoie de el cât mai repede posibil, spuse Maul.

— Ceea ce ceri nu va fi ieftin, spuse Zero. Trebuie să-ți dai seama că toate componentele pe care le-ai văzut au trebuit să fie aduse prin contrabandă, cu un preț personal foarte mare…

— Ce vrei? îl întrerupse Maul.

— Ei bine. Twi'lekul trase aer în piept, lăsându-l să iasă încet. Din moment ce ai întrebat, se pare că am avut recent unele dificultăți cu bandele. *Regii Oaselor* şi *Gravitație Masivă*, ei…

— Ce altceva?

— *Ce altceva?* Zero clipi la el, nedumerit. Te asigur că e destul de mult.

— Pregăteşte-mi transmițătorul, spuse Maul. Nu vei mai avea probleme cu bandele.

Capitolul 14
BORCANUL CU MUŞTE

Strabo ura spălătoria. Când fusese trimis pentru prima dată la *Cog Hive Seven* cu optsprezece luni în urmă, spălătoria fusese sectorul său de lucru. Transpirase ore întregi printre maşinile de spălat şi uscătoarele gigantice, muncind alături de droizii cu defecțiuni şi deținuți printre munții de uniforme şi cearşafuri îmbibate cu sânge. Atribuită aparent la întâmplare, sudoarea, duhoarea şi monotonia chinuitoare fusese pentru el mai rea decât moartea. Dar nu dură mult. Destul de curând, urcă în rândurile celor din *Gravitație Masivă* – îl învinsese pe fostul lider şi trecu fără efort în locul lui – şi, ca urmare, nu mai fusese nevoit să se întoarcă aici de aproape un an.

Chiar şi aşa, din momentul în care conduse restul grupului său înăuntru, astringența înțepătoare a camerei înguste îi fu mult prea familiară pentru nas, ca un fel de întoarcere oribilă acasă. Maşinile erau liniştite acum, închise pentru noapte, dar liniştea uşor asurzitoare era cumva şi mai obsedantă.

— Nu văd rostul, mârâi el. Să vii aici în mijlocul nopții, aşa. Se uită peste umăr la cel care stătea în spatele lui. Eşti sigur că ăsta a fost mesajul?

— Aşa scria. Deținutul cunoscut sub numele de Izhsmash era un Nelvaanian, cu botul lung şi dinții ascuțiți, şi era al doilea la comandă al lui Strabo. Vestea a venit direct de la Halcon.

— Căpitanul gărzilor ne-a chemat până aici, pentru ce? Pentru ceva ce nu ne pot spune sus? Strabo clătină din cap. Toată treaba asta pute.

Locotenentul său nu răspunse. Nelvaanianul era un *pirat de date*, trimis aici, la *Cog Hive Seven*, sub acuzația de sabotaj informațional. Nu era luptător sau ucigaş din fire, dar combinația dintre loialitate şi abilitățile sale tehnice ciudate îl făcuseră indispensabil pentru Strabo şi *Gravitație Masivă* – sau cel puțin atât de indispensabil pe cât se putea într-un mediu în care doi deținuți oarecare puteau fi chemați, în orice moment, să se măcelărească între ei.

Strabo ştia că nu era momentul să ridice această problemă. Cu o oră în urmă, Izhsmash îl informase că primise, prin intermediul droidului de custodie, un mesaj secret de la Comandantul Halcon, căpitanul gărzilor din *Cog Hive Seven*, care le spunea să aducă întreaga echipă, treisprezece membri în total, în spălătorie pentru un fel de întâlnire clandestină între bandă şi gardieni. Strabo conducea echipajul de suficient de mult timp pentru a şti că putea ignora doar pe riscul său o astfel de convocare. Probabil că Halcon nu ar fi detonat încărcăturile din inima lui pentru un act de nesupunere atât de minor, dar îi putea face viața mizerabilă într-o mie de alte moduri, de la a-i tăia rațiile până la a-l pune în izolare totală până când se urca pe pereți.

Aşa că iată-i aici, toți membrii, făcându-şi loc printre cuvele şi tuburile chimice care pompau litri de detergenți industriali şi solvenți, împreună cu criogenii lichizi necesari pentru a răci superconductorii încărcați de energie care alimentau maşinile de spălat şi uscătoare masive.

— Cât timp ar trebui să aşteptăm? mormăi Strabo, aruncându-şi privirea de-a lungul maşinilor de spălat şi uscătoarelor, ale căror găuri de şaptezeci de centimetri stăteau deschise şi nemişcate în penumbră. Halcon a spus măcar ce vrea cu noi?

— Nu.

— Nici măcar un indiciu?

— Mi-a spus să coborâm. Izhsmash ridică din umeri. Asta e tot.

— Nenorocitul ştie că nu ne poate atinge, nu? spuse Strabo. Din cauza...

Se opri brusc din vorbit. Tocmai detectase un sunet nu prea furişat al unor cizme cu vârfuri de oţel care se apropiau în semiîntuneric dinspre partea îndepărtată a camerei. Nu exista decât un singur punct de intrare, ceea ce însemna...

Sunt deja aici şi ne aşteaptă.

— Halcon, strigă Strabo, cu vocea sa stridentă doar puţin atenuată de limitele claustrofobice ale încăperii. Suntem aici. Vrei să ne spui ce este atât de important la ora asta din noapte?

Urmă un zgomot puternic când trapa se închise în spatele lor şi, până să-şi dea seama ce se întâmpla, Strabo văzuse deja cine se afla în faţa lor. Nu erau gărzi.

Erau *Regii Oaselor*. Iar în faţa lor, stătea Vas Nailhead însuşi, cu scalpul său chel şi bombat îndreptat spre *Gravitaţie Masivă* ca o rană supurândă.

Având în vedere împrejurările, Nailhead păru la fel de surprins cum era Strabo.

— Ce naiba...? spuse el, păşind înainte, deja suficient de aproape pentru ca Strabo să-i poată număra pe toţi cei şaisprezece *Regi* grupaţi în spatele lui. Tu?

— Nailhead.

Strabo se uită la el, numele răsucindu-i-se pe buze ca un blestem. În viziunea sa periferică, fu conştient de Izhsmash şi de restul trupelor masive care se pregăteau cu încrâncenare pentru luptă, scoţând din interiorul uniformelor lor biciuri de sârmă cu mâner scurt, săgeţi cu frânghie şi gheare zburătoare. Aceste arme pe lanţ, confecţionate din materiale recuperate, ascuţite şi şlefuite în secret, erau uneltele preferate ale *Gravitaţiei* pentru a provoca durere şi erau întotdeauna la îndemână.

— Ce căutaţi aici? Vrei o revanşă?

— Dacă asta e ceea ce vrei, spuse Nailhead, iar ochii lui trecură peste umărul lui Strabo spre Izhsmash.

— Am primit un mesaj să venim aici, spuse Nelvaanianul. Halcon mi l-a trimis prin intermediul unui droid utilitar.

— Şi noi la fel, spuse Nailhead.

— Ce? Strabo se uită strâmb la el. Asta nu se poate...

Restul propoziţiei se pierdu în spatele unui murmur surd care venea din cuvele înalte de lângă perete. Ambele găşti se întoarseră să privească sursa sunetului, iar când recunoscu ce era, Strabo simţi că i se răceşte sângele. Nori groşi de vapori îngheţaţi se revărsau din rezervoare, ridicându-se în jurul lor şi aspirând oxigenul din aer.

Criogeni, gândi el, amintindu-şi avertismentele pe care le primise în legătură cu azotul lichid şi detergenţii cu heliu depozitaţi în interiorul rezervoarelor, la modul în care orice fel de scurgere sau breşă putea aspira literalmente oxigenul din plămânii oricui ar fi suficient de ghinionist să fie prins înăuntru.

Ventilatoarele de evacuare din tavan. Întrerupătorul de deasupra...

Era deja prea târziu. Strabo simţi cum traheea i se strânge până la o gaură de ac, sufocându-se cu ceea ce ar fi trebuit să fie aer, dar care în schimb îi sfâşie mucoasa interioară delicată a gâtului ca un roi de viespi. Plămânii i se prăbuşeau ca nişte saci de piele goi în interiorul pieptului său, forţa i se scurgea din corp deodată, în timp ce podeaua se învârtea în sus pentru a-l lovi în faţă ca un pumn uriaş şi

contondent. Ochii şi nasul îi ardeau, iar plămânii îi tremurau în pragul revoltei. Nu mai putea să se urce pentru a activa ventilatoarele de evacuare la fel cum nu putea să mai tragă o altă respirație liberă. De undeva din fața lui se auzi un țipăt slab şi firav. Strabo îşi ridică capul şi privi prin ochii îmbibați de lacrimi. Nailhead şi *Regii Oaselor* se prăbuşeau, strângându-se de piept, respirând sacadat şi gâfâind, căzând grămadă pe podea printre membrii grupului său. În mai puțin de treizeci de secunde, scurgerea criogenică reuşise ceea ce nicio măsură de diplomație nu ar fi putut face vreodată, unind ambele bande într-o fraternitate disperată a nevoii de oxigen. Strabo îşi văzu propriul grup prăbuşindu-se alături de *Regi*, unul lângă altul, aduşi la pământ în ultimele lor clipe, la fel de nedespărțiți ca muştele într-un borcan.

Pe lunile lui Rennokk, o să murim cu toții aici, gândi el cu sălbăticie. Un mecanism de autoapărare primordial şi zdrobitor intră în acțiune, mai puternic decât orice la nivel conştient, înlocuind toate celelalte instincte. *Ieşi afară. Ieşi afară acum.*

Mergând înapoi, croindu-şi drum violent printre rândurile propriei bande, Strabo bâjbâi în direcția ieşirii, doar pentru a o găsi sigilată. Ceva îi izbi brațul şi îşi dădu seama că era cineva lângă el, o formă mare şi frenetică.

Era Nailhead. Bărbatul bărbos se luptase şi el pentru a ajunge acolo, şi trăgea şi mai disperat de maneta de eliberare manuală, lovind-o, încercând să iasă. Fața lui, cândva impunătoare, era o lună de teroare păroasă şi plină de transpirație.

Chiar de deasupra trapei, Strabo simți că îl apucă ceva de braț şi îşi ridică privirea. Zabrakul, cel numit Jagannath, se uita fix la amândoi, cu nasul şi gura protejate de un fel de aparat respirator improvizat. Strabo se holbă la el, nesigur dacă ceea ce vedea era real sau un efect secundar al criogenilor. Nu avu mai mult de o clipă să mediteze la posibilități înainte ca Zabrakul să-l dea la o parte, păşind spre centrul camerei, unde cuvele criogenice deschise pulverizau nori mari, de culoarea metalului, mai intens ca niciodată.

Opreşte-le! vru Strabo să strige, deşi în acel moment vocea lui nu mai era decât o palidă amintire. *Trebuie să…*

Dar Jagannath era deja în mişcare. Folosindu-se de treptele înfipte direct în perete, se trase în sus şi urcă fără efort până în partea de sus a rezervorului, întinse mâna şi închise două seturi de supape. Acționă un alt întrerupător, iar Strabo privi cu uimire cum paletele ventilatoarelor de deasupra începură să se învârtă, aspirând criogenii şi ventilând oxigen proaspăt în camera sigilată ermetic.

După o clipă, aerul începu să se limpezească. Ventilatoarele începură să se învârtă mai tare. Strabo le privi, în timp ce încet – teribil de încet – nodurile arzătoare din interiorul propriilor plămâni începură să se dezlege şi să dispară.

Zabrakul opri din nou ventilatoarele.

Se făcu linişte.

— Ascultați-mă.

Strabo îşi şterse ochii, tuşi şi scuipă, iar în cele din urmă îşi ridică privirea. În jurul lui, de o parte şi de alta, *Regii* şi membrii *Gravitației* deopotrivă se holbau la Zabrak cu expresii identice de uimire disperată, pe jumătate conştientă.

— Ce naiba vrei? reuşi Nailhead să spună, dar vocea lui era doar o fantomă răguşită şi goală a ceea ce fusese.

Jagannath îl ignoră.

— Ceea ce s-a întâmplat aici, această scurgere criogenică, n-a fost un accident. Căpitanul gărzilor a făcut asta. L-am auzit plănuind-o. De aceea v-a chemat pe toți

aici.

Nimeni nu spuse nimic. S-ar putea să fi fost din cauza şocului a ceea ce tocmai se întâmplase, dar niciuna dintre găşti nu ridică prima vreun murmur de dezacord.

— Vrea să elimine bandele, spuse Zabrakul. Pe toți. Ați devenit o problemă mai mare decât meritați. Directoarea Blirr nu l-ar fi lăsat să vă omoare pe toți deodată – unii dintre voi încă mai aveți meciuri în care să luptați pe viitor – aşa că Halcon avea de gând să facă să pară un accident.

Tăcere.

— Nu era nevoie să vă salvez, spuse Jagannath. Aş fi putut la fel de bine să vă las să muriți aici jos. Şi *fiecare dintre voi*... Ochii lui galbeni se mutară peste ambele bande, observându-le fețele pătate şi palide. Ați văzut cu toții cum s-au comportat aşa-zişii voştri lideri chiar acum – întorcându-vă spatele pentru a se salva pe ei înşişi. Au zgâriat ca nişte câini la uşă ca să iasă. Nu le-ar fi putut păsa mai puțin.

Un răcnet colectiv ieşi din mulțime. Strabo îşi ridică mâinile într-o poziție instinctivă de apărare. Membri *Gravitației Masive* şi ai *Regilor Oaselor* se întoarseră să se holbeze la el şi la Nailhead, durerea şi panica din ochii lor trecând deja de la suspiciune acuzatoare la furie revoltată.

— Are dreptate! strigă cineva. Şi eu i-am văzut!

— Ei ne-au adus aici!

— Ei au fost!

— Stați aşa!

Strabo făcu un pas înapoi şi se lovi de Nailhead, care era deja cu spatele la perete. Ceilalți deținuți se înghesuiră spre ei, tot mai aproape. Buzele lui Izhsmash se retrăseseră într-un mârâit pentru a dezvălui canini şi incisivi ascuțiți. Strabo simți o jumătate de duzină de mâini venind dintr-o jumătate de duzină de direcții diferite, bâjbâind să îl apuce, gata să îl sfâşie.

— Vremea bandelor se apropie de sfârşit aici, se auzi vocea lui Jagannath de sus. Halcon nu se va odihni până nu vă va distruge pe toți.

— Nu poate face asta! Strabo se năpusti asupra membrilor bandelor, *Regi* şi *Gravitație Masivă* deopotrivă. Suntem protejați! Din cauza a ceea ce facem, a modului în care îl servim pe Radique...

Vocea i se întrerupse. Toți deținuții care fuseseră pe punctul de a-l ataca cu doar o fracțiune de secundă în urmă făcură un pas înapoi, creând un spațiu deschis în jurul lui, ca şi cum tocmai ar fi aflat că Strabo era infectat cu o boală îngrozitor de contagioasă. Chiar şi Nailhead se îndepărtă de el.

Jagannath se holbă la el.

— Ce e cu Radique?

Strabo coborî capul.

— Cum lucrează bandele pentru el? Cu ce se ocupă?

Strabo se uită la Izhsmash, dar Nelvaianul refuză să-i întâlnească privirea. Niciunul dintre ei nu îl privi. Se terminase pentru el. Strabo îşi dădu seama că trecuse de la liderul lor la un paria complet în timpul necesar pentru a rosti acel singur nume.

— Spune-mi, zise Jagannath, aruncând încă o privire peste cele două bande înainte să-şi îndrepte privirea înapoi spre Strabo.

Mesajul tacit era destul de clar: *Domnia ta aici s-a terminat. Numai eu te pot proteja acum.*

Strabo deschise gura şi o închise din nou. Când în sfârşit reuşi să-şi adune vocea, cuvintele ieşiră involuntar, ca şi cum i-ar fi fost smulse de pe buze de un cârlig invizibil.

— Piesele, spuse el. Componentele armelor.

— Ce-i cu ele?

— Ele... vin prin contrabandă pe navele de aprovizionare. Fiecare dintre noi primeşte câte o bucată, suficient de mică pentru a o băga în uniformă şi a o ascunde în celulă. Nimeni nu ştie ce primesc ceilalți. Nimeni nu ştie cum se potrivesc între ele. Nimeni nu ştie unde se duc şi cum ajung acolo.

— Cum le obține Radique de la tine?

— Nimeni nu ştie. Pur şi simplu dispar.

Jagannath îl privi încruntat.

— Dispar?

— E tot ce ştiu, spuse Strabo. Şi ne plăteşte în acelaşi mod. Cu *khipuuri*. Îşi trase pantalonii în sus pentru a dezvălui şirul de noduri legat în jurul gleznei. Sunt codificate într-un cont ascuns, o formă de plată pe care gărzile nu o pot accesa.

Zabrakul se întoarse să cerceteze restul camerei.

— Ştiu că lucrați cu toții pentru Radique într-un anumit fel. Ceea ce înseamnă că serviți deja un scop comun. Acum veți servi cu toții un singur lider. Se îndreptă cât era de înalt. Pe mine.

— *Niciodată!*

În stânga sa, Strabo îl văzu pe Nailhead cum se năpusteşte în față cu pumnii strânşi, cu ochii arzând, şi îşi dădu seama că şi el însuşi se ridicase pentru a înfrunta acea jignire, căci partea animalică din el refuza să se încline în fața noului lider desemnat.

Zabrakul reacționă mai rapid decât ar fi putut-o face el sau Nailhead. Prinzându-l pe Nailhead din spate, îşi agăță degetele în nările *mâncătorului de carne* şi îi trase capul pe spate pentru a-i expune gâtul înainte să-şi înfigă pumnul în cartilajul traheei acestuia, lăsându-l să cadă pe podea într-o grămadă şuierătoare şi slăbită. Strabo îl văzu pe Zabrak pivotând, trăgându-şi piciorul drept în sus, astfel încât îl lovi pe Noghri în plexul solar, lăsându-l îndoit şi gâfâind după aer.

Întunericul se apropia, iar Strabo se luptă să se scuture de el. Vocea lui Jagannath păru să vină de foarte departe, dar avea o ferocitate rece care nu voia să fie ignorată.

— Acum lucrați pentru mine, spuse Zabrakul. Fiecare dintre voi îşi poate păstra loialitatea față de echipele sale, dar, începând de acum, eu însumi sunt la conducere, la vârf. Eu voi fi mediatorul între voi şi gărzi. Se întoarse spre Nailhead, privindu-l direct în ochi. De asemenea, din acest moment nu va mai exista nicio hărțuire a deținutului cunoscut sub numele de Zero, s-a înțeles? Asta e valabil pentru ambele bande.

Nimeni nu spuse nimic. Strabo se holba la picioarele lui. Pentru moment, cel puțin, nu se putea hotărî să se uite la ceilalți membri ai bandei pe care o conducea.

Când îşi ridică din nou privirea, Zabrakul dispăruse.

Capitolul 15
LIMERGE

— Ridică-te, ucenic.

La auzul acelei voci, pulsul lui Maul se acceleră. Se ridică în picioare şi se uită la imaginea holografică a Stăpânului său.

Cel numit Zero se ținuse de cuvânt. La mai puțin de două ore după ce Maul se ocupase de bande, primise un mesaj codificat să vină aici, într-un colț îndepărtat al morgii închisorii, într-una dintre camerele goale destinate să păstreze cadavrele deținuților pentru a fi eliminate.

Transmițătorul îl aştepta aici, complet asamblat şi funcțional. Şi acum…

Imaginea lui Sidious stătea în fața lui, ochii galbeni ai Lordului Sith strălucind în adâncul mantiei sale. Hainele sale din pânză de zeyd[1] îl învăluiau, țesătura aspră foşnind în mod audibil când Sidious ridică mâna. În fundal, erau clar vizibile mici detalii ale interiorului Turnului LiMerge, iar Maul fu momentan surprins de rezoluția vie a imaginii. Că era făcută din bucăți sau nu, tehnologia lui Zero era de o calitate impresionant de bună.

— Stăpâne, spus el cu voce tare, sau încercă, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

— Arăți bine, ucenic, spuse Sidious. Ți-am urmărit cu mare interes progresul printre locuitorii din *Cog Hive Seven*.

— Da, Stăpâne.

— Am observat că, indiferent de circumstanțe, continuă Sidious, pe parcursul luptelor cu ceilalți deținuți, ai avut mare grijă să nu-ți dezvălui adevăratele puteri Sith. *Era oare o urmă de sarcasm în vocea lui?* Acest lucru a fost foarte evident.

— Vă referiți la cel mai recent meci. Maul ezită. Wampa…

— S-a dovedit a fi o provocare, da, aşa am văzut, spuse Sidious. Poate că te-ai trezit dorindu-ți să ți se permită să apelezi fără rezerve la puterea părții întunecate? Sau să ți se permită să foloseşti bastonul sabiei?

Presimțind o capcană, Maul o refuză.

— Puterea mea vine din interior.

— Chiar aşa? Sidious îi aruncă o privire lungă şi indescifrabilă. Mă întreb dacă este aşa.

— Stăpâne…

— Mândria şi respectul de sine nu sunt laude care se câştigă o singură dată. Puterea Sithului trebuie să se dovedească mai puternică cu fiecare test. A te odihni pe realizările tale de acum nu va face decât să-ți inhibe capacitatea de a exploata pe deplin resursele de furie şi disciplină care se află în tine.

— Da, Stăpâne.

— Protejarea identității tale şi a adevăratului scop al misiunii va fi lipsită de sens dacă mori înainte să-l atingi. Sidious făcu o pauză, privindu-l pătrunzător. Te ustură cuvintele mele? Poate consideri că evaluarea mea este nedreaptă?

---

[1] Pânza de zeyd – tip de țesătură de culoare închisă, fără luciu, care avea imprimeuri pătrate. Era folosită cel puțin din timpul Războiului Galactic, când fusese transformată în diverse articole de îmbrăcăminte, inclusiv rochii, tunici, cizme, mănuşi şi coifuri.

— Nu.

Lordul Sith se retrase.

— Mă aştept la multe de la tine, Darth Maul, pentru că doar eu sunt singurul care îți înțelege adevăratul potențial de măreție în partea întunecată.

— Mulțumesc, Stăpâne. Singura mea dorință...

— Destul. Fața lui Sidious se răci brusc. Reținerea, antrenamentul şi disciplina nu te vor duce decât până la un punct. Ce progrese ai făcut în localizarea lui Iram Radique?

— Mi-am intensificat căutările. Am pus pe jar bandele din închisoare şi am făcut progrese în descoperirea metodelor de slujire de către ei a lui Radique. Maul întâlni privirea Maestrului său. Nu va mai dura mult. Făcu o pauză, apoi continuă. Poate că dacă veți putea să-mi mărturisiți adevăratul scop al planurilor noastre...

Sidious ridică o mână, tăindu-i cuvintele.

— Ți s-au furnizat toate informațiile de care ai nevoie pentru a-ți îndeplini misiunea. Deocamdată, tot ce trebuie să ştii este că ne continuăm activitatea de destabilizare a Inelului Exterior, alimentând insurgența şi separatismul.

Lordul Sith trase aer în piept şi îl eliberă, susținând privirea lui Maul cu ceea ce ar fi putut fi compasiune.

— Reputația ta de loialitate față de cauza noastră este bine stabilită. Nu ignor faptul că ai fost dezamăgit de rolul pe care l-ai avut până acum în planurile noastre – de exemplu, că ai fi dorit un rol mai important în operațiunea Eriadu.

Maul încercă să-şi reprime sentimentul de surprindere şi nu reuşi. De unde ştia Sidious despre asta? După ce Stăpânul său folosise droizi de securitate pentru a orchestra pe ascuns asasinarea a şase membri ai Directoratului la Summitul Comercial Eriadu şi încercase să-l ucidă pe Cancelarul Valorum, Maul nu reuşise să înțeleagă de ce Sidious nu-l implicase personal în operațiune. Presupusese că îşi ascunsese bine dezamăgirea, că o îngropase adânc, unde chiar şi el ar fi fost capabil să o treacă cu vederea. Totuşi, Maestrul său văzuse prin el.

— Este suficient să spun că ceea ce realizezi acum cu Iram Radique va depăşi cu mult orice misiune mai mică pe care ți-aş fi putut-o încredința.

— Da, Stăpâne.

— Bine, atunci. Ridică-te şi mergi înainte. Ia ceea ce ni se cuvine de drept. Partea întunecată este cu noi.

Maul încercă să răspundă, dar imaginea din fața lui, cu Maestrul său şi podeaua pline de moloz din clădirea LiMerge, începea deja să se estompeze.

* * *

Îndepărtându-se de unitatea holo, Darth Sidious deschise ochii şi traversă etajul Turnului LiMerge până la turbolift, cu mintea deja plină de o coliziune de gânduri. Ca în orice misiune în care era implicat Maul, situația pe care Sidious o crease pe *Cog Hive Seven* nu era în întregime stabilă. Lordul Sith nu-şi făcea iluzii cu privire la ambiția sau mândria ucenicului său, sau cât de strâns legate erau aceste elemente de furia care clocotea constant în interiorul ucenicului său, fermentând pe măsură ce puterea lui Maul continua să se intensifice. Blocat într-o loialitate de neclintit față de cauza lor, inima Zabrakului era un reactor de furie pură, distilată.

Şi această furie îi va fi de folos.

Da. Când Sidious reflectă la anii de antrenament pe care îi îndurase Maul, biruind în repetate rânduri împotriva celor mai rele ființe pe care le putea oferi galaxia, simți o mândrie inconfundabilă față de puterea şi tăria de caracter a ucenicului său. Prin definiție, *Cog Hive Seven* era un mediu în care nimeni nu supraviețuia, dar Maul se impusese deja ca o prezență dominantă fără să se bazeze pe Forță. În ciuda a ceea ce îi spusese lui Maul, Sidious simțea un respect tot mai mare pentru ceea ce continua să realizeze ucenicul său. În timp, astfel de abilități vor continua să-i servească mai bine decât îşi putea imagina.

În momentul în care părăsi clădirea şi ieşi pentru a apela un taxi aerian până în districtul Senatului, îngrijorarea Lordului Sith se mai domolise. Era încă devreme, iar programul său pentru acea zi, ca Senator Palpatine, era deja plin.

Taxiul coborî spre el, oprindu-se cu un vâjâit, iar când uşa se deschise, îşi dădu seama cu o tresărire că taxiul nu era gol. Hego Damask îl aştepta înăuntru.

— Darth Sidious, spuse Damask, arătând spre scaunul gol de lângă el. Vrei să mi te alături?

Palpatine îşi îndreptă privirea spre cabina de pilotaj a taximetrului, dar Damask dădu din cap liniştitor.

— Am scos din funcțiune echipamentul de supraveghere, spuse Muunul, astfel încât să putem vorbi liber. De la egal la egal.

— Bineînțeles. Fără să ezite, Darth Sidious se strecură înăuntru alături de Muun, expresia sa dezvăluind exact tăria potrivită de surpriză plăcută. Întotdeauna mă bucur să te văd în orice împrejurare.

— Da. În spatele măştii respiratorii, Darth Plagueis oferi ceea ce ar fi putut fi un zâmbet slab. Ştiu că aveam de gând să ne întâlnim mai târziu în *Monument Plaza* pentru plimbarea noastră obişnuită, dar a intervenit ceva şi a trebuit să-mi modific programul în ultima clipă. M-am gândit că e mai bine să ne întâlnim acum. Se întoarse spre Sidious şi aruncă o privire trecătoare spre clădirea LiMerge. Să înțeleg că ai luat legătura cu Zabrakul?

— De fapt, eu doar...

— Îmi amintesc că ai menționat că l-ai trimis la *Cog Hive Seven* pentru a găsi un traficant de arme evaziv?

— Iram Radique, da.

Sidious avu grijă să pară cât mai dezinvolt posibil, deşi în interior era deja nedumerit. Darth Plagueis nu ştia decât cele mai generale detalii despre activitatea în curs a lui Sidious de a destabiliza planetele de pe Inelul Exterior şi de a orchestra războiul civil galactic. Rareori punea întrebări specifice despre proveniența armelor sau despre cum anume intenționa să le folosească pentru a facilita Marele Plan.

— Acest Radique, continuă Plagueis pe acelaşi ton de conversație, în timp ce privea pe fereastră spre *Bulevardul Fondatorilor Nucleului* care se apropia, se zvoneşte că ar fi unul dintre cei mai puternici traficanți de arme din galaxie?

— Radique este pe cât de periculos, pe atât de imprevizibil. Sidious era conştient de o căldură nedorită care începea să-i urce prin ceafă, învăluindu-i obrajii şi fruntea. De aceea l-am trimis pe Maul să-l asasineze.

— Înțeleg.

Sidious se aplecă uşor în față, în încercarea de a-i atrage privirea lui Plagueis.

— Am vrut să te informez. Misiunea mea acolo...

— Este un lucru despre care am încredere absolută în capacitatea ta de a-l

executa. Plagueis puse o mână pe umărul lui Sidious. Trebuie să te felicit pentru previziunea şi angajamentul tău față de scopul nostru final, Darth Sidious. După cum probabil ți-ai dat seama, având în vedere cerințele tot mai mari ale propriilor mele... activități private de pe Sojourn, găsesc profund eliberator faptul că nu trebuie să monitorizez mijloacele specifice prin care susții scopul nostru comun.

— Da, bineînțeles.

Sidious îl privi speculativ. Ce anume îi spunea Plagueis? Oare Muunul nutrea propriile suspiciuni întunecate cu privire la ceea ce spera Sidious să obțină trimițându-l pe Maul la *Cog Hive Seven*? Sau Plagueis pur şi simplu îl sonda pentru mai multe detalii?

— Ei bine. Plagueis se lăsase deja din nou pe spate cu un oftat aproape inaudibil. Presupun că asta înseamnă *la revedere* pentru moment.

Taxiul andocă, iar Sidious îşi dădu seama că ajunseseră la Rotonda Senatului. Trapa cabinei se deschise cu un sunet slab şi, când începu să iasă, simți mâna lui Plagueis apucându-l de încheietura mâinii.

— Mai este un lucru, zise el, cu acelaşi ton de detaşare cordială. M-am gândit că ar trebui să ştii că toată discuția ta despre *Cog Hive Seven* mi-a stârnit interesul.

— Într-adevăr? Sidious simți că îl strânge ceva în gât. Cum aşa?

— Am vorbit cu o persoană de contact de la *Clanul Bancar InterGalactic* şi i-am rugat să trimită acolo un consultant financiar sub auspiciile unui audit trimestrial de rutină – un anume Vesto Slipher. El îmi raportează direct mie. În spatele măştii, zâmbetul lui Plagueis era pură amabilitate diplomatică. Poate că, până la urmă, te pot ajuta să descoperi acest traficant de arme evaziv.

Sidious simți un nod slab care i se strângea în gât.

— E extrem de grijuliu din partea ta.

— Ştiu că suntem împreună în ceea ce facem, zise Plagueis, de la egal la egal.

Plagueis îşi retrase mâna. Încă îl privea pe Sidious când trapa taxiului se închise între ei şi vehiculul se ridică din *Piața Senatului*, lăsându-l pe Sidious singur.

Capitolul 16
NIGHTSIDE

Grămada de resturi era formată din piese de droizi arşi, bobine de condensator şi bare de armătură răsucite, toate acestea fiind comprimate cu forța într-un cub perfect. Artagan adunase o duzină de astfel de blocuri aici jos, cu un an în urmă, în timp ce se plimba printr-o aripă neterminată de la Subnivelul 3 de întreținere, cel pe care deținuții îl numeau *Nightside*.

Inițial desemnată ca groapa de gunoi a *Cog Hive Seven*, *Nightside* era acum o peşteră industrială dezolantă, cu umbrele sale umflate de prese de balotat fier vechi nefolosite, maşini de forfecare şi tocătoare de metal. Mirosul de carbon compozit şi de diverse feroaliaje plutea permanent în aer. Prizonierii veneau aici din când în când, scotocind printre resturile rămase, de când începuse să circule zvonul că cineva a găsit odată un disruptor de scut Baragwin într-o grămadă de deşeuri grele de topitură. Povestea era probabil apocrifă, dar îi atrăgea oricum.

Nimic din toate astea nu explica de ce îşi adusese Artagan fiul aici astăzi.

— Foarte bine. Artagan aruncă o privire la blocul de resturi şi apoi se întoarse spre Eogan. Acum acesta.

— Ăla? Băiatul îi aruncă o privire lungă. E prea mult! Şi brațele mele sunt deja arse de la celelalte ridicări!

— Scuzele nu te vor salva. Artagan îşi privi sever fiul. Vrei să supraviețuieşti în acest loc sau nu?

Eogan aprobă şi închise ochii. Era dezbrăcat până la brâu, cu trunchiul gol, palid şi aproape fără păr. Petrecuse ultimele ore urmărind şobolani de închisoare pe grinzi înălțate, atacându-i cu ambele mâini legate la spate. Erau nişte chestii mari şi dezgustătoare, dar se mişcau repede, iar urmărirea lor necesita concentrare şi o determinare absolută. După aceea, exersase lovituri de pumni şi de picior, balansări, eschivări, ridicări, trageri, cu Artagan antrenându-l pe fiul său prin diversele rețineri, blocaje şi atacuri care într-o zi ar fi putut face diferența într-un meci.

Nu existau reguli aici, în *Cog Hive Seven*, nu exista milă, nu se cerea şi nu se dădea niciun ban. După antrenamentul de dimineață, sudoarea strălucea pe buza superioară şi pe fruntea lui Eogan, lipindu-i părul brun-roşcat în şuvițe şi smocuri.

— Acum?

— Oricând eşti gata.

Înclinându-se pe spate, Eogan îşi trase capul înapoi şi întinse mâna spre bara transversală improvizată pe care tatăl său o băgase sub palet. Artagan aşteptă în timp ce fiul său testa bara pentru a se asigura că încărcătura era echilibrată şi urmări trăsăturile fiului său cum se tensionau în aşteptarea ridicării.

— Treci sub ea, spuse Artagan.

— Câte ridicări?

— Începe cu una.

Băiatul închise ochii şi împinse. Muşchii i se încordară pe umeri, pe piept şi pe abdomen, bicepşii întinzându-se, brațele extinzându-se până când ținu grămada de resturi la o distanță de un braț de podea. Începu să o coboare, dar Artagan vorbi:

— Țineți-l la numărătoarea mea.

Eogan nu se opuse. Încărcătura tremură. Maxilarul băiatului se încleştă, luptându-se cu gravitația şi oboseala cu fiecare secundă care trecea. În tot acest timp, Artagan stătea lângă el fără expresie, privind cum se scurge slăbiciunea din trupul fiului său, simțind amestecul familiar de mândrie profundă şi consternare care venea odată cu realizarea cât de mult muncea băiatul şi, în cele din urmă, cât de puțin conta.

Eogan mârâi.

— Tată…

— Încă cinci secunde, spuse Artagan. Poți s-o faci.

Băiatul îşi coborî bărbia. Până acum, fața lui căpătase o nuanță de cărămiziu închis, până la linia părului. Venele îi ieşeau în evidență la tâmple. Un scâncet uşor, involuntar, îi scăpă din gât, iar Artagan auzi încărcătura care începea să se clatine, în timp ce brațele băiatului tremurau mai tare ca niciodată, amenințând să cedeze.

— Nu pot…

— Încă două secunde, spuse Artagan. Una… Apoi aprobă din cap. E de ajuns.

Încărcătura căzu cu zgomot, iar Eogan scoase un oftat de uşurare, aşezându-se încet, frecându-şi umerii şi tremurând din cauza acumulării de acid lactic în muşchi. Artagan îi aruncă prosopul şi aşteptă în timp ce băiatul se ştergea pe față şi se uita înapoi la cub, înainte să-şi ridice în sfârşit privirea pentru a se uita la Artagan. Fața lui era palidă acum, secătuită, dar în mod clar mulțumită.

— Cât de mult? întrebă Eogan.

— O sută douăzeci.

— Nu am mai ridicat atât de mult până acum!

— Ai cerut un test adevărat, spuse Artagan. Ți-am dat unul.

Întinzând mâna pentru a ciufuli părul transpirat al fiului său, simți o tandrețe pe care rareori îşi permitea să o recunoască, dragostea profundă a cărei singură contrapondere era cunoaşterea deplină a faptului că prea curând îi va fi luată.

Îşi retrase mâna.

— Acum, spuse el, cei *Cincizeci şi Doi de Pumni*.

Ochii lui Eogan se măriră.

— Tată…

— *Acum*.

Băiatul îşi asumă reticent poziția de bază, cu gâtul drept, corpul rigid, brațele ridicate, un văl de disperare condamnată coborând deja peste fața lui. Cuprinzând o avalanşă de atacuri fulgerătoare pe o perioadă de mai puțin de cinci secunde, atacul cunoscut sub numele de *Cincizeci şi Doi de Pumni* cerea un angajament total pentru distrugerea absolută a adversarului. Făcut cum trebuie, putea ucide un om de trei ori mai mare şi mai greu decât Eogan. Dar cel mai mic tremur de intenție îl lăsa pe ghinionistul său practicant larg deschis la tot felul de răzbunări.

— Acum, spuse Artagan.

Băiatul se aruncă asupra tatălui său, cu brațele foşnind într-o pată de pumni. La început, rezultatele păreau promițătoare. Dar mult prea repede, Artagan văzu o gaură, se aruncă în față şi îşi doborî fiul la podea.

Eogan zăcea culcat pe spate, gâfâind după aer, cu ochii strălucitori, obrajii şi fruntea arzând. Abia acum veni furia, tardivă, neputincioasă.

— Ai de gând să plângi? Artagan nu se obosi să-şi ascundă dezamăgirea de pe

față. Cunoşti regula.

— Da, tată.

Băiatul îşi scutură capul în sus şi în jos cu ferocitate, luptându-se cu lacrimile. De la început, regula fusese simplă: pentru fiecare lacrimă, o picătură de sânge.

— Atunci ridică-te, spuse Artagan, întinzând mâna. Şi vom încerca din nou.

— Da, tată.

— Şi toate astea pentru ce? îi ridiculiză o voce nouă din capătul celălalt al depozitului, răsunând pe suprafețele metalice plate care îi înconjurau. Un singur meci? Două, dacă are noroc?

Tatăl şi fiul se întoarseră să privească gardianul care ieşea din spatele unei prese masive din colțul îndepărtat. Făcându-şi drum spre ei, Voystock se apropie de blocul de resturi şi îi dădu o lovitură apreciativă cu piciorul înainte să-şi îndrepte întreaga atenție spre Artagan şi Eogan.

— Îți pierzi timpul, puştiule, spuse gardianul ironic. Ştii asta, nu-i aşa?

— Mă antrenez.

— Pentru ce, pentru o excursie doar dus până la puțul de incinerare?

— Asta e... Fața lui Eogan se contorsionă, devenind amară. Ce ştii tu despre putere şi disciplină?

— Putere şi disciplină, nu? Tot zâmbind, Voystock îşi băgă degetele în centură şi se legănă pe călcâie. Îmi place asta. Aminteşte-mi să pun să fie gravate pe cadavrul tatălui tău, ca sursă de inspirație pentru ceilalți.

— Tatăl meu ar putea face bucăți un om ca tine fără să transpire.

O mică parte din zâmbetul gardianului se estompă.

— Las-o baltă, juniorule. Eu nu mă lupt cu bătrânii.

— A deținut titlul Blasko timp de trei sezoane la rând, ştiai asta? Eogan făcu un pas spre el. Fără acel *selector* de la şold, nu ai rezista nici cinci secunde împotriva lui.

— Nu forța nota, băiete. Aminteşte-ți cu cine vorbeşti.

— Sunt aproape gata. Spune-i, tată.

— Bine. Voystock râse, dar fără umor, ci doar cu exasperarea fragilă a unui om a cărui răbdare era pusă la grea încercare. Puştiule, nu ai rezista nici cinci secunde într-o luptă. Chiar şi bătrânul tău ştie asta. Întinzându-se, îşi trecu o mână peste maxilarul lui țepos. De ce crezi că mă plăteşte ca să vă ajut pe voi doi să evadați de aici?

— Despre ce vorbeşti?

— Nu mă crezi? Întreabă-l pe tatăl tău. Ce crezi că fac eu aici? Respir tot acest praf metalic pentru sănătatea mea?

Băiatul tăcu. Ochii lui se mutară de la Voystock la tatăl său, apoi spuse, cu o voce foarte liniştită:

— Este adevărat?

— Eogan...

— Este adevărat?

— Fiule, spuse Artagan, vom muri amândoi aici dacă...

— Ai spus că sunt suficient de puternic! Ai spus că sunt gata să lupt!

Artagan închise ochii. Îşi dădu seama că avea să fie mai greu decât se aşteptase, şi infinit mai dureros. Îşi scoase mâinile din buzunare pentru ca Eogan să poată vedea cât de tare tremurau.

— Fiule, s-a terminat pentru noi aici.

— Nu spune asta. Nu e adevărat!

— Eşti deja mai puternic şi mai rapid decât mine, continuă Artagan, dar nu eşti un ucigaş. Îşi ridică mâna şi o aşeză pe umărul gol al băiatului, simțind tensiunea care se adunase acolo, răsucită în noduri de indignare postadolescentă. Există oțel dur în tine, da, dar există şi multă milă. Bunătate. Respiră adânc şi resemnat. Ăsta nu este un loc pentru un băiat ca tine.

Băiat. Acel singur cuvânt păru să fie mai apăsător pentru Eogan decât oricare dintre greutățile pe care trebuise să le ridice.

— Atunci de ce m-ai adus aici? întrebă el.

Artagan îşi întoarse privirea. Era singura întrebare la care nu putea răspunde.

— A fost… o greşeală.

— O *greşeală*?

— Am calculat greşit. M-am bazat pe faptul că voi fi salvat de cineva care, însă, nu m-a putea ajuta. Trecu pe lângă fiul său, îndreptându-se spre Voystock. Poți să ne duci în infirmerie?

Voystock îl privi lung.

— Când?

— Chiar acum.

— Ce-i cu graba asta?

— Aş prefera să nu zăbovim aici mai mult decât este absolut necesar. Artagan îşi dădu seama că-şi strângea pumnii şi se forță să-i deschidă. Unghiile îi tăiaseră jumătăți mici de lună roşie în liniile palmelor. Da sau nu?

Gardianul suspină şi aprobă din cap.

— Da, zise el, şi verifică cronometrul legat la încheietura mâinii. Pot întrerupe alimentarea primară şi auxiliară a infirmeriei. Când energia nu se va întoarce în rețea, cei de la întreținere vor trebui să execute o pornire completă. Va dura cincisprezece minute pentru a porni din nou rețelele de servere principale.

— Dar dacă întrerupi toată puterea, atunci cum…

Voystock ridică o mână pentru a-l opri.

— În acel moment, protocolul nostru standard este să redirecționăm toată energia prin GH-7, astfel încât ei să poată conecta supravegherea prin intermediul fotoreceptorilor droizilor. Atunci vei acționa tu.

— În regulă.

— Vă dați seama că vă vor vedea fețele. Va trebui să faceți ceva în privința asta.

— Nu este o problemă, spuse Artagan.

— Aveți cincisprezece minute. Dacă droidul nu a dezactivat încărcăturile electrostatice din inimile voastre până atunci, nu mai am ce să fac.

— Înțeleg.

— Vorbesc serios. Voystock se uită în ochii lui. Eşti pe cont propriu. Nu suntem prieteni, ceea ce înseamnă că tu şi băiatul tău sunteți nişte ținte, la fel ca orice alt fugar. Nu ştiu cum vei ieşi din infirmerie şi nu-mi pasă. Dacă mă întreabă cineva dacă te-am văzut, îi spun totul.

— Atunci să mergem.

— Tată, nu! Eogan se întoarse, iar acum toată furia şi neîncrederea sa reînnoită se concentrau acolo unde Artagan se aşteptase de la început – direct

asupra lui. Ne întinde o cursă, nu vezi asta? Va fura toate creditele pe care le ai, va goli conturile şi ne va trimite din nou direct în celule! Ne va trăda cu prima ocazie pe care o va avea!

— Eogan, este singura noastră speranță să ieşim. Şi trebuie să plecăm acum.

— Pot să învăț cei *Cincizeci şi Doi de Pumni*! Am nevoie doar de mai mult timp!

Artagan îşi luă fiul în brațe, strângându-l într-o îmbrățişare transpirată. Băiatul se zbătu, împingându-se înapoi, luptând să reziste. Era mai puternic decât Artagan acum şi, în orice alte circumstanțe, ar fi rupt strânsoarea, dar brațele îi erau obosite, cu muşchii epuizați de la ridicare. În cele din urmă se prăbuşi în brațele lui Artagan, privindu-şi tatăl cu o furie neputincioasă.

— De aceea m-ai muncit atât de mult, spuse el fără voce. Ca să nu te pot opri.

— *Ca să nu ne opreşti pe amândoi*, îl corectă Artagan şi îşi îndreptă privirea spre Voystock, îngustându-şi ochii. Eşti gata?

Voystock aprobă din cap.

— Doar te aşteptam pe tine. Să mergem.

Capitolul 17
TENSIUNEA FANTOMĂ

La o oră după ce ascunsese transmițătorul şi părăsise morga închisorii, Maul circula în tăcere printre închisoare. Trimisese un alt mesaj prin intermediul unui droid de întreținere – acelaşi pe care îl folosise pentru a chema bandele la spălătoria închisorii – şi aştepta să primească un răspuns de la deținutul pe care îl contactase.

Între timp, stătea în picioare şi privea mulțimea de prizonieri care îşi vedeau de treburile lor. Exista, ca întotdeauna, un fel de sensibilitate sporită care apărea ori de câte ori petrecea timpul cu Maestrul său – o conştientizare crescută a lucrurilor atât ascunse, cât şi expuse, presimțirea scânteietoare a câmpurilor energetice latente pe care ajunsese să le considere ca fiind *tensiune fantomă*. Chiar şi aici, printre drojdiile galaxiei, Maul o găsea revelatoare şi antrenantă.

Traversă galeria din fața cantinei când îl zări pe deținutul numit Izhsmash într-o mulțime de deținuți. Expresia Nelvaanianului nu se schimbă, dar recunoaşterea din ochii lui îi spuse că primise mesajul pe care i-l trimisese mai devreme.

Fără vreun cuvânt, Maul pivotă, coborând rampa ondulată din duroțel prin pasajul îngust care ducea în tunelurile de întreținere de mai jos. Instalațiile electrice goale îşi aruncau strălucirea plată pe podeaua de sub picioarele lui, conturându-i silueta la fel de clar ca o formă decupată din negrul universului însuşi. Douăzeci de metri mai jos, se opri şi se ascunse mai adânc în umbră, ascultând paşii care se apropiau. După o clipă, Izhsmash vorbi cu vocea înăbuşită.

— Am venit singur, spuse el. Ce vrei?

Maul se întoarse şi păşi la vedere.

— Informații.

— Poți să mă amenințI cât vrei. Nu voi vorbi despre Ra... Brusc, se opri. Nu voi vorbi despre acel individ.

— Nu de asta te-am chemat aici, spuse Maul. În orice caz, mă îndoiesc că ştii ceva despre Iram Radique despre care eu să nu fi aflat deja.

Izhsmash se încruntă.

— Atunci de ce...?

— Strabo mi-a spus de ce ai fost închis aici, spuse Maul. Eşti un programator infractor. Un hoț de date. Se zvoneşte că ai scris codul criptoviral original pentru acel atac asupra Rețelei Phage de comunicații.

— Asta nu a fost niciodată...

Maul ridică mâna.

— Vreau să intri în baza de date a închisorii. Obține-mi informații despre toți deținuții şi istoricul lor infracțional. Am nevoie de o listă completă.

— Va dura ceva timp.

— Ştiu şi eu câte ceva despre cum să intru în sisteme, spuse Maul, gândindu-se la ceea ce părea că fusese cu o viață în urmă, când cel cunoscut sub numele de Trezza îl învățase abilitățile de sabotor de computere în timpul perioadei petrecute pe Orsis. Dar în acest moment nu vreau să mă expun. Anunță-mă când termini.

Nelvaianul îşi înclină capul.

— Altceva?

— O să te anunț.

Izhsmash aprobă din cap şi se întoarse să plece, şi dintr-o dată luminile de deasupra lor pâlpâiră şi se stinseră. Maul îi aruncă o privire, fiind imediat conştient de reacția deținutului.

— Ce a fost asta? întrebă el.

— Un fel de pană de curent. S-a simțit ca o pană de curent.

— E neobişnuită aici?

— Foarte. Izhsmash clătină din cap. Sunt prea multe rezerve şi relee auxiliare. Ultima dată când s-a întâmplat… Aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse spre Maul. A fost o încercare de evadare.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost în urmă cu aproximativ un an. Câțiva deținuți au devenit *înțelepți* şi au încercat să suprascrie rețeaua principală de energie a închisorii de la infirmerie şi să reprogrameze droidul chirurgical pentru a dezactiva încărcăturile, astfel încât să poată ieşi.

— A funcționat?

Izhsmash clătină din cap.

— Au murit în infirmerie.

— Gărzile i-au prins?

— Nu au fost gardienii.

— Atunci cine?

Izhsmash îşi linse buzele. Ochii lui căzură pe podea, apoi se ridicară pentru a-i întâlni pe cei ai lui Maul, iar vocea lui era doar fantoma unei şoapte.

— Radique.

— De ce?

— Nu lasă pe nimeni să plece. Niciun deținut care a lucrat vreodată pentru el, în orice calitate, care ar putea şti ceva despre el, care ar putea fi în măsură să le ofere duşmanilor săi cel mai mic indiciu despre locul unde se află. De aceea şi-a stabilit baza operațiunii într-o închisoare în care nu supraviețuieşte nimeni. Dacă încearcă să evadeze…

Maul simți că ceva se accelerează în el. Într-un mod profund intuitiv, care sfida orice explicație logică, ştia deja că găsise ceea ce căuta, următorul pas spre misiunea sa aici. Indiferent dacă era vorba de partea întunecată, aşa cum promisese Sidious, sau de ceva la fel de întâmplător ca şi şansa pură, abia dacă mai conta.

Înainte ca Izhsmash să termine de vorbit, Maul se întorcea deja pe rampă şi traversa galeria spre ceea ce îl aştepta în partea cealaltă a nivelului principal al închisorii. Spre infirmerie.

Capitolul 18
PORNIRE COMPLETĂ

— Doamnă Director, spuse Dragomir Chlorus, încă nu pari să înțelegi gravitatea situației tale.

— Serios?

Sadiki Blirr se dădu în spate cu un geamăt tăcut, rotindu-şi vârfurile degetelor pe tâmplele care îi pulsau, unde se făceau încet-încet cunoscute primele vestigii ale unei migrene. Această conversație cu Comisarul de Jocuri de Noroc fusese una dintre cele mai lungi din memoria recentă şi încă nu se întrevedea niciun final.

— Atunci ar fi bine să-mi mai spui totul încă o dată. La urma urmei, am deja un reprezentant al *Clanul Bancar InterGalactic* la fața locului care îmi auditează întreaga operațiune, dar presupun că sunt prea proastă ca să îmi dau seama ce înseamnă asta.

Chlorus suspină.

— Nu de *Clanul Bancar InterGalactic* trebuie să-ți faci griji. Clanul Desilijic s-a interesat de operațiunea ta. Şi asta se întâmplă de ceva timp.

— Huttii? Sadiki scoase un râset obosit. Mă aştept să observ dacă aş avea vreo problemă cu ei, nu crezi?

Chipul lui Chlorus rămase posomorât.

— Ei bine, ei cu siguranță *te-au observat*. Şi nu au primit cu plăcere modul în care *Cog Hive Seven* le-a mâncat veniturile.

— Este absurd, zise ea. Operațiunile lor de jocuri de noroc sunt mai profitabile ca niciodată.

— Nu mă refer doar la jocurile de noroc, Sadiki.

Ea se uită la el cu precauție.

— Ce altceva crezi că avem pe aici, ferme de umiditate?

— Înțelegi că totul este strict neoficial. Comisarul se aplecă mai aproape, coborându-şi vocea. Sunt sigur că ai auzit zvonurile despre Iram Radique. Se spune că traficantul de arme îşi conduce operațiunea de undeva din *Cog Hive Seven*.

— Oh, nu. Migrena lui Sadiki sări de la stadiul incipient la cel complet format într-o clipă uluitoare. Nu din nou chestia aceea veche.

— Da, mi-ați spus, Radique nu se află în închisoarea voastră, dacă există. Dar Huttii nu sunt atât de siguri. De fapt, se pare că au decis să se convingă singuri.

— Cum adică, să vadă cu ochii lor?

— Vreau să spun doar că…

Semnalul îngheță. În fundal, Sadiki auzi un ton constant, de joasă frecvență, care începu să pulseze în timp ce un panou de lumini de alarmă roşii şi galbene apăru de-a lungul părții superioare a consolei. Ea se îndreptă e spate.

— Uite, Dragomir, am o situație aici. Trebuie să plec. Vom mai vorbi din nou.

— Sadiki, aşteaptă…

Întrerupând convorbirea, sări la consola de comunicație şi accesă centrul de control al centralei electrice principale a închisorii.

— Control, mă recepționați? întrebă ea. Sunt Directorul Blirr. Am nevoie de un

raport de situație pentru Secțiunea 1212.

— Recepționat, doamnă Director, se auzi vocea gardianului cu o totală lipsă de preocupare. Se pare că este o defecțiune minoră în infirmerie.

Sadiki apăsă butonul de confirmare a alarmelor de avertizare, reducându-le la tăcere.

— Defecțiune minoră? De la mine pare că a căzut întregul nivel.

— Aşteptați confirmarea. Afişajul de pe ecranul comunicatorului îl identifica drept gardianul Madden. Da, recepționat, doamnă Director. Se pare că este doar o defecțiune tranzitorie. O resetăm acum.

Sadiki afişă ecranele de supraveghere ale infirmeriei, dar monitoarele erau de un albastru solid pe toate frecvențele.

— Unde este energia de rezervă?

— Trebuie să se fi dus toată cu cea primară.

— Vrei să spui că acum nu avem nimic acolo?

— Negativ. Ah, adică, afirmativ. Asta e... Acum Madden chiar păru puțin nervos, lucru pe care Sadiki l-ar fi găsit mulțumitor dacă nu s-ar fi aşteptat ca el să se descurce cu competență în aceste circumstanțe. Nu vă faceți griji. Facem legătura între toată supravegherea şi droidul chirurgical GH-7 de la fața locului. Ar trebui să avem audiovizualul înapoi în doar o secundă.

— Cine e în infirmerie acum?

— Aşteptați. Se auzi ciripitul unei tablete electronice care porni la viață. Nu există forme de viață organică. Momentan se pare că este vorba doar de GH-7. Şi... Urmă o pauză. Stați puțin.

— Ce este?

— Senzorii termici detectează ceva.

— Cine este?

Sadiki simți cum migrena i se revarsă, trimițându-i dureri ascuțite în ceafă.

— S-ar putea să fie doar o citire greşită, spuse Madden. Aşteptați.

Vocea i se întrerupse. Făcând o grimasă, Sadiki se întoarse şi tastă o serie de comenzi, afişând o listă curentă cu cei admişi în infirmeria închisorii. Conform recensământului actual, nu ar fi trebuit să fie nimeni acolo.

Lovi din nou telecomanda, mai tare decât intenționa.

— Madden? Mă recepționezi?

Urmă o explozie de paraziți şi apoi Madden reveni, auzindu-se slab:

— Recepționat.

— Unde este supravegherea mea?

— Încă se recalibrează în afara rețelei principale. Se auzi un zgomot de clicuri grăbite de la mai multe întrerupătoare diferite care erau apăsate fără efect, iar paznicul murmură ceva ce ea nu putu auzi. Rețeaua externă nu se reactivează din anumite motive. Va trebui să facem o pornire completă, să o reactivăm. Va dura cincisprezece minute, apoi ar trebui să fim în regulă.

— Dar cu rămâne cu formele de viață din infirmerie? întrebă Sadiki. Câte sunt?

— Am o echipă care se îndreaptă acolo acum – asta trebuie să fie ceea ce vedem. Vă anunț imediat ce ne revenim.

Sadiki se lăsă în spate şi se forță să aibă răbdare. Aşteptarea informațiilor nu era tocmai specialitatea ei, iar în trecut – lucrând în cazinouri şi gestionând operațiuni de mare amploare în stațiunile din afara lumii – incapacitatea ei de a

suferi proştii îi fusese de folos. Dar, atunci când se întrerupea curentul în *Cog Hive Seven*, nu mai era nimic de făcut decât să aştepți.

Adevărul era că şi ea era la fel de vinovată ca oricine altcineva. Chiar şi înainte ca eleganța matematică a algoritmului să îi dea viață, proiectele originale ale fratelui ei pentru *Cog Hive Seven* fuseseră frumoase, o instalație de artă utilitară fără cusur. Rezervele de energie redundante şi releele electrice secundare ar fi trebuit să fie instalate ca parte a construcției inițiale a închisorii – împreună cu atelierul metalurgic, *podeaua fabricii* şi o jumătate de duzină de alte subniveluri sigilate independent. Dar existaseră întârzieri de construcție, rotițe birocratice care trebuiau unse, autorizații care trebuiau obținute şi investitori nerăbdători care cereau să vadă declarațiile trimestriale de profit şi pierderi. Şi, în cele din urmă, ocoliseră câteva probleme. De fapt, ocoliseră mai multe probleme.

Pe cât de mult nu putea Sadiki să tolereze scuzele slabe de minte în rândul subalternilor, pe atât de mult le detesta la ea însăşi. Adevărul din spatele a ceea ce se întâmplase cu adevărat aici se reducea la mult mai mult decât câteva chestiuni nerezolvate. Adevărul era că, atunci când algoritmul lui Dakarai începuse să dea roade şi banii începuseră să curgă, ea renunțase mai mult sau mai puțin complet la orice altă construcție în interiorul închisorii.

Dacă ar fi avut de ales, ştia că *Clanul Bancar InterGalactic* i-ar fi prelungit timpul şi creditele suficient pentru a termina stația spațială în mod corespunzător, conform specificațiilor inițiale. Dar Sadiki însăşi fusese cea care o împinsese prematur la statutul de stație pe deplin operațională, ştiind foarte bine că sursele de supraveghere şi rețelele de energie ale lui *Cog Hive Seven* erau sub standarde şi, în unele cazuri, practic inexistente. Şi Sadiki fusese cea care îşi permisese să devină prea încrezătoare în ceea ce priveşte încărcăturile electrostatice cardiace implantate în inimile deținuților, spunându-şi că, în ceea ce priveşte măsurile de prevenire, era mai mult decât suficient de descurajantă.

Dar existaseră şi compensații. Unele dintre ele, într-adevăr, foarte profitabile.

— Doamnă Director? se auzi din nou vocea lui Madden.

— Sunt aici.

— Avem contact vizual în infirmeria medicală. E doar o lumină slabă prin fotoreceptorii GH-7, dar...

— Fă-mi legătura, răbufni Sadiki şi se întoarse spre ecranele din fața ei.

Se auzi un şuierat ascuțit, iar pe monitoare răsună un zgomot alb şi vibrant. Când se limpezi, se trezi privind în jos, prin perspectiva plutitoare a droidului chirurgical, plutind în derivă prin camera medicală, cu pereții şi tavanul ei fiind un câmp colorat în verde, cu pete nedefinite de imagini intensificate. Voci necunoscute răsunară prin senzorul auditiv al droidului.

— Tată, spunea una dintre voci, ştii că nu putem avea încredere în el. De ce ai vrea să...

— Este singurul care ne poate ajuta, interveni o voce de bărbat. Avem nevoie de el.

— Dar dacă e o capcană?

— Mai bine ascultă-ți bătrânul, puştiule, mârâi o a treia voce. Sunt singura şansă pe care o ai.

Sadiki se ridică dreaptă în scaun. Recunoscuse acea voce. *Voystock*.

Lovi din nou comunicatorul, spărgând de fapt butonul cu palma.

— Madden, este un *gardian* acolo!

— Recepționat, doamnă Director, noi doar...

— Îi ajută să scape, idiotule! Unde sunt oamenii tăi?

— Mai spuneți o dată?

— Ofițerii de serviciu, Madden. *Unde sunt oamenii tăi?*

— Eu nu... Vocea lui Madden se întrerupse, apoi reveni din nou. Oricine se află în infirmerie a sigilat-o din interior. Acum părea că se străduia din răsputeri să nu înceapă să se bâlbâie, dar nu făcea o treabă prea bună. Nu ştiu cum s-a întâmplat, noi doar...

— *Intră acolo acum!*

— Vreți să o deschidem cu o explozie?

— Orice e nevoie.

— Dar...

Sadiki întrerupse semnalul şi se întoarse la ecrane, durerea de cap fiind complet uitată, înlocuită acum de bătăile inimii şi de constatarea că transpira. Timpul însuşi părea să se fi cristalizat în jurul ei. Pe ecran, prin intermediul fotoreceptorilor droidului, putea distinge formele a doi deținuți, un bărbat mai în vârstă şi un băiat care nu avea mai mult de şaisprezece ani, amândoi fiind clar vizibili. Gardianul Voystock stătea în fundal, făcând o ajustare la unul dintre modulele de control. Manipulatorul lui GH-7 întindea ceva – părea a fi un ac hipodermic – spre pieptul băiatului. În depărtare se auzeau vocile gărzilor din afara infirmeriei, care strigau ordine şi încercau să treacă prin uşile blindate.

Şi, implacabil, deasupra tuturor, vocea batjocoritoare a vizitatorului din *Clanul Bancar InterGalactic*, Vesto Slipher, răsună în capul ei: *Nu ați avut niciodată evadări?*

Dintre toate momentele în care Clanul Bancar InterGalactic ar fi trebuit să efectueze un audit improvizat, gândi Sadiki şi se luptă cu dorința de a-şi înfige pumnul în consolă în semn de frustrare. Apăsă o comandă şi accesă imaginea centrului de date, sperând să-l găsească pe Dakarai, dar fratele ei nu era acolo. Unde era?

În afara infirmeriei, sunetul de explozibili umplu pista audio, distorsionându-se prin captatoarele auditive ale droidului.

Şi, pentru prima dată, Sadiki Blirr îşi dădu seama că avea probleme reale.

Capitolul 19
ÎN TIMPUL MORȚII MELE

Energia electrică din infirmeria medicală fusese deja întreruptă, iar o mantie de întuneric domnea peste interiorul nefamiliar, cu excepția strălucirii ambientale a echipamentului de diagnosticare, care arunca o nuanță albastră spectrală asupra siluetelor care se deplasau în şir indian.

— Opriți-vă, şopti Voystock, ridicând mâna fără să se uite înapoi. Am mers destul.

Artagan se uită la gardian. El şi Eogan se aflau la jumătatea drumului prin infirmeria medicală, strecurându-se înainte prin întunericul aproape total.

— Cât timp poți să ții energia principală oprită?

— Lasă asta în seama mea, spuse gardianul. Voi aduce droidul şi mă voi ocupa de programare pentru a dezactiva încărcăturile.

Ceva se mişcă în depărtare, iar Artagan înțepeni, uitându-se în jur.

— Mai este cineva aici cu noi?

— Nu. Voystock clătină din cap. Am sigilat infirmeria în spatele nostru. M-ai văzut făcând-o.

— Am auzit ceva.

— Taci din gură şi stai pe loc, spuse gardianul. Nu vă mişcați. Şi nu atingeți nimic.

Îşi aplecă capul şi dispăru.

— Tată, murmură Eogan o clipă mai târziu, ştii că nu putem avea încredere în el. De ce ai vrea să...

— Este singurul care ne poate ajuta. Avem nevoie de el.

— Dar dacă e o capcană? şopti băiatul, vocea lui căpătând un ton urgent înalt.

— Mai bine ascultă-ți bătrânul, puştiule, spuse Voystock. Sunt singura şansă pe care o ai.

Ca la un semn, Artagan simți ceva trecând pe lângă el în întuneric. Apucând brațul fiului său, se feri şi simți cum îi atinge umărul. În timp ce chestia se rotea în jurul lui, văzu fotoreceptorii lui GH-7 clipind în întuneric, două discuri albastre perfecte plutind în fața lor. Artagan ascultă şi auzi din nou sunetul altcuiva din infirmerie, mai aproape acum.

— Voystock? şuieră el, întorcându-se în direcția sunetului. Tu eşti?

Nu răspunse nimeni. În fața lor, abia vizibil, Artagan văzu droidul apropiindu-se, iar manipulatorul său întindea un ac hipodermic lung.

— Tată? întrebă băiatul.

— E în regulă, spuse Artagan. O să doară doar pentru o secundă. Apoi, încărcăturile vor fi dezactivate. Dă-i drumul.

— Dar...

Eogan începu să spună ceva, iar acul îi străpunse uniforma de puşcăriaş şi se înfipse direct în partea superioară a toracelui. Băiatul scoase un țipăt ascuțit de durere, dar cuvintele sale se pierdură sub salva bruscă de focuri de blaster din afara infirmeriei. Artagan auzi voci, gardieni care strigau unii la alții, iar împuşcăturile

începură din nou.

— *Ce*...? Privind în jur, Artagan Truax văzu cum GH-7 retrase acul din pieptul fiului său, pivotă prin aer şi zbură înapoi. Ce este asta? Ce se întâmplă?

La cinci metri distanță, Voystock se ridică în picioare, ajungând la înălțimea sa maximă.

— Ție ce ți se pare că se întâmplă?

Se întoarse şi îi privi pe cei doi deținuți. Afară, blasterele încetaseră din nou să tragă şi Artagan auzi o voce înăbuşită care lătra ordine, cerând celor care se aflau înăuntru să deschidă.

— Ai promis că avem cincisprezece minute, spuse Artagan. Ți-am dat *khipuul*! Ți-am dat tot ce aveam!

— Ce, asta? Voystock ridică sfoara cu nodurile pe ea şi o aruncă în direcția lui Artagan. Haide. Chiar crezi că Radique te-ar lăsa să pleci de aici atât de uşor? După tot ce ştii despre el?

— Tată? Eogan se uită fix la tatăl său. Despre ce vorbeşte?

— Ce, nu ți-a spus niciodată? întrebă Voystock. Acum rânjea. Dă-i drumul, bătrâne. Spune-i fiului tău de ce te afli *cu adevărat* aici. Spune-i cum l-ai adus în acest loc.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, spuse Eogan.

— Puştiule, am auzit destule de la tine.

Fără să-şi ia ochii de la Artagan, Voystock îşi smuci brațul drept înapoi şi îşi înfipse cotul în fața băiatului. Capul lui Eogan pocni într-o parte şi zbură într-o tavă cu instrumente medicale sterile, cleme vasculare şi burghie ortopedice, doborându-le pe podea cu un zgomot răsunător de oțel chirurgical. Zăcu acolo nemişcat.

— Eogan! strigă Artagan, sărind în sus, apoi se năpusti asupra lui Voystock cu o privire sălbatică. O să plăteşti pentru asta.

— Uşurel, bătrâne, spuse Voystock, mâna lui alunecând până la consola detonatorului de la centură. Nimeni nu plăteşte pentru nimic în momentul de față. Puiul ăla al tău tocmai şi-a semnat condamnarea la moarte şi, pe toți zeii, o să-l vezi cum o va răscumpăra.

Artagan se năpusti asupra lui Voystock şi căzu peste el, smulgându-i cureaua, luptându-se cu o ferocitate care, în cele din urmă, era inutilă. Într-un interval de câteva secunde, Voystock se rostogolise liber şi îl lovise pe Artagan de două ori în stomac şi o dată peste podul nasului, înainte să-i zdrobească craniul cu capătul blasterului, iar şi iar.

— Poate data viitoare... *Bum!* ...vei asculta... *BUM!* ...când cineva încearcă să te învețe... *ZBUM!* ...puțin respect!

Mâna lui Voystock coborî spre consola detonatorului, dar aceasta dispăruse.

Artagan gemu. Cu un efort monumental, reuşi să-şi ridice capul. Fața şi scalpul îi sângerau abundent de la o jumătate de duzină de răni diferite, dar sub toate acestea ceva vital şi sfidător încă îi strălucea în ochi.

— Cauți... asta...? Artagan respira greu, abia mişcând aerul. În mâna dreaptă ținea *selectorul* pe care îl smulsese de la centura paznicului. Nu mai părea stabil pe picioare, dar întregul său chip strălucea de un fel de voință disperată, un refuz categoric şi intransigent de a se lăsa doborât. Vino şi ia-l.

— Oricum nu am nevoie de chestia aia, răcni Voystock, ştergându-şi sângele de pe propriul nas şi ridicând blasterul. Nu când am asta.

— Dar Radique a spus…

— Singura instrucțiune a lui Radique a fost să nu te las să scapi. Voystock îndreptă blasterul spre piciorul lui Artagan. Nu a spus că nu te pot ucide.

Şi apăsă pe trăgaci.

Artagan țipă. În lumina descărcării, îşi văzu propriul picior drept explodând într-un buchet de sânge şi cartilagii, lăsând un ciot zdrențăros de os strălucitor expus chiar sub genunchi. Întorcându-se, încercă să se îndepărteze şi se prăbuşi cu spatele pe podea.

— Doare, nu-i aşa? Voystock făcu un pas mai aproape. Nu vei mai merge niciodată. Nu vei mai lupta niciodată. Acum eşti infirm. Vei trăi în dureri atroce pentru tot restul vieții tale mizerabile. Ridică blasterul, îndreptându-l direct spre capul deținutului. Poate că dacă îmi vei cere milă, te voi cruța şi îți voi da o moarte rapidă.

Bătrânul se holbă la blaster, cu fața momentan lipsită de orice expresie. Apoi zâmbi. Era un zâmbet de războinic, plin de durere şi suferință şi, sub el, un fel de luciditate cu ochii reci, întâlnită la soldații şi ucigaşii care îşi petrecuseră întreaga viață într-o suferință. Sub sânge, cicatricile vechi îi ieşeau în evidență pe frunte.

Când vorbi, vocea îi era calmă şi fermă.

— Pe planeta mea natală, spuse Artagan, nu e puțin lucru să pregăteşti patul de moarte al unui om. S-ar putea să dureze doar câteva secunde şi s-ar putea să nu fie nimic altceva decât pământul pe care cade, dar nu este o chestiune care să fie tratată cu lejeritate. Eşti sigur că eşti demn de această onoare, Voystock?

— *Onoare?* Voystock strâmbă din nas. Bătrâne, cine te crezi?

— Sunt Artagan Truax. Cuvintele deveniseră joase şi răguşite, dar rămăseseră neclintite. Sub pleoape, albul ochilor i se înroşise, umplându-se de cărămiziu din cauza hemoragiei interne. Am ucis oameni în unsprezece sisteme. Am luptat bine şi am rezistat mult şi nu am dat înapoi. Nu mă voi lăsa doborât de unul ca tine astăzi, şi nici fiul meu nu se va lăsa doborât. *Şi nu voi implora milă.*

Voystock clătină din cap, cu degetul strâns pe trăgaci.

— Atunci poți…

Cuvintele se întrerupseră. Urmă o pocnitură ascuțită a vertebrelor, în timp ce capul gardianului se roti înapoi la 180 de grade.

Artagan Truax ridică privirea şi îl văzu pe Zabrak stând deasupra cadavrului gardianului, ținându-l de falcă şi de baza craniului. Cel numit Jagannath îşi eliberă strânsoarea şi Voystock se prăbuşi pe podeaua infirmeriei într-un morman de oase fără viață.

— Jagannath, reuşi Artagan.

Deținutul cu pielea roşie îl privea de sus, fără milă în ochii lui galbeni.

— Vorbeşte, spuse el.

Capitolul 20
SECRETE DEZVĂLUITE

Pentru câteva clipe, bătrânul se holbă la el. Fața îi devenise complet albă, cu excepția ochilor, care deveniseră nişte sfere însângerate. Respirația îi era răguşită şi greoaie. Tremura violent. Cu toate astea, pentru moment, părea încă lucid.

— Ce ai făcut pentru Iram Radique? întrebă Maul. De ce nu te lasă să pleci?

Buzele bătrânului se mişcară, dar cuvintele pe care le formau erau prea slabe pentru a fi auzite. Blasterele începură să tragă din nou în afara trapei sigilate a camerei medicale. Aplecându-se în față, Maul reuşi să-i prindă cuvintele.

— Eogan…?

— Fiul tău este aici, spuse Maul, aruncând o privire spre locul în care băiatul zăcea inconştient printre mai multe instrumente chirurgicale. Apoi se uită înapoi la bătrân, observându-i piciorul mutilat şi lacul de sânge tot mai mare care îl înconjura. Dar tu nu vei mai fi în măsură să îl veghezi. Nu în halul ăsta.

Fața bătrânului deținut se crispă. Deja părea să înțeleagă gravitatea situației.

— Îl pot proteja, spuse Maul. Dacă îmi spui ce trebuie să ştiu. Se aplecă din nou. Ce ai făcut pentru Iram Radique?

Bătrânul dădu din cap. Când vorbi din nou, vocea îi era răguşită, ca o şoaptă forțată.

— I-am salvat viața.

— Lui Radique?

Urmă încă o încuviințare din cap.

— Când a fost asta?

— Acum douăzeci de ani, spuse bătrânul. La *Depozitul Lakteen*. Lângă Ruta Giju.

— Unde este? întrebă Maul. Unde îl pot găsi? Este aici, în închisoare, acum?

Gura lui Artagan tremură.

— Este…

Afară, strigătele gardienilor deveneau tot mai puternice. Acum blasterele erau foarte aproape. Fragmentele de metal ricoşau în pereții interiori, zdrăngănind şi răzbind prin infirmeria medicală. Maul ştia că o vor deschide în câteva clipe.

Se întoarse, ridicându-se, şi văzu fața plină de sânge a deținutului mai în vârstă, care îl privea cu ochii deschişi. Întinse mâna şi îl apucă pe Maul de încheietura mâinii. Cumva, atât de aproape de moarte şi lipsit de un picior, bătrânul reuşise totuşi să-şi adune forțele.

— Unde este? întrebă Maul.

Bătrânul îl privea în gol, forțând cuvintele să iasă din el prin pură determinare.

— Eogan, spuse el. Eogan ştie. *Totul*.

Înainte ca Maul să poată întreba din nou, se auzi un clic ascuțit, urmat de un zumzet, în timp ce energia revenea la normal. Fluorescențele de deasupra capului tremurau prin infirmeria din jurul lor, intensitatea lor dezvăluind adevărata ruină a chipului bătrânului.

— *Stați pe loc!* strigă vocea unui gardian.

Uşile alunecară şi gărzile dădură buzna în cameră, cu blasterele pregătite, flancând-o de o parte şi de alta.

Maul auzi cizmele gărzilor trosnind spre el în timp ce îl trânteau în genunchi, îl apucau de braţe şi i le fixau la spate. Începu să se ridice în picioare şi simţi inelul metalic fierbinte inconfundabil al unei ţevi de blaster recent descărcate apăsându-l în spatele craniului.

— Nu te mişca, vierme, spuse gardianul din spatele lui. Avem ordin să te ducem direct la doamna Director. Oţelul încins se lipi mai tare de pielea lui. Dar asta nu înseamnă că nu vei avea un accident urât pe drum.

Maul mârâi. Abia atunci se întoarse şi aruncă o privire spre bătrânul care zăcea grămadă la mai puţin de un metru distanţă.

Eogan ştie. Totul.

— Să mergem, spuse gardianul. *Acum.*

Maul îşi întoarse privirea de la bătrân şi se ridică încet în picioare pentru a urma gărzile prin trapa care dădea în coridorul deschis de dincolo.

Capitolul 21
VÂRF DE AXĂ

Îl urcară pe Maul în liftul de serviciu aglomerat, doi gardieni flancându-l de o parte şi de alta, iar un altul îl păzea din spate, înfigându-i țeava blasterului în coloana vertebrală. Privind în sus, în suprafața reflectorizantă a interiorului liftului, recunoscu chipul lui Smight, tânărul care îl controlase prima dată când sosise.

— La ce te uiți? întrebă Smight.

Buza lui Maul se retrase suficient de mult încât să i se vadă caninii ascuțiți.

— Atinge-mă din nou cu jucăria aia a ta, zise el, cu vocea complet inexpresivă, şi vei afla.

Fața lui Smight se crispă, dar nu îl mai împunse pe Maul cu blasterul.

Când liftul se opri, gardienii îl conduseră în biroul strălucitor, al cărui interior elegant şi lucios nu putea fi mai diferit de restul închisorii. Intrând pe uşă, Maul o văzu pe femeia brunetă cu ochi albaştri reci care stătea înăuntru, în spatele biroului. Privirea ei era destul de fermă, dar zâmbetul de pe fața ei părea că fusese lipit la locul lui de o pereche de mâini nu prea ferme.

— Deținutul 11240, spuse ea. Sunt Directorul Sadiki Blirr. Mă vei ierta dacă nu îți strâng mâna.

Maul nu spuse nimic.

— Am avut nişte evoluții neprevăzute în această după-amiază la infirmerie. Dădu din cap spre monitoarele din spatele ei. Supravegherea noastră din acea perioadă de timp este incompletă şi sper că mă vei putea ajuta să completez lacunele.

Maul nu răspunse.

— Ai auzit-o pe doamna Director, spuse unul dintre gardieni, de data asta nu Smight, ci un bărbat voinic, cu sprâncene negre şi groase. Spune-i ce i-ai făcut lui Voystock.

— A avut un accident, spuse Maul.

— Eşti un mincinos nenorocit, răbufni gardianul, întinzând mâna spre blaster.

— De fapt, spuse Sadiki, făcându-i semn să se oprească, fără să-şi ia ochii de la Maul, nu mă interesează nici pe departe ce s-a întâmplat cu ofițerul Voystock – sau cine a fost responsabil, în cele din urmă, pentru că a primit exact ceea ce a meritat. Din câte se pare, era la fel de leneş pe cât era de prost şi a murit complice la o tentativă de evadare care, în cele din urmă, a eşuat. Nimic din toate astea nu este deosebit de neobişnuit pe aici, cu excepția faptului că a procedat cu o stângăcie şi o incompetență remarcabile. Dădu uşor din umeri. Oricare a fost soarta lui, sunt sigură că a meritat-o. Nu i se va simți lipsa.

Acum zâmbetul ei era diferit, absolut încrezător, chiar radiant, iar Maul îşi dădu seama că evaluarea sa inițială fusese greşită – nervozitatea pe care o percepuse nu fusese decât o afectare, menită să-l scoată din joc. Într-un mod ciudat, aproape că o admiră.

— Ceea ce mă interesează extrem de mult, continuă Sadiki, întinzându-se în spatele biroului ei şi scoțând o tabletă pentru ca Maul să o poată vedea, sunt aceste citiri electroencefalografice. Poate că le recunoşti?

Maul aruncă o privire la ecran, urmărind formele de undă care oscilau pe el, unde sinusoidale ritmice de sedare profundă.

— Aceasta este o înregistrare a activității tale cerebrale de la scanarea medicală inițială, de la sosirea în închisoare, spuse ea. Şi aici vei vedea ceva foarte ciudat. Apăsă pe un comutator, iar forma de undă sări, clătinându-se într-un peisaj haotic, cu vârfuri şi coborâri ascuțite. Ce se întâmplă acolo?

Maul îi întâlni privirea cu o indiferență absolută.

— Habar n-am.

— Serios. Ceva subtil tresări în colțul buzelor ei. Vezi tu, asta e foarte interesant, pentru că mi-ai lăsat droidul medical complet perplex. Dacă te uiți aici – arătă spre ecran –, există anumite aspecte foarte specializate ale cortexului tău care se activează şi pe care droidul nu le-a mai văzut niciodată la niciun nivel de somn REM. Aparent, această formă de undă specială se numeşte *vârf de axă omicron*. Droidul meu spune că a văzut-o doar la anumiți telepați foarte pricepuți. Ceea ce te face foarte special.

Fața lui Maul rămase rece şi inexpresivă. Sadiki întinse mâna şi îi atinse fața, trasându-i curbura maxilarului cu unghiile. Aplecându-se, îşi scăzu vocea până la o şoaptă.

— Ai un secret, prietene. Şi iată care este esența lui. Nu cred că te afli în închisoarea mea din întâmplare – şi nu cred că eşti aici ca să lupți.

— Atunci poate că ar trebui să-mi dai drumul, spuse Maul.

— Oh, spuse ea cu un zâmbet, nu aş putea face asta niciodată. Nu acum că ai devenit un favorit în comunitatea galactică a jocurilor de noroc. Ai devenit o adevărată vedetă, Jagannath. Aşa ți se spune, nu? *Dintele*?

Maul o privi scurt. În cele din urmă, atenția lui fu atrasă de biroul care ocupa partea îndepărtată a încăperii. Sub el, ceva strălucea foarte slab, aruncând o lumină verde aproape imperceptibilă pe covorul cafeniu. Îşi ridică privirea spre Sadiki, care încă ținea tableta în mână.

— Lasă-mă să văd aia.

— Asta? Ea ezită o clipă, apoi i-o întinse. Fă cum vrei.

Maul luă tableta şi privi pentru o clipă ecranul plat, unde formele de undă ale activității electrice a creierului său se mişcau şi se întețeau. Îşi scutură capul.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine, zise el şi, cu o mişcare a încheieturii mâinii, aruncă tableta prin încăpere, astfel încât căzu pe podea, sub birou.

Sadiki îl privi cu seninătate. Nu părea deloc deranjată de mica sa izbucnire; mai mult, părea să îi valideze propriile suspiciuni despre cine era el.

— Eşti un specimen cu totul excepțional, nu-i aşa? Pregătit în mod rafinat, practic construit la comandă pentru a supraviețui în aproape orice mediu – rapid, plin de resurse şi adaptabil în fața oricărui obstacol sau adversar imaginabil. Un instrument sălbătic de precizie. Făcu o pauză, iar vocea i se înmuie uşor. Într-un fel, chiar eşti deținutul perfect pentru *Cog Hive Seven*. Tu eşti cel pe care îl aşteptam.

Ochii lui Maul se îndreptară sub birou, unde aterizase tableta ei. Ecranul de afişare se reflecta în sus pentru a dezvălui ceea ce bănuise că ar putea fi acolo – o mică piesă electronică care emitea o lumină verde slabă de sub birou. Se uită înapoi la Sadiki.

— Am terminat?

— Nu chiar. Făcu un gest către gărzi. Lăsați-ne.

Smight păru nesigur.

— Sunteți sigură…

— *Acum*.

Sadiki le făcu semn să iasă cu o mişcare nerăbdătoare a capului, închizând trapa în urma lor şi sigilând-o. Când se întoarse cu fața la Maul, expresia ei se schimbase din nou, devenind concentrată şi intensă.

— Nu trebuia să supraviețuieşti meciului cu wampa, spuse ea. Presupun că ai dedus asta de unul singur. De fapt, aş fi dispusă să pariez că sunt foarte multe lucruri pe care le ştii, dar pe care nu mi le împărtăşeşti. Cum ar fi motivul pentru care îl cauți pe Iram Radique.

Expresia lui Maul era neschimbată.

— Este asta o întrebare?

— Poate crezi că adevăratul tău scop aici poate fi ținut secret, dar stai liniştit – chipul ei se strâmbă, devenind ascuțit şi aspru –, nu există nimic din ceea ce se întâmplă între aceşti pereți despre care să nu aflu. Mă vei informa despre ceea ce ai descoperit deja despre locul unde se află Radique aici şi cine te-a trimis să-l găseşti. Ea aşteptă. E vorba de clanul Desilijic? De Hutti?

Maul nu spuse nimic.

— Foarte bine. Zâmbi, dar nu era nici bucurie, nici plăcere pe fața ei. Fă cum vrei tu. Şi între timp… Buzele lui Sadiki se retraseră puțin mai mult, arătând doar marginea de jos a dinților ei. Fii sigur că voi continua să te pun să lupți. În cele din urmă ştiu că îmi vei spune totul.

Maul nu se mişcă.

— Depinde.

— De ce anume?

— De cine mai ascultă.

Ea clipi la el, fără să înțeleagă.

— Ce vrei să spui?

Maul arătă din cap înapoi spre birou.

— Dispozitivul acela ascuns sub birou este un microfon în miniatură. Bănuiesc că nu l-ai pus tu însuți acolo – ceea ce înseamnă că probabil nu aveai nicio idee că se afla acolo.

— Ce…

Sadiki se îndepărtă de el şi se duse la birou, se aplecă să se uite sub el, smulse dispozitivul şi apoi se uită înapoi la Maul. Expresia de şoc şi consternare din ochii ei era profund satisfăcătoare.

— Deci, spuse Maul. Presupun că am terminat de discutat?

Capitolul 22
VRĂJITOAREA ALBASTRĂ

În comisioanele pe care le făcea pentru *Clanul Bancar InterGalactic*, gestionând milioane de credite pentru clienți a căror confidențialitate financiară era vitală, Vesto Slipher călătorea cu arsenalul obişnuit de perturbatori de securitate şi supraveghere. Cele mai multe erau emițătoare electromagnetice standard, disruptoare de impulsuri ionice şi generatoare de zgomot alb – echipamente de pe piața *gri*, concepute pentru a zădărnici orice interceptări telefonice sau dispozitive de înregistrare nedorite care ar putea compromite confidențialitatea clienților. Călătorea, de asemenea, cu propriile sale echipamente de supraveghere, inclusiv microfonul pe care îl plasase sub biroul Directorului Blirr.

În aceste zile, abia dacă se mai gândea la vreunul dintre aceste instrumente, în timp ce le instala în jurul oricărui spațiu de lucru care i se dădea. Desfăşurarea lor era, pentru el, la fel de banală ca şi desfacerea bagajului de noapte.

Dar de data asta adusese cu el ceva special, un cadou de la tehnicienii de laborator ai *Clanului Bancar*.

— Încă îl testăm în versiune beta, îi spusese tehnicianul de pe Muunilinst lui Slipher înainte să plece, înmânându-i un tub albastru fără caracteristici, de mărimea şi lățimea degetului arătător. Îi spunem *vrăjitoarea albastră*.

— Poetic, spuse Muunul sec.

Tehnicianul ridică din umeri.

— Creează un vid pe cele mai sofisticate holo-camere de securitate. Ca o strălucire de lentilă, doar că este transparentă, şi te urmează prin cameră. Funcționează pe toate electronicele, audio şi video. Complet nedetectabil. Ai grijă, totuşi. Apăsă pe un buton din partea de jos şi chestia clipi instantaneu la viață. Funcționează perfect.

Slipher inspectase dispozitivul şi clătinase din cap, înmânându-l înapoi.

— Am propriul meu echipament.

— Uh-uh. Tehnicianul îşi încrucişă brațele. Vrea să îl iei.

— Vrea?

— Am vorbit cu el personal. Vrea să fie sigur că ți-ai luat toate măsurile de precauție.

Şi astfel, Slipher luase chestia cu el. Acum, stând în camera sa de oaspeți de la un nivel superior neterminat al închisorii, porni *vrăjitoarea albastră* şi aşteptă ca holo-unealta să se activeze. Un vuiet de înaltă frecvență străbătu aerul şi, în câteva secunde, se trezi față în față cu Muunul care îl trimisese aici, probabil cea mai intimidantă prezență pe care o întâlnise vreodată.

— Magister Damask, spuse Slipher, făcând o uşoară plecăciune.

— Slipher.

Hego Damask purta o robă cu mâneci lungi şi mască respiratorie. În fundal, se vedea doar cea mai vagă idee despre lumea pe care era în acel moment – o fortăreață elaborată pe un fel de lună junglă. Slipher crezu că poate distinge în depărtare strigătul unor păsări exotice.

— Ai luat toate măsurile de precauție necesare pentru această transmisie?

— Da, Magister.

— Şi ce ai aflat?

Slipher simți o lamă subțire de anxietate alunecând în sus, dinspre stomac, pentru a presa pe cavitatea toracică. Deşi vorbise doar de două ori cu Hego Damask înainte să plece spre *Cog Hive Seven*, intuise că atunci când era vorba de transmiterea unor veşti proaste, nu avea sens să piardă timpul.

— Mă tem că îngrijorător de puțin.

— Serios. Tonul lui Damask fu imposibil de citit. Asta este dezamăgitor. Ai luat legătura cu Maul?

— Nu direct, nu. Dar dispozitivul pe care l-am plantat în biroul ei mi-a permis să ascult o conversație între el şi Directoare. El neagă că ştie ceva despre Radique – neagă, de fapt, că a fost trimis aici pentru a-l găsi.

Ochii lui Damask se îngustară.

— Deci nu ştie că te-am trimis eu?

— Nu, Magister. Aveam impresia că ați vrut ca numele dumneavoastră să nu fie amestecat. Slipher aşteptă, simțind cum o peliculă subțire de transpirație i se adună pe piele. M-am înşelat?

Timp îndelungat, Damask nu spuse nimic.

— Poate că adevărata misiune a lui Maul este mai secretă decât am fost lăsat să cred.

— Dacă am şti cine îl controlează…, începu Slipher.

— Ştiu cine îl controlează, lătră Damask. Nu asta e problema.

Slipher aprobă din cap cu ezitare.

— Domnule, dacă îmi permiteți…

— Ce anume?

— Este posibil ca Iram Radique să nu se afle pe *Cog Hive Seven*? Sau nicăieri, de altfel? Neavând cum să ştie cum ar putea fi percepută această ipoteză, trase aer în piept şi continuă. Cu siguranță ați auzit speculațiile conform cărora nu există cu adevărat – că este, ei bine, un fel de fantomă.

— O fantomă?

— O construcție, fabricată de o cabală de traficanți de arme, o fațadă falsă creată pentru a intimida concurența. Adică, adevărul este că nimeni nu l-a văzut vreodată pe Radique şi a trăit ca să vorbească despre asta. Poate că Maul descoperă el însuşi asta. Vocea lui Slipher ezită, iar el se opri suficient de mult timp ca să înghită şi să se liniştească. Sau cineva a ajuns la el.

Din nou, Damask nu răspunse imediat, alegând să se uite la Slipher peste masca respiratorie. Apoi întinse mâna în afara hologramei. Pentru o clipă, Slipher se temu că va întrerupe transmisia, dar, în schimb, apăru o avalanşă de date, suprapusă peste transmisia vizuală – coloane luminoase de cifre şi diverse porturi de apel care se ridicau peste fața lui Damask.

— Cu optsprezece luni standard în urmă, zise Damask, un Vigo din Sindicatul Soarele Negru a andocat o navetă fără licență la Gateway. Destinația era *Cog Hive Seven*. Încărcătura respectivă era de explozibili Tarascii[2] furați, care dispăruseră de pe un satelit de armament greu *BlasTech* în anul precedent. Şase luni mai târziu,

[2] Tarascii – filială a *BlasTech Industries* care a primit licență pentru a produce bombe cu încărcături de baradiu.

aceeaşi navetă a andocat din nou. De data asta transporta o încărcătură de baradiu.

— Pot să vă întreb de unde ați obținut acest...

— Nu contează, spuse Damask brusc. Ai fi putut cu uşurință să descoperi singur dacă te-ai fi ridicat la înălțimea reputației tale de analist.

— Magister, acele ingrediente specifice... Slipher se holba la holo, străduindu-se să absoarbă ceea ce se spunea împreună cu coloanele de date. Concluzia era inevitabilă. Credeți că cineva chiar fabrică detonatoare termice aici, pe *Cog Hive Seven*?

— Sau mai rău.

— Nu-mi pot imagina...

— Informațiile noastre indică faptul că cel mai recent transport sosit a fost acum mai puțin de o lună. Detecția orbitală a identificat încărcătura ca fiind uraniu îmbogățit pentru fabricarea de arme.

Pentru prima dată, Vesto Slipher realiză că nu avea nimic de spus. Nu că ar fi avut vreo importanță. Damask părea să se fi săturat să-l asculte.

— Iram Radique nu este o fantomă, spuse Damask. Nu este nicio construcție, nicio fațadă falsă sau o născocire a imaginației galactice comune. Este real. Având în vedere faptele de care dispunem, nu poate exista nicio îndoială că este viu şi sănătos şi că operează de undeva din interiorul închisorii. Şi, în funcție de ce bombe de înaltă calitate va fabrica în continuare, am motive să cred că misiunea lui Maul poate reprezenta o amenințare mai mare la adresa stabilității galactice şi a siguranței mele personale decât este el însuşi conştient.

— Deci îmi cereți să...

— Îți cer să nu-ți mai ascunzi neajunsurile sub pretextul unor speculații idioate, răbufni Damask, şi să îți faci treaba. Obține informația înaintea lui Maul. Să mi-o predai mie şi numai mie.

— Da, Magister.

— Între timp, zise Damask, s-ar putea să îți fie util să-ți aminteşti că, până când îți vei îndeplini misiunea, te poți considera un rezident permanent al închisorii. Este clar?

— Absolut, domnule. Şi pot să adaug că, dacă v-am dezamăgit în vreun fel...

Dar era prea târziu. Holocomunicația fu întreruptă, luând cu ea fața lui Damask şi fluxul de date. Slipher vorbi în gol.

Capitolul 23
PODEAUA FABRICII

Maul stătea în celula lui, aşezat pe bancă. Trapa stătea deschisă în faţa lui. Restul deţinuţilor se plimbau prin galerie, omorându-şi timpul, aşteptând alarmele care să semnalizeze următoarea luptă. Dar pentru moment, el prefera singurătatea, sau echivalentul acesteia de aici. Recuperarea sa nu era completă. Avea nevoie de timp şi de linişte pentru a-şi reface forţele.

Aplecându-se în faţă, îşi puse mâna dreaptă între genunchi şi se ridică de pe bancă cu un braţ, menţinându-se acolo pentru un număr de cincizeci de secunde înainte să se coboare şi să treacă la celălalt braţ. Repetă acest exerciţiu de zece ori pentru fiecare braţ, înainte şi înapoi. Apoi, folosindu-se de ambele braţe, se ridică drept în aer, întinzându-şi picioarele, cu corpul ţinut drept până când fiecare muşchi tremura de efort. Nu era nimic deosebit de plăcut în această arsură profundă, dar era familiară şi îi oferea o priză pentru furia care continuase să crească şi să se înfierbânte în el de când se întorsese din biroul Directorului.

Se coborî înapoi pe bancă şi expiră, scuturându-şi sudoarea de pe cap. Chiar şi cu trapa deschisă, simţea un uşor sentiment de claustrofobie. Celula i se părea mult prea mică. Poate că aşa era. Pereţii şi panourile retractabile ale tavanului ar fi fost cu siguranţă programate pentru astfel de ajustări subtile şi, în acest moment, aproape că se aştepta ca Sadiki să îi manipuleze simţul percepţiei în orice mod ar fi putut. Îi zădărnicise încercările de a-l interoga, dar asta nu era o mare consolare. Ceea ce îşi dorea cu adevărat să facă era să-i smulgă capul cu mâinile goale, dar nici asta nu i-ar fi rezolvat problema.

Fii sigur că voi continua să te pun să lupţi. Nu se aştepta la altceva. Va continua să se lupte cu el până când îl va ucide sau până când îi va spune de ce îl căuta pe Radique. Dacă dispozitivul de ascultare ascuns sub biroul ei era un indiciu, nu era singura care încerca să obţină aceste informaţii.

Gândurile lui migrară la Artagan Truax şi la fiul său. Amândoi ar fi fost sub pază sporită din cauza tentativei de evadare, ceea ce îi făcea inaccesibili în prezent. Dar Maul ştia că, dacă aştepta, ocazia se va ivi. Îşi aminti cuvintele şoptite de bătrân.

Eogan ştie. Totul.

Da. Şi dacă ştie…

Ceva se mişcă în afara celulei. În picioare instantaneu, Maul se îndreptă spre trapa deschisă în mai puţin de o secundă. Dar ceea ce găsi aşteptându-l nu era deloc un deţinut. *Pasărea-gheară*, stând pe hol, îl privea cu ochi negri şi fără lumină – aceeaşi pasăre pe care o zărise în tuneluri. Acum avea ceva în gură. O bucată de os.

— Ce faci aici? o întrebă Maul.

Imediat, chestia scoase un croncănit ascuţit şi plângăcios, apoi îşi întinse aripile şi îşi luă zborul. Fără să ia vreo decizie conştientă în acest sens, Maul porni după ea. Alergând pe coridorul lung, trecând pe lângă deţinuţii ocazionali care zăboveau în afara celulelor, străbătu mari porţiuni de spaţiu deschis, fără a scăpa pasărea din ochi. Zidurile se estompau. Sări o barieră la nivelul taliei, sări peste o grămadă de moloz la capătul celălalt al culoarului, şi dădu la o parte doi deţinuţi fără

să încetinească. *Pasărea-gheară* zbură mai repede. Se ridică de-a lungul tavanului, o luă la stânga şi dispăru printr-un puț de ventilație.

Propulsându-şi corpul în sus, Maul se aruncă după ea, căzând în picaj pe o distanță de zece metri şi ajungând pe pământ, ochii lui adaptându-se instantaneu la întuneric, urmărind-o printr-un labirint pe jumătate vizibil de droizi utilitari şi subcoridoare care se ramificau într-o jumătate de duzină de direcții. Nu mai putea vedea pasărea, dar încă o putea auzi clar în față, aripile ei bătând cu putere prin spațiile cenuşii şi trădându-i poziția. Sprintând, trecu peste o platformă neterminată, ateriză pe partea cealaltă şi străbătu pasarela care îl ducea până la o rețea de cabluri care erau fixate de peretele îndepărtat. Maul apucă cablurile, se deplasă cu mâinile până la destinație, se balansă în sus şi trecu printr-o altă trapă, în spațiul larg deschis care îl aştepta acolo.

Pasărea aterizase pe o conductă electrică izolată şi se holba la el dintr-un labirint gros de resturi – fire, cabluri, bucăți de circuite şi resturi – care, după cum îşi dădu seama, trebuiau să fie cuibul chestiei. Pentru o clipă, îl privi cu ceea ce ar fi putut fi o admirație reticentă. Bucățica de os încă era încleştată în ciocul său.

Maul se uită la ea.

Ce faci aici, pasăre?

Se uită în jur la spațiul în care îl adusese urmărirea, o regiune pe care o auzise descrisă ca fiind *podeaua fabricii*. Conform tradiției închisorii, era un alt nivel neterminat, undeva sub atelierul metalurgic, iar pentru o clipă se uită pur şi simplu la nervurile arcuite ale suporturilor de susținere a tavanului, apoi în jos, la bucățile de plăci de duroțel abandonate. Cuvântul *fabrică* părea să fi fost aplicat în cea mai liberă interpretare imaginabilă. Orice ar fi trebuit să fie fabricat aici nu ajunsese mai departe de maşinăria care fusese instalată pentru a-l construi. Benzile transportoare şi rafturile cu paleți stăteau goale în jurul lui. Sus, deasupra, lentile din sticlă fumurie străluceau în jos. Şi mai multă supraveghere. Ochi omniprezenți.

Maul trecu pe lângă toate astea fără să le bage în seamă. Vidul rece al spațiului se simțea foarte aproape, apăsând pe învelişul exterior al stației cu propria sa intensitate şuierătoare, iar el simți cum gravitația artificială se intensifica, un produs secundar al generatoarelor de câmp prost calibrate pe care nimeni nu se deranjase să le instaleze cum trebuie. La fel ca o mare parte din închisoare, locul acesta avea o inconsistență nepăsătoare, de parcă totul fusese asamblat în întuneric. Din toată tehnologia, doar camerele de luat vederi, silențioase şi omniprezente, păreau să funcționeze conform specificațiilor. Gărzile supravegheau. Gardienii vegheau *mereu*.

Mai făcu câțiva paşi şi se opri brusc. Structura din fața lui – presupunea că trebuia să o numească *sculptură* – era construită în întregime din oase. Era la fel de înaltă ca şi el, o confuzie de coaste, cranii şi falange, umane şi non-umane deopotrivă, toate conectate împreună într-o compoziție cu totul nouă.

Nu era singura de acest fel. Privind în jur, văzu că acea parte a etajului *fabricii* era o adevărată pădure de sculpturi din oase, unele suspendate de tavan, altele prinse pe pereți. Oricât de indiferent ar fi fost la estetică, Maul găsi ansamblurile în sine ciudat de convingătoare. Indiferent ce se mai întâmpla în măruntaiele închisorii, cineva sau ceva crea aici jos o nouă rasă de orori la care galaxia însăşi nu visase nici în cele mai negre coşmaruri ale sale. Asta rezona cu o parte din el despre care nu ştia că există. Pentru o clipă se gândi la *pasărea-gheară* cu osul în cioc şi acum înțelese de ce o urmase până aici. Îl condusese la cel care făcuse toate aceste lucruri.

Atunci îl auzi – sunetul inconfundabil al benzilor de rulare mecanizate care se mişcau în spate. Se întoarse şi văzu un mic droid de întreținere care înainta vesel spre el, cărând mai multe oase. Când droidul îl văzu pe Maul, se opri şi țipă într-o formă de limbaj mecanic.

— Ce faci aici? îl întrebă Maul.

Droidul nu se mişcă. Apoi, cu un ciripit de panică, îşi inversă direcția de deplasare şi încercă să scape, dar Maul se năpusti asupra lui şi îl ridică, oprindu-i fuga.

— Uşurel, Jagannath, spuse o voce. Nu e nevoie să-mi terorizezi droidul, nu-i aşa?

Maul lăsă chestia deoparte şi se uită în jur pentru a vedea deținutul micuț care stătea în spatele lui, zâmbind senin spre el. Era Chadra-Fanul pe care îl întâlnise în sala de mese, singurul care nu reacționase la explozia din bucătărie.

— Coyle?

— Ți-ai pierdut calea printre nespălații ăia mari, nu-i aşa, frate? Dând droidul la o parte, Coyle îl mângâie pe cap şi îl trimise în drumul său. Ne întrebăm ce cauți aici?

— Am urmărit *pasărea-gheară*, spuse Maul.

— Pasăre? Coyle clipi la el. Asta da ghicitoare care merită să fie meditată, nu-i aşa? De ce a urmărit prizonierul pasărea? Apoi, fără să aştepte răspunsul lui Maul, îngenunche şi începu să adune oasele pe care le scăpase droidul, fredonând încet pentru sine în timp ce făcea asta. Te superi dacă mă ajuți cu astea, frate? Avem o lucrare în desfăşurare pe aici pe undeva, nu-i aşa?

Maul se uită la sculpturile de oase.

— Toate astea sunt ale tale?

— Hobby-ul meu, nu-i aşa? Coyle aruncă o privire neliniştită asupra brațului încărcat cu oase. Acestea nu vor fi de ajuns. Trebuia să mă întâlnesc cu câțiva dintre *Regi* – trebuiau să-mi aducă un alt transport. Îşi legănă un braț, arătând sculpturile. Eu construiesc lucruri, vezi tu. Şi într-un loc ca acesta, oasele sunt unele dintre cele mai comune materiale de construcție. Înțelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Făcu un gest prin întuneric spre cealaltă parte a benzii transportoare, lângă peretele opus, iar Maul ridică privirea. Cea mai nouă sculptură a Chadra-Fanului era o adunare impunătoare de femururi, coaste şi vertebre, cu aripi elegante, scheletice şi o față construită complet din cranii. Se înălța în cele mai înalte umbre de pe *podeaua fabricii*, la cel puțin opt metri înălțime.

Dar exista un aspect pe care Maul nu-l observase până atunci. Privite dintr-un anumit unghi, oasele se încrucişau pentru a forma un model. Ca o ecuație matematică sau ca un alfabet străin, un cod care sfida interpretarea imediată.

Îşi înclină capul, apropiindu-se mai mult. Exista ceva în interiorul sculpturii, ceva ce nu putea vedea de aici.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă? Înseamnă? Coyle chicoti din nou. Înseamnă că încă nu ai răspuns la ghicitoarea mea, frate.

— Ce ghicitoare?

— De ce urmăreşte prizonierul pasărea?

Chadra-Fanul privi pentru o clipă la propria sa sculptură, apoi, fără să aştepte răspunsul lui Maul, puse un teanc de oase subțiri sub un braț şi fugi pe o scară

până în vârful unui portal de întreținere de lângă sculptură.

Maul se uită fix la el.

— Ce altceva construieşti aici jos?

— Oh, tot felul de lucruri minunate.

— Arme?

— Ah, asta e o altă ghicitoare, nu-i aşa? Coyle îl privi de sus, iar de data asta fața lui de rozătoare nu mai avu nicio urmă de expresie. Orice poate fi o armă, spuse el liniştit, nu-i aşa?

Apoi urmă o altă sclipire de zâmbet în timp ce îşi trecea degetele pe partea inferioară a marginii portalului şi în ridica pentru ca Maul să vadă reziduurile slabe de culoare negru-roşiatică.

— Subțire la atingere, unsuros la pipăit, dar dacă mă amesteci cu sânge, mănânc oțel. Ochii lui sclipiră. Mă înțelegi, frate?

— Gata cu ghicitorile. Maul simți cum i se scurge şi ultima fărâmă de răbdare. Îl apucă pe Chadra-Fan de umăr, trăgându-l aproape. Ştiu că mă apropii de Iram Radique. Trebuie să vorbesc cu el în curând. Angajatorul meu are afaceri de rezolvat.

— Angajatorul tău? vorbi o voce rece din spatele lui. Şi ce angajator ar putea fi acela?

Maul îi dădu drumul lui Coyle şi se întoarse. Twi'lekul stătea la mai puțin de un metru distanță, cu privirea fixată pe Maul. Apropierea lui fusese absolut tăcută, ca şi cum ar fi fost purtat de un curent de fum întunecat.

— Zero, spuse el.

— Jagannath.

Twi'lekul dădu din cap în semn de recunoaştere, apoi îşi îndreptă atenția spre sculptura de oase neterminată de lângă portalul de întreținere. Ah. O atinse cu ceea ce părea a fi o admirație autentică. Asta vine foarte bine, Coyle. Ai făcut paşi mari.

— Vă mulțumesc, spuse Coyle. Totuşi, încă nu am terminat. Am nevoie de mai multe oase.

— Nu duci lipsă de ele. Cum spunem noi? Twi'lekul se gândi. *Viermele se întoarce…*

Coyle zâmbi, terminând zicala:

— *Şi întotdeauna sunt mai multe oase.*

— Viermele? întrebă Maul.

— Ah, spuse Coyle, întorcându-se spre Maul. Asta e următoarea întrebare, nu-i aşa? Zâmbi, dar de data asta era foarte puțină căldură în el, în timp ce vorbea în aceeaşi rimă cântată: *Coşmarul avea un coşmar al său, adânc în întuneric, complet dezvoltat.*

Maul se întoarse spre Zero pentru o explicație.

— Despre ce vorbeşte?

— Prietenul meu de aici vorbeşte despre Syrox, spuse Zero, *Viermele Lup* din *Cog Hive Seven*. Cel care se mişcă prin canalele închisorii, unde trăieşte şi se îngraşă cu sângele de la meciuri. Un coşmar în coşmarul nostru, dacă vrei. Este posibil să te fi întâlnit deja cu urmaşul său, Jagannath – şi fără îndoială că o vei face din nou. Dar lucrul în sine, ei bine… Se opri şi tresări de repulsie. Noaptea, uneori, în cele mai joase puțuri de întreținere, dacă pui urechea la perete…

— Nu mă interesează poveştile de groază, spuse Maul.

— Fiind tu însuți una, interveni Coyle, aş crede că ar putea să te intereseze,

nu-i aşa?

Ignorându-l pe Chadra-Fan, Maul îşi păstră atenția concentrată asupra lui Zero.

— L-am întâlnit pe omul despre care mi-ai spus, zise el. Cel care a venit aici în căutarea lui Iram Radique. Cel care i-a salvat viața. Numele lui este Artagan Truax.

— Truax… Expresia Twi'lekului era imposibil de citit. Chiar aşa?

— Radique există, spuse Maul. Şi ştiu că este pe aici pe undeva. Bandele îl servesc… sau pe cineva care lucrează pentru el. Ei introduc în mod clandestin piesele de arme din transporturile de aprovizionare. Există un lanț de comandă, iar Radique îl foloseşte pentru a-şi proteja identitatea.

Aşteptă ca Zero să nege ceva din toate astea, dar Twi'lekul se limită să îl privească gânditor. Când vorbi din nou, vocea lui era joasă şi atentă.

— Presupunând că eşti cu un pas mai aproape de aflarea adevărului, murmură Zero, va trebui să cauți mult mai mult decât atât.

— Cine este deasupra bandelor? întrebă Maul. Cine este intermediarul?

Zero se uită la el.

— Ştii, Coyle are dreptate. *Cog Hive Seven* este un coşmar. Şi totuşi… Twi'lekul îl privi în tăcere pentru o clipă. Ai văzut curaj şi în interiorul acestor ziduri, nu-i aşa? Şi poate chiar altruism?

Maul simți cum fruntea i se încinge de furie.

— Eu văd doar slăbiciune. Iar slăbiciunea este propria pedeapsă, aşa cum puterea este propria recompensă.

— Este atât de simplu, deci? întrebă Twi'lekul, dar remarca nu părea să aibă nicio legătură cu ceea ce spusese Maul. Şi între timp, rămâi neclintit în misiunea ta.

— Da.

— Căutarea lui Iram Radique.

— Da, spuse Maul din nou.

Şi în acel moment întrezări o altă posibilitate, una care nu-i trecuse conştient prin minte până acum. Dacă nu cumva toate astea – chiar şi aceste ghicitori, această nesiguranță înnebunitoare, întrebările care păreau ele însele inutile şi întâmplătoare – ar putea face parte dintr-un test mai amplu al lui Sidious, un mijloc de a-i evalua capacitățile ca Lord Sith înainte să-i permită lui Maul să participe pe deplin la Marele Plan?

Îşi îngustă ochii la Twi'lek.

— Trebuie să ştiu totul.

— În acest caz, Jagannath, te invit să priveşti răspunsul la propria ta ghicitoare. Ți-l aminteşti?

Făcu un gest spre sculpturile de os.

— De ce urmăreşte prizonierul pasărea?

Şi acum Maul văzu ce se mişca înăuntru, bătându-şi aripile negre în umbră.

— Eu nu…

— Pentru că este o *turnătoare*[3], spuse Zero.

Maul se întoarse să se uite la el. Dar Twi'lekul se întorsese deja şi începuse să se îndepărteze de Maul, coborând în întuneric.

---

[3] Termenul folosit în limba engleză este *Rook*.

Capitolul 24
LISTA CU DORINȚE

— Băiete. Trezeşte-te.

Maul privi cum Eogan deschise ochii şi se uită direct la faţa roşie, tatuată, care îl privea de sus. Când Eogan încercă să se ridice, Maul îi ţinu umerii în jos, fixându-l de patul lui şi aplecându-se să-i vorbească la ureche.

— Unde este tatăl tău?

— Este încă în infirmerie, spuse băiatul. Piciorul lui…

Maul clătină din cap.

— Tocmai am verificat. Nu este acolo. Unde a fost dus?

— Dus?

Perplexitatea de pe faţa lui Eogan izbucni în panică. Faţa lui părea hâdă şi îngrozită, cu obrazul încă vânăt şi umflat de la locul unde îl lovise cotul lui Voystock, apoi realizarea începu să se strecoare printre trăsăturile lui.

— De ce ar vrea cineva…

— Tatăl tău îl cunoştea pe Radique, spuse Maul.

— Pe cine?

— Iram Radique. Tatăl tău i-a salvat viaţa şi l-a urmat până aici, la *Cog Hive Seven*. De aceea te-a adus aici. În infirmerie mi-a spus că ai informaţii despre locul unde îl pot găsi. A spus că ştii tot ce ştie el.

— Asta nu e… Eogan clătină din cap. Nu ştiu nimic despre asta, jur.

Maul rezistă impulsului de a-l scutura doar pentru a vedea ce s-ar fi putut desprinde. Nu fusese o noapte bună. De la plecarea din *fabrică* şi de la întâlnirea extrem de nesatisfăcătoare cu Zero şi Coyle, colindase nelinişţit celulele de detenţie, îndreptându-se spre infirmerie, doar pentru a o găsi pustie. Celula bătrânului era şi ea goală. Maul îi interogase pe membrii bandelor, dar nimeni nu ştia nimic despre locul unde se afla Artagan Truax. După ce rostise numele lui Radique cu voce tare, bătrânul părea să fi dispărut complet, înghiţit de sistemul care îl încarcerase.

— Uite, trebuie să mă crezi, spuse Eogan. Dacă aş şti ceva, ţi-aş spune. Se uită cu ochii mari la Maul, implorându-l. Nici măcar nu am auzit vreodată de tipul ăsta, Radique.

Maul se uită în jos la el. Oricât de nebunesc ar fi fost, tot ce spunea băiatul era adevărat. Ignoranţa lui pe tema lui Radique şi legătura tatălui său cu traficantul de arme părea absolut autentică. Era o singură parte a poveştii care nu avea sens.

— Dacă nu ai nicio legătură cu Radique, spuse Maul, atunci de ce mai eşti în viaţă? De ce nu v-au lichidat gărzile pe tine şi pe tatăl tău după ce aţi încercat să evadaţi?

La asta, băiatul nu avu niciun răspuns. Maul îl lăsă acolo, în patul lui, şi se întoarse în hol, străbătându-l până la liniştea care se afla dincolo.

— Jagannath? şopti vocea lui Izhsmash. Eu sunt.

Maul făcu o pauză şi aruncă o privire în jos, spre locul unde celălalt deţinut era ghemuit cu spatele la zidul din faţa spălătoriei închisorii. Chiar şi aici, printre resturile de detergent, îl mirosise pe Nelvaanian înainte să-l vadă, mirosul umed şi

sălbatic al blănii deținutului fiind deja familiar pentru nările lui.

— Ți-am adus ceva, spuse Izhsmash, scormonind în buzunarul de la şold al uniformei sale şi strecurând în palma lui Maul un dreptunghi bine împăturit de flimsiplast[4]. Tocmai l-am descărcat de pe un server de utilitate publică. Nu a fost cel mai uşor lucru de obținut, din cauza…

— Este complet?

— Uh-huh. Nu se putea greşi urma de mândrie din vocea Nelvaanianului. Asta e toată lumea, din câte îmi dau seama.

Maul scană lista deținuților – două sute optsprezece nume în total, cu numere, repartizări în celule şi antecedente penale în ordine cronologică inversă, unele dintre ele datând de mai mulți ani. Propriul său nume era cea mai recentă adăugare: un singur nume, Jagannath, şi o listă de acuzații şi infracțiuni de mercenar inventate, pe care Sidious i le furnizase înainte să-l trimită pe Maul în misiune. Cu coada ochiului, fu conştient că Izhsmash începea să se îndepărteze în umbră.

— Aşteaptă.

Nelvaanianul se opri.

— Cine este ăsta?

Maul arătă spre un nume aflat la jumătatea listei, unul care îi sărise imediat în ochi, ca un ecou al ultimului cuvânt pe care îl rostise Zero, jos, pe *podeaua fabricii*.

— Rook?

Izhsmash se uită la el, cu ochii lărgindu-i-se foarte puțin.

— Cine este?

Nelvaianul clătină din cap.

— Nu ştiu. N-am mai auzit de el până acum.

— Este aici, în închisoare. Ce specie este?

— Habar n-am. Izhsmash ridică din umeri. Uite, sunt o mulțime de deținuți pe listă pe care nu i-am întâlnit niciodată, spuse el. Deja începea să se îndepărteze din nou, aruncând priviri pline de dorință spre hol. Acum, dacă nu mai ai nevoie de nimic altceva…

— Ba da. Mâna lui Maul căzu pe umărul celuilalt deținut, oprindu-l. Am nevoie să intri din nou în sistem – să intri în algoritmul însuşi. Aranjează următorul meci astfel încât să mă lupt cu Rook.

— Ce? Izhsmash îi aruncă o privire de pură incredulitate. Ai idee cât de dificil va fi asta? Mai ales după ce l-am piratat deja o dată? Clătină din cap. După ce s-a întâmplat în infirmierie, gărzile vor căuta orice lucru ieşit din comun.

— Te-ai descurcat bine, spuse Maul, dând din cap la lista de deținuți. Deja ai dovedit că eşti mai valoros pentru cauza mea decât cel care te conducea. Strabo îşi va învăța locul sub tine, spuse Maul. Dacă nu l-a învățat deja.

— Voi avea nevoie de timp.

— Vei avea timp până la următorul meci. Cred că asta înseamnă cam trei ore.

— Dar…

— Voi crea o diversiune, spuse Maul. Îți sugerez să profiți de ea.

— De unde voi şti când va fi momentul potrivit?

— Voi fi în contact cu tine.

Luă lista şi plecă.

---

[4] Flimsiplast – folie subțire din plastic folosită pentru stocarea de informații.

Capitolul 25
JOCUL CRANIULUI

Nu se servea nicio masă în acel moment, dar Maul îl găsi oricum pe Coyle în sala de mese, în patru labe. Chadra-Fanul murmura pentru el însuşi în timp ce scotocea prin tomberoanele de gunoi din colț, căutând resturi şi aruncându-le pe o tavă de rezervă pe care o luase din bucătărie. Maul aşteptă până când Coyle se opri, se ridică şi se întoarse, pe mustăți picurându-i ceva gros şi păstos.

— Jagannath, spuse Chadra-Fanul, radiind, la fel de prietenos ca întotdeauna. Eşti gata să lupți din nou, nu-i aşa? Îşi frecă mâinile. Ne aşteptăm cu toții să te vedem victorios, şi foarte curând.

Maul nu răspunse. Răspunsul său, când veni, fu să întindă mâna şi să arunce un mic pumn de oase pe tava lui Coyle. Chadra-Fanul se încruntă la ele, momentan nedumerit, apoi se uită din nou la Maul, clipind rapid.

— Ce sunt astea?

— Pentru tine, spuse Maul. Ca să le foloseşti în munca ta.

— Chiar aşa? Coyle ridică unul dintre oase şi îl examină cu atenție. Da, s-ar putea să-mi fie de folos, da, într-adevăr, s-ar putea. Îți mulțumesc, Jagannath. Ai recunoştința mea, da, o ai, deşi mă face să mă întreb...

— Am cercetat trecutul tău, spuse Maul. De ce ai fost trimis aici, la *Cog Hive Seven*.

Sprâncenele lui Coyle tresăriră.

— Oh, da?

— Nu ai fost întotdeauna un sculptor. Înainte sî vii aici, făceai... alte lucruri. Rămase aşteptând. Monedă falsă, ca să fiu mai exact. Credite la cerere.

Fața lui Coyle deveni imaginea însăşi a inocenței senine.

— Am făcut eu asta?

— Dacă ți-aş cere să-ți faci din nou meseria pentru mine, spuse Maul, ți-aş putea furniza în schimb orice număr de oase pentru sculpturile tale.

— Despre cât de mult este vorba, mai exact?

— Trei sute de mii de credite.

— Şi pentru ce le-ai vrea?

— Trebuie să cumpăr ceva.

— Ei bine. Coyle îşi frecă mâinile, dând din cap dintr-o parte în alta, gânditor. Măi, măi, măi, măi. Aş avea nevoie de materiale, bineînțeles. Un mijloc de fabricare – cei mai buni prieteni ai unui meşteşugar sunt uneltele sale. Iar produsul final...

— Fă o listă, spuse Maul. Dă-i-o lui Zero. El va face rost de ceea ce ai nevoie.

— Şi pentru mine?

Maul se opri şi se întoarse.

— Ce vrei?

— Cea mai nouă lucrare a mea, spuse Coyle. Cred că ai văzut-o. Ar putea beneficia de un anumit tip de craniu. Unul mai mare – saurian, poate? Îşi scoase limba şi îşi umezi buzele. Am auzit că există un *varactyl cu spin mortal* închis într-unul dintre blocurile de celule inferioare...

— Un varactyl?

— Creaturi intrigante. Le-ai văzut, frate? Cincisprezece metri lungime. Chadra-Fanul zâmbi. Vezi tu, este un lucru fascinant, felul în care sinusurile din craniile lor blindate sunt proiectate să canalizeze şi să amplifice sunetul, să creeze un anumit tip specific de zgomot atunci când aerul trece prin...

Maul aprobă din cap.

— S-a făcut.

Capitolul 26
BĂTRÂNUL

Artagan Truax se trezi la auzul unor voci în întuneric, două dintre ele, care se sfătuiau pe un ton tăcut dintr-un loc pe care nu-l putea vedea. La început, nici măcar nu fu sigur că erau reale. Podeaua de sub el era rece şi dură. Nu ştia de cât timp zăcea aici – durerea din picior, sau ceea ce mai rămăsese din el, îi juca feste, întinzându-se în timp ce îl băga şi îl scotea din inconştiință. Tremura şi avea spasme care nu făceau decât să intensifice agonia. Fruntea îi ardea de febră.

— Unde mă aflu? forță el cuvintele, cu buzele crăpate.

Nu era sigur dacă vorbise chiar cu voce tare, deşi probabil că o făcuse, pentru că cei doi deținuți îşi întrerupseră conversația şi se uitară la el. Văzu că niciunul dintre ei nu era om – unul era un Aqualish, celălalt un Twi'lek, cel pe care ceilalți prizonieri îl numeau Zero.

— Nu ar trebui să te forțezi, Artagan, spuse Aqualishul. Cuvintele sale ieşiră ca o serie de lătrături, dar Artagan – care petrecuse mai mult decât suficient timp printre astfel de specii, luptând pentru credite – traduse mental cuvintele în Bazică. Ai nevoie de odihnă. Eşti grav rănit şi chiar nu-ți poți permite să-ți înrăutățeşti situația mai mult decât este deja.

Artagan încercă să se mişte şi simți cum durerea explodează din nou prin ciotul bandajat în grabă al piciorului său. Întreaga jumătate inferioară a corpului său se simțea ca şi cum ar fi luat foc.

— Apă, gemu el. Am nevoie de… o băutură.

— Când erai în infirmerie, continuă Aqualishul, i-ai spus acelui Zabrak nişte lucruri pe care probabil că nu ar fi trebuit să le spui. Făcu o pauză. Informații despre domnul Radique. Anumite detalii pe care chiar nu ar fi trebuit să le împărtăşeşti. Putem fi de acord cu asta, nu-i aşa?

— R-Radique?

Artagan se holbă la el, blocat undeva între şoc şi neîncredere.

— Gărzile alea voiau să vă ucidă pe loc pe tine şi pe fiul tău pentru tentativa de evadare, continuă Aqualishul, şi aruncă o privire spre Zero. Acum, este adevărat că domnul Radique a reuşit să te protejeze să nu fii eliminat…

Artagan nu spuse nimic.

— Dar protecția lui nu va dura la nesfârşit, spuse Twi'lekul. Trebuie să ştim ce i-ai spus Zabrakului, Artagan. Detalii. Şi te rog să fii cât mai specific posibil.

— Tocmai i-am spus…

— Da?

Bătrânul deschise gura şi o închise din nou.

— Unde este… fiul meu?

Aqualishul şi Twi'lekul schimbară o privire.

— Da, fiul tău, spuse Aqualishul. Poate că ar putea să ne ajute cu întrebările noastre.

— Nu. Bătrânul clătină din cap. Lăsați-l în pace. Lasă-l în pace!

De undeva din interiorul închisorii, alarmele începură să răsune.

Capitolul 27
VARACTYLUL

Izhsmash îndepărtă micul panou din partea din spate a supapei de control a climatizării, folosind o şaibă metalică subțire şi o pereche de pensete.

— Minunat, murmură el. Cablajul este pe un întrerupător de declanşare în trepte până la alarmele primare. Aplecându-se, separă firele. Dă-mi tastatura.

Strabo i-o împinse într-o tăcere nemulțumită. De la regretabilul incident din spălătoria închisorii, statutul său în cadrul *Gravitației Masive* se prăbuşise de la lider la *lingău*. În aceeaşi perioadă de timp, fără să se spună vreun cuvânt, Izhsmash ajunsese cumva la nivelul de căpitan de facto. Răsturnarea era umilitoare. Cu toate astea, nu prea mai era mare lucru de făcut – restul echipei părea cumva să simtă că Jagannath îl numise pe Izhsmash noul lor căpitan, iar ăsta fusese sfârşitul.

Acum, el şi Nelvaanianul se aflau pe o întindere de zăbrele de doi metri lățime, într-unul dintre nenumăratele subniveluri ale închisorii. Țevile de aburi şi gurile de ventilație termice de patru sute de grade susțineau coridorul de o parte şi de alta ca nişte stâlpi cilindrici grei. De cealaltă parte a zidului care forma o întindere de celule de detenție aparent abandonate, ceva țipă şi se zbătu, emițând un strigăt scurt şi puternic. Orice ar fi fost, părea uriaş. Şi furios.

Îi aruncă o privire lui Izhsmash.

— Eşti sigur că ăsta e locul?

— Aici este locul unde Jagannath mi-a spus să intru. Nelvaanianul scotoci printre cabluri, cuplând tastatura la locul ei. Habar n-am cum va face să nu se declanşeze alarmele, totuşi. Personal, cred că suntem cu toții morți. Se uită fix la Strabo. Ține lumina aia nemişcată, da?

Strabo fu cât pe ce să riposteze, dar îşi păstră cumpătul. Se afla aici doar pentru că şi el primise un mesaj de la Jagannath care îi spunea că prezența lui era necesară pentru această operațiune. Se părea că singurul său motiv de existență acum era să primească ordine de la alții.

— Ce-ar fi dacă…, începu el.

Dar nu reuşi să continue înainte ca trapa aflată imediat în dreapta sa să explodeze din balamale. Strabo sări înapoi cu un strigăt de surpriză. Ceea ce văzu sfida toate aşteptările – un *varactyl cu spin mortal* cu pielea portocalie, înalt de patru metri, dădu buzna în hol, cu coada zvâcnind şi biciuind aerul. Şopârla-pasăre țipa sălbatic, trântindu-şi corpul de peretele îndepărtat, şi Strabo înțelese imediat de ce. Zabrakul, Jagannath însuşi, stătea călare pe spatele ei, strângându-i fața cu cioc cu ambele mâini, smucind-o în dreapta şi în stânga.

Jagannath? Mintea lui Strabo zbârnâi. *Cum a ajuns acolo?* Apoi văzu, după doar o privire prin trapa deschisă – tavanul celulei *varactylului*, cu panoul deschis care fusese dislocat de sus.

Chiar în fața lui, şopârla-pasăre se zvârcoli şi se roti la 180 de grade, urlând cu atât mai tare cu cât încerca să-l arunce pe Jagannath de pe ea. Piciorul său posterior veni în față, agățându-şi un picior cu gheară de trunchiul Zabrakului şi tăindu-i pielea. Dar deținutul cu pielea roşie se agăță de ea cu un fel de determinare brutală

pe care Strabo nu o mai văzuse până atunci la nicio specie. Dintr-o dată fu bucuros că se hotărâse să nu sfideze ordinele lui Jagannath de a veni aici – şi bucuros că nu trebuise niciodată să-l înfrunte pe Zabrak într-un meci.

Întreaga închisoare reacționa deja la dezordine. Cizmele gardienilor tropăiau cu putere în susul holului. De pe pereți, vuiau alarmele. Privind în dreapta, în mijlocul a tot ce se întâmpla, Strabo îl văzu pe Izhsmash lucrând cu furie la tastatura pe care o conectase la sistemul de supraveghere al închisorii, introducând rapid cifrele cu o intensitate concentrată care era complet în dezacord cu haosul din jurul său.

Ce face? De ce este…

O ceață de activitate atrase din nou atenția lui Strabo. Jagannath reuşise să prindă *varactylul* de creastă şi îi smulse cu putere craniul blindat spre dreapta, trântindu-l direct într-una dintre țevile de abur de pe peretele îndepărtat.

Creatura țipă din nou – un strigăt jalnic care se dovedi a fi cântecul său de moarte. Țeava de aburi se sparse, aruncând o rafală groasă şi arzătoare de căldură concentrată direct în fața creaturii, fierbându-i carnea şi spărgându-i globii oculari în orbite. Efectul fu imediat. Nările lui Strabo simțiră mirosul de pene arse şi de piele prăjită, în timp ce carnea *varactylului* se desprindea pentru a expune bolta craniană placată grosier. Corpul său se prăbuşi cu Zabrakul încă pe el.

Vocile murmurau în spatele lui, iar el privi înapoi peste umăr. Deținuții curioşi se alăturaseră gardienilor care se înghesuiau acum pe hol, atraşi de zgomot şi activitate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cineva.

— Şopârla s-a dezlănțuit, murmură Izhsmash. Terminase deja tot ce trebuise să facă, smulgând tastatura şi trecând prin panoul deschis, apoi închizându-l la timp. Jagannath a oprit-o.

— Da, cred că da.

În fața lui, Jagannath pusese mâna pe craniul fiert al *varactylului*. Cu o ultimă smucitură, îl desprinse complet de gât şi îl trase în sus. Zdreanța cenuşie şi arsă a limbii creaturii se desprinse şi îi atârna de mandibulă ca o cârpă moale.

Liniştea se aşternu pe hol. Descălecând, Zabrakul ridică craniul masiv deasupra capului, iar deținuții şi chiar şi unii dintre gardieni făcură un pas înapoi în timp ce purta trofeul macabru înainte, pe toată lungimea coridorului. La sfârşitul holului, trecu de un cot şi continuă să meargă.

— Unde se duce cu chestia aia? întrebă cu voce tare unul dintre gardieni.

Strabo auzi un alt paznic răspunzând, în sinea lui:

— Vrei să-l întrebi?

* * *

— Frumos, nu-i aşa? Coyle privi cu admirație craniul din fața lui. Nu ți-a luat mult timp să-l procuri, nu-i aşa?

Maul nu spuse nimic. Cărase craniul şopârlei-pasăre pe *podeaua fabricii* şi îl aruncase fără menajamente la picioarele Chadra-Fanului, iar ceea ce simțea acum, mai mult decât orice, era epuizare. Să rămână deasupra creaturii suficient de mult timp pentru a o ucide ceruse mai multă putere decât se aşteptase, iar la un moment dat, în timpul luptei, ghearele puternice ale acesteia îi săpaseră o tăietură adâncă în flancul drept. Sângele se scurgea încet, dar constant, din rană.

Cu toate astea, totul ar fi meritat dacă lucrurile ar fi mers conform planului.

— Eşti bine, Jagannath?

— Sunt bine, spuse Maul scurt. Asigură-te doar că eşti pregătit cu partea ta de înțelegere.

— Am vorbit deja cu Zero despre proviziile necesare.

Maul aprobă din cap.

— Mă întorc în curând.

— Ar trebui să te odihneşti, prietene. Crezi că te vor pune din nou să lupți, în curând?

— Foarte curând, spuse Maul. Dacă totul merge conform planului.

— Care anume este planul?

Maul nu răspunse, doar se întoarse să plece.

— Jagannath, aşteaptă.

Maul se uită înapoi. Întinzând mâna, Coyle îi strecură ceva în palmă, un pachet mic şi sigilat. Maul aruncă o privire în jos şi văzu că era plin cu un praf fin zdrobit.

— Ce e asta?

— Rădăcină de metaxas alb, spuse Chadra-Fanul. Este fără gust şi fără miros, dar câteva granule vor ucide aproape tot ceea ce o ingerează.

Maul îl aruncă într-o parte.

— Nu am nevoie de asta.

— Cum doreşti, dar s-ar putea să-ți fie de folos.

Maul lăsă pachetul acolo unde căzuse. Tot ce avea nevoie acum era odihnă. Dacă ar putea petrece măcar câteva clipe de recuperare în celula sa şi ar putea modela un fel de pansament improvizat pentru rană, ştia că va fi bine. Şi dacă Izhsmash ar fi profitat de distragerea atenției pe care o crease pentru a intra din nou în algoritmul închisorii…

Şi atunci, al doilea set de alarme – sunetul de claxon care însemna începutul următoarei lupte – începu să spulbere liniştea.

Capitolul 28
SUB APĂ

Până când Maul se întoarse de la etajul *fabricii* la galeria principală, restul deținuților era deja în drum spre celule. Alarmele urlau mai tare aici, iar ceasul ticăia. Ținându-se de partea unde îl tăiase *varactylul*, își croi drum printre turmele de deținuți care miroseau urât, mergând pe coridorul care ducea spre propria celulă. Intrând înăuntru, găsi un gardian care stătea acolo.

— Hei, *Dinte*, spuse gardianul. Bine ai revenit.

Era Smight, tânărul ofițer care îi tot lipise țeava blasterului de spate în drum spre biroul Directoarei. Dar arăta diferit acum – era ceva crispat în colțurile gurii, o formă sucită de depravare, îmbunătățită chimic, pe care Maul nu o văzuse pe fața tânărului până acum. Ochii îi străluceau slab în luminile încastrate. Maul se întrebă dacă gardianul era drogat cu ceva, dacă nu cumva luase nişte *glitterstim* înainte să vină aici, ca să se încurajeze pentru orice ar fi fost scopul său.

— Te pun să lupți din nou, să ştii, spuse Smight, pocnind din degete în timp ce vorbea. Aruncă o privire spre cronometrul de la încheietura mâinii. În aproximativ două minute.

— Atunci ar fi bine să ieşi din celula mea, spuse Maul.

— Te grăbeşti, nu-i aşa? Trebuie să ajungi undeva? Gardianul chicoti şi îşi aruncă ochii spre rana deschisă de pe coastele lui Maul. Poate că nu ar fi trebuit să te lupți cu *varactylul* ăla, nu-i aşa? Nici măcar nu a început meciul şi deja sângerezi.

Maul nu spuse nimic.

— Ceea ce îmi aminteşte, adăugă Smight. Doamna Director m-a trimis aici cu ceva special, doar pentru tine. Întinzând mâna la centură, scoase o pereche de cătuşe Nylasteel, ca cele pe care le folosiseră cu wampa. Ia loc.

Maul se aşeză pe bancă, iar Smight îi plesni cătuşele în jurul gleznelor, fixându-le strâns de stâlpii de oțel care ancorau banca de podea. Când termină, îi aruncă lui Maul o ultimă privire sălbatică.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai nimic de spus ca să faci pe deşteptul?

— Ar trebui să fii mai atent la ceea ce bagi în corpul tău, spuse Maul.

— Ce?

— Mirodeniile. Te vor ucide. Dacă nu o fac eu primul.

Fața lui Smight păru să se îngusteze cu ostilitate.

— Să ai o luptă bună, spuse el şi ieşi, în timp ce trapa se închidea în urma lui.

Maul nu se mişcă. Alarmele de afară se opriseră. Urmă o tăcere lungă, anticipativă, apoi se auzi un scârțâit metalic brusc, care păru să vină de peste tot deodată, în timp ce închisoarea însăşi începea procesul de reconfigurare.

Acum avea să afle dacă Izhsmash reuşise să îndeplinească ceea ce îi ceruse. Cătuşele ar fi făcut treaba mai dificilă, dar nu imposibilă. Nu mai era nimic de făcut decât să aştepte.

Celula se puse în mişcare. Se întoarse şi se învârti spre dreapta, tresări din nou în sus şi se rostogoli cu capul în jos la 180 de grade, lăsându-l atârnând de mânere şi de cătuşele de la glezne. Alte celule se mişcau în jurul lui; putea auzi

zgomotul trecerii lor. În cele din urmă, se roti înapoi în poziția inițială şi se opri, iar panourile de pe pereți şi tavan se ajustară singure, strângându-se în jurul lui.

Maul ascultă sunetele de cealaltă parte a peretelui. Lista deținuților nu-i spusese ce fel de specie era Rook. Ce va fi de data asta? Un mârâit? O voce umană?

Nu auzi nimic. Se uită la pereții din jurul lui. Celula nu părea mai mică. Dar ceva se schimbase, întreaga încăpere se strângea în jurul lui într-un mod aproape imperceptibil. Câteva secunde mai târziu, celula începu să se umple cu apă.

Apa cobora dintr-o țeavă din tavan, un jet rece ca gheața de lichid gri împuțit care îl udă instantaneu când lovi podeaua de metal şi începu să se adune în jurul picioarelor şi gleznelor sale. Din locul în care stătea, Maul privi în sus, spre țeavă, cu supărare, dar fără un sentiment real de surpriză. Ridicându-se la înălțimea sa maximă, trase de cătuşele care îl fixau de bancă, ştiind deja că nu vor ceda. Apucă banca şi trase de ea. Nici stâlpii de oțel nu plecau nicăieri şi nici nu se aşteptase să o facă. Pentru moment, acesta păru să fie locul de unde va lupta.

Apa îi trecuse de genunchi şi îi ajungea până la brâu. Întregul tavan părea că se revărsa asupra lui, iar acustica încăperii începuse să se schimbe, acoperind ecourile şi lăsând doar un vuiet constant şi discordant. Se întâmpla atât de repede, încât i se păru că apa nu se ridică, ci că se scufundă el în ea. Simțea cum greutatea mare lichidului însuşi îl presează, ridicându-se pentru a-i înghiți pieptul şi umerii, iar apoi urcând mai sus, în jurul gâtului. Înclinându-şi capul pe spate, expiră şi îşi privi respirația ieşind într-un nor vizibil. Temperatura din celulă scăzuse cu douăzeci de grade în două minute. Simți cum ambele inimi i se accelerează, pompând sângele la extremități, pregătindu-se pentru orice ar fi urmat.

Unde era Rook? Venea şi el? Sau Izhsmash nu reuşise să spargă algoritmul aşa cum îi ceruse? Mai aruncă o privire la ceea ce mai rămăsese din împrejurimi. Celula devenise mai întunecată, ca şi cum luminile fuseseră înghițite de potop.

Inspirând adânc, saturându-şi plămânii cu cât mai mult oxigen posibil, Maul îşi scufundă capul sub suprafață, aclimatizându-şi vederea la tulbureala de dedesubt. La început nu văzu nimic. Luminile străluceau slab de pe pereții scufundați, înceţoşați în adâncuri. Nu putea vedea nimic altceva acolo jos. Nu încă.

Izbucni din nou la suprafață, cât de sus îi permiteau legăturile să se ridice. Apa era aproape deasupra capului său, lăsând doar un strat îngust şi înghesuit de oxigen stătut deasupra suprafeței. Coborî din nou, iar când ridică capul, nivelul apei se ridicase până la tavan. Mai era un centimetru sau doi de aer chiar în partea de sus.

Maul îl supse, simțind cum îi dispare pe buze.

În cealaltă parte a celulei, simți reverberația joasă a unei trape care se deschidea sub apă. Se trase în jos, dar nu văzu nimic. O clipă mai târziu, sub suprafață, ceva îi atinse piciorul. Mijind ochii în adâncuri, Maul distinse o pereche de ochi negri, bulbucați şi sticloşi, care se uitau la el.

O clipă mai târziu, lovi.

Capitolul 29
SPECTATORII

Sadiki era în biroul ei, urmărind în direct pe holo meciul subacvatic, când fratele ei dădu buzna în spatele ei.

— Bine, spuse ea, ai ajuns la timp. Începe acum. Ia loc.

Dakarai nu se mişcă. Stătea în picioare deasupra ei, cu faţa palidă, pistruiată, cu pete de roşu în obraji şi pe frunte. În tăcerea lui, indignarea era cu atât mai evidentă. Părea să i se unduiască pe piele în valuri aproape vizibile.

— Ce s-a întâmplat?

Dar, desigur, ştia deja. Trecuseră prin toate astea înainte. În ultimele săptămâni dinainte ca închisoarea să devină pe deplin operațională – când Dakarai îşi dăduse seama cât de mult din proiectul său original va trebui să fie aruncat la gunoi pentru ca ei să poată merge mai departe – el devenise morocănos şi distant, retrăgându-se şi mai mult de lângă ea, dispărând zile întregi. Tăcerea lui căpătase o greutate aproape palpabilă. Doar promițându-i autonomie absolută în ceea ce priveşte algoritmul şi luptele, Sadiki reuşise să-l liniştească. Iar acum încălcase şi această regulă.

— Văd că eşti supărat. Sadiki se ridică în picioare cu un oftat. Iartă-mă. Ştiu că acest meci special nu este ceea ce a cerut algoritmul tău. Dar Dakarai, trebuie să ai încredere în mine în această privință. Zabrakul devine o adevărată problemă pentru noi. Trebuie să fie doborât. Şi această luptă…

El îi aruncă în față o coală subțire de flimsiplast. Sadiki o luă şi aruncă o privire pe ea. Era o copie tipărită a meciului real al algoritmului, care ar fi trebuit să pună față în față doi deținuți complet diferiți.

— Ştiu, spuse Sadiki. Dar îți spun…

— Doamnă Director.

Sadiki se întoarse şi aruncă o privire la holoimaginea care se activase deasupra capului ei. Comisarul de Jocuri de Noroc Dragomir Chlorus o privea, plin de furie.

— Domnule Comisar, spuse Sadiki. Încep să cred că poziția dumneavoastră nu vă ține suficient de ocupat.

— Sadiki, ce crezi că faci?

— Îl pun să lupte pe campionul meu în exercițiu. După cum puteți vedea…

— Meciul pe care l-ai postat indică un set complet diferit de adversari. Cotele pe care le-ai dat pentru această luptă nu au nimic de-a face cu Zabrakul sau Aqualishul. Ceea ce înseamnă că fie ai ales în mod deliberat să sfidezi reglementările Comisiei de Jocuri de Noroc… Făcu o pauză. Ori ați fost piratați.

— Piratați? Sadiki chicoti. Domnule Comisar, vă asigur…

— Vedeți o a treia explicație?

— Vă rog. Se uită la Dakarai, ca şi cum acesta ar putea cumva, sfidând tot ce ştia despre el, să vorbească în numele ei. Dacă îmi permiteți să investighez…

— Este prea târziu pentru asta. Ți-ai depăşit limitele pentru ultima dată. Urmă o tăcere amenințătoare, în timp ce Chlorus îşi aduna întreaga greutate a autorității sale. Comisia Galactică de Jocuri de Noroc vă închide.

— Ce?

— M-ai auzit.

— Tu... Fața lui Sadiki nu se schimbă, dar gâtul i se înroşi, culoarea urcând încet până la linia părului. Chiar nu vrei să porneşti pe drumul ăsta cu mine, Dragomir.

— Dacă vrei să insinuezi că nu am autoritatea necesară, spuse Chlorus, atunci te înşeli amarnic. Dacă tu crezi că blufez, atunci te înşeli şi în privința asta. Şi dacă aş fi în locul tău, aş ține toți deținuții închişi până când se rezolvă această problemă.

— Acum îmi spuneți cum să-mi conduc închisoarea?

Chlorus o privi lung.

— Ar trebui să-mi mulțumeşti. Aveți probleme mult mai mari. Şi dacă ai fi făcut cel mai mic efort să mă asculți mai devreme, nimic din toate astea nu ar fi ajuns în punctul de criză.

— Îți spun eu, Huttii nu au arătat nici cel mai mic interes...

— Clanul Desilijic s-a infiltrat deja în închisoarea voastră, spuse Comisarul.

— Poftim?

— Conform informațiilor pe care tocmai le-am primit, şi-au trimis soldații în interiorul închisorii de luni de zile, într-un efort continuu de a-l depista pe Radique. Nu se ştie exact câți sunt, dar datele care au ajuns pe biroul meu până acum par să indice că prezența lor în interiorul închisorii este semnificativă.

— Eşti Comisarul pentru Jocuri de Noroc, zise Sadiki. De ce este treaba ta?

— Să spunem doar că ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Chlorus suspină. Ştiu că ai tendința de a te lăsa dusă de val.

Sadiki îşi permise o respirație lentă şi liniştitoare. În toți anii în care fusese aici, Chlorus nu mai fusese atât de aproape de a recunoaşte scurta relație de care se bucuraseră în timpul primelor ei zile în care se ocupase de mesele de sabacc de la *Outlander Casino and Resort* de pe Coruscant. Ea fusese foarte tânără la acea vreme, nouă în poziția ei, uşor de influențat şi chiar sedusă de autoritatea lui. Ceea ce se întâmplase între ei se terminase prost, cu îndoieli de ambele părți. Dar acum nu era momentul şi nici locul potrivit pentru a exhuma acel cadavru şi a afla dacă mai exista viață în el.

Îşi forță un zâmbet. Simți că trebuia să muncească de data asta.

— Dragomir, eşti foarte amabil. În condiții normale, m-aş simți flatată, dar...

— Opreşte-te. Opreşte-te odată. Chlorus făcu o pauză, iar când vorbi din nou, păru mai îngrijorat decât îl auzise ea vreodată. Sadiki, ți-am auzit toate scuzele şi tergiversările, dar în acest moment, dacă ştii ceva despre locul unde se află acest Radique, îți recomand să împărtăşeşti totul imediat cu Huttii. În caz contrar, s-ar putea să te confrunți cu o revoltă pe care nici măcar voi nu o puteți controla.

— Revoltă? Chiar vrei să spui o *revoltă*? Sadiki se uită peste umăr la Dakarai, dar fratele ei rămase fără expresie, cu fața nebănuit de ilizibilă. Ea se întoarse spre holoecran. Toți deținuții noştri poartă încărcături electrostatice implantate în inimă. Pot termina pe oricare dintre ei cu o simplă apăsare de buton. Dacă vreunul dintre ei ar fi fost soldați trimişi aici de Hutti...

— Sadiki, nu mă refer la deținuți, spuse Chlorus. Vorbesc despre gardieni.

Ea doar se uită fix la el.

— Poftim?

— Câți gardieni sunt la *Cog Hive Seven* în orice moment? întrebă Chlorus.

— Între şaptezeci şi optzeci. Dar îi verificăm pe fiecare cu atenție, cu o cercetare completă a trecutului şi a identității...

— Toate astea sunt lucruri pe care Clanul Desilijic le-ar fi putut falsifica cu uşurință pentru a-şi introduce oamenii înăuntru, spuse Comisarul. Vocea lui era gravă. Fii vigilentă, Sadiki. Voi vorbi din nou cu tine în curând.

Sadiki se întoarse să se uite din nou la Dakarai. Dar fratele ei nu se mai uita la Comisar. Se uita la meci.

Capitolul 30
TANCUL CU APĂ

Plămânii lui Maul urlau.

Pierduse deja noțiunea timpului petrecut sub apă. Timpul se răsucise pe sine şi îşi pierduse orice sens. Ambele inimi îi băteau mai repede, în încercarea de a face să circule aerul rămas. Întunericul se înghesuia în jurul marginilor vederii sale, amenințând să-i îngroape conştiința sub o avalanşă de nevoie de oxigen.

Când celălalt deținut înotase pentru prima dată spre el, îl lovise pe Maul în diafragmă, scoțându-i aerul pe care îl inspirase chiar înainte să se scufunde pentru ultima oară. Maul se învârti, trăgându-se în jos de cătuşele care îi fixau gleznele şi încolăcindu-se pe lângă banca scufundată. Ceea ce văzu fu un Aqualish înotând spre el, tăind lin prin apă – cel despre care spera că era Rook. Sări în sus şi îşi înfipse degetele în ochii bulbucați ai celuilalt deținut. Aqualishul se retrase şi dispăru – doar pentru a veni din nou spre el din spate cu o lovitură violentă în spatele craniului.

Maul aspiră o gură de apă contaminată şi tuşi, expulzând-o într-o contracție involuntară. În jurul lui, în întunericul aproape total, nu se mişca nimic. Un sediment subțire de nămol şi mizerie părea să se fi aşezat pe fundul apei. Privirea i se opri pe strălucirea neclară a luminilor din cealaltă parte a celulei şi deveni conştient de cât de puțin timp îi mai rămăsese. Privi în jos, spre banca de care îi erau încă prinse gleznele. Presiunea părea să-i strângă pieptul ca un pumn enorm. Dacă nu ar fi fost legat aici, dacă ar mai fi avut doar o singură gură de aer…

Opreşte-te. Era vocea Stăpânului său, inconfundabilă în disprețul ei. *Incapacitatea ta este mai mult decât ruşinoasă. Este dezgustătoare*.

Maul se întări. Cuvintele reci îl făcură să se liniştească. Dacă îi era sortit să moară aici, chiar şi în aceste circumstanțe umilitoare – dacă aceasta era soarta pe care partea întunecată o alesese pentru el – atunci nu avea să se întâmple cu văicăreala propriei slăbiciuni în urechi.

Trăgându-se în jos, până la podeaua celulei, îşi aplecă corpul pe sub bancă, bâjbâind prin întuneric până când vârfurile degetelor amorțite localizară forma rotunjită a unuia dintre şuruburile care țineau tabla de oțel. Existau mai multe astfel de şuruburi, dar acesta părea cel mai slăbit. Ridicându-şi un cot, îl împinse în jos împotriva şurubului, apoi îl ridică şi lovi din nou metalul până când şurubul se slăbi suficient de mult încât putu să-l răsucească şi să-l smulgă.

Apropiindu-şi gura de gaura nou expusă, aspiră aer proaspăt şi scoase bule pe nas înainte să mai tragă o dată aer adânc în piept, lăsând oxigenul să îi refacă fluxul sanguin. Rezultatele se simțiră imediat. Întunericul din jurul vederii sale începu să se estompeze. Cu toate astea, se obligă să mai aştepte aici, sub bancă, încă o clipă, până când văzu silueta vagă a Aqualishului care înota chiar deasupra lui.

Maul sări în sus prin apă cât îi permiteau legăturile de la glezne şi îl prinse pe celălalt deținut de colți, smulgându-i unul dintre ei. Aqualishul scoase un țipăt nazal de surpriză şi durere, iar Maul îl lovi în abdomen. Când adversarul său se aplecă în față, izbi craniul lui Rook în peretele celulei. Sângele se scurse din capul Aqualishului în timp ce acesta se învârtea în jurul lui Maul, retrăgându-se prin apă.

Dispăru din nou.

Maul miji ochii, scrutând adâncurile. Unde se dusese celălalt deținut? Fusese lăsată trapa deschisă pentru ca Rook să poată veni şi pleca, atacându-l când avea chef? Se trase înapoi sub bancă, îşi lipi buzele de gaura din podea şi era pe punctul de a mai inspira încă o dată, când simți ceva gros, alunecos şi hidos de viu cum i se scurge în gură. Dându-se înapoi, Maul scuipă şi văzu un vierme alb şi subțire plutind pe lângă fața lui, zbătându-se sfidător, cu mandibulele sale minuscule mestecând cu îndârjire pentru a se agăța de ceva. Îşi îngustă ochii şi privi din nou în jos spre gaură. Mai multe chestii începuseră să se împingă în celulă prin gaură, pulsând de jos în sus într-un flux constant.

Maul se întoarse. Exista oare vreun fel de murdărie în care acest loc să nu fie specializat? Cât mai durează…

Bam! O presiune albicioasă explodă în spatele craniului său, lăsându-l amețit şi dezorientat. În viziunea sa periferică, abia fu conştient de Aqualishul care se întorcea, corpul său unduindu-se fără efort spre el, aducându-şi din nou pumnul pentru a-i da o altă lovitură. Maul se luptă să îşi oprească gândurile. Cu rezerva de aer oprită, ştia că trebuia să termine acum.

Subțire la atingere, unsuros la pipăit, dar amestecă-mă cu sânge şi voi mânca oțel.

Băgă o mână sub bancă, zgâriindu-şi degetele pe acumularea groasă de mâzgă lipicioasă de culoare brun-roşiatică care îşi făcuse un rost în cusăturile dintre plăcile de metal. Cuprinse chestia într-o palmă, frământând-o, rămase nemişcat şi aşteptă. Avea o singură şansă să o facă cum trebuie. Ştia că nu va trebui să aştepte prea mult. Adversarul îşi făcu apariția. În timp ce se îndrepta spre Maul, acesta îl apucă de smocurile de păr de o parte şi de alta a feței şi înfipse pumnul de mucegai toxic în rana deschisă în scalpul Aqualishului, băgându-l cât de adânc putea în rană. Rezultatele fură chiar mai mulțumitoare decât sperase. Aqualishul se dădu înapoi şi începu să țipe, bulele ieşind din el în timp ce se lua de cap cu ambele mâini. Rana deja sfârâia şi bolborosea, cu pete de țesut care se îndepărtau.

Maul îi prinse capul şi îşi blocă brațul în jurul gâtului Aqualishului. Apucând încă o mână de mucegai de sub bancă, Maul se întinse şi unse cătuşele care îl legau. Apoi îl trase pe Aqualish în jos, astfel încât sângele din rana lui să se agite prin apă pentru a interacționa cu mucegaiul. Catalizatorul rezultat atacă instantaneu *Nylasteelul*, tăindu-l. Dintr-o dată, picioarele lui Maul fură brusc şi şocant de libere. Scăpând, se întoarse prin apă, îl trase pe celălalt deținut cu capul înainte spre podeaua scufundată a celulei şi îl țintui acolo, urmărind cum tabla de oțel se dizolvă sub el. O gaură zdrențuită începuse deja să se deschidă, lărgindu-se în timp ce privea, cu apa ieşind prin ea. În câteva secunde fu suficientă pentru ceea ce avea nevoie. El şi Aqualish fură aspirați împreună, împinşi de curent, Maul ținându-se strâns de gâtul lui. O clipă mai târziu, se revărsară într-un puț de drenaj deschis. Conducta se deschidea sub ei, iar Maul îl aruncă pe Aqualish pe o platformă de deasupra şi sări alături de el în aer liber. Inspiră o gură de aer adânc, umplându-şi plămânii, şi se întoarse să-l fixeze cu privirea pe celălalt deținut.

— Tu eşti Rook?

Aqualishul aprobă din cap şi lătră un *Da* croncănit.

— Ştii ce este asta? întrebă Maul, încă ținând în mână un pumn de mucegai pe care îl adusese din celulă. Şi ce-ți poate face când interacționează cu sângele tău?

Aqualishul îl privi. Fața îi era oribil desfigurată din cauza acidului, iar ochii îi erau grav răniți de la atacul prin înțepare, dar sub trauma fizică nu se putea confunda neîncrederea din expresia lui.

— Asta… asta nu se poate întâmpla. Nu ar trebui să fiu pus să lupt, niciodată. A spus că nu va trebui să lupt niciodată.

— O să mori, îi spuse Maul. Chiar acum. Încet. Îți voi arde şi restul feței, dacă nu-mi spui totul.

— Nu ştiu ce…

— Despre Iram Radique.

Cel numit Rook făcu un spectacol prost de neştiință, dar nu dură mult. Maul ținu mucegaiul în dreptul rănii sângerânde de pe cap, suficient de aproape încât carnea deținutului începu chiar să sfârâie slab. Aqualishul încercă să se dea înapoi, dar Maul îl ținu strâns. Când vorbi, cuvintele ieşiră într-un țipăt.

— Ce vrei să ştii?

— Cum pot ajunge la el?

— Nu poți! Nimeni nu poate! Nici măcar eu nu vorbesc direct cu el!

— Minți.

— Nu mint, jur!

— Atunci nu ai nicio valoare pentru mine, spuse Maul, şi se pregăti să ungă restul de mucegai pe fața lui Rook.

— Aşteaptă-aşteaptă! Pot să-ți spun asta, oftă Aqualishul, cu branhiile fluturându-i în timp ce încerca în zadar să salveze ce mai rămăsese din calmul său. Armele – sosesc în bucăți diferite.

— Ştiu deja asta, spuse Maul. Ce se întâmplă după ce membrii bandei le introduc ilegal? Unde se duc? Cum face Radique să recupereze piesele de la ei fără să fie văzut?

— Păsările, spuse Rook. Ele colectează diferitele componente. Le duc la *magazin*. Dacă urmăreşti *păsările-gheară*, îl vei găsi pe Radique.

— Când soseşte următorul transport?

— Există o navă de aprovizionare care andochează mâine, în timpul primului ceas, dar asta e – asta e cu adevărat tot ce ştiu.

— Mai este cineva între tine şi Radique? O altă verigă din lanț?

Uitându-se la el, cu ochii răniți care se întorceau la pumnul de mucegai din pumnul lui Maul, Aqualishul murmură un jurământ în limba sa maternă.

— Te rog, am cooperat. Ți-am spus totul.

— Răspunde-mi, spuse Maul. Cine mai este acolo?

Mâna dreaptă cu trei degete a lui Rook mătură, ungând ceva pe suprafața umedă a țevii. Maul se uită la el. Era un cerc.

— Ce înseamnă asta? mârâi el.

Aqualishul făcu un zgomot umed, tremurând.

— Este tot ce ştiu. Nu mă omorî. Nu…

— Erai mort încă de când ai fost împerecheat cu mine, spuse Maul. Dar îți dau cuvântul meu. Va fi rapid.

Apucă capul lui Rook cu ambele mâini şi crăpă gâtul creaturii dintr-o singură smucitură, instantaneu. Aqualishul tresări şi căzu nemişcat, alunecând pe spate şi dispărând din vedere.

Capitolul 31
CLARITATE

Miezul nopții.

Morga.

Maul găsise drumul până aici, fără probleme, după ultima luptă. Nimeni nu încercase să-l atace pe drum. Ceva se schimbase în cele câteva ore de când îl omorâse pe Rook – o schimbare fundamentală în polaritate. Acum, ceilalți deținuți, inclusiv membrii bandelor şi chiar şi gardienii, stăteau complet departe de el. Nu atât din teamă sau respect, cât din instinct de conservare, aşa cum o turmă de forme de viață fără conştiință se ține la distanță de un purtător al unei infecții letale. Era ca şi cum ar fi simțit ce făcuse Maul şi cum se marcase pentru a fi omorât. Nu că i-ar fi păsat. Dacă asta îl aducea mai aproape de Radique, nimic altceva nu mai conta.

Acum îngenunchea în fața imaginii de pe holoproiector, coborându-şi capul în fața Stăpânului său.

— Stăpâne, am continuat să mă străduiesc…

— Ajunge. Sidious îl întrerupse la jumătatea frazei, tonul său fiind brăzdat de spini de iritare. De ce continui să-mi încerci răbdarea, ucenic? De ce insişti să te umileşti în timp ce mă faci să aştept răspunsuri pe care ar fi trebuit să mi le dai cu zile în urmă?

Maul îşi îngustă ochii în încercarea de a vedea mai clar. Prin holoproiectorul improvizat, Sidious se uita la el de la ceea ce părea că se află la kilometri deasupra lui, îndepărtat, dar formidabil, o greutate pe care nu o putea ridica. Întrebarea, aparent, nu era retorică.

— Încerc, Maestre. Calea este dificilă.

— Îndrăzneşti să inventezi scuze? Vocea lui Sidious răcni în capul lui. După anii pe care i-am petrecut antrenându-te? Perfecționându-ți abilitățile, pregătindu-te pentru orice eventualitate, antrenându-te pe calea supraviețuirii, a rezistenței şi a atacului? Cât timp ai implorat pentru o oportunitate de a juca un rol în Marele Plan?

— Şi îți sunt recunoscător, spuse Maul. Loialitatea mea față de tine este dincolo de orice îndoială, jur cu sângele meu…

— Declarațiile de loialitate fără victorie nu au nicio valoare. Cruzimea se scurgea din cuvintele lui Sidious. În acest moment nu mă interesează lucrurile abstracte. Timpul este scurt. Ai înțeles?

— Da, Stăpâne.

— Mă întreb dacă înțelegi. Sau dacă nu cumva a sosit timpul să găsesc un alt ucenic mai vrednic de această onoare.

Maul înțepeni şi se ridică.

— Nu!

— Atunci dovedeşte că eşti demn. Nu-mi mai irosi timpul cu promisiuni goale de fidelitate şi îndeplineşte misiunea cu care ai fost însărcinat.

— Stăpâne, dacă mi s-ar permite să apelez la puterea părții întunecate…

Gândul se întrerupse, neterminat. Maul simți cum o mână invizibilă îi strânge gâtlejul, prinzând cartilajul şi tăindu-i căile respiratorii. Împleticindu-se, căzu în

genunchi, pe podeaua rece a morgii.

— Ți s-a dat tot ce ai nevoie şi chiar mai mult. Te bucuri de avantaje fizice incalculabile la care aceşti combatanți inferiori ar putea doar visa. Şi cunoşti foarte bine consecințele dezvăluirii adevăratelor tale abilități în partea întunecată, mai ales în această etapă târzie. Mulți sunt cu ochii pe tine. Nu eşti singurul din interiorul *Cog Hive Seven* care îl caută pe Radique.

— Da, Stăpâne.

— Nu mă face să mai aştept. Găseşte-l acum şi fă aranjamentele necesare.

Maul reuşi să dea un singur semn de supunere din cap, şi presiunea dispăru imediat. La fel de brusc cum se materializase, imaginea holoproiectorului pâlpâi, iar viziunea necorporală a lui Sidious dispăru, devorată de vidul din care apăruse.

Maul căzu pe podea şi îşi lăsă capul în jos, apăsându-şi fruntea pe oțelul rece. Niciodată nu experimentase o asemenea urgență din partea Lordului Întunecat, un sentiment atât de profund şi copleşitor de scop, condus de… *ce anume*? Mai era ceva ce îl îngrijora pe Stăpânul său, vreun pericol pentru Lordul Sidious însuşi, pe care acesta nu i-l împărtăşise lui Maul? Ideea îl neliniştea, aşa cum o făcea întotdeauna.

Îşi ținu capul plecat, aşteptând răspunsuri care nu aveau să vină. Rămase aşa mult timp, cu tensiunea adunându-i-se în muşchi, încleştându-i pumnii, strângându-i maxilarul, înțepenind totul. Furia roşie începea deja să clocotească din interiorul lui. Şi, ca întotdeauna, o primea cu bucurie, chiar şi în timp ce trăgea în plămâni respirații curate de aer. În momentele în care orice altceva îl trăda, furia era acolo, un companion singuratic.

Se ridică în picioare. Pieptul îi ardea, muşchii îl dureau, capul îi pulsa, iar în plămânii lui se auzea un zgomot slab.

Stăpâne. Mă dedic ție.

Trapa alunecă şi se deschise. Maul păşi prin ea şi ei îl aşteptau acolo, chiar în interiorul sălii deschise. Luat cu totul pe nepregătite, abia dacă avu timp să înțeleagă ce se întâmpla.

Ce…?

O explozie uriaşă, roşie cu negru, se produse în fața ochilor lui şi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 32
ÎNTREZĂRIRI

Maul se trezi în fața unor lumini orbitoare, o furtună de incandescență care îi arse ochii, întunecând ceea ce se afla chiar în spatele lor. Încercă să se mişte şi descoperi că nu putea. Mâinile şi picioarele îi erau desfăcute şi legate, iar el atârna suspendat în aer, deasupra… a ce? Era imposibil de spus.

Cu ce îl împuşcaseră? Un fel de armă paralizantă, suficient de puternică pentru a-l lăsa complet inconştient. Oricine ar fi fost responsabil era în mod clar pregătit să evite şi camerele de supraveghere – asta explica luminile dureros de intense, suficient de strălucitoare pentru a masca orice plănuiau să-i facă.

În cele din urmă, auzi un sunet venind dinspre stânga sa, cineva care se chinuia să respire. Cuvinte incoerente. Zgomote de hârâit. Durerea aspră a unei suferințe respiratorii. Maul asculta, încercând să proceseze detaliile circumstanțelor în care se afla, apoi sesiză scârțâitul unor paşi care se apropiau.

— Unde este bătrânul? întrebă o voce.

— În colț, răspunse o a doua voce, mai familiară. Lângă presa de balotat.

— A spus ceva semnificativ?

— Delirează. Vocea familiară era calmă, dar nu lipsită de pasiune, colorată cu o nuanță de ceea ce ar fi putut fi de fapt simpatie. A contractat o otravă în sânge după ce şi-a pierdut piciorul. Infecția se răspândeşte deja în creier. Chiar în fața lui, cel care vorbise ultimul se aplecase suficient de aproape pentru ca Maul să-i poată distinge trăsăturile. Bună, Jagannath.

Maul ridică ochii spre fața Twi'lekului de deasupra lui.

— Zero?

Zero se uită fix la el.

— Ai provocat o mare agitație pe aici, spuse el. Chiar nu ar fi trebuit să-l ucizi pe Rook. Domnul Radique plătea bine ca să nu fie pus să lupte.

— Deci îl cunoşti.

— Trimiterea Nelvaanianului să spargă algoritmul a fost prima ta greşeală. Expresia Twi'lekului era acum uşor nedumerită, ca şi cum nu-şi putea da seama ce îl împinsese pe Maul să facă un pas atât de greşit. Au existat deja repercusiuni, îți dai seama. Repercusiuni grave.

Întinzându-se în jos, apucă un cadavru inert şi îl ridică suficient de aproape pentru ca Maul să-l poată vedea. Era Izhsmash. Maxilarul rupt al Nelvaanului atârna moale. Gura şi orbitele ochilor îi erau umplute cu bucăți de circuite rupte şi fire răsucite – un mesaj pentru oricine ar fi găsit cadavrul.

Se auzi un zgomot slab undeva în stânga – cineva îşi dresese gâtul. Maul îşi ridică brusc capul, luptându-se să se elibereze din rețeaua groasă de cabluri care îi legau brațele şi picioarele de pereții pe care nu-i putea vedea.

— Este aici cu tine? întrebă Maul. Radique este aici?

Zero ignoră întrebarea.

— Gărzile şi deținuții îți vor găsi cadavrul lângă cel al Nelvaanianului, spuse el cu aceeaşi empatie nedumerită. Vor şti ce s-a întâmplat. Astfel de avertismente

trebuie trimise din când în când. Este voința lui. Aplecându-se îndeajuns de aproape încât să-şi poată coborî vocea, vorbi aproape scuzându-se: Nimeni nu-l amenință pe domnul Radique, Jagannath. Înțelegi, nu-i aşa? Sunt doar afaceri.

— Şi eu am afaceri cu el, spuse Maul. Spune-i lui Radique...

— La revedere, Jagannath, spuse cealaltă voce. Era prima dată când Maul o auzea. Păcat că trebuie să-ți închei timpul petrecut în *Cog Hive Seven* ca o poveste de avertizare. Ai fost un specimen intrigant, atât cât ai rezistat.

— Aşteaptă.

Maul ridică din nou capul şi zări silueta de lângă Zero – era un Weequay, unul pe care nu-l mai văzuse până atunci. Sau îl văzuse? Fața aspră, arsă de soare, era încrețită într-o încruntare speculativă, cu fruntea înaltă încununată de un coc, iar Maul îşi aminti de deținutul pe care îl văzuse în prima zi aici.

Pasărea-gheară era cocoțată pe umărul lui.

— Repercusiuni, Jagannath..

Fără să mai scoată un cuvânt, Weequayul îi aruncă o privire lui Zero, iar cei doi se întoarseră şi ieşiră din cameră.

Se auzi un zgomot zguduitor şi mecanizat de maşinării grele care erau puse în funcțiune. Servomotoarele de forță începură să funcționeze şi deveniră un zumzet pulsatoriu constant. Maul se gândi la *podeaua fabricii*.

Înainte să poată înțelege ce însemna asta mai exact, simți cum cablurile din jurul încheieturilor şi gleznelor încep să se strângă, trăgându-l în patru direcții diferite. La fel de brusc cum apăruseră, luminile orbitoare se stinseră, îngropându-l într-un întuneric total. Maul se smuci şi trase de legăturile sale, dar cablurile din jurul brațelor şi picioarelor nu făcură decât să se strângă şi mai tare, întinzându-i umerii, mărind tensiunea în şolduri şi genunchi. Se luptă să se elibereze, dar legăturile se țineau bine. Ceva pocni în încheietura mâinii drepte. Fiecare articulație începu să ardă. Aveau de gând să-l rupă în bucăți.

Deasupra lui, peste zumzetul maşinilor, auzi un fâlfâit vioi de aripi.

În întuneric, zgomotele şuierătoare începură din nou. Cuvinte chinuite.

— O să... ne omoare pe amândoi, spuse o voce răguşită.

Acum Maul recunoscu vocea. Bătrânul era aici cu el, tatăl lui Eogan – cel care îşi pierduse piciorul din cauza blasterului lui Voystock. Căută în memorie numele bătrânului şi acesta îi veni aproape imediat.

— Artagan?

— N-ar fi trebuit niciodată să... îi salvez viața, spuse vocea bătrânului. Ar fi trebuit să rămân cu Bando Gora. Prea târziu acum, presupun.

Răsucindu-şi întregul corp atât cât îi permiteau cablurile, Maul îşi întoarse capul în direcția vocii bătrânului. Până acum, tensiunea din extremitățile sale depăşise durerea, catapultându-l într-un tărâm cu totul nou al conştiinței. Se gândi din nou, aproape instinctiv, să folosească Forța, să apeleze la o forță şi la o abilitate a cărei amploare îl putea salva aproape sigur de la moarte. Cu siguranță că astfel de lucruri îi fuseseră puse la dispoziție cu un motiv, un scop mai mare, nu-i aşa?

La hotarele gândirii conştiente, auzi vocea Maestrului său răsunându-i în minte. *Există aspecte din ceea ce suntem*, îi spusese Sidious cândva, *care ne pot fi dezvăluite doar în cea mai adâncă groapă a suferinței intolerabile, în acele momente în care totul este smuls – când ne aflăm la marginea eternității şi privim moartea în față.*

Maul nu respiră. Sudoarea îi curgea de pe față. Tot cu fața spre Artagan, reuşi

să prindă privirea bătrânului.

— Ce-ai spus?

— Bando Gora, murmură Artagan. Trăiască craniul…

— Ai fost în Bando Gora?

— Aveau de gând să-l ucidă pe Radique. Undeva în întuneric, bătrânul mai mormăi ceva, o lozincă incoerentă de consoane, apoi redeveni lucid. I-am trădat şi l-am salvat pe Radique de ei. De atunci mă vânează… de atunci.

Pentru o clipă, Maul nu vorbi. Sub durerea şi zăngănitul maşinăriei care era pe cale să-l facă bucăți, o nouă revelație începuse deja să prindă contur în mintea lui.

— De aceea ți-ai adus fiul aici, la *Cog Hive Seven*.

Bătrânul mârâi în semn de consimțământ.

— Radique a jurat… că mă va proteja…

Maul cântări ceea ce spunea bătrânul cu ceea ce ştia că era adevărat. Realizarea – o piesă din puzzle care se potrivea brusc la locul ei – îi aduse o creştere bruscă de determinare. Adunând tot ce-i mai rămăsese din putere, îşi smuci brațul drept cât de tare putu de pe cablu, dislocându-şi umărul din orbită cu o pocnitură audibilă. O amorțeală zăpăcitoare, excesivă, se revărsă prin articulație într-un val de ace, amenințând să-i facă întregul braț inutil, dar mişcarea aduse suficientă slăbiciune cablului, astfel încât legătura alunecă liber în jurul încheieturii mâinii drepte. Dându-şi drumul la braț, întinse mâna care deja amorțea rapid, bâjbâind la încheietura stângă. Păru să dureze o veşnicie, dar în cele din urmă mâna stângă se eliberă şi ea. Abia după ce îşi eliberă gleznele, îşi trânti partea superioară a trunchiului de podea, lovindu-şi umărul drept pentru a-l pune la loc.

Gata. Se ridică şi traversă camera, cu ochii aclimatizați complet la întuneric acum. Aceasta era *fabrica*, aşa cum se aşteptase – maşinării voluminoase, sculpturile de oase ale lui Coyle, care se înălțau în fundal ca o amintire inevitabilă a locului în care erau cu toții destinați să sfârşească. Dacă Zero l-a adus aici, împreună cu Weequayul…

— Weequayul, spuse el cu voce tare.

O jumătate de duzină de paşi mai târziu, ajunsese la locul unde zăcea bătrânul pe podea, hidos de micşorat de răni, arzând de febră. Maul simți căldura care iradia din el ca un furnal, simțind şi mirosul bolii.

— Cel care a fost aici cu Zero. El este, nu-i aşa? E Iram Radique.

Un geamăt cețos care ar fi putut fi o recunoaştere veni din partea bătrânului.

— Radique…, reuşi el să spună.

— Trebuie să-l găsesc. Care era legătura lui cu Bando Gora?

— Nu pot… să spun….

— De ce nu?

— …spus doar lui Eogan…

Maul se întinse şi îl ridică pe Artagan Truax pe umărul său.

— …ce faci? întrebă bătrânul. Unde mă duci…?

— Afară de aici, spuse Maul. Avem multe de discutat.

Capitolul 33
RECONFIGURARE

— Doamnă Director? spuse 3D. Sunt pregătiți.

Terminându-şi cafeaua, Sadiki se ridică din spatele biroului ei şi îşi îndreptă atenția spre bancul de holoecrane de deasupra capului. Monitorul din extrema dreaptă afişa sala de pregătire a gardienilor, unde un grup de gardieni care nu erau de serviciu, nouă în total, erau adunați în jurul unei mese lungi. Unii dintre ei stăteau în tăcere sau se sprijineau de perete; alții stăteau în picioare, bând din pahare cu *Rancor Aid*[5] şi aruncând priviri îngrijorate spre trapă. Chiar şi fără uniformă, bărbații aveau o tensiune vizibilă care părea să radieze din ei în valuri.

— Doamnă Director? întrebă droidul.

— Te-am auzit, spuse Sadiki distrată, fără să-şi ia ochii de la ecran.

Convocase şedința cu două ore în urmă, schimbând în ultima clipă lista de serviciu din schimbul doi pentru a asigura o acoperire adecvată în toată galeria şi în celule.

— Fă-mi o favoare şi măreşte temperatura de acolo cu cinci grade.

— Pot să întreb de ce?

— Aş vrea să-i văd transpirând un pic. Se întoarse spre droid. Ai dat de fratele meu?

— Stăpânul Blirr nu se află în cabina lui şi nici în centrul de date, răspunse 3D. Cu toată sinceritatea, nu am nicio idee unde s-ar fi putut duce.

— Continuă să încerci. Ea aruncă o privire la cronometru. Mai sunt doar două ore până la următorul meci. Aş vrea să ştiu ce părere are despre combatanți.

— Combatanți? 3D se întoarse cu fața la ea. Cu tot respectul, doamnă Director, nu ni s-a ordonat în mod expres de către Comisarul de Jocuri de Noroc Chlorus să suspendăm toate meciurile, până când…

— Algoritmul lui Dakarai a făcut deja selecția, interveni Sadiki, iar ultima dată când am verificat, activitatea curentă de pariere pentru acest următor meci era deja de milioane de credite. Se pare că toate cazinourile galaxiei şi pariorii cu mize mari ne-au iertat deja pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Dar Comisia de Jocuri de Noroc…

— Mă poate amenda. Sadiki îşi ridică ceaşca de cafea şi o goli. După cum a spus chiar Dragomir, am lucruri mai importante de care să mă îngrijesc. O realizare rătăcită îi veni în minte şi zâmbi. Şi el la fel, cred.

— Ar putea să ne închidă complet!

— Mă îndoiesc foarte mult de asta, spuse o voce din spatele ei, iar Sadiki se întoarse să-l vadă pe Vesto Slipher intrând cu paşi mari în biroul ei.

— Slipher, spuse ea, fără să se obosească să-şi ascundă surpriza. Cum ai intrat aici?

— După cum ştii, *Clanul Bancar InterGalactic* se bucură de un card galben de acces la codurile de securitate din cadrul majorității afacerilor sale, spuse Muunul cu

---

[5] Rancor Aid – băutură dezvoltată de sclavii *Surorilor Nopții* evadați de pe planeta Dathomir. Era o băutură gustoasă făcută din pielea Rancorilor locali care refăcea electroliții din organism.

blândețe, ridicând o sprânceană. Cu siguranță că nu este un punct de dispută.

— Deloc. Am presupus doar că ne părăseşti. Ea schiță un zâmbet. Mă bucur să văd că te-ai răzgândit.

Slipher îşi strânse buzele cu dezgust.

— Dacă ar fi fost după mine, spuse el, aş fi plecat deja. Dar angajatorii mei m-au rugat să mai rămân o zi sau două până când vom rezolva aceste… *complicații* cu Comisia de Jocuri de Noroc.

— Apreciez grija lor.

— Credeți-mă, spuse Slipher, nu este ideea mea. Nici eu nu o înțeleg şi cu greu aş alege să rămân în această cloacă mai mult decât este necesar. Muunul dădu din cap spre biroul ei. Dar se pare că l-ați făcut pe Comisarul Chlorus să se agite. *Clanul Bancar InterGalactic* nu face decât să-şi protejeze investiția în *Cog Hive Seven*.

— Bineînțeles.

Sadiki privi bancul de holoecrane, cuprinzând întreaga panoramă a închisorii, o priveliște care nu i se părea niciodată plictisitoare. Sala de mese, atelierul metalurgic, *podeaua fabricii*, toate fiind componente ale unui experiment sociologic infinit de selecție naturală galactică. Deşi nu se aventurase să coboare printre deținuții propriu-zişi de când se deschisese închisoarea, le recunoştea aproape toate fețele şi, în unele cazuri, le cunoştea rutina zilnică mai bine decât ei înşişi.

— Acum, spuse ea, dacă mă scuzați, am o întâlnire cu gardienii.

— Înțeleg. Slipher se uită la ecran, unde putea vedea gărzile zăbovind în camera de pregătire. Probleme de personal?

— Simple probleme de menajerie, de fapt.

Sadiki apăsă o comandă pe tastatura de la biroul ei, inițiind accesul de la distanță la centrul de date al închisorii. Aruncând o privire peste umărul ei, Slipher urmări monitoarele în timp ce desenul tridimensional digitalizat al închisorii prindea contur, rețele complexe de linii verzi şi roşii intersectându-se şi rearanjându-se în afara camerei de pregătire a ofițerilor. Câteva secunde mai târziu, se auzi un geamăt îndepărtat şi şuierător de dincolo de pereții biroului ei.

— Acum reconfigurați închisoarea? întrebă Muunul. Dar următorul meci nu este programat să înceapă decât peste două ore.

— Pur şi simplu schimbăm câteva detalii, zise Sadiki. Este unul dintre avantajele structurii modulare a stației noastre. Nu există nimic care să nu poată fi rearanjat.

— Înțeleg.

— Mă duc în camera de pregătire. Se întoarse spre droid. Fii cu ochii după fratele meu.

— Bineînțeles, ciripi 3D.

— Dacă mă gândesc mai bine… Făcu o pauză ca să se gândească. Poate că ar fi mai bine să mi te alături până la urmă. Doar pentru a fi în siguranță.

— Cum preferați.

Fără să mai arunce vreo privire la ecrane sau la Muun, Sadiki părăsi biroul şi coborî să se întâlnească cu gardienii.

Capitolul 34
BĂTĂUŞII

Când panoul din spate al celulei sale alunecă şi se deschise, Vas Nailhead presupuse că visează. Spre deosebire de majoritatea deținuților de aici, Nailhead îşi petrecea o bună parte din timp singur în celulă. După o viață petrecută în diverse închisori din întreaga galaxie, nu avea niciun interes real să se amestece cu restul deținuților. În calitate de presupus şef al *Regilor Oaselor*, încă îşi continua domnia de teroare – dar cu Zabrakul Jagannath la conducerea ambelor bande acum, titlul lui devenise în mare parte simbolic.

Nimic nu-l mai excita. Încă mai mânca carne, dar nu-i mai plăcea aşa cum îi plăcuse înainte. În ultimul timp îşi petrecea cea mai mare parte a zilei *rumegând* corespondența fanilor şi ofertele de susținere sau căscând şi retrăgându-se într-un somn superficial şi nesatisfăcător. Din ce în ce mai mult, se regăsea gândindu-se la planeta natală, la familia sa, la urmaşii pe care îi lăsase în urmă. Colegii lui, *Regii Oaselor*, încă îi mai jurau loialitate, dar, în secret, Nailhead îşi dorea ca algoritmul să îl pună să se înfrunte cu unul dintre ei, doar pentru a mai schimba lucrurile.

Visase să plece de aici, dar, ca orice deținut, ştia că singura cale de ieşire era prin *scândura podelei*.

Visase viermele.

De data asta, când închisoarea începuse să se deplaseze în jurul lui cu zgomotul şi zăngănitul familiar al reconfigurării, Nailhead presupuse pur şi simplu că adormise în timpul apelului claxonului şi că următoarea luptă era pe cale să înceapă. Se mai întâmplase din când în când. Îşi ridică capul şi aruncă o privire în jur, întrebându-se nu chiar cu nesaț dacă nu cumva ar putea fi selectat pentru un meci, poate împotriva lui Jagannath însuşi, într-o bătălie care – dacă Nailhead o câştiga – ar fi putut reda ceva din entuziasmul şi gloria vieții sale. Dar, în timp ce conştiința îi revenea în mod ciclic, îşi dădu seama că uşa celulei sale era încă deschisă şi că nu se auzea niciunul dintre zgomotele obişnuite ale deținuților care se întorceau la izolare. Deci, ce se întâmpla?

Acesta fu momentul în care panoul alunecă şi se deschise în spatele lui.

— Nailhead, spuse o voce.

Vas Nailhead se holbă la Noghriul care păşise în celula lui. Era Strabo, duşmanul său jurat, care până de curând fusese şeful *Gravitației Masive*. Şi totuşi, iată-l aici, stând în fața lui Nailhead cu o strălucire de neîncredere uimită, ca şi cum lui Strabo însuşi nu-i venea să creadă că venise aici.

— Despre ce este vorba? mârâi Nailhead.

Strabo nu spuse nimic. Şi apoi Nailhead îi văzu pe ceilalți deținuți, adunați în spatele Noghriului – un amestec haotic de *Regi* ai *Oaselor* şi membri ai *Gravitației Masive* care stăteau unul lângă altul. Erau înarmați cu săgețile lor cu cablu şi cu arme de luptă corp la corp. *Regii* purtau cu toții oase ascuțite şi pline de vârfuri şi resturi de metal – modificări specializate pe care le adăugaseră singuri.

— Cineva ne-a dat drumul, spuse Strabo.

— Ce?

— Ne-a reconfigurat celulele. Ne-a deschis un pasaj prin spate.

— De ce?

— Cine ştie? Strabo ridică din umeri. Tot ce ştiu este că lucrurile erau altfel pe aici. Poate nu grozave, dar cel puțin aveau sens, înțelegi ce vreau să spun? Înainte ca ciudatul ăla cu pielea roşie să vină şi să schimbe totul...

— Uh-huh. Nailhead se trezi că dă din cap. Pe vremea când eram noi la conducere, rumegă el şi aruncă o privire spre Strabo. Deci crezi că...?

— Poate că acest individ – oricine ar fi – a deschis zidurile pentru noi. Poate pentru că vrea să se ocupe de o anumită situație.

— Ai un plan?

— Am o armă. Strabo dădu din cap spre trapa deschisă din care el şi ceilalți tocmai ieşiseră. Ce-ar fi dacă am urma pasajul? Să vedem unde ne duce.

— Da?

— Sunt moduri mai rele de a petrece câteva ore, spuse Strabo şi, întinzând mâna, i-a aruncat un os ascuțit de femur lui Nailhead, care îl smulse cu uşurință din aer, deşi încă nu avea nicio idee despre ce se întâmpla. Deci, ce zici? Vrei să facem o plimbare?

— Da. Ridicându-se în picioare, punându-şi mâinile în şolduri şi întinzându-şi spatele, Nailhead îi zâmbi. Cred că da.

Unul lângă altul, cei doi şefi de bandă porniră înapoi prin trapă, cu ceilalți urmându-i, spre zidurile închisorii.

Capitolul 35
CAMERA DE PREGĂTIRE

Numele gardianului gras era Hootkins, iar Smight îl simțea deja cum începea să transpire.

— Ei bine? întrebă el. Care-i treaba?

Hootkins nu spuse nimic, ci doar trânti paharul cu o jumătate de litru de *Rancor Aid* pe care îl bea şi apăsă o mână cărnoasă pe peretele din spatele lui. Smight simți că se crispa de nerăbdare. Se făcea neplăcut de cald în camera de pregătire, printre toate aceste trupuri strânse în jurul lui – şi, oricum, pentru ce îi convocase Directoarea pe toți laolaltă?

Aşteptă, bâțâind pe călcâie, în timp ce Hootkins îi aruncă o privire pazniculuicare stătea în dreapta lui, o catastrofă cu glanda mare pe nume Logovik. Smight ştia aproape toate numele băieților din tura lui, Stubens, Merrill, Glant, dar încă mai învăța restul listei. Nu că ar fi contat prea mult – niciunul dintre aceşti veterani nu i-ar fi acordat niciun moment.

Nu încă.

Când îi chemase Directoarea pe toți în camera de gardă, pe neaşteptate, fără să fie nevoie de uniforme sau arme, Smight mai trasese pe nas încă o jumătate de gram de *glitterstim* din rezerva sa privată înainte să se ducă. Descoperise că stimulentul îi dădea încredere şi un impuls telepatic care făcea ca totul să se simtă intensificat şi cumva mai vibrant în acelaşi timp, ca şi cum – *zing!* – o sabie invizibilă ar fi fost scoasă din teacă, direct prin nasul lui. Ca să nu mai vorbim de curajul pe care i-l dădea pentru anumite aspecte neautorizate ale muncii – de exemplu, să se confrunte față în față cu deținutul 11240, cu pielea roşie, în celula sa, sau misiunea pe care tocmai o întreprindeau în închisoare. Îl făcuse să se simtă ca un rege al galaxiei.

Adevărul era că lui Smight îi plăcea mirodenia. Să-şi introducă marfa în închisoare fusese mult mai uşor decât se aşteptase şi reuşise chiar să vândă puțin la câțiva dintre ceilalți gardieni. Îşi făcuse mereu uşor prieteni în acest fel. Păcat că nu avusese ocazia să-i ofere ceva lui Hootkins. *Cine ştie*, gândi el – *poate că ratatul ăla ca un porc ar fi putut-o folosi ca ajutor pentru dietă.*

— Deci, întrebă Smight, bătând cu vârful degetelor pe masa din fața lui, care este problema? Unul dintre efectele secundare ale stimulentului era că te făcea să fii neliniştit, gata să mergi înainte în timp ce toate celelalte se târau în urmă. Doar nu credeți de fapt că…

— Taci din gură, răbufni Hootkins fără să se obosească să se uite la el. Acum, grăsanul avea o ureche lipită de peretele camerei de pregătire. Ascultând o clipă, se întoarse spre Logovik. Da, spuse el, e pornit. Nu e mare lucru, dar se întâmplă.

— Ce e pornit? întrebă Smight. Ce se întâmplă?

— Directoarea reconfigurează clădirea.

— Ce, acum? Smight îşi verifică cronometrul. Dar nu avem programată o altă luptă până…

Trapa principală a camerei de pregătire se deschise şi Directorul Blirr intră înăuntru, urmată la scurt timp de droidul ei administrativ. Se opri acolo, le privi cu

răceală fețele şi zâmbi.

— Bună ziua, domnilor. Vreau să vă mulțumesc că ați venit într-un timp atât de scurt.

Gărzile se îndreptară. Logovik scoase un mormăit de recunoaştere, iar alți câțiva oferiră saluturi neentuziaste ca răspuns. Printre bărbați, Sadiki Blirr nu era deosebit de populară. Se părea că unii dintre ei chiar o găseau atrăgătoare, dar Smight era indiferent la acest aspect al ei. Adevărul era că mirodenia îi dezactivase mai mult sau mai puțin acea parte a minții sale, cel puțin pentru moment, şi era recunoscător. Într-un loc ca acesta, decise el, cu cât erau mai puține distrageri, cu atât mai bine.

— Sunt sigură că vă întrebați cu toții de ce vă aflați aici, spuse Sadiki, aşa că nu vă voi face să vă pierdeți timpul. Se întoarse cu fața la droid. 3D, apelul meu a fost recepționat?

— Da, doamnă Director.

— Bine, dă-i drumul. Ea făcu un gest către grupul de gărzi adunate în cealaltă parte a camerei. Dacă nu vă deranjează să vă apropiați în ambele părți, am sentimentul că vom avea nevoie de tot spațiul pe care îl putem obține.

În timp ce se dădeau la o parte, lăsând un întreg colț liber, holoproiectorul droidului pâlpâi la viață.

Pentru o clipă, Smight nu fu sigur dacă ceea ce vedea era real sau un efect secundar al stimulentului. La opt metri în fața lui, forma muntoasă a angajatorului său se concentrase deja pentru a umple întregul colț al camerei de pregătire. Smight rămase cu gura căscată în timp ce Jabba Desilijic Tiure îşi mişca coada enormă, privind publicul care îl aştepta.

— Bună, Jabba, spuse Sadiki. Apreciez că ți-ai făcut timp în programul tău încărcat pentru mine.

— Sadiki Blirr. Gura Lordului Crimei se deschise suficient de mult pentru ca acesta să-şi treacă limba de-a lungul buzei superioare cu un rânjet lasciv. Ştii, dacă te vei plictisi vreodată să conduci închisoarea, aş fi fericit să te fac una dintre sclavele mele.

— O ofertă atât de generoasă. Ea rămase absolut calmă, chiar amabilă, în fața lui. Din păcate, va trebui să refuz deocamdată.

— Cărui fapt îi datorez această onoare?

— Ah, bine. Sadiki făcu un gest către gărzile care se ridicaseră brusc în spatele ei, inclusiv către Smight însuşi. Cred că am aici câțiva dintre oamenii tăi.

Capitolul 36
CE SPUNE FEBRA

Eogan făcea tracțiuni pe bara cea mai de sus a celulei sale când pereții începură să se mişte. Gândul lui inițial, panicat, fu că era pe cale să fie pus să lupte, că moartea venise pentru el chiar mai devreme decât se temuse.

Te rog, nu. Nu sunt pregătit. Nu încă. Niciodată.

Când reconfigurarea se opri şi nu se mai întâmplă nimic, Eogan simți un val de uşurare sălbatică, urmat imediat de un sentiment de ruşine atât de copleşitor încât îl împinse pe podeaua celulei, unde rămase nemişcat, urându-se pentru laşitatea sa. Ce ar fi crezut tatăl său despre el, cu capul plecat, rugându-se la orice zei ar fi ascultat să nu trebuiască să lupte, nici acum, nici altă dată?

— Eogan?

Ridică brusc capul la auzul vocii slabe şi se uită în jur ca să-l vadă pe Jagannath stând acolo. Zabrakul ținea ceva în brațe, ca un pachet de rufe. Îi trebui o clipă lui Eogan să-şi dea seama că era un bărbat şi că bărbatul era, de fapt, tatăl său.

— Tată? Privirea lui zbură spre Zabrak, fierbinte şi acuzatoare. Ce i-ai făcut?

— Nu i-am făcut nimic, băiete, spuse Jagannath. L-am găsit aşa.

— Eogan.

Artagan Truax îşi privi fiul prin ochii ametiți şi îngălbeniți. Pielea lui căpătase culoarea *flimsiplastului* vechi, carnea fiind atât de palidă încât firele albastre ale venelor erau clar vizibile în obraji şi pe podul nasului. Eogan privi ciotul umflat unde fusese piciorul bătrânului, simți febra care iradia de pe fața tatălui său şi mirosul urât de țesut infectat şi ştiu ce însemna totul înainte ca Zabrakul să poată rosti cuvintele.

— E pe moarte.

Jagannath aprobă din cap.

— A contractat o otravă în sânge din cauza rănii. Coborându-l pe Artagan Truax pe pat, spuse: Nu vrea să vorbească cu mine. Trebuie să-l interoghezi. Despre Iram Radique şi Bando Gora.

Eogan clătină din cap.

— Nu ştiu ce înseamnă asta…

— Ascultă-mă, băiete. Nu e timp pentru scuze. L-am văzut pe Iram Radique. Trebuie să ştiu orice altceva ne mai poate spune tatăl tău despre relația lui Radique cu Bando Gora. Ei sunt cei care vor intra în posesia celei mai distructive arme a lui Radique, un dispozitiv nuclear interzis. Aceasta este misiunea mea.

— Dar nu am auzit niciodată de Bando…

— Este un cult al morții. Tatăl tău mi-a spus că a luptat alături de ei, că au încercat să-l ucidă pe Iram Radique şi că el i-a salvat viața lui Radique.

— Tatăl meu nu s-ar fi alăturat niciodată unui cult, spuse Eogan. El nu ştie ce face…

— Gora! strigă bătrânul, iar fața i se răsuci într-o mască de teroare. Mâinile lui zburară în sus pentru a agăța şi a zgâria aerul. Trăiască craniul de sub glugă!

Jupuiți-i pielea şi beți-i sângele!

Eogan făcu un pas înapoi surprins.

— Nu l-am mai auzit niciodată vorbind aşa.

— Trebuie să ştiu tot ce ştie, spuse Jagannath. Am afaceri urgente de rezolvat între ei şi Iram Radique. Dacă îmi poate spune ceva despre cum pot să-i contactez...

— Nu! Deodată, bătrânul se ridică în picioare, apucându-şi fiul de umăr şi trăgându-l aproape. O luciditate bruscă îi coborâse pe chip, iar pupilele i se subțiară, fixându-se asupra lui Eogan. Iram Radique nu va face niciodată afaceri cu Gora. Niciodată.

— Întreabă-l cum se ajungă la Gora, îi spuse Zabrakul lui Eogan. Întreabă-l cum îi putem contacta. Fă-l să vorbească.

— Eu... voi face tot ce pot, spuse Eogan. Dar urmează un alt meci. Dacă va trebui să lupt?

Zabrakul se uită la el.

— O să mori.

Eogan deschise gura şi o închise din nou. Nu părea să existe un răspuns rezonabil la acele cuvinte, iar el nu încercă să dea vreunul.

— Totul aici, spuse Zabrakul, tot ceea ce vezi în jurul tău, este un test. Să nu faci nicio greşeală. Dacă nu ai puterea sau capacitatea de a supraviețui, închisoarea te va distruge. Făcu un pas mai aproape de Eogan. În esența lui, tatăl tău a fost suficient de puternic pentru a supraviețui şi a te proteja, dar tu nu ai inima lui. Chiar şi aşa cum este acum, în această stare, nu vei fi niciodată nici măcar jumătate din omul care este el. Îşi smuci capul spre bătrânul care gemea şi mormăia singur pe pat. Acum fă-te util şi fă-l să vorbească.

Eogan nu spuse nimic. Maxilarul îi tremura.

— Tată, eu sunt. Sunt Eogan. Privind din nou spre Zabrak, spuse cu blândețe: Trebuie să ştim despre Iram Radique.

Ochii bătrânului fluturară şi se închiseră. Toate puterile fugiră din el şi gura îi căzu în gol, iar fața i se lăsă. Pentru o clipă teribilă, Eogan crezu că murise. Apoi îi văzu pieptul ridicându-se şi coborând, o respirație superficială şi întreruptă, dar o respirație urmată de câteva cuvinte scurte, abia coerente.

— Ce a fost asta? Jagannath se uită fix la Eogan. Ce a spus?

— A spus *Zero*.

— Zero? Ce-i cu el?

Eogan se încruntă la Zabrak.

— A spus... Băiatul se uită în jos la tatăl său, apoi înapoi la Jagannath, clipind confuz. Că răspunde la un alt nume.

Capitolul 37
BESTIALITATE

Smight începu să se dea înapoi şi îşi dădu seama că era deja lipit de perete. Nu ştia exact când începuse să-i bată inima, dar acum o simțea gata să explodeze. Râuri de sudoare i se scurgeau între omoplați şi se strecurau de-a lungul coloanei, lipindu-i cămaşa umedă de piele, iar el se forță să respire adânc şi tremurat.

Rămâi calm. Nu vor vedea nimic din ceea ce nu le arăți tu. Sperând să dispară printre gărzile de o parte şi de alta a lui, îşi dădu seama că nu mai avea unde să se ducă. *Respiră.*

— Deci, Jabba, spuse Sadiki din fața grupului, tot aud zvonuri cum că ai trimis soldați în închisoarea mea pentru a lucra ca gardieni. Sper că poți să mă lămureşti în privința asta. Făcând semn cu mâna spre cei nouă gardieni din camera de pregătire, spuse: Îți pare cunoscut vreunul dintre ei?

Smight nu respiră. Niciunul dintre gardienii din jurul lui nu se mişca. Pe holoimagine, Huttul se întindea, ochii lui tăioşi mişcându-se languros înainte şi înapoi, examinând încăperea. În cele din urmă scoase un râset lent, gutural, acel *ho-ho-ho* batjocoritor pe care Smight ajunsese să-l identifice cu o senzație de îngheț deosebit de neplăcută prin intestine. Nu mai auzise acel râs decât o singură dată până atunci şi fusese îndeajuns.

— Îmi pierzi timpul, Directoareo, zise Jabba, răspunzând într-o Huttă guturală pe care urechea lui Smight o traducea fără efort în Bazică. Nu recunosc pe niciunul dintre aceşti porci.

— Eşti sigur? întrebă Sadiki. Pentru că voi fi bucuroasă să îl înapoiez nevătămat oricare dintre oamenii tăi, în spiritul menținerii păcii cu Clanul Desilijic. O uşoară linie de încruntare se formă pe fruntea ei. Cei pe care nu-i revendici, ei bine... Ea aruncă o privire către 3D. Să spunem doar că sunt puțin mai uşor de scăpat de ei.

— Ucide-i pe toți şi aruncă-le carcasele melcilor de mlaştină, spuse Jabba. Pentru mine e acelaşi lucru.

— Înțeleg. Ei bine, poate că ar trebui să-i întreb pe ei.

Apăsă un buton de pe perete. Smight auzi un vâjâit slab în dreapta lui şi se uită peste umăr. Vizavi de camera de pregătire, chiar vizavi de holoproiecția lui Jabba, un panou alungit alunecă şi se deschise pentru a expune o zonă retrasă care nu fusese acolo cu doar o clipă înainte – presupuse că era un rezultat al ultimei reconfigurări. Din acest unghi, Smight nu putea vedea înăuntru, dar îşi dădu brusc seama că ceea ce se afla acolo în spate începuse deja să iasă.

— Domnilor, spuse Sadiki, sunt sigură că îi cunoaşteți cu toții pe domnii Nailhead şi Strabo.

O tăcere înfrigurată străpunse sala de pregătire. Apoi Nailhead şi Strabo păşiră la vedere, iar Smight îi auzi pe ceilalți gardieni retrăgându-se cu înjurături ascuțite şi sunete de neîncredere, înghesuindu-se în orice spațiu pe care îl puteau găsi, căutând instinctiv armele şi *selectoarele* pe care nu le aveau.

— Aşteptați o secundă, strigă Hootkins, undeva în stânga lui Smight, vocea

gardianului gras fiind acum ascuțită de frică şi panică. Doamnă Director, ce este asta? Ce faceți?

Smight, la rândul lui, nu se putea mişca. Îşi simțea întregul corp în mod ciudat fără greutate. Dintr-o dată, picioarele păreau să-i fi dispărut; aceeaşi paralizie îi cuprinse pieptul şi îşi dădu seama că era fizic incapabil să respire.

Sadiki zâmbi pur şi simplu.

— Este o întrebare simplă, spuse ea, făcând un pas înainte pentru a umple spațiul dintre *Regii Oaselor* şi gărzi. Oricare dintre voi care lucrează pentru Clanul Desilijic e rugat să facă un pas în față. Se uită la gărzi. Nimeni? Sunteți siguri?

— Eu! Logovik strigă din stânga lui Smight şi sări înainte, doborându-i practic pe bărbații aflați de o parte şi de alta a lui. Jabba ne-a trimis aici pentru a-l găsi pe Iram Radique!

— Ah, spuse Sadiki. Şi care au fost mai exact ordinele voastre?

— Jabba ne-a spus să aflăm tot ce putem. Să-l depistăm şi să-l scoatem la lumină.

— Mai este cineva în această cameră pe care ai dori să îl identifici?

— Crete! El face parte din grup! strigă Logovik, arătând spre un paznic înalt, cu părul cărunt, aflat în cealaltă parte a camerei. Dintr-o dată, părea că nu reuşea să scoată numele destul de repede. Şi Galway! Tyson! Olyphant! McCane! Acolo, Webberly! Şi – mâna lui se îndreptă spre Smight – tipul ăla nou, începătorul, nu ştiu cum îl cheamă, Jabba l-a trimis şi pe el. Ne-a falsificat trecutul şi ne-a spus că trebuie să…

— Gunoaie. De pe holo, zâmbetul leneş al lui Jabba dispăruse, copleşit de un rânjet vicios de dezgust. Tocmai v-ați semnat condamnarea la moarte.

Dacă Logovik îl auzi măcar pe Hutt, îl ignoră. Ochii lui treceau disperați de la *Regii Oaselor* înapoi la Sadiki.

— Gata, i-am spus pe toți! Pot să plec acum?

Sadiki îl privi cu milă.

— Îmi pare rău, ofițer… Logovik, nu-i aşa? Dădu din cap încet şi trist. Dar mă tem că angajatorul tău are dreptate în privința unui lucru. Nu aş putea să te las să pleci acum. Şi domnilor… Se uită înapoi la Strabo, la Nailhead şi la amalgamul de membri ai bandelor pe care îi conduseseră aici. Orice s-ar întâmpla în continuare, voi şi gaşca voastră ați face bine să vă amintiți că singurul *selector* din cameră este legat de şoldul meu.

— Aşteptați! reuşi Logovik să spună. Toată culoarea rămasă i se scursese de pe față, lăsându-l bolnăvicios de palid. Dar…

— Mult noroc, domnilor. Şi vă mulțumesc pentru sinceritate.

Sadiki făcu un pas înapoi, eliberând calea pentru *Regii Oaselor*. Pentru o clipă, fu linişte şi, în acea fracțiune de secundă, Smight auzi un chicotit scăzut şi mârâit.

Era Nailhead.

Apoi se întâmplă. Ar fi putut fi de la *glitterstim*, dar Smight trăi evenimentele din următoarele câteva secunde cu o încetineală dezgustătoare.

Ca unul singur, membrii bandelor izbucniră prin camera de pregătire cu un urlet asurzitor, răsturnând scaunele şi sărind peste masă, atacându-i pe gardieni într-un val solid. Smight fu trântit într-o parte, iar masa ateriză peste el, blocându-i temporar vederea, deşi încă mai putea zări câte ceva peste ea cu o claritate chinuitoare.

În câteva secunde, întreaga încăpere explodase deja într-o masă de activitate, oase care se legănau, dinți care sclipeau şi pumni care izbeau. În jurul lui, gărzile încercară să se împrăştie, dar nu aveau unde să se ducă. Unghiul de atac al membrilor bandelor blocase singura cale posibilă spre intrarea principală a camerei, iar ei se îngrămădiseră peste gărzi, copleşindu-le cu uşurință.

Presat între masa răsturnată şi perete, Smight se lăsă în genunchi şi apoi pe burtă, ca şi cum ar fi existat vreo modalitate prin care să se târască pe podea şi să găsească o cale de ieşire fără să fie detectat. Simțea deja cum percepția sa asupra realității aluneca, îndepărtându-se periculos. În jurul lui, băieții pe care ajunsese să-i cunoască pe numele mic țipau, se contorsionau în toate felurile, căutând o cale de ieşire. Din acest unghi, îl putea vedea pe Hootkins încercând să sară peste el, grăsanul împingând burta înainte, luptând cu disperare să îşi croiască drum printre doi *Regi* ai *Oaselor*, făcând o ultimă încercare de a fugi spre ieşire. Fața lui era plină de teroare. După doi paşi, Hootkins se împiedică şi îşi pierdu echilibrul, iar doi dintre *Regi* îl apucară şi îl trântiră la podea, împungându-l cu coastele ascuțite pe care şi le legaseră de încheieturi ca nişte gheare şi făcându-l bucăți.

La revedere, Hootkins.

Smight continua să se holbeze. Părea incapabil să-şi întoarcă privirea. Chiar în fața lui, un trio de *Masivi* şi *Regi* ai *Oaselor* se apucase de treabă cu alți doi gardieni, Crete şi un tip chel, cu umerii largi, care ar fi putut fi Webberly – de aici era imposibil de spus. Un alt membru al bandei îl avea pe McCane lipit de un perete, sfâşiindu-i cămaşa şi folosindu-se de un craniu spart pentru a-i scoate cavitatea toracică, în timp ce Nailhead şi locotenentul său, un animal pe nume Massif, țineau de mâinile şi picioarele lui Olyphant, rupându-l literalmente în două, scăldându-se în sângele lui.

La revedere, Olyphant.

Smight simți un fel de certitudine ciudată, fatalistă, punând stăpânire pe el. Dacă mai rămânea aici încă treizeci de secunde, membrii bandei ar fi rămas fără gardieni pe care să-i distrugă şi l-ar fi găsit. Nu putea rămâne aici.

Se mişcă.

Crash! Scaunul lovi peretele chiar deasupra capului său, făcându-se bucăți.

Logovik, gardianul care îi turnase pe toți, cel care adusese toate astea asupra lor, legănă un braț în jos şi luă unul dintre fragmentele de scaun, ridicându-l deasupra capului ca pe o armă improvizată. Văzându-l, Smight simți o creştere bruscă de furie şi, sfidând cu desăvârşire frica pe care o simțea în propriul piept, îl apucă pe Logovik de gleznă.

— Fericit? strigă el. Tu ne-ai făcut asta!

— Ai primit ceea ce meriți, vierme.

Logovik lovi cu cotul în partea laterală a feței Smight, iar ochii acestuia explodară într-o supernovă de stele albe strălucitoare. Când privirea i se limpezi, auzi sunetul inconfundabil al lui Vas Nailhead dezlănțuind un urlet de război, deținutul ridicând femurul ascuțit pe care îl ținea în mâini şi doborându-l peste craniul lui Logovik cu un pocnet sfărâmicios.

La revedere, Logovik.

Logovik căzu, dar înainte să ajungă măcar pe podea, Nailhead îl apucă de gât, legănându-l înapoi în sus, şi luă o muşcătură mare şi vorace din fața bărbatului. Smight se întoarse. Nu se mai simțea îndrăzneț. Acum se simțea de parcă i se făcea rău. Un picior îl lovi în piept, scoțând aerul din el, înfigându-i greața şi mai adânc în

mațe. Avea să moară aici, împreună cu toți ceilalți. Se răsuci, contorsionându-se, iar apoi văzu panoul deschis prin care ieşiseră *Regii Oaselor*. Era încă deschis.

Haosul încă stăpânea sala de pregătire, care părea absurd de înghesuită pentru explozia de activitate din ea, dar asaltul unilateral pierdea deja din viteză. De ambele părți, Nailhead, Strabo şi slugile lor îi eviscerau cu veselie pe ultimii gardieni rămaşi, ani de furie comprimată explodând din ei în câteva secunde, în timp ce îi sfâşiau pe oameni şi le lăsau trupurile țintuite de pereți.

În mijlocul a toate astea, Directoarea Blirr privea senină. După încă o clipă, se întoarse şi ieşi cu droidul în urma ei, trapa închizându-se ermetic.

Smight nu mai avea prea mult timp la dispoziție.

Încă în mâini şi genunchi, înaintă cât de repede putu printre cadavre şi pe sub resturile sparte ale mesei. Aplecându-şi capul, sări prin pasajul deschis în întuneric.

Capitolul 38
ANTIDOTUL

De la douăzeci de metri în spate, Maul îl urmărea pe Zero ieşind din rândul de la sala de mese. Aşteptă în timp ce Twi'lekul se aşeza, îşi lua furculița şi începea să mănânce, gânditor şi deliberat. Trei muşcături. Patru. Cinci.

Maul se aşează vizavi de el.

— Bună, Zero.

Furculița Twi'lekului căzu cu zgomot din mâna sa. Maxilarul i se deschise şi dezvălui mâncarea pe jumătate mestecată pe care tocmai o înghițea. Nu era o privelişte plăcută.

— Jagannath, şopti el. Ar trebui să fii...

— Mort? Maul se uită fix la el. Îți pot înțelege confuzia. Când m-ai lăsat în *fabrică*, am fost pe punctul de a fi făcut bucăți. Şi totuşi, iată-mă aici.

Twi'lekul reuşi să înghită, dar tot nu putea vorbi. Ochii îi fugeau în dreapta şi în stânga, muşchii gâtului i se contractau vizibil sub piele, ca şi cum s-ar fi luptat fără succes să digere dovezile fizice ale prezenței lui Maul aici.

— Tu... tu nu înțelegi, spuse el. Nu poți fi aici. El crede că eşti mort.

Zero începu să se ridice în picioare, iar mâna lui Maul se mişcă mai repede decât putea vedea ochiul, apucând furculița lui Zero şi trântindu-o în jos, astfel încât o înfipse în mâneca Twi'lekului, prinzându-i brațul de masă. La masa alăturată, trei deținuți mari se ridicară în picioare şi porniră spre Maul.

Fără să-şi ia privirea de la Twi'lek, Maul vorbi, suficient de tare pentru ca Zero să audă.

— Spune-le să se aşeze la loc.

Zero se uită la gărzile sale de corp.

— Este în regulă, spuse el cu o voce subțire. Duceți-vă şi luați loc.

Deținuții se întoarseră ezitanți la mesele lor.

— Este un lucru interesant, spuse Maul încet. Pe cine servim şi de ce. La început mi-ai spus că Iram Radique nu există. Următorul lucru pe care îl aflu este că lucrezi pentru el.

— Habar n-ai...

— L-am luat pe bătrân cu mine când am ieşit din *fabrică*, continuă Maul. Nu se simte bine. Infecția aia din sânge îl va ucide. Dar mi-a spus ceva interesant înainte să delireze complet. Mi-a spus că tu răspunzi la un alt nume.

Fața lui Zero nu arătă nicio expresie.

— Care anume?

— Asta e ceea ce îmi vei spune tu.

— Jagannath, te rog. Vocea Twi'lekului era joasă şi urgentă. Trebuie să mă asculți. Sunt aici de la început. Există un motiv pentru care am supraviețuit atât de mult timp.

— Chiar înainte să-l ucid pe Rook, spuse Maul, l-am întrebat dacă mai există cineva – cineva deasupra lui, care lucra direct cu Radique. A desenat ceva cu degetul. Pe moment am crezut că era doar un cerc. Dar nu era. Se aplecă mai aproape, până

când fața lui aproape că o atingea pe cea a Twi'lekului. Era un *zero*.

— Rook? Twi'lekul clătină din cap. Rook era doar...

— O momeală, spuse Maul şi dădu din cap, vocea sa neavând niciun fel de inflexiune. Înțeleg asta acum. Predarea lui a fost modul tău de a-mi distrage atenția din locul unde ar fi trebuit să fie tot timpul. Aruncă o privire spre tava lui Zero, unde mâncarea specială a Twi'lekului stătea pe jumătate mâncată. Ştii, am observat că întotdeauna te bucuri de o calitate mai bună a mâncării decât ceilalți deținuți. Unul dintre avantajele de a fi cel care poate introduce lucruri în închisoare, presupun. Din păcate, te face, de asemenea, mult mai vulnerabil.

— La ce?

— Am strecurat un gram zdrobit de rădăcină de metaxas alb în cuvă chiar înainte ca tu să treci astăzi pe la rând, spuse Maul, cu aceeaşi voce lipsită de pasiune. Coyle a încercat să mi-o dea mai devreme. Din fericire, încă o mai avea când m-am întors şi i-am cerut-o din nou. Mi s-a spus că este inodoră şi fără aromă, dar cu acțiune rapidă. Aruncă o privire la mâncarea pe jumătate terminată. Iar tu ai mâncat deja suficient cât să te omoare.

Zero privi tava cu o groază răscolitoare, apoi o împinse departe de el, ca şi cum simpla depărtare fizică ar fi fost suficientă pentru a opri ceea ce deja începuse.

— De ce...?

— Există un antidot, spuse Maul, deschizându-şi mâna pentru a-i arăta lui Zero o mică fiolă transparentă de pulbere gri. Ceva ce am luat de la infirmerie. Dacă ți-l dau în următoarele treizeci de secunde, vei supraviețui.

— Ți-am spus deja...

— I-am văzut fața lui Radique, spuse Maul. Acum trebuie să fac aranjamentele cu el. Sunt dispus să plătesc trei sute de mii de credite pentru un dispozitiv nuclear interzis – am banii aici. Voi lua legătura personal cu cumpărătorii şi voi aranja sosirea lor pentru a intra în posesia armei.

— El... Mâinile lui Zero începuseră să tremure. Se uită la ele cu o uluire îngrozită, apoi se întoarse la Maul. Nu va fi niciodată de acord cu înțelegerea.

— De ce nu?

— Îi cunoaşte pe Bando Gora. Au încercat să-l omoare deja o dată. Sunt duşmanii lui declarați. A făcut un jurământ de sânge să nu facă niciodată afaceri cu ei.

— Atunci va trebui să-l faci să se răzgândească, nu-i aşa?

— Prostule... Întregul corp al lui Zero începu să tremure. Când vorbi din nou, vocea îi tremura, iar cuvintele i se revărsau de pe buze în rafale întrerupte. Nu ai idee ce ai făcut...

Capul îi căzu cu zgomot pe masă. Cu o grimasă de iritare, Maul ridică fața lui Zero din mâncare, îi inspectă ochii şi îi lăsă capul să cadă din nou.

Îl lăsă aşa şi ieşi din sala de mese.

Capitolul 39
TÂRÂŞ

Smight fugi.

În momentul în care ţipetele din camera de pregătire se reduseră în cele din urmă la tăcere, era în picioare, fugind cu toată viteza prin puţul de întreţinere, sprintând cu capul înainte prin întunericul aproape total. Nu ştia unde se ducea şi nici ce avea să facă atunci când va ajunge acolo, dar în acest moment nu era la fel de important ca distanţa cât mai mare dintre el şi membrii bandelor care îl urmăreau.

Craniul îi bubuia cu putere; plămânii îi ardeau. Dând colţul, incapabil să mai facă un pas fără să se odihnească, se lăsă încovoiat lângă peretele rece şi trase aer în piept, adânc şi zdravăn. *Glitterstimul* îşi pierduse complet efectul acum, iar el se simţea stors şi nervos, tremurând atât de tare încât abia se mai putea ţine pe picioare, genunchii ameninţând să-l trădeze în orice clipă.

Priveşte faptele.

Faptul nr. 1: Era un gardian neînarmat prins într-o închisoare plină de monştri ucigaşi, iar oricare dintre ei ar fi savurat ocazia de a-l ucide.

Faptul nr. 2: Nu se putea întoarce la Jabba pentru ajutor, chiar dacă ar fi existat o modalitate de a-l contacta.

Concluzia: Era un mort ambulant.

Se luptă cu nevoia aproape irezistibilă de a plânge, de a ţipa, de a se prăbuşi. Niciunul dintre acele lucruri nu l-ar fi ajutat acum. O voce mică din interiorul lui şoptea că dacă s-ar putea strecura înapoi în apartamentul său şi ar putea obţine un pic mai mult din stimulentul pe care îl ţinea ascuns printre obiectele sale personale, asta l-ar putea ajuta la clarificarea lucrurilor, dar chiar şi asta părea fără speranţă. Coborârea din euforia mirodeniei nu-l făcea decât să devină şi mai conştient de cât de mult depinsese de el până acum. Nu ştia unde se afla şi nici unde se ducea.

Simţea cum îi creşte greaţa în stomac. Autocompătimirea se înfăşură în jurul lui ca o mantie umedă şi familiară. După ce eşuase în misiunea sa pentru Jabba, validase tot ceea ce bănuia în secret despre el însuşi că era adevărat – laşitate, incapacitate, incompetenţă. Ce rost mai avea, atunci, să meargă mai departe?

Apoi se mişcă ceva în tunelul din faţa lui. Smight ascultă. Era o enormitate musculoasă, o masă mare şi alunecoasă, cum nu mai întâlnise niciodată în interiorul acestor ziduri. Chiar putu auzi pocnetul lipicios al gurii sale.

Viermele lup. Auzise poveştile despre Syrox – cu toţii le auziseră. O creatură care trăia în ţevile şi canalele închisorii, care se hrănea şi se îngraşa cu sângele învinşilor din meciuri. Unii dintre ceilalţi gardieni juraseră chiar că îl văzuseră, deşi nu existau niciodată dovezi concrete ale existenţei sale.

Atunci mai auzi ceva. Nu cu voce tare, ci în mintea lui. Voci…

…Ajutor, ajutor, ajutor…

Cuvintele *…omor-vă-ucid-vă-sugrum-pe-toţi…* care îi răsunară prin creier.

…afară-lasă-neafară-lasă-neafară MÂNCARE…

Smight îşi înclină mai mult capul spre perete, captivat deşi nu voia. Nu-şi imaginase asta. Vocile care emanau prin creierul lui erau o încrengătură de orori, o

împletitură de mii de limbi diferite, umane şi neumane, toate țipând şi implorând şi mârâind şi răcnind şi urlând după milă, eliberare şi răzbunare.

Smight nu era un om deosebit de inteligent din fire, dar ştia suficient de multe pentru a se încrede în percepția sa, chiar şi atunci când aceasta pierea în fața a ceea ce credea el că este adevărat. Iar percepția lui în această privință era foarte clară.

Syrox nu era doar real, ci şi *conştient*. Mintea sa era un bocet al violenței şi durerii, cusută laolaltă din fiecare deținut al cărui trup fusese devorat de creatură în timpul în care se zvârcolise prin măruntaiele închisorii. Minții le lor colective, deşi moarte, erau cumva încă vii în interiorul lui. Ridicând privirea, zări doar o clipă ceva atât de mare încât umplea întregul pasaj, strălucitor, palid şi cu ochii orbi, năvălind spre el cu gura deschisă ca petalele unei flori albinoase hidoase. Smight întrezări ceva roz şi o duzină de inele de dinți. Mirosul care se revărsa din interiorul ei era dincolo de orice descriere, mirosul unui mormânt comun.

Inima îi sări în gâti şi se înțepeni acolo, ghem. Apoi se întoarse şi fugi.

Frica îl făcea să nu mai aibă greutate, inflamând până la cele mai esențiale reflexe. Efectul general făcu stimulentul să pară slab prin comparație. O forță pe care nu şi-o imaginase niciodată îi explodase prin picioare, ducându-l în direcția opusă, adrenalina bătând cu putere prin fiecare sinapsă. Putea auzi chestia strecurându-se prin coridorul din spatele lui, avansând acum mai repede, reducând distanța cu fiecare secundă care trecea. Îşi ținu capul în jos şi îşi dublă ritmul, navigând coturile şi virajele pur şi simplu din instinct, pereții cenuşii zburând pe lângă el într-o ceață. În depărtare, apropierea tunătoare a chestiei dispărea sub bătăile constante ale inimii sale, ritmurile ei fiind optimizate pentru supraviețuirea de bază.

Alergă mai tare. Ar fi putut alerga la nesfârşit dacă ar fi fost nevoit.

Răsucindu-se după un colț, se izbi cu capul de ceva solid, dar nu la fel de tare ca un zid. Îl trânti la pământ, iar el îşi ridică privirea şi îl văzu pe Vas Nailhead holbându-se la el. Deținutul, ca şi *Regii Oaselor* adunați în spatele lui, era ud din cap până în picioare de sânge.

— Măi, măi, măi. Nailhead stătea acolo cu Strabo alături de el, *Regii Oaselor* şi *Masivii* grupându-se mai aproape. Bănuiesc că nu se ştie niciodată ce vei întâlni aici jos, nu-i aşa?

Smight nu se mişcă. Nu mai putea să respire.

— Ce s-a întâmplat, vierme? Nailhead îşi şterse gura cu încheietura mâinii, pătând-o cu dunga stacojie de sânge de pe barbă. Nu ai niciun blaster pe care să-l îndrepți spre mine? Niciun *selector* în care să-mi introduci numerele? Îl apucă pe Smight şi îl trase în picioare. Ce s-a întâmplat, frate, nu ai nimic să-mi spui?

— Ei bine, reuşi Smight, cu o voce care nu semăna nici pe departe cu a lui.

Îl auzea venind din nou, zgomotul devenind din ce în ce mai puternic pe măsură ce se deplasa pe coridor.

— Există un lucru…

— Da? Ce anume?

Arătă cu degetul în spatele lui, pe coridor.

— Ar fi bine să ai grijă.

Nailhead îşi dădu capul pe spate. În spatele lui, Strabo se holba şi el. Pe măsură ce expresiile lor se schimbau, Smight însuşi deveni conştient de ceva – prezența care se întorcea, uriaşă şi caldă şi teribil de nerăbdătoare.

Şi apoi începură țipetele.

Capitolul 40
EROUL NIMĂNUI

Maul îşi croi drum mai adânc prin mulțimea din fața cantinei. Îl lăsase pe Zero în sala de mese, prăbuşit în mâncarea lui, fără să fi câştigat nimic din ultimul lor schimb de replici. În timp ce se ridica să plece, cei trei deținuți care se apropiaseră mai devreme de ei îl apucaseră pe Twi'lek şi îl luaseră pe sus, grăbindu-l, fără îndoială, spre infirmerie. Maul se îndoia că vor ajunge la timp, dar presupunea că era posibil, dacă se grăbeau. Acum avea treburi mai presante de care să se ocupe.

Îl găsi pe băiat în celulă, aşezat lângă corpul tatălui său. Bătrânul zăcea nemişcat pe pat, respirând superficial. Pielea îi era pestriță, cu un aspect cadaveric şi pătat.

— Jagannath? întrebă Eogan. Ce...

— Ridică-l, spuse Maul. Trebuie să ne mişcăm.

— Unde?

— Urmează-mă.

Cu grijă, Eogan se aplecă şi luă trupul tatălui său în brațe.

* * *

Morga era la fel de tăcută cum şi-o amintea Maul. Păşiră prin trapă în şir indian, băiatul mutând greutatea tatălui său pe umărul său pentru a putea trece de intrare.

— Ce facem aici? întrebă Eogan neliniştit.

Maul nu se uită înapoi.

— Aşează-l acolo, spuse el, dând din cap pentru a indica una dintre mesele goale care se întindeau de pe perete.

— Încă nu mi-ai spus ce...

— A mai spus ceva despre Bando Gora? întrebă Maul. Absolut nimic?

— Nu, ți-am spus, el... el nu poate vorbi. Infecția, e... Băiatul înghiți în sec, neputând să-şi termine gândul. Are nevoie de medicamente.

Maul nu spuse nimic, întinzându-se sub cea mai de jos consolă pentru a recupera holotransmițătorul de unde îl ascunsese, apăsând codul pentru a-i activa motoarele primare. Apoi se întoarse cu fața la Artagan Truax.

— Bătrâne.

Pleoapele i se ridicară uşor, privindu-l sumbru. Buzele crăpate se mişcau, dar nu scoteau niciun sunet.

— Vreau să introduci frecvența de apelare pentru Bando Gora, spuse Maul.

Artagan Truax reuşi să scuture din cap.

— Nu-mi amintesc... nimic.

— Va trebui să-ți aminteşti, spuse Maul. Sau îți voi ucide fiul.

Eogan se întoarse să se holbeze la el. Bătrânul încercă să se ridice.

— Frecvența, spuse Maul. Tasteaz-o.

După ceea ce păru o veşnicie, Artagan Truax începu să tasteze. Degetele sale

pocniră tremurânde pe butoanele de comandă, introducând coordonatele în rafale neregulate. După ce termină, se lăsă pe spate şi căzu în tăcere.

— Asta e tot?

Bătrânul nu spuse nimic. Maul încă îl privea când deveni conştient de ochii băiatului, fixați pe pasajul de afară.

— Auzi asta? întrebă el. Este chemarea claxoanelor.

Maul ascultă. Eogan avea dreptate.

— Lasă-mă, spuse el. Acum.

Băiatul se uită la tatăl său.

— Unde ar trebui să…

— Nu contează. Ia-l de aici. Înapoi în celula ta, spuse Maul. Du-te şi gata.

După ce Eogan îşi ridică tatăl în brațe şi îl luă de acolo, Maul schimbă frecvența de apelare pentru holotransmițător şi activă din nou dispozitivul. Îngenunche în fața lui, cu capul plecat, aşteptând. În câteva secunde, Darth Sidious apăru în fața lui. De data asta nu se mai obosi cu formalitățile.

— Ai noutăți?

— Da, Stăpâne, spuse Maul.

— Ce anume?

— Iram Radique, spuse Maul. L-am găsit.

* * *

Câteva clipe mai târziu, Maul era din nou jos, pe *podeaua fabricii*, făcându-şi drum printre statuile de oase, căutându-l în umbră pe cel care l-ar putea ajuta să avanseze în următoarea etapă a căutării sale.

Răspunsul Stăpânului său la vestea despre identitatea lui Iram Radique nu fusese ceea ce sperase. Sidious ascultase nerăbdător în timp ce Maul îi povestise despre Weequay şi cum scăpase cu greu să nu fie făcut bucăți fără să-şi trădeze abilitățile de utilizator al Forței. În cele din urmă, Stăpânul său doar aprobase din cap, ca şi cum toate astea ar fi trebuit să se întâmple mult mai repede decât se întâmplaseră, şi îi ceruse lui Maul să-l contacteze când era încheiată afacerea. Nu spusese nimic despre Bando Gora sau despre dificultatea de a intermedia o înțelegere între cult şi Radique. Acest detaliu fusese lăsat pentru ca Maul să se ocupe de el – de aici şi întoarcerea lui la *fabrică*, unde aproape murise.

Făcu un pas înainte, ascultând cu atenție până când recunoscu sunetul murmurului Chadra-Fanului în întuneric.

— Ah, Jagannath. Coyle se întoarse, zâmbindu-i deja lui Maul cu nerăbdare. Ai venit pentru ceea ce este al tău, da?

— Este gata?

— Tocmai am terminat.

Tot fredonând, celălalt deținut se întoarse şi se îndepărtă, conducându-l pe Maul în jurul unei grămezi de oase asamblate lejer, apoi săpând printre resturi atât mecanice, cât şi organice, până când găsi o cutie metalică plată, pe care o ridică pentru inspecția lui Maul.

— Trei sute de mii de credite. O licărire de mândrie lumină ochii Chadra-Fanului. Suficient de autentici pentru a păcăli cea mai exigentă inspecție. Eşti de acord?

Maul se uită în jos la teancurile şi rândurile de valută împachetată, apoi luă una de sus şi o ținu la lumină. Meşteşugul lui, deşi minuțios, probabil că nu ar fi rezistat unei examinări atente – dar ar fi deschis uşile pe care trebuia să le parcurgă pentru a aranja ultimele detalii cu Radique. În acest moment, trebuia să fie de ajuns.

* * *

În mijlocul presiunii trupurilor împuțite care umpleau coridorul, Maul îşi croi drum cu valiza de metal lângă el. Un *Rege* al *Oaselor* voluminos se ciocni de umerii lui, prea aproape pentru a fi accidental. Fără să se întoarcă sau măcar să-şi întrerupă pasul, îşi înfipse pumnul în plexul solar al *Regelui*, lăsându-l îndoit pe podea, gâfâind după aer.

Se opri în loc. Privirea îi căzuse pe un deținut care stătea absolut nemişcat în mijlocul fluxului de trupuri din jurul lui. Pentru o clipă, întreaga lume se opri. Orice sunet dispăru. Era el. Cel pe care îl văzuse stând alături de Zero pe *podeaua fabricii*.

Radique.

Weequayul se uita la el prin mulțimea de deținuți, cu *pasărea-gheară* cocoțată pe umărul său. Maul îl privi cum scotea din buzunarul uniformei o bucată de bantha cu aspect unsuros şi o întindea fără grabă pentru ca pasărea să i-o smulgă dintre degete. Într-o clipită, mâncarea dispăru, iar Weequayul scoase o altă bucată. Pasărea o înghiți şi mai repede decât înainte, dând din cap în încercarea nerăbdătoare de a băga bucățica pe gât.

Cu geanta metalică pe care i-o dăduse Coyle încă la şold, Maul îşi croi drum prin mulțime, dând la o parte alți deținuți. Dar când ajunse la locul unde stătuse Weequayul, acesta dispăruse. Maul se întoarse şi se uită în toate direcțiile. Coridoarele se eliberau acum, pe măsură ce ultimii rămaşi se întorceau în celulele lor pentru meciul următor. Claxonul răsună.

Eşti atât de aproape acum. Nu te poți opri.

Maul se întoarse şi aproape că intră cu capul înainte în gardianul care stătea acolo.

— Ai auzit claxonul. Gardianul se uită la el. De ce nu eşti în celula ta?

— Sunt în drum spre ea, spuse Maul.

— Stai aşa, vierme. Gardianul se uită la cutia de metal din mâna lui Maul. Ce-i asta?

— Am recuperat-o dintr-un morman din *Nightside*.

— Ce este înăuntru?

— Nimic.

— Nimic? Gardianul smulse cutia din mâinile lui Maul şi o deschise, ridicând capacul şi răsturnând-o.

O grămadă de oase libere căzură afară, zdrăngănind pe podea. Dându-le la o parte, gardianul aruncă cutia şi se uită fix la Maul.

— Du-te imediat în celula ta.

Capitolul 41
PRINCIPALA AFACERE A MAIMUȚEI[6]

Se întâmplau lucruri bune. Sadiki stătea cu cizmele sprijinite pe birou, sorbind cafea şi zâmbind. Ea şi 3D terminaseră de urmărit măcelul gărzilor din confortul biroului ei, unde nu trebuia să se îngrijoreze că se va păta cu sânge pe costum. Ca spectacol pur, nu dezamăgise. Păcat că nu avusese timp să scoată la licitație drepturile de difuzare a holofilmului – sau, şi mai bine, să ia pariuri pe rezultat. Nu că cineva întreg la minte ar fi pariat pe un grup de gardieni de închisoare neînarmați împotriva lui Strabo şi a lui Nailhead şi a adepților lor. Nu se îndoia că vor exista repercusiuni pentru ceea ce făcuse – nu se juca cu Huttul Jabba fără să primească o ripostă sub o formă sau alta – dar în acest moment se simțea relativ… *cum?*

— Invulnerabilă, spuse ea cu voce tare, iar droidul se învioră.

— Poftim?

— Imposibil de atins. Acolo ne aflăm acum. Sadiki mai luă o înghițitură de cafea. Este o poziție bună în care să te afli, 3D.

— Da, doamnă Director. Cu toate astea, nu pot să nu mă întreb…

— Taci. Sadiki ridică mâna. Îmi strici momentul. Cât mai e până la următoarea luptă?

— Începe din clipă în clipă. Algoritmul…

Verifică ecranele din fața ei, îşi luă picioarele de pe birou şi privi în jos la ecran.

— Aşteaptă o secundă, zise ea, ridicând privirea spre droid. Unde e Dakarai?

— Nu ştiu.

— Nu este corect. Trebuie să fie o greşeală. Privi cum algoritmul îi selecta pe cei doi combatanți. Găseşte-l pe fratele meu. Găseşte-l acum.

— Sunt sigur că nu ştiu unde este.

— Unde e butonul de anulare? întrebă Sadiki, înjurând.

3D scoase un ciripit rapid, iar platoşa sa de piept se deschise pentru a scoate un adaptor subțire, conectându-l la consola de lângă biroul lui Sadiki.

— Accesarea algoritmului de suprascriere, spuse el, şi urmă o pauză lungă. Nu pot să suprascriu sistemul. Mă tem că luptătorii au fost deja decişi.

— Fratele meu poate repara totul, spuse Sadiki.

— Mă tem că pur şi simplu nu este posibil.

— De ce?

— Pentru că el este cel care i-a decis.

Sadiki se încruntă la ecran.

— Dakarai este undeva în sistem. L-a accesat cumva de la distanță. Nu are sens; de ce ar face asta?

Droidul îşi roti capul pentru a o privi, fotoreceptorii săi pulsând activ.

— Cu tot respectul, doamnă, când l-ați văzut ultima dată pe stăpânul Dakarai?

Sadiki nu răspunse. Se uita în continuare la ecrane. *Dakarai*, gândi ea, *ce faci?*

---

[6] Face referire la importanța integrității şi a empatiei într-o societate condusă de interese personale şi manipulare.

Capitolul 42
SÂNGEREAZĂ-L PE CIUDAT

Maul reuşi să se întoarcă cu doar câteva secunde înainte de începerea reconfigurării. Abia păşise prin trapă când aceasta se închise în urma lui, podeaua şi pereții începând deja să se schimbe. În timp ce zgomotul de acum familiar al angrenajelor şi al mecanismului umplea aerul, îşi întoarse privirea în sus, spre locul de unde ştia că priveau directoarea şi restul comunității galactice a jocurilor de noroc. Implicarea lui în următorul meci părea să fie o concluzie de la sine înțeleasă.

Ce va fi de data asta? Foc? Gheață? Sarlaccul din Marea Groapă din Carkoon?

Celula se rostogolea şi se balansa în timp ce arhitectura închisorii se alinia în noua sa configurație. Maul se ținea de mânerele băncii, rezistând. În acest moment, nu mai conta ce înfrunta. Acum că îl văzuse pe Radique față în față...

Celula se opri.

Maul înclină capul, ascultând ce adversar îi alesese algoritmul. Orice ar fi fost, avea să-l ucidă cât mai repede posibil şi să se apuce de treabă.

Peretele celulei se deschise. Maul se uită înăuntru, cu muşchii încordați pentru atac... Şi simți cum toată hotărârea lui se risipeşte într-un val brusc de nedumerire.

Weequayul apăru în fața lui.

* * *

Pentru o clipă, nu putu vorbi. Weequayul se îndreptă spre el, cu *pasărea-gheară* sprijinită pe umăr. Maul se holbă, cu simțurile acutizate de intensitatea şocului său, în timp ce pasărea îşi ridica una dintre gheare, schimbându-şi poziția, pentru a dezvălui nodurile de *khipu* legate de picioarele sale.

— Trebuia să fi murit deja, Jagannath, spuse Weequayul. Sfâşiat în bucăți pe *podeaua fabricii*. Ar fi trebuit să te termin eu însumi.

Încă înainta. Maul avu din nou de suspiciunea inevitabilă că tot ceea ce i se întâmplase din momentul sosirii aici – meciurile continue, ghicitorile, maşinăriile care aproape că îl făcuseră bucăți – făceau parte dintr-o încercare sau examinare supravegheată de Sidious şi că, poate, acum ajunsese la cel mai mare test dintre toate.

— Aşteaptă, spuse Maul. Nu te voi ucide.

— Ai dreptate în privința asta.

Maul se ridică şi îşi deschise gulerul pentru a dezvălui pachetele de credite pe care le îndesase în interiorul uniformei înainte să părăsească *Nightside*. Le ridică sus.

— Trei sute de mii de credite. Sunt ale tale.

Weequayul nu răspunse. În schimb, ridică brațul, iar pasărea îşi luă zborul, săgetând prin celulă ca o umbră desprinsă de obiectul care o proiecta, îndreptându-se direct spre fața lui Maul, cu ghearele întinse. Ferindu-se, Maul învârti un pumn pentru a o da la o parte, dar pasărea se scufundă pe sub brațul lui în ultima secundă şi apăru țipând, cu ghearele prinse de fața lui, ciugulind cu furie spre ochii

lui. Maul apucă orbeşte pasărea, o smulse din locul în care se prinsese de faţa lui şi încercă să o arunce pe podea, unde ar fi putut să o calce în picioare până la moarte, dar aceasta se răsuci liberă şi îşi luă zborul, tot croncănind şi ţipând prin celulă într-o dâră de pene. Maul îşi ridică capul şi îşi şterse ochii. Vederea lui era o perdea de sânge dincolo de care se afla Weequayul, vag, deşi mai aproape ca niciodată.

— Ştiu exact ce eşti, spuse vocea lui Radique, foarte apropiată. Şi ştiu cine te-a trimis aici. Ridică ceva deasupra capului – un fel de armă de luptă corp la corp, un pumnal sau o suliţă ale cărei specificităţi Maul nu le putu discerne imediat – deja intenţionând să dea lovitura de graţie. Acum îţi voi da ceea ce meriţi.

O supernovă de durere explodă pe partea dreaptă a coastelor lui Maul, iar braţul drept îi amorţi atunci când îl ridică într-o încercare de autoapărare. Dar paralizia fu mult mai profundă decât atât. Pentru prima dată de când ajunsese la *Cog Hive Seven*, Maul nu avu nicio idee despre cum să procedeze. Uciderea lui Radique acum ar fi însemnat sfârşitul misiunii sale – un eşec total în ochii Maestrului său şi ai Sithului. Totuşi, orice altceva l-ar fi costat viaţa.

— Îi slujeşti pe Bando Gora, spuse vocea Weequayului, de undeva din spatele vălului stacojiu.

— Nu, spuse Maul. Asta nu e…

Din spatele lui, auzi bătăi de aripi. Maul reacţionă din instinct, ducând braţul stâng înapoi pentru a smulge *pasărea-gheară* din aer. Braţul drept rămăsese inutil – orice îi făcuse Weequay cu arma de luptă corp la corp părea să-i fi tăiat controlul asupra lui, cel puţin temporar. Apucând una dintre aripile păsării cu mâna stângă, Maul prinse între dinţi cealaltă aripă, depărtându-le la maxim.

Ţine-o dezorientată. Înnebuneşte-o până când nu va mai putea deosebi prietenul de duşman. E singura cale.

Pasărea se luptă cu el cu tot ce avea, răsucindu-se şi contorsionându-se, ciugulind frenetic, ţipând în strânsoarea lui. Ghearele sale îi zdrenţuiau faţa, scrijelindu-i brazde adânci pe pomeţi. Dar Maul nu îi dădu drumul. O azvârli în aer, trecând-o peste faţa Weequayului într-o lovitură definitivă, rupându-i simultan spatele şi trecând ghearele chestiei peste ochii lui Radique. Pasărea căzu pe podea, terminată, cu aripile ieşind în unghiuri ciudate, iraţionale.

Maul îşi şterse sângele de pe faţă. Vederea începuse să i se limpezească, în sfârşit. Făcând un pas înapoi, îşi ridică mâna stângă într-o ultimă încercare de a comunica cu Weequayul.

— Ascultă-mă, spuse el. Nu sunt aici ca reprezentant al Bando Gora. Vreau să cumpăr o armă de la tine. Am nevoie…

Radique îl atacă din nou, cu o serie rapidă şi brutală de lovituri în gât şi în faţă. Veniră aproape prea repede pentru a fi înregistrate, o furtună feroce de lovituri, iar Maul fu conştient că podeaua se mişcă sub el, lăsându-l în genunchi. Când suliţa Weequayului se izbi din nou de craniul lui, Maul îşi dădu seama că, aici şi acum, în mijlocul crizei sale, Radique avea de gând să-l bată până la moarte.

Avea să se termine aici.

Stăpâne. Incertitudinea se profila deasupra lui, întunecându-i gândurile. *Ce ar trebui să fac? Cum aş putea…?*

Bam! O altă lovitură, cea mai puternică de până atunci, îi întrerupse gândul, iar Maul căzu pe burtă. Ştia că eşecul îl va costa totul, că nu se va putea întoarce niciodată la Sidious şi la Marele Plan, şi totuşi…

Gândurile lui Maul se întoarseră la copilăria sa timpurie, mai departe decât îndrăznise vreodată să reflecteze, la prima sa pregătire, la tortura nesfârşită şi ostilă pe care o îndurase pe Mygeeto. Oricât de dureros ar fi fost, acolo era o cunoaştere, o realizare a faptului că, în cele din urmă, galaxia era un loc rece şi nepăsător care nu-l va proteja niciodată. Şi dacă avea să supraviețuiască, ar fi fost doar pentru că nu ar fi renunțat niciodată.

Nu.

Renunța.

Niciodată.

Nu atunci.

Nici acum.

Niciodată.

Ceva se deschise în interiorul lui, un filon de instinct pur care era chiar mai adânc decât angajamentul său față de misiune. Ridicându-se imediat în picioare, îl apucă pe Weequay de împletituri, îi smulse capul pe spate şi îşi împinse propriul cap în față, înfigându-şi coarnele craniului în gâtul deținutului.

Traheea lui Radique explodă, spărgându-se sub atac. Corpul lui căzu fără vlagă, iar Maul eliberă împletiturile, lăsându-l să cadă pe podea. Făcu un pas înapoi de lângă cadavru. Rămase acolo pentru ceea ce i s-a părut a fi o perioadă lungă de timp.

Se terminase.

Stăpâne, nu am avut de ales.

Dar era doar tăcere.

Capitolul 43
KALDANI SPIRES[7]

— Presupun că asta înseamnă că îți poți felicita ucenicul, observă Darth Plagueis, pentru o treabă bine făcută.

Tocmai îşi întorsese atenția de la holoecran pentru a privi pe fereastra apartamentului său din vârful clădirii *Kaldani Spires*, spre mulțimea neştiutoare care se înghesuia în *Piața Monumentului*, mult mai jos.

În partea opusă a încăperii, Sidious stătea în fierbere, cu pumnii strânşi, cu muşchii maxilarului încordați de furie. Nu putea discerne expresia lui Plagueis reflectată în sticlă şi nici nu putea ghici gândurile Stăpânului său din tonul vocii acestuia. În jurul lor, apartamentul lui Plagueis, somptuos amenajat la ultimul etaj, căzuse într-o tăcere absolută, o linişte reverențioasă domnind peste covoarele bogat brodate, răsunând din mobilierul elaborat, tapițeriile şi artefactele care împodobeau camerele şi coridoarele. Sidious îşi putea auzi pulsul indignat.

Tocmai terminaseră de vizionat holograma celui mai recent meci al lui Maul – primul pe care îl vizionaseră împreună, deşi Sidious monitorizase cu atenție fiecare dintre luptele ucenicului său încă din momentul în care Maul sosise în *Cog Hive Seven*. Astăzi, fără avertisment sau precedent, Plagueis îl chemase aici pentru a putea urmări lupta împreună. Era ca şi cum ar fi ştiut ce se va întâmpla.

— Misiunea lui era să-l asasineze pe Radique fără să se bazeze pe Forță, medită Plagueis, în timp ce se întorcea cu fața la Sidious. Nu-i aşa?

Aşa cum se întâmpla atât de des, fața alungită, de un albastru cenuşiu, din spatele măştii respiratorii nu zâmbea şi nici nu se încrunta. În schimb, Damask purta expresia distantă, abstractă, a unui intelect profund avansat, pierdut în adâncul propriului său gând.

— Ceea ce înseamnă că a terminat acolo, da? Este gata să fie extras?

Sidious reuşi să dea o singură dată din cap. În adâncul lui, furia devenea tot mai intensă, iar el încă nu avea încredere în propria voce.

— Şi totuşi, spuse Plagueis, privindu-l atent, pari... mai puțin mulțumit.

Cu efortul deliberat al unui om care îşi eliberează pumnul strâns, Sidious făcu un efort conştient pentru a-şi reveni. *Mă testează. Îmi examinează motivele*. Şi din nou îi trecu prin cap întrebarea: *Cât de mult ştie?*

— Bineînțeles că sunt mulțumit, spuse Sidious, având grijă să mențină un contact vizual neîntrerupt cu Plagueis în timp ce rostea fiecare cuvânt. Nu putea fi niciun indiciu de trădare aici, niciun indiciu al adevăratului scop din spatele misiunii. Maul a făcut exact cum i-am cerut.

— Nu că te-aş pune la îndoială, bineînțeles, spuse Plagueis. Aşa cum am mai spus, afacerile tale cu Zabrakul, mai ales când vine vorba de astfel de lucruri, sunt exact asta – afacerile tale. Făcu o pauză suficient de lungă pentru ca Sidious să se întrebe dacă nu cumva toate acestea erau, de fapt, doar o remarcă în treacăt, echivalentul unui gând zadarnic care trecea printr-o conştiință atât de puternică

---

[7] Kaldani Spires – deşi nu era la fel de mare ca *500 Republica*, era cea mai dorită adresă din Centrul Galactic, în afara districtului Senatului.

precum a lui Plagueis. Mă întreb, totuşi, ce s-ar putea întâmpla dacă Maul şi-ar dezvălui adevărata identitate de Lord Sith în timp ce este încă închis în acel loc. Implicațiile pentru planul nostru s-ar putea dovedi… substanțiale.

— Imposibil, spuse Sidious. Loialitatea lui Maul față de noi este ireproşabilă. Şi-ar da cu plăcere viața înainte să compromită secretul misiunii sale.

— Bineînțeles. Plagueis clătină din cap. Vreau doar să îți reamintesc că există încă aspecte ale acestei operațiuni care s-ar putea să nu fie complet sub controlul tău. Sau al meu. Pentru o clipă, expresia lui fu înțelegătoare, indulgentă într-un fel pe care Sidious îl apreciase în tinerețe, dar pe care acum – dacă era să fie sincer – o găsea împăciuitoare, aproape condescendentă. Este un memento dureros, dar necesar, Darth Sidious. Ființe ca noi, cei care ne bucurăm de promisiunea unei puteri aproape nelimitate, trăim cu riscul paradoxal de a uita că există unele elemente ale galaxiei pe care nu le putem controla.

— Vrei să spui că misiunea a fost o eroare de calcul de la început?

— O astfel de speculație nu mai are sens acum. Plagueis aşteptă din nou, iar Sidious simți că se apropie de punctul său final. Nu, presupun că adevăratul meu scop, uitându-mă înapoi la ceea ce s-a întâmplat deja, este să mă întreb de ce ai considerat necesar să mergi atât de departe, asumându-ți riscuri exagerate care ar putea să ne lase planurile vulnerabile, pentru a găsi acest traficant de arme.

Sidious nu spuse nimic.

— Doar dacă nu cumva există altceva pentru care vrei să-l foloseşti, încheie Plagueis.

— Aşa cum am spus, începu Sidious, asasinarea lui Iram Radique a fost necesară pentru a ne atinge scopurile finale ale Marelui Plan…

Făcu o pauză, lăsând în mod deliberat explicația neterminată suficient de mult timp pentru a observa dacă Damask ar putea fi interesat să audă mai multe despre povestea de acoperire, care fusese fabricată cu grijă pentru a rezista la cea mai intensă examinare, dacă era necesar. În niciun moment al operațiunii nu i se putea permite Muunului să speculeze că Sidious îl trimisese cu adevărat pe Maul în închisoare pentru a cumpăra dispozitivul nuclear pe care Bando Gora avea să-l folosească în cele din urmă împotriva lui Plagueis. O asemenea posibilitate, chiar şi acum, era de neconceput.

Dar Plagueis ignorase deja explicația, iar apoi, la fel de repede cum apăruse, tonul dezinvolt dispăruse. Privind înapoi la holoecranul unde urmăreau concursul, starea lui de spirit se întunecă.

— Este orgolios Zabrakul, nu-i aşa? Oricât de excelent ar fi în luptă, trebuie să-i fie incredibil de greu să dea dovadă de reținere în a nu folosi Forța.

— A avut experiență cu o astfel de reținere, îi reaminti Sidious, deşi ştia unde ducea discuția acum şi nu prea vedea rostul de a-l apăra pe Maul în acest moment.

— Nu mă îndoiesc de asta. Ar fi fost mare păcat, totuşi, dacă, în loc să-l ucidă pur şi simplu pe traficantul de arme, Maul ar fi dezvăluit din greşeală mai multe despre identitatea sa… şi despre identitatea celor care l-au trimis. Plagueis îl privea acum direct în ochi. De fapt, aş îndrăzni să spun că o astfel de întorsătură nefericită a evenimentelor s-ar fi dovedit extrem de umilitoare pentru arhitecții săi originali.

Umilitoare. Cuvântul plonjă în groapa stomacului lui Sidious şi rămase acolo ca o piatră.

— Voi lua măsuri pentru a mă asigura personal că un astfel de lucru nu se va

întâmpla niciodată, spuse el cu rigiditate.

Plagueis nu spuse nimic pentru o lungă perioadă de timp. Când vorbi din nou, vocea cu care răspunse era joasă, dar fermă.

— Contactează-l pe Zabrak, spuse el. Informează-l că trebuie să distrugă imediat *Cog Hive Seven*, eradicând orice dovadă a planurilor noastre de acolo. Apoi făcu o pauză. Dacă doreşti, poți să-i permiți să creadă că va avea ocazia să scape.

Sidious trase aer în piept şi îşi ținu respirația. Muşchii diafragmei sale se simțeau ciudat de nesupuşi. În ultimele câteva minute, tensiunea care se adunase în interiorul apartamentului îl făcuse să se simtă sufocat, ca şi cum conținutul de oxigen dintre aceşti pereți ar fi fost secătuit încet, dar constant.

— Mai este şi altceva, atunci?

— Nimic urgent, spuse Plagueis. Îmi plac conversațiile noastre, Darth Sidious. Nu există nimeni altcineva cu care ştiu că pot fi complet şi total sincer. Să nu mai aşteptăm atât de mult până la următoarea întâlnire.

— Cu siguranță că nu.

Sidious aprobă din cap şi, luându-şi rămas bun, porni spre ieşire, auzind apoi uşa închizându-se şi sigilându-se în urma lui.

Umilitoare.

Cuvântul era încă acolo, răsucindu-se în măruntaiele lui ca o otravă.

Până să ajungă la turbolifturile care coborau prin turn spre holul principal, respira din nou normal, iar tremurul din pieptul său dispăruse aproape complet.

Capitolul 44
MAGAZINUL

Smight se târî afară din conductă şi căzu pe podea. Nu-şi mai amintea cum ajunsese acolo, cât timp bâjbâise prin întuneric, încercând să-şi găsească drumul printr-un nod capilar de puțuri de ventilație şi conducte care se îngustau constant şi care alimentau închisoarea cu o rație continuă de energie, apă şi căldură. Creierul său încetase de mult să mai înregistreze stimuli din exterior. Toate abilitățile sale senzoriale şi analitice mai sofisticate se reduseseră la o stare aproape primordială.

Văzuse prea multe.

Începând cu viermele. Să privească chestia albă enormă din tunel cum îi mânca pe *Regii Oaselor* fusese destul de rău. Dacă va trăi până la o sută de ani, ştia că nu va uita niciodată felul în care dispăruseră Strabo, Nailhead şi ceilalți, aspirați de pe podeaua tunelului, direct în gurile hidoase, în formă de Y, care se înfăşurau în jurul deținuților. Dar sunetul era cel care avea să-i rămână cel mai mult întipărit în minte – zgomotul de sorbire pe care îl făcuse *chestia*, nu destul de puternic pentru a acoperi tonurile înalte şi ascuțite ale urletelor lor. Şi plescăitul umed şi sunetele fălcilor când se închideau. I se făcea rău numai când se gândea la asta.

Chestia îi devorase în întregime, lăsându-l pe Smight – întins pe podeaua puțului unde căzuse – să se târască înapoi, în timp ce viermele alb îşi termina de consumat prada. Îi era teamă că, dacă va fugi, îl va simți; dacă va face prea mult zgomot, îl va auzi. Aşa că se târâse. În linişte. Agonizant. Încet. Se tot târâse.

Prin sunetul inimii sale şi bubuiturile din craniu, fusese imposibil de spus dacă chestia încă îl urmărea sau dacă rămăsese acolo unde se afla pentru a-şi digera ospățul, dar în acest moment Smight descoperise că nu-i prea păsa. Dacă îl prindea, atunci îl prindea; dacă nu, îşi va petrece tot restul vieții având coşmaruri. Niciuna dintre perspective nu era deosebit de tentantă.

Acum, după ce în sfârşit se împiedicase şi căzuse printr-o trapă rătăcită care îl eliberase din tunelul în care îşi petrecuse o perioadă de timp necunoscută, zăcea nemişcat pe netezimea rece a unei porțiuni de podea neterminată, cu mâinile şi genunchii durându-l din cauza drumului lung şi nesfârşit. Multă vreme nu îndrăzni să deschidă ochii, sigur că atunci când o va face, viermele va fi acolo, aşteptându-l, încolăcit deasupra lui, cu ventuza lui gâfâitoare pregătită să lovească. După o clipă, deveni conştient de luminile strălucitoare care îi pătrundeau prin pleoape şi de mirosul puternic al unor substanțe chimice necunoscute. În cele din urmă, curiozitatea îl urni. Îşi deschise ochii. *Ce...?*

Spațiul imaculat şi luminos care îl înconjura nu semăna cu nicio altă zonă a închisorii pe care o mai văzuse până atunci. Era pe jumătate depozit, pe jumătate laborator. Pe mesele lungi se aflau echipamente ştiințifice ale căror nume Smight nu le ştia – creuzete din sticlă, tuburi subțiri şi flacoane cu aspect exotic, ciudat de elegante ca formă şi mărime, aliniate lângă un peisaj urban în miniatură de maşini de amestecat şi învârtit, instrumente pentru încălzire şi răcire. De-a lungul peretelui îndepărtat, stive de lăzi de transport, de toate mărimile, stăteau în rânduri ordonate, cu diverse destinații şi documente de expediție lipite pe laturile lor.

Fără să ştie sigur unde se ducea sau de ce, Smight se plimba printre cutii şi se învârtea în jurul echipamentului de laborator. Nimic din toate astea nu avea sens şi nici nu se aştepta să aibă. Se împăcase de mult timp cu propriile sale limite când venea vorba de chestiuni de ştiinţă şi intelect. Dar dincolo de ele, în partea cealaltă a laboratorului, văzu ceva mai familiar. Toată a doua jumătate a încăperii era un alt fel de staţie de lucru, echipată cu unelte de ultimă generaţie pentru rectificat şi găurit, maşini de fabricat, foarfece de metal, burghie şi dispozitive de calibrare de precizie.

Smight se holbă la ele. Avusese un unchi care lucrase în şantierele de la *BlasTech* şi cunoştea aceste lucruri. Erau unelte de fabricat arme. Realizarea a ceea ce găsise se ivi în mintea lui precum căldura unui nou soare care răsare şi, pentru o clipă, nu îi veni să creadă cu adevărat amploarea a ceea ce se întâmpla.

E aici. Asta este. Chiar am găsit-o.

Făcu un pas înapoi, observând întregul spaţiu din jurul său – laboratorul, lăzile ambalate – în lumina acestei noi revelaţii.

Operaţiunea lui Radique. Este aici.

Când Jabba îl trimisese să se infiltreze în operaţiunea lui Iram Radique din interiorul închisorii, Smight venise cu un anumit grad de incredulitate. La fel ca toată lumea, auzise poveşti despre enigmaticul traficant de arme care opera sub numeroase pseudonime şi, ca majoritatea celor care gândesc, hotărâse deja că exista o bună parte de folclor amestecat cu adevărul. De ce ar alege vreodată un traficant de arme care se respectă, mai ales unul de succes ca Radique, să se ascundă într-o închisoare, mai ales într-una în care ar trebui să lupte cu alţi deţinuţi ca o condiţie a şederii sale? Şi totuşi Smight acceptase slujba – bineînţeles că o acceptase. Ca o oportunitate de a-şi croi drum în Clanul Desilijic, misiunea fusese imposibil de refuzat. Cu acte de identitate falsificate şi un trecut remodelat, sosise la faţa locului pentru a se consulta cu ceilalţi soldaţi ai lui Jabba care lucrau deja sub acoperire ca gardieni, adunând informaţii de la deţinuţi şi raportând tot ce găsea. Mirodeniile îl ajutaseră să se relaxeze, iar meciurile făcuseră totul interesant, dar nu se aşteptase niciodată…

La asta.

Lăzile. Trebuia să le verifice. Smight traversă în grabă spre cea mai apropiată cutie de oţel, deschise închizătoarele şi se aplecă în faţă pentru a privi înăuntru, scoţând un fluierat de apreciere la ceea ce găsi acolo. La fel ca majoritatea angajaţilor lui Jabba, se mândrea cu faptul că se pricepea la arme. Prin urmare, deşi nu mai trăsese cu o rachetă *J8Q-128 Finbat* până acum, o recunoscu imediat din *Catalogul Gundark de Echipamente*. *Finbat* era un focos portabil, de şoc, tras de pe umăr, cu precizie, perfecţionat pentru a străpunge blindajul vehiculelor de nivel militar.

Întinzând mâna în jos, Smight ridică tubul de lansare din ambalajul său, punându-l pe umăr, simţind greutatea şi puterea lui în timp ce îşi cobora capul spre vizor. Degetul lui apucă trăgaciul. Promisiunea tăcută de moarte a armei rezona cu rămăşiţele de panică şi frică care încă se mai zbuciumau în el în urma întâlnirii cu viermele. O singură rachetă *Finbat* ar fi anihilat tot ce se afla pe o rază de cinci sute de metri, inclusiv viermele. Pentru o clipă complet iraţională, Smight aproape că se gândi să-l aducă înapoi în tunel pentru a omorî el însuşi creatura, deşi, bineînţeles, o astfel de idee era o nebunie – detonarea unei rachete cu şoc în interiorul unei staţii spaţiale era sinucidere. Dar i-ar fi plăcut să împrăştie maţele acelei chestii peste tot prin puţul de ventilaţie.

Lăsă arma deoparte şi trecu la următoarea ladă, explorându-i conținutul, întrebându-se deja cum avea să-i spună lui Jabba despre ceea ce găsise şi cum ar putea să se folosească de asta pentru a-şi maximiza poziția aici. Cu doar câteva clipe în urmă, presupusese că era un om mort – dacă, printr-un miracol, reuşea să iasă de aici în viață, Jabba îl va urmări şi îl va trata ca pe orice alt indezirabil, căsăpindu-l.

Dar acum…

Îşi imagină conversația, cum îi va spune şefului său că descoperise chiar inima a ceea ce fusese trimis să găsească. Cum să execute cel mai bine un astfel de plan?

În timp ce se gândea la asta, Smight făcu un inventar rapid al lăzilor. Printre multe alte obiecte, găsi un lansator de rachete protonice, un tun cu impulsuri, o cutie întreagă de puşti de asalt Mandaloriene, lansatoare de flechette şi ceva ce era destul de sigur că era un pistol repetitor LS-150 cu accelerator de particule grele. Existau mai multe pachete de explozibili, inclusiv o ladă de grenade, bombe cu dispersie anti-nave de luptă şi o selecție atent ambalată de detonatoare termice proaspăt fabricate. La o reflecție mai atentă, Smight îşi dădu seama că niciuna dintre arme nu era, din punct de vedere tehnic, conform specificațiilor din fabrică – Radique le asamblase aici, aducând îmbunătățiri subtile în ceea ce priveşte precizia şi capacitatea lor de tragere.

Ajunse la ultima ladă şi se opri. Spre deosebire de celelalte, aceasta era încuiată. Deşi era mai mică decât celelalte, era, de asemenea, considerabil mai grea. Pe ea nu era niciun fel de scris sau informație. Chiar şi cea mai superficială inspecție dezvălui că învelişul ei era construit din ceva mult mai formidabil decât durotel.

Smight îşi aşeză mâinile pe ea. Carcasa era caldă. Nu – *era fierbinte*.

De asemenea, părea să bâzâie.

Imediat, chiar înainte să detecteze vibrațiile din interiorul ei, Smight ştiu că ceea ce se afla în ultima ladă era diferit, mult mai valoros şi potențial mai periculos decât orice altceva de aici – era ceva special. Radique nu ar fi lăsat-o niciodată aici pentru foarte mult timp, şi simți că un om cu intelectul şi experiența lui Radique nu ar fi vrut să o păstreze mai mult decât era absolut necesar.

Ceea ce însemna că se va întoarce curând.

Bine, şopti o voce din interiorul lui, iar ideea îi răsări în minte nepoftită.

Aşa îşi dădu seama pentru prima dată Augustine Smight – cândva doar un lacheu printre miile din armata lui Jabba – că era destinat măreției: prin uşurința cu care se adaptase la situația în care se afla şi o transformase în avantajul său. Nu avea prea mult timp. Se întoarse la armele şi artileria pe care le verificase, alegând armele care se simțeau cel mai bine în mâna lui. În cele din urmă, se mulțumi cu un pistol blaster greu DT-12, ca cel pe care îl folosise prima dată când învățase să tragă, şi – pentru că întotdeauna îşi dorise să le încerce – o pereche de mănuşi cu flechette.

Şi aşa se trezi legându-şi pistolul la centură şi mănuşile la încheieturi, poziționându-se după ultima ladă din încăpere şi făcând singurul lucru pe care nu se aşteptase niciodată să îl facă în timp ce se afla aici… Zâmbea.

— Nu cred că alea îți aparțin.

Speriat, Smight se uită fix la cel care stătea în fața lui.

— Ce… Înghiți în sec şi îşi regăsi vocea. Ce faci aici?

Smuci DT-12 în sus, dar era deja prea târziu. O lovitură zdrobitoare îl nimeri în partea laterală a capului, chiar deasupra urechii drepte, şi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 45
VISUL DESPRE SABIA ROŞIE

Maul zăcea visând.

Nu era ceva obişnuit pentru el, iar când visa, rareori era neştiutor despre asta în acel moment. Echivalentul lui de somn REM nu era genul care să invite la vrăjeala neurologică tipică între gândirea conştientă şi cea inconştientă. Creierul său de războinic nu avea nevoie de aşa ceva.

Aşa că faptul că visa acum, puternic sedat şi întins în infirmeria medicală, cu tuburi şi fire care îi străbăteau corpul în timp ce îşi revenea după ultima luptă, ar fi fost o surpriză. Simplitatea visului nu făcea decât să-i sublinieze verosimilitatea, iar pentru o scurtă perioadă de timp crezu că se întâmpla cu adevărat.

Se afla într-un alt meci.

Stând în faţa trapei celulei sale şi aşteptând să se arate adversarul său, privi în jos şi văzu ceva aşezat pe podea în faţa lui, o cutie de oţel negru, banală, nu mai mare decât un droid şoricel. Cu toate astea, o singură privire îi spuse că în ea se afla ceea ce venise aici să găsească, scopul din spatele întregului timp petrecut târându-se prin noroiul şi mizeria din *Cog Hive Seven*. Se aplecă spre cutie ca să o deschidă, iar de cealaltă parte a peretelui se auzi un zgomot – un mârâit, sunetul a ceva viu, care se pregătea să iasă şi să lupte până la moarte. Cu aceeaşi logică irefutabilă a visului, Maul înţelese că acest duşman anume ar fi fost cel mai neîmblânzit de până acum, mult mai rău decât creatura cu care se luptase atunci când sosise, mai rău decât wampa sau Aqualishul sau Weequayul cu *pasărea-gheară*.

Acesta va fi cel care îl va învinge.

Trapa alunecă şi apăru inamicul său. Maul se uită fix la el. Şi, în cele din urmă, acea parte a visului nu fu o surpriză atât de mare.

— Deschide-o, spuse *celălalt Maul*, uitându-se pe lângă el, în jos, la cutia neagră. Este a ta. Ce mai aştepţi?

Maul se uită înapoi la el însuşi, o reflexie identică aflată la cinci metri distanţă. Cumva, cel puţin în vis, faptul că venise aici pentru a lupta cu el însuşi avea sens – ca şi cum acest moment, şi nu aranjamentul cu Iram Radique, ar fi fost scopul inevitabil pe care îl avusese de când se afla aici. Şi dintr-o dată, Maul ştiu ce se afla în cutie.

— Nu, spuse el. Stăpânul meu o interzice.

— Stăpânul tău? mârâi *celălalt Maul*. Răspunsul nu făcu decât să înfurie dublura eterică. Nu fi prost. Îţi aparţine. Vei avea nevoie de ea dacă vrei să mă învingi. Altfel, eşti ca şi mort. Ia-o!

— Nu pot. Ar submina misiunea pe care am jurat să o susţin. Vocea lui Maul se acutiză. Trebuie să dau dovadă de reţinere. Trebuie să…

— Eşti pierdut fără ea!

Vis sau nu, Maul simţea cum furia îi fierbea în piept, punând stăpânire pe plămâni şi pe nervii din coloana vertebrală. Maxilarul i se încleştă.

— Poate, îi spuse el *celuilalt Maul*, înainte să faci astfel de afirmaţii, ar fi bine să mă încerci mai întâi.

— Serios. Sosia râse. Este prea târziu pentru asta. Ai fost deja cântărit şi

măsurat şi ai fost găsit deficitar. Dădu din cap înapoi spre podea. Vezi cu ochii tăi.

Cu un sentiment brusc de presimțire, Maul se uită înapoi la cutie.

Era deschisă.

Era goală.

Pentru că obiectul pe care îl conținea era deja în mâna lui.

Bastonul său sabie.

Privindu-l, Maul simți cum îl copleşeşte un val de ruşine – conştientizarea faptului că, deschizând cutia şi luând arma Sith, îşi dezamăgise Maestrul. Făcuse singurul lucru pe care jurase să nu-l facă, şi ca atare…

Celălalt Maul se năpusti asupra lui. Din reflex, fără să ezite o clipă, Maul apăsă pe butonul de activare al sabiei. Aceasta prinse viață în mâna lui, cele două lame roşii ieşind de o parte şi de alta şi, în ciuda acestui lucru, Maul simți un val de putere explodând în ființa lui, înghițindu-l şi învăluindu-i sufletul.

Certitudinea era clară, aducând realizarea adevăratei sale puteri.

Pentru asta fusese făcut.

Învârti bastonul sabie într-un arc grațios şi, dintr-o singură mişcare, îl secționă pe *celălalt Maul* în două la nivelul taliei, jumătățile superioară şi inferioară desprinzându-se fără sânge, căzând în bucăți pe podeaua celulei. Uitându-se în jos la propria față, Maul îşi văzu propriul chip muribund zâmbindu-i înapoi.

— Bun, spuse vocea lui, şi într-o clipă îşi dădu seama de greşeala sa.

El era cel de pe podea, cel căzut. Privind în sus la el însuşi, la *celălalt Maul*, învingătorul. Dar nu mai era propria lui față care îl privea. Era un Muun, unul pe care nu-l recunoscu imediat, deşi îl cuprindea o familiaritate stranie, sentimentul sâcâitor că ar fi trebuit să-l cunoască, fiind posibil să-l fi întâlnit în altă parte, într-un vis dintr-un alt vis. Un nume necunoscut îl cuprinse ca un fior de moarte.

Plagueis.

Întunericul se ridică şi când se trezi în infirmeria medicală, scăldat în sudoare, degetele îi strângeau patul, încolăcite în jurul golului formei cilindrice care nu era acolo.

Capitolul 46
HANGARUL

— Slipher, nu-i aşa? De cât timp sunteţi în *Clanul Bancar InterGalactic*?

Vesto Slipher aruncă o privire spre gardianul din faţa lui, staţionat chiar în afara hangarului principal al *Cog Hive Seven*. Nu dorea în mod deosebit să intre într-o conversaţie lungă cu bărbatul, pe a cărui insignă de identificare scria *Dawson*, dar în acel moment părea să nu aibă de ales. Paznicul era plictisit, flămând după conversaţie. Era chel, cu o mustaţă cenuşie şi şuviţoasă care contrasta puternic cu sprâncenele crescute peste măsură, ale căror fire de păr filiforme şi rebele păreau să se bucure de o viaţă proprie, ca nişte antene de insectă.

— Sunt în cadrul *Clanului Bancar* de o perioadă substanţială de timp, spuse Slipher, alegând pentru moment să îi facă pe plac paznicului. De când banca a avansat împrumutul pentru operaţiunea voastră de aici. De aici şi inspecţia întregii instalaţii. Şi apoi, dând din cap spre trapa care ducea spre zona de încărcare: Acum, dacă nu vă deranjează?

— Aşteptaţi, spuse Dawson, trecându-şi cartela şi introducând un cod de acces. Trapa alunecă şi se deschise. Ar trebui să aveţi grijă pe unde călcaţi. Echipa de debarcare se pregăteşte pentru o grămadă de carne nouă de tun care va apărea în următoarea oră sau cam aşa ceva, aşa că probabil va trebui să vă grăbiţi.

— Nicio problemă.

— Doar daţi un semnal când sunteţi gata să ieşiţi, spuse Dawson şi, în timp ce Slipher trecea pe lângă el, îl apucă pe Muun de umăr. Oh, şi hei…

Slipher se opri, puţin luat prin surprindere.

— Da?

— Aţi prins ultima luptă? Un zâmbet larg se răspândi pe faţa paznicului. Jagannath înfruntându-l pe acel Weequay şi *pasărea-gheară*?

— Am ratat-o, din păcate.

— *Din păcate* este corect spus, spuse Dawson. Cel mai bun meci pe care l-am văzut în ultima vreme. Am câştigat trei sute de credite pe acel jupân cu pielea roşie. Zâmbi. Îţi spun, poate că nu este cea mai sigură slujbă din lume, dar primeşti nişte avantaje frumoase pe parcurs.

Lui Slipher îi veni un gând.

— Şi dumneavoastră sunteţi un jucător de noroc, nu-i aşa, domnule Dawson?

— Eu? Paznicul chicoti. Glumiţi? Sarlaccul trăieşte într-o groapă?

— Poate că un om căruia îi place sportul ar avea nevoie de nişte bani în plus din când în când. Aş putea face să merite.

Dawson îl privi cu suspiciune.

— Despre ce vorbim aici?

— Nimic care să creeze probleme, bineînţeles. Pur şi simplu să păstraţi anumite informaţii şi să faceţi un comision pentru mine mai târziu, dacă aveţi timp.

— Ce fel de comision?

— Vă voi anunţa când va fi momentul potrivit, spuse Slipher, ocolind întrebarea. Cât de des primiţi provizii aici? Săptămânal?

— De obicei, da. Le descarcă odată cu noii deținuți.

— Şi droizii binari de ridicare a încărcăturii care fac treaba, sunt toți conectați în rețea cu centrul de date principal al închisorii?

— Ei bine, da. Dawson îşi împinse o mână sub şapcă pentru a se scărpina în cap. Adică, avem câțiva CLL-8 recondiționați pe care echipa de andocare trebuie să îi acceseze direct, dar toți ceilalți sunt gestionați de la distanță, de la etaj. Se încruntă spre Slipher. De ce?

— Încerc doar să văd mai bine cum se desfăşoară lucrurile zi de zi, spuse Slipher şi trecu prin trapă. Mulțumesc, domnule ofițer. Ați fost de mare ajutor. Ținem legătura.

— Da, da.

Cala de marfă se deschidea în fața lui, o cavernă făcută din oțel.

Mişcându-se prin ea, Slipher îl ocoli pe ofițerul-şef şi pe diverşi membri ai echipajului de la sol care se grăbeau să se pregătească pentru sosirea navei, respirația lui emanând într-un nor cețos vizibil. Aerul de aici devenise semnificativ mai rece, ca un fior pătrunzător care părea să se ridice din podelele de oțel. Încheindu-şi tunica în jurul gâtului, Slipher continuă să se mişte. Muncitorii de o parte şi de alta aruncară priviri în direcția lui, dar niciunul dintre ei nu îi puse la îndoială prezența. Presupunea că se răspândise deja vestea că un consultant din *Clanul Bancar InterGalactic* făcea un audit la fața locului, iar o astfel de intervenție era aproape întotdeauna întâmpinată cu o combinație de indiferență şi anxietate.

Îi trebuiră aproape cinci minute să traverseze cala. Marile platforme binare de ridicare a încărcăturii pe care le menționase Dawson stăteau degeaba pe partea cealaltă, două dintre ele fiind aliniate pe peretele îndepărtat, la trei metri înălțime, aşteptând instrucțiuni. Niciuna dintre ele nu părea a fi un model mai nou, deşi Slipher însuşi nu avea decât o experiență limitată cu astfel de unități. Se opri în fața droidului cu aspect mai puțin îmbătrânit, privindu-i singurul fotoreceptor.

— Eşti echipat cu o unitate analitică standard?

Ridicătorul de încărcături scoase un *mârâit* în semn de consimțământ.

— Aştept un pachet special odată cu transportul de astăzi, spuse Slipher. Îmi va fi adresat direct mie – Vesto Slipher. Conținutul său este extrem de confidențial şi nu va fi supus niciunuia dintre procesele de rutină de control şi securitate. Cer să fiu anunțat imediat ce va sosi. Ai înțeles?

Urmă un alt *mârâit* digitalizat din partea încărcătorului.

— Vei păstra aceste informații pentru tine şi nu le vei raporta şefului tău de doc, spuse Vesto. Această comandă este autorizată de varianta 377055 a cardului galben de securitate a *Clanului Bancar InterGalactic*. Ai înțeles?

Droidul se îndreptă imediat. Ceva făcu clic în interiorul circuitelor sale şi fotoreceptorul său se lumină simțitor. Vocea automatizată a droidului sună ruginită, dar coerentă.

— Afirmativ.

— Bine, spuse Slipher. Aştept să primesc veşti de la tine în curând.

Capitolul 47
PE CALEA AERULUI

Maul se trezi cu un sentiment predominant de nenorocire.

Ridicându-se pe valul lent şi întunecat al conştiinţei, simţi cum amintirea a ceea ce făcuse apăsa asupra lui ca o altă formă de gravitaţie, mai grea şi mai opresivă decât închisoarea însăşi. Pentru o clipă, rămase întins acolo, uitându-se fix la tavanul infirmeriei, cu dreptunghiurile sale austere conturate de lumina încastrată a echipamentelor de diagnosticare adormite. *De ce era încă în viaţă?*

Semnificaţia visului era destul de clară. Îşi dezamăgise Maestrul, îşi ratase misiunea. În cele din urmă fusese trădat, nu de vreun duşman străin, ci de propriul instinct de supravieţuire. Dar ce altceva ar fi putut face? Dacă ar fi murit aici, nu ar fi obţinut nimic. Cu toate astea, nu putu scăpa de sentimentul că acesta fusese un test şi că eşuase. Acum nu mai rămăsese nimic pentru el.

Gândurile începură să se organizeze în creierul său. Trebuia să se întoarcă la transmiţătorul de la morgă şi să-l contacteze pe Stăpânul său, pentru a-i explica poziţia sa – dacă Sidious ar fi vrut măcar să-i vorbească. După toate probabilităţile, reacţia în lanţ a *negării plauzibile* fusese deja iniţiată. Stăpânul său ar fi putut foarte bine să decidă să-l lase aici să putrezească, sau…

Dintr-o dată, Maul auzi un zgomot deasupra capului său, un zbârnâit vioi, despre care presupuse că era droidul chirurgical. Chestia urma să vină pentru a-i schimba tubulatura perfuziei, pentru a verifica citirile instrumentelor conectate la craniu şi la piept. Uitându-se, văzu ceva complet diferit: o *pasăre-gheară* cocoţată pe capătul mesei, privindu-l fix. Maul se încruntă la ea. *Te-am ucis, pasăre. Te-am făcut bucăţi. Te-am lăsat sfărâmată pe podeaua celulei, lângă stăpânul tău. Ce cauţi aici?*

În timp ce se uita la chestia aia, încercând să afle detaliile miraculoasei sale învieri, o a doua pasăre coborî şi ateriză lângă ea, apoi o a treia.

Ridicându-se, Maul se uită în jur. Camera era plină de păsări.

Cu un ciripit slab, prima pasăre sări din capătul mesei pe piciorul lui Maul, apoi până la umărul acestuia, unde se aşeză. Îşi întoarse capul ca să privească la *khipuul* înfăşurat în jurul picioarelor ei.

Bineînţeles.

Fostul lor stăpân ar fi avut nevoie de mai mult de o pasăre pentru a ridica diferitele piese de armament şi pentru a lăsa plata. Şi acum că Maul l-a ucis…

El era noul lor stăpân.

Îndepărtând firele şi tuburile monitorului de pe corpul său, Maul aruncă totul pe podea şi îşi coborî picioarele. Ridicându-se, descoperi o nouă putere pe care nu ştia că o avea. În jurul lui, *păsările-gheară* păreau să simtă acest scop reînnoit. Începuseră deja să dea din aripi, ridicându-se în aer, pregătindu-se să îşi ia zborul.

Maul aprobă din cap.

— Să mergem.

Urmărirea păsărilor fu mai uşoară de data asta. Zburau chiar în faţa lui, într-un nor negru şi foşnitor, conducându-l prin holul principal, unde ceilalţi deţinuţi se retrăgeau în semn de supunere, îndepărtându-se, unii dintre ei coborând chiar capul

ca şi cum ar fi recunoscut un conducător proaspăt încoronat.

Maul le urmări printr-un labirint de pasaje. Când calea devenea îngustă, turma se aplatiza, iar când se deschidea din nou, se împrăştia pentru a umple spațiul disponibil. Continuară aşa pentru ceea ce i se păru a fi o perioadă foarte lungă de timp, mai adânc decât îşi închipuia el că ar fi ajuns vreodată închisoarea, deşi era dificil să măsoare distanțele şi adâncimile într-o lume care se schimba constant. Liniştea se aşternu, cu un sentiment că se aventura acolo unde puțini se avântaseră.

În cele din urmă, Maul ajunse în fața unei uşi închise.

Trapa se deschise.

— Jagannath, spuse o voce dinăuntru. Bine ai venit în *cercul interior*.

Capitolul 48
SALA TRONULUI

Iahtul spațial Ubrikkian personalizat ieşi din hiperspațiu, flancat de un număr de şase Z-95 Headhunter, toate materializându-se deodată în golul aflat imediat în afara sistemelor de detecție cu rază scurtă de acțiune ale *Cog Hive Seven*.

Pentru o clipă, nimic nu păru să se mişte. Iahtul de clasă *Minstrel*, botezat *Nestemata Stelară*, părea suspendat aproape leneş în spațiu, ca şi cum şi-ar fi evaluat opțiunile. Opulent până la obscenitate, *Nestemata* era la fel de letal pe cât era de extravagant. Motivatorul de hiperpropulsie optimizat CL-14 făcuse călătoria din spațiul Hutt prin Ruta Comercială Triellus aproape prea repede pentru scopurile proprietarului său, care îşi exprimase de-a lungul drumului un interes categoric pentru a le crea un apetit şi mai mare *dragonilor kell* pe care îi ținea înlănțuiți în camera tronului său. Când părăsiseră Nal Hutta, *dragonii* erau deja înfometați. În momentul în care se potoliră hipermotoarele, creaturile salivau la propriu pe podeaua sălii tronului.

Acum, aşezat în fața marelui dom de oțel transparent în toată măreția sa draconică, Jabba Desilijic Tiure se întoare de la *dragonii* săi iubiți pentru a privi vasta întindere de neant, din care nu-i aparținea nimic, deşi se simțea ca acasă aici. Nu trecuse prea mult timp – de fapt, doar câteva secole – de când îşi mutase baza de operațiuni la Mănăstirea B'omarr de pe Tatooine, şi era încă suficient de tânăr pentru ca astfel de excursii neaşteptate prin galaxie să facă apel la latura îndrăzneață a naturii sale.

Totul decursese conform aşteptărilor. Nu era niciun semn de la ținta care îi adusese aici, nu încă, deşi nu era nicio grabă. Echipajul *Nestematei*, anturajul obişnuit de sclave, animale de companie carnivore şi executanți necruțători – Trandoshani, Grani şi Gamorreeni –, făcea ultimele pregătiri pentru propria lor afacere întunecată aici – o oportunitate pe care Jabba, după ce venise de atât de departe, nu avea de gând să o lase să-i scape.

— Dezactivați turbolasoarele. Activă comunicatorul către puntea de comandă a navei, unde pilotul şi secundul său, Scuppa, se sechestrase pe durata călătoriei. Reduceți toate sistemele la tăcere. Vreau să nu se detecteze nicio semnătură termică de la motoarele ionice până la semnalul meu.

Ordinul avu rezultatele scontate: câteva secunde mai târziu, Scuppa însuşi apăru în sala tronului, exprimându-se cu francheța caracteristică.

— Nu-mi place asta.

— Scuppa, băiete, vino mai aproape şi alătură-te petrecerii. Făcându-i semn pilotului să vină spre el şi spre gloata care îl înconjura, Jabba zâmbi. Cu siguranță nu te crezi mai bun decât noi?

— Nu am spus niciodată…

— Bine. Şovăiala este pentru cei slabi.

Jabba îi făcu semn să vină, bucurându-se pervers de reticența pilotului. Nu că Scuppa ar fi avut vreo reținere în a se amesteca cu concubinele exotice, cu *muşchii* angajați sau cu aghiotanții de rang inferior care se distrau în acel moment

tachinându-i pe *dragonii kell*; pur şi simplu nu se simțea confortabil să fie departe de sistemul de navigație al navei când se aflau atât de departe de ruta comercială. La urma urmei, nu se ştia niciodată cu ce probleme se poate întâlni cineva în Inelul Exterior.

— Nu va trebui să aşteptăm prea mult.

— Este o greşeală să dezactivăm turbolasoarele, spuse Scuppa. Dacă nava-închisoare vine peste noi…

— Nu vor reuşi. Jabba se aplecă spre bolul de sub narghilea şi scoase o *broască paddy* de pe Klatooine, aruncând nefericita creatură vie şi contorsionată în gura lui. Am trimis deja garda navei pentru a-i localiza înainte să ne găsească ei pe noi.

— Încă o idee proastă. Buza inferioară a lui Scuppa se remodelă într-o expresie şi mai nemulțumită. Cu navele de lupta plecate, suntem mai expuşi ca niciodată.

— Relaxează-te, Scuppa. Mai e puțin şi vine timpul. Stai jos şi bucură-te de spectacol.

Făcu un gest către zona deschisă aflată chiar sub tronul său.

Pilotul rămase în picioare în trapa deschisă, în timp ce două dintre gărzile de corp ale lui Jabba – un criminal de război psihopat Gamorrean şi un pitic mâncător de sânge Oskan – se ciocneau într-o luptă mortală pe podea, în fața locului unde era aşezat Jabba însuşi, chiar în afara razei de acțiune a *dragonilor kell*. În câteva secunde, mâncătorul de sânge îi tăie fața Gamorreanului şi se agăță de el pentru a se hrăni. Jabba simțea deja că se plictiseşte, că se nelinişteşte în felul care caracteriza prea des ultimele clipe înainte să-şi permită satisfacția deplină de a rezolva afacerea în cauză.

Astăzi, acea afacere era răzbunarea.

În ultimii trei ani, creditele pe care le pierduse din cauza vânzărilor de arme ale lui Iram Radique se transformaseră în metastază – de la o mică neplăcere la o insultă intolerabilă. Chiar şi aşa, Jabba fusese pregătit să absoarbă un anumit grad de indignare, cel puțin temporar – în cei aproape şase sute de ani de experiență ca Lord al Crimei, descoperise că oamenii ca Radique rareori durau suficient de mult încât să se deranjeze cu ei. Chiar şi atunci când luau măsuri ingenioase pentru a se proteja, cum ar fi dispariția în *Cog Hive Seven*, aşa cum făcuse Radique, era pur şi simplu o chestiune de timp până când susțineau armata greşită, se aliau cu sindicatul crimei nepotrivit, vindeau arme separatiştilor nepotriviți. După o ascensiune fulminantă a reputației, aceştia dispăreau invariabil fără urmă, fără să se mai vorbească vreodată despre ei. Jabba, în marea sa clemență şi îndurare, decisese că va sta deoparte şi va permite ca Radique să cadă victimă propriului său succes. Pe moment, continuase să trimită oameni în închisoare ca paznici pentru a descoperi identitatea traficantului de arme, dar nimic mai mult. Însă lucrurile se schimbaseră pe *Cog Hive Seven*.

Începând de ieri, se schimbaseră foarte repede, într-adevăr.

Desigur, Jabba nu se ataşase personal de niciunul dintre lacheii pe care îi trimisese în închisoare, sub acoperire – dar să stea deoparte şi să permită ca proprii săi soldați să fie măcelăriți, sfâşiați şi devorați de deținuți, în timp ce Directoarea închisorii stătea deoparte rânjind ca o *şopârlă-maimuță*, era un afront adus chiar pilonilor autorității sale. Văzându-şi soldații de rând cum erau distruşi, Jabba se hotărâse că, dacă nu putea să-l scoată din afacere pe Iram Radique, atunci pur şi simplu va distruge complet *Cog Hive Seven*. În cele din urmă, s-ar fi dovedit atât

simplu, cât şi mult mai satisfăcător. Şi îşi dăduse seama imediat cum să o facă.

O alarmă sună pe panoul de control de lângă tronul său, semnalul unei transmisii primite de la pilotul unuia dintre navele de luptă.

— Am nava de transport în vizor, raportă pilotul. Ne apropiem de ea.

Jabba îl văzu pe Scuppa îndreptându-se, în timp ce, jos, sub tron, mâncătorul de sânge îşi termina masa în aplauzele răzlețe ale celorlalți. Gamorreenii şi Trandoshanii erau la fel de nerăbdători ca şi el să treacă la adevărata lor treabă.

— Mergeți la arsenal, le spuse Jabba. Echipați-vă. Se întoarse spre Scuppa. Ar trebui să fii uşurat, prietene. O să te las să reactivezi turbolaserele.

În câteva minute, barja de transport a închisorii, *Purge*, intră în raza de atac, deşi Jabba îi ordonase lui Scuppa să ignore orice cerere a Căpitanului navei de a se identifica. Lipsa de răspuns la frecvența de apelare a barjei închisorii avusese rezultatul scontat – barja îşi activase propriile sisteme de armament, presupunând că *Nestemata Stelară* era o navă pirat sau chiar mai rău.

— Vorbesc cu Căpitanul iahtului spațial neidentificat. Prin interfon, vocea căpitanului barjei părea încordată de nerăbdare. Vă aflați pe un coridor de apropiere desemnat pentru transportul prizonierilor către *Cog Hive Seven*. Identificați-vă imediat sau veți fi atacați.

Vocea lui Scuppa, la fel de neliniştită, scârțâi prin comunicația navei.

— Jabba, cât mai durează…

— Uşurel, prietene.

Jabba aştepta, un zâmbet contorsionându-se pe buzele lui, saturându-i întreaga față de plăcerea atacului iminent. Numărând în tăcere secundele, aruncă o privire în afara domului, cu ochii galbeni strălucind de entuziasm în timp ce privea spre *Purge*. Jos, Trandoshanii şi Gamorreenii se duseră la arsenal să se echipeze şi să pregătească armele.

Sala tronului era aproape goală.

Cu excepția *dragonilor*.

Capitolul 49
CABALA

Prima impresie a lui Maul despre *magazinul de arme* fu că semăna mai degrabă cu o sală de operație a unui chirurg decât cu un spațiu de lucru – un teatru lung, luminat puternic, de o sterilitate aparentă, a cărui fiecare suprafață părea lustruită şi curată. Pe moment, însă, era mai preocupat de identitatea celui care îi făcuse semn să intre.

— Intră, spuse Muunul, stând încă în picioare în interiorul trapei deschise. Tocmai am ajuns şi eu aici. Zâmbi subțire. Amândoi meritățm cu siguranță să aruncăm o privire pe aici, ca să spunem aşa.

Maul îl privi cu răceală. Orice altceva ar fi fost, individul care stătea în fața lui nu era în mod clar un prizonier. Uniforma lui era ținuta standard a *Clanului Bancar InterGalactic*, tunica şi pantalonii verzi fiind exact ceea ce s-ar fi aşteptat de la un director financiar galactic. Prezența *Clanului Bancar* aici, într-o operațiune ilegală de armament în mijlocul unei închisori, ridica mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Sunt Vesto Slipher, spuse Muunul, apoi, ca şi cum ar fi citit gândurile lui Maul, adăugă: Crezi sau nu, scopurile mele aici nu sunt în totalitate în contradicție cu ale tale – nu atât de mult pe cât ai putea crede. Dar te rog, intră.

Maul intră în cameră şi privi în jur, mintea lui absorbind şi procesând rapid o duzină de detalii diferite simultan. *Magazinul* era plin de activitate. Deținuți pe care nu-i mai văzuse până atunci, umani şi non-umani deopotrivă, stăteau în rânduri în fața meselor de asamblare, sortând componentele din diferite lăzi, pasându-le apoi între ei, asamblându-le prin simțul tactil. Maul rămase pe loc observându-i o vreme, încercând să proceseze ce anume îl deranja la ei. Funcționau într-o tăcere aproape totală, dar era ceva ciudat la ei, pe care nu reuşea să-l identifice – până când unul dintre ei îşi ridică fața în direcția lui Maul. Şi atunci văzu. Nu aveau ochi.

Găurile ochilor lor erau caverne ale orbirii, crude, întunecate şi goale. După o clipă, deținutul care fusese cu fața la Maul se întoarse la arma parțial asamblată din fața lui şi porni din nou la treabă.

— Radique le îndepărtează ochii, spuse Slipher în mod conversațional. Se pare că este o condiție prealabilă pentru a lucra aici jos. O altă măsură de protecție, presupun – un mijloc de a păstra secretul absolut.

Maul nu spuse nimic. Îşi amintea de prima sa zi în sala de mese, de deținuții orbi pe care îi observase stând singuri, bâjbâind cu mâncarea şi ustensilele. Aşa trăiau ei. Acum, în afară de clicurile şi pocniturile uşoare ale pieselor asamblate, singurul sunet era foşnetul slab al *păsărilor-gheară*, care se instalaseră în colțul îndepărtat al camerei, într-un fel de cuib improvizat.

Ce mai caută aici dacă Radique e mort? Oare nu au aflat?

Un pâlpâit de mişcare îi atrase atenția în capătul celălalt al *magazinului*. Era cineva în colț, cu încheieturile şi gleznele legate – un paznic pe care Maul îl recunoscu. Cel pe nume Smight. Fusese încătuşat, dar ochii îi erau imenşi, strălucind cu un amestec de furie, teamă şi confuzie.

— Ah, da, spuse Slipher, observând că Maul se uita la gardian. Se pare că nu

suntem singurii care ne-am trezit aici jos. Sunt destul de sigur că domnului Radique nu i-ar plăcea ideea ca un intrus să-i răscolească arsenalul, nu-i aşa? Mai ales cineva atât de nesuferit ca domnul Smight.

— Radique e mort, spuse Maul. Eu l-am ucis.

— Mort? Slipher se uită la el pentru o clipă, apoi râse. Asta e amuzant, spuse el. Ştii, pentru o clipă aproape că te-am crezut.

— E adevărat.

— Oh, nu, Iram Radique este foarte viu, te asigur. Weequayul pe care l-ai ucis în ultimul meci a fost un *împuternicit* al lui. Radique are o duzină în circulație în orice moment pentru a-şi asigura propria siguranță.

— De unde ştii? întrebă Maul.

În loc să răspundă, Muunul se întoarse să se uite la rândurile de deținuți orbi care asamblau cu grijă componentele de pe mesele din fața lor.

— Ştii ce construiesc?

— Arme.

— Nu doar arme, spuse Slipher. Săbii de lumină.

Maul simți că i se strânge ceva în piept.

— *Ce?*

— Săbii de lumină sintetice – cea mai nouă inovație a lui Radique. O schimbare radicală față de tot ce s-a realizat până acum. Se pare că funcționează cu un cristal sintetic... Muunul se îndreptă spre capătul unei tejghele lungi şi luă o piatră prețioasă roşie lucioasă, ținând-o admirativ în sus pentru a prinde lumina. Sunt coapte într-un compresor geologic. Îți poți imagina puterea din interiorul doar a uneia dintre acestea?

— Ah. O voce vorbi din spatele lui: Dar puterea este în ochii privitorului, nu-i aşa?

Maul ştiu cine era chiar înainte să se întoarcă şi să privească în jos. Coyle stătea acolo, privind în sus la el.

— Ce faci aici?

— L-am chemat eu, spuse Zero în timp ce trecea prin trapă şi o închidea în urma lui. După ce am trimis un mesaj prin care l-am chemat pe domnul Slipher. Am simțit că e timpul să ne întâlnim cu toții față în față.

Maul se holbă la el.

— Otrava..., începu el, apoi îşi aminti cine îi spusese prima dată despre ea.

Coyle zâmbi şi ridică uşor din umeri, ca o scuză, ca şi cum ar fi vrut să spună: *Ce e viața dacă nu o ghicitoare la care niciunul dintre noi nu poate răspunde?*

— Chiar crezi că ai fi putut să strecori ceva cât de cât periculos în mâncarea mea fără ca eu să fiu alertat mai întâi? întrebă Zero. Jagannath, continui să mă surprinzi.

Maul se uită la fețele lor, de la Zero la Coyle, la Slipher şi apoi din nou la Zero.

— Ți-ai găsit drumul spre *cercul interior* al lui Radique, spuse Zero. Coloana vertebrală a *Cabalei*, dacă vrei. *Păsările-gheară* te-au recunoscut atunci când te-au adus aici.

Zero coborî mâna în lada din spatele lui, scoțând din interiorul ei o puşcă blaster şi îndreptând-o spre pieptul lui Maul.

— Din păcate, aici se termină totul pentru tine. Ai văzut prea multe. Domnul Radique nu ți-ar putea permite niciodată să pleci.

Maul se uită înapoi la rândurile de deținuți fără ochi, aşezați în fața posturilor de lucru, asamblând în tăcere armele. O posibilitate prinsese contur în mintea lui fără să-şi dea seama, dar o vedea acum, clar.

— Nu funcționează cum trebuie, nu-i aşa? întrebă el.

Zero ezită.

— Ce?

— Săbiile de lumină sintetice ale lui Radique. Cristalele nu funcționează aşa cum a crezut el că vor funcționa.

— Cum ai..., începu Slipher, dar Zero îl reduse la tăcere cu o privire.

— Nu avem astfel de probleme.

Punând puşca blaster sub braț, Zero se îndreptă spre spațiul de lucru, băgă mâna în lada de ambalare şi scoase un mâner cilindric lung, ținându-l sus pentru inspecție.

— Atunci nu te va deranja o demonstrație, spuse Maul. Dă-i drumul. Făcu un pas înainte, dând capul pe spate pentru a-şi expune gâtul. Foloseşte-o pe mine.

Pentru o clipă, Zero nu se mişcă şi nu vorbi. Apoi, cu sabia încă într-o mână şi cu blasterul în cealaltă, Twi'lekul se întoarse să privească peste spațiul de lucru spre locul unde paznicul, Smight, încă se uita la ei cu căluş în gură şi cu mâinile şi gleznele legate.

— Aduceți-l aici, spuse el.

Coyle se îndreptă spre Smight şi, cu o forță care îi dezmințea mărimea, îl ridică pe gardian şi îl aruncă pe umăr ca pe un sac de rufe, ducându-l la Zero.

— Eliberează-l, spuse Zero, iar când Chadra-Fanul ezită, spuse: Dă-i drumul. Nu pleacă nicăieri.

Ridicând din umeri, Coyle scoase din buzunarul de la spate un obiect ascuțit în formă de semn de întrebare – o gheară sau un dinte de la o specie inferioară, fără îndoială recuperat pentru una dintre sculpturile sale – şi o trecu prin legăturile de pe încheieturile paznicului, eliberându-l. Zero se întoarse spre Smight.

— Ia asta, spuse Zero, înmânându-i sabia paznicului şi făcând semn din cap spre Maul, şi ucide-l pe Zabrak.

Smight se uită fix la sabie. Căluşul era încă pe gură, dar Maul putea vedea tot felul de lucruri care se petreceau pe fața paznicului: furie, umilință, nesiguranță şi, în cele din urmă, un fel de hotărâre criminală. Apăsă comutatorul. O rază roşie îngustă ieşi din mânerul sabiei. Fasciculului era mai subțire decât oricare altul pe care îl mai văzuse Maul până atunci şi, în loc să bâzâie, scârțâia şi şuiera nesigur de la bază până la vârf. Şuvițe ciudate de plasmă oscilante se răsuceau în sus şi în jos pe lungimea fasciculului ca sute de şerpi semitransparenți.

În ansamblu, părea chiar mai instabilă decât omul care o ținea.

— Fă-o, spuse Zero.

Pe fața lui Smight apăru un fel de *dreptate* teribilă, ca şi cum – ținând această armă, chiar şi în starea ei instabilă – ar fi ajuns la un moment de supremă, aproape sacră realizare de sine. O ridică deasupra capului, pregătindu-se să o coboare pe gâtul expus al lui Maul. Încă o legăna în jos când lama se arcui în lateral, întorcându-se pe ea însăşi. Maul o văzu cum se rotea ca o coadă de scorpion, ceva viu şi veninos, trecând prin fața lui Smight şi tăindu-l curat în două, după care se smuci în lateral. Gardianul nu avu timp să țipe. Brațul său drept căzu pe podea, lama roşie încă zvâcnind şi sărind neregulat din degetele sale, tăind în bucăți ceea ce

mai rămăsese din trupul lui Smight înainte să se prăbuşească şi să se stingă în cele din urmă în lacul de sânge arterial întunecat care se răspândea.

Cu toţii făcură un pas înapoi de la ceea ce rămăsese din cadavru. Coyle mormăi ceva în sinea lui. Zero se holba la sabia defectă, cu faţa de necitit. Slipher arăta de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Ei bine... Maul dădu din cap spre sabia sintetică. Domnul Radique nu va fi mulţumit de asta.

Cu un mormăit, Zero flutură puşca blaster pe care o luase mai devreme.

— Lasă asta. Nu avem nevoie de ea ca să te ucidem.

— Te-aş putea ajuta cu problema asta, spuse Maul.

Slipher îl urmărea foarte atent acum, alternând privirile între el şi Zero.

— Cum?

— Când eram mercenar, am asasinat odată un Jedi, spuse Maul. Asta mi-a dat ocazia să-i studiez îndeaproape sabia, să o dezasamblez. Am putut să fac ingineria inversă a componentelor în sine şi să-i studiez designul. Aş putea repara ce nu e în regulă cu sabia asta.

— Minţi, spuse Zero. Degetul i se strânse pe trăgaciul blasterului. Spui tot ce trebuie să spui ca să-ţi salvezi pielea, iar acum...

— Opreşte-te.

Vocea din interfon nu era una pe care Maul o mai auzise până atunci. Răsună prin magazin, clară, profundă şi rezonantă, umplând tot spaţiul disponibil. La auzul ei, fiecare dintre deţinuţii orbi de la mesele lungi se opri din ceea ce făcea şi îşi întoarse faţa în sus, ca şi cum ar fi putut vedea cumva cine li se adresa.

Zero se uita şi el în sus, la difuzoarele încastrate în tavanul încăperii, deşi îşi ţinea blasterul îndreptat spre Maul.

— Domnule Radique...

— Lăsaţi-l pe Zabrak să vorbească.

Maul se aplecă şi ridică sabia îmbibată de sânge de lângă cadavrul desfigurat care fusese cândva gardianul Smight. Lucrând rapid, fără să scoată un cuvânt, deschise zăvorul mânerului şi îl înclină în faţă, permiţând diverselor microcomponente să alunece în mâna sa. Îl luă mai puţin de zece secunde să le sorteze, scoţând cristalul sintetic şi ţinându-l în sus pentru inspecţie.

— Nu are nicio valoare. Maul aruncă cristalul pe podea şi îl zdrobi sub călcâi. Procesul tău este defectuos. Este prea instabil. Este posibil ca compresorul geologic să nu genereze suficientă căldură şi presiune pentru a fabrica pe deplin structura cristalină adecvată. Tot ce vor face aceste săbii va fi să-şi ucidă utilizatorii. Îşi ridică capul în sus în direcţia vocii. Pot să le fac să funcţioneze corect.

Era linişte în cameră. Păru să dureze foarte mult timp.

— Dar am nevoie de ceva de la tine în schimb, zise Maul. Ştii despre ce e vorba.

Tăcerea veni din nou, mai lungă de data asta. De nesuportat.

Maul aşteptă. O eternitate. Şi încă una.

— Omoară-l, spuse vocea.

Şi Zero apăsă pe trăgaci.

Capitolul 50
ÎN SPATELE MĂŞTII

Degetul Twi'lekului încă se strângea pe trăgaciul blasterului când Maul aruncă sabia dezasamblată spre el. Bucăţile îl loviră pe Zero în faţă, mai mult ca o distragere a atenţiei decât orice altceva, dar îi dădu lui Maul suficient timp să se năpustească asupra lui, doborându-l la podea. Salva pe care o trase acesta o luă razna, izbindu-se de tavan şi ricoşând pe podea. Maul îl apucă de gât pe Zero, ştiind deja că uciderea lui era inutilă, că nu exista nicio cale de ieşire de aici chiar dacă îi măcelărea pe toţi, şi că – găsind ceea ce fusese trimis să găsească – nu făcuse decât să-şi semneze propriul mandat de condamnare la moarte. Era prea târziu acum. Chiar şi Zero părea să-şi dea seama de asta. Pe podea, sub Maul, dădea din cap, râzând cu amărăciune de el.

— Idiotule, spuse Twi'lekul, scuipând sânge. Crezi că asta o să rezolve ceva?

Maul nu răspunse. Îşi înfipse pumnul în bărbia lui Zero şi, spre marea lui surpriză, simţi cum întreaga faţă a deţinutului se cutremură şi se dădu într-o parte, carnea lui părând să se despice şi apoi să se desprindă cu o bruschete gelatinoasă atât de neaşteptată încât Maul îşi opri atacul şi se uită fix la el.

Masca de Twi'lek atârna pe jumătate de pe faţa nou expusă a bărbatului de sub el. Maul se holbă, uimit. Cunoştea acea faţă, sau una foarte asemănătoare. Era Directoarea Sadiki Blirr – dar într-o formă masculină.

Mi-a spus că tu răspunzi la un alt nume

— Dakarai? spuse Vesto Slipher. Muunul păru chiar mai şocat decât se simţea Maul. Ce...?

Dakarai Blirr se ridică în picioare şi îşi smulse restul măştii de pe faţă, aruncând-o deoparte, unde ateriză pe podea într-o grămadă diformă. Părea complet indiferent faţă de Slipher, şi de Maul, de altfel – toată atenţia sa fiind concentrată pe tavan.

— Pot să-ţi explic, spuse Dakarai rapid, iar Maul îşi dădu seama de două lucruri simultan.

În primul rând, Dakarai vorbea cu cel care îi dăduse instrucţiunea de a ucide – vocea lui Iram Radique. Şi în al doilea rând, Dakarai era foarte speriat, din motive pe care Maul nu le putea determina.

— Aveam nevoie de deghizare pentru a mă mişca printre deţinuţi, zise bărbatul, pentru a programa algoritmul. Mi-a permis să te servesc atât pe tine, cât şi pe sora mea. Niciunul dintre voi nu trebuia să ştie... niciunul dintre voi nu putea să ştie. A fost într-adevăr soluţia perfectă. Puteam să mă întâlnesc cu tine ca Zero, şi...

— Termină-l, Coyle, spuse vocea.

— Aşteaptă! spuse Dakarai. Nu trebuie să faci asta! Poţi doar...

Chadra-Fanul acţionă fără ezitare. Ridicând puşca blaster pe care Dakarai o ţinuse în mână cu doar câteva secunde în urmă, Coyle o îndreptă spre el şi trase, descărcând un singur foc. Impactul de la mică distanţă aruncă corpul lui Dakarai pe spate prin *magazin*, iar acesta ateriză fără viaţă sub una dintre mesele de asamblare.

— Domnule Slipher, spuse vocea din interfon, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat

nimic. Puteți continua conform planului. Urmă o pauză. Luați-l pe Zabrak cu dumneavoastră.

Vesto Slipher reuşi să dea din cap cu greață.

— Da, domnule Radique.

Fără să se obosească să se uite înapoi la Maul, porni spre uşă.

Maul îl urmă.

Capitolul 51
ÎN CALĂ

Călătoria dură doar câteva minute, deşi în mintea lui Maul păru să dureze mult mai mult. Stătea alături de Vesto Slipher în turbolift, amândoi uitându-se fix în față, fără să vorbească. Prea multe lucruri se întâmplaseră prea repede, iar Maul avea nevoie de timp pentru a le procesa pe toate.

Dezvăluirea identității reale a lui Zero fusese în mod clar o surpriză pentru toată lumea – inclusiv pentru Radique însuşi. Şi totuşi, într-un fel, era perfect logic. În calitate de Deținutul Zero, Dakarai fusese în măsură să-l ajute pe traficant să coordoneze transporturile de arme care soseau, în timp ce monitoriza populația deținuților şi programa algoritmul de lupte al *Cog Hive Seven*. Păstrarea secretelor față de Radique şi sora sa trebuie să fi fost ca o viață dublă perfectă. Greşeala lui fusese că a crezut că îi putea induce pe toți în eroare la nesfârşit.

Şi Radique însuşi…

Maul nu se putea opri să nu se gândească la vocea aceea, la forța şi puterea ei de nepătruns. Gândurile îi zburau la felul în care, atunci când vorbea, fiecare dintre prizonierii orbi – rânduri de condamnați care îşi dăduseră de bunăvoie ochii pentru a-l servi aici – îşi întorseseră fețele în sus, spre el, ca şi cum ar fi fost însăşi libertatea lor. Asta îl făcu să se întrebe dacă această persoană era cu adevărat un *om* sau ceva cu totul diferit.

* * *

Turboliftul îşi continuă ascensiunea constantă.

— Ce este în cala de marfă? întrebă Maul în cele din urmă.

Slipher îşi ținu ochii drept înainte.

— Domnul Radique a comandat un nou compresor geologic pentru transportul de astăzi. Vocea lui părea încă nesigură. Am aranjat ca acesta să fie primit de un droid binar de ridicare şi să fie reținut pentru mine.

— Deci ştia că e ceva în neregulă cu săbiile sale?

— Presupun că ştia. Se pare că ştie orice altceva. Ei bine… Muunul se gândi. Aproape totul.

— De cât timp lucrezi pentru Radique?

— Să lucrez pentru el? Slipher scoase un chicotit sec, care ieşi straniu şi fără umor, ca ticul nervos al unui condamnat. Teoretic, încă nu lucrez. Am venit la *Cog Hive Seven* ca angajat al *Clanului Bancar InterGalactic* şi mă aflu aici în calitate de reprezentant şi al altor interese. Se trase de guler şi înghiți în mod audibil. Ai putea spune că am fost recrutat pe neaşteptate de domnul Radique în timpul mandatului meu aici. Din câte am înțeles, aşa funcționează.

— Aşa funcționează *ce*?

— Întregul său imperiu. Deseori te afli în slujba scopurilor sale fără să-ți dai seama.

Maul mârâi. Luminile interioare ale turboliftului se stinseră pentru o perioadă

de câteva secunde, iar lumina slabă a obiectului din mâna lui Slipher – lucrul pe care îl numise *vrăjitoarea albastră* – se ridică spre fețelor lor într-o stranie strălucire albastră. Maul se uită la el cu curiozitate. Potrivit bancherului, dispozitivul îi masca de toată supravegherea electronică din interiorul închisorii. Îl folosiseră în *magazinul de arme* al lui Radique, deşi nu ştia pentru cât timp. Cu siguranță că un astfel de dispozitiv ar fi fost util într-un loc în care toți pereții aveau montate camere de supraveghere.

— Ne aflăm amândoi în aceeaşi situație regretabilă, spuse Muunul. Suntem nişte servitori devotați trimişi în această groapă de gunoi plutitoare, cărora le este interzis să plece până când nu le vom furniza stăpânilor noştri informațiile pe care le caută. Scoase un oftat melancolic. Aş putea la fel de bine să port şi eu un număr de deținut.

— Nu ştiți nimic despre misiunea mea.

Slipher îi aruncă o privire, înclinând o sprânceană.

— Ştiu că te afli aici în numele Bando Gora, spuse el, în efortul de a procura o armă inimaginabil de distructivă şi de a o depune în mâinile lor. Îi aruncă lui Maul o privire lungă. Am rezumat cum trebuie?

Maul nu spuse nimic. Pentru o clipă, avu ideea de a-l ucide pur şi simplu pe acest plutocrat[8] autocompătimitor chiar aici, în lift, de a lua *vrăjitoarea albastră* şi de a găsi el însuşi droidul ridicător de încărcături. Ce ar putea aduce acum prezența lui Slipher în aranjamentul lor, în afară de posibilitatea mereu prezentă a trădării?

— Banii stau la baza tuturor lucrurilor, spuse Muunul. Cei care le moderează fluxul şi refluxul se află în mod inevitabil la confluența celor mai profunde secrete ale galaxiei. Chiar şi cele mai confidențiale informații devin aproape ca o natură secundară.

— Te opreşti vreodată din vorbit?

Slipher pufni, părând doar puțin jignit.

— Nu făceam decât să explic cum am ajuns în această poziție.

Maul îşi ținea brațele pe lângă corp, dar pumnii îi erau deja încleştați. Viziunile în care îl lăsa pe Slipher în turbolift, cu gâtul rupt, deveneau tot mai vii în mintea lui.

— Poziția ta este fără speranță, să ştii, îi spuse Slipher. Chiar dacă ai fi reuşit să-i aduci aici, Radique nu va face niciodată afaceri cu Bando Gora.

— Vom vedea, spuse Maul.

— Şi, bineînțeles, ştii că acum este la conducere Komari Vosa. Îşi înclină uşor bărbia, ridicând *vrăjitoarea* din mână. Cunoşti trecutul lui Vosa, nu-i aşa?

— Şi mai multe gunoaie din lumea interlopă. Galaxia e plină de aşa ceva.

— Nu chiar. Vosa este Marea Preoteasă a cultului. Mi s-a spus că întreține o citadelă fortificată pe Kohlma şi că foloseşte narcoticele şi controlul avansat al minții pentru a manipula o întreagă armată de agenți şi asasini care să-i execute ordinele. Şi apoi, aproape ca o idee ulterioară: Şi bineînțeles că este extrem de letală cu sabia de lumină.

Maul îi aruncă Muunului o privire de şoc abia voalat.

— Ce?

— Oh, da, este o fostă Jedi, spuse Slipher cu nonşalanță. Cu siguranță, având în vedere trecutul tău, nu-ți spun nimic ce nu ştii deja.

---

[8] Plutocrat – persoană care, datorită averii de care dispune, participă la conducerea statului şi a treburilor publice

La început, Maul nu spuse nimic. În părțile laterale, mâinile i se strânseseră deja în pumni, strângându-se puternic până când începură să tremure.

— Ce altceva mai ştii despre ea?

— Despre cine, Vosa? Muunul se prefăcu nevinovat. Oh, foarte puțin, mă tem. Nivelul ei de agresivitate aproape psihopatică se pare că a împiedicat-o să devină un adevărat Cavaler Jedi. Cu toate astea, s-a alăturat unui grup de lucru Jedi pentru a opri activitățile Bando Gora pe Baltizaar. Expresia lui se întunecă. Din păcate, misiunea s-a dovedit a fi o catastrofă. Secta a răpit-o pe Vosa şi a târât-o pe luna funerară Kohlma. Ce s-a întâmplat apoi… Muunul se cutremură teatral. Ei bine, după toate mărturiile, au torturat-o până în pragul nebuniei – punctul în care a îmbrățişat partea întunecată a Forței, i-a măcelărit pe cei care o răpiseră şi a devenit adevăratul lider al Bando Gora. Slipher se uită înapoi la Maul. Totuşi, ea a început ca Jedi. Este asta semnificativ?

Maul nu spuse nimic.

În cele din urmă, liftul se opri.

Dacă vor să ne omoare, gândi Maul, *aici se va întâmpla*.

Dar când uşile se deschiseră în hangarul *Cog Hive Seven*, nu erau gărzi care să aştepte să-l ia în custodie, nici ofițeri de corecție înarmați care să stea la pândă. Singura activitate din hangar venea de la un mic detaşament de tehnicieni, care erau prea ocupați să se lupte cu o grămadă de paleți şi platforme de pe partea opusă pentru a le acorda prea multă atenție.

— Relaxează-te, spuse Slipher. Tehnicienii nu sunt înarmați. Şi nu poartă *selectoare*, aşa că nu pot declanşa încărcăturile din inimile tale.

— Nu eram îngrijorat.

Maul ieşi în cală. Spațiul era imens, presărat aleatoriu cu resturi de ambalaje şi lăzi de transport goale care aşteptau să fie returnate la următorul zbor de plecare. De cealaltă parte a spațiului deschis, văzu încărcătorul binar despre care vorbise Slipher, deşi misiunea imediată părea departe de gândurile sale.

E o fostă Jedi.

Nu se gândise Stăpânul său că trebuie să-i spună despre asta? Sau omisiunea făcuse parte din provocarea mai mare pe care venise aici să o înfrunte? Realizarea faptului că misiunea sa pe *Cog Hive Seven* va culmina cu înfruntarea unui Jedi, chiar dacă unul ale cărui puteri fuseseră corupte într-o viață de crimă organizată şi nebunie bazată pe cult, înfipse un pumnal de amărăciune adânc în creierul lui Maul.

Nu cu Vesto Slipher se va confrunta Komari Vosa când ea şi Bando Gora vor ajunge aici, decise Maul. Cu siguranță că Stăpânul său intenționa ca Maul însuşi să se ocupe personal de gunoiul Jedi.

E acesta adevăratul test?

Încă înfierbântat, se strecură rapid prin hangar, trecând prin umbră, şi lăsându-l pe Muun în urmă.

— Ce faci? şuieră Slipher în timp ce se grăbea să țină pasul. Trebuie să rămâi cu mine.

— A trecut prea mult timp de când nu am mai ucis ceva, spuse Maul. Ai grijă, sau ai putea fi tu.

— Nu fi prost. Misiunea noastră necesită atât strecurarea, cât şi participarea mea activă, şi tu ştii asta.

Maul îl reduse la tăcere cu o privire – dar nu doar o privire. Pentru cea mai

mică clipă, îşi permise să se întindă cu Forța. Muunul se clătină în mersul lui, gura deschizându-se doar cât să emită un sunet ca o tuse, luat prin surprindere de strânsoarea invizibilă a presiunii care se exercita în jurul gâtului şi pieptului său, sufocându-se în timp ce se chinuia să respire.

Expresia tăioasă de şoc şi teamă de pe fața bancherului îi păru lui Maul doar uşor satisfăcătoare, având în vedere acele circumstanțe atenuante. Îl ținu pe Slipher acolo pentru o fracțiune de secundă, prelungind imaginea ochilor Muunului bombându-i-se în orbite. Apoi, aplecându-se în față, vorbi în şoaptă.

— Komari Vosa, spuse el încet, nu este singura cu abilitățile pe care le-ai menționat. Ai face bine să ții minte asta.

— C-ce? Fața lui Slipher se crispă într-un extaz de neîncredere. Tu...?

Maul strânse mai tare. Poate că era vorba de menționarea explicită a Jedilor, sau pur şi simplu de propria lui incapacitate de a se mai abține, dar dintr-o dată tot ce-şi dorea era să rupă gâtul acestei insecte şi să termine ceea ce începuse. Abia atunci îşi dădu seama de magnitudinea transgresiunii sale – trădarea scopului său aici, singurul lucru pe care jurase să nu-l facă.

Dându-i drumul lui Slipher, împingându-l la distanță, pivotă şi se apropie de cel mai mare dintre elevatoarele binare şi trecu prin spatele droidului pentru a nu fi văzut de membrii echipajului hangarului. Apoi aruncă o privire înapoi la Muun.

— Ăsta e?

— D-da. Slipher ridică mâna şi îşi atinse gâtul, încă foarte zdruncinat. Păstră distanța, privindu-l pe Maul aşa cum ar fi privit un animal vicios a cărui adevărată natură devenise brusc foarte evidentă. Trebuie să-mi dau mai întâi autorizația.

— Atunci fă-o. Am pierdut destul timp.

Slipher se întoarse cu fața la fotoreceptorii droidului, părând recunoscător că avea altceva asupra căruia să-şi concentreze atenția.

— Cartela galbenă *Clanul Bancar InterGalactic*, varianta de securitate 377055, spuse el. Verificare vocală Consultant Vesto Slipher.

— Verificat, răspunse droidul, articulațiile sale scârțâind cu o serie de zgomote hidraulice moi în timp ce se îndrepta. Solicitare de comandă?

— Accesează subrutina de actualizare analitică 1188. Sunt aici pentru a ridica un pachet.

— Accesez. Urmă un alt şuierat înăbuşit. Formatul datelor de intrare?

Unitatea CLL mormăi ceva în limbajul binar care sună ca o serie de tonuri nepotrivite care se terminau cu un gâlgâit electronic înfrânt. Apoi, fotoreceptorii săi se întunecară şi îşi lăsă ambele brațe plate spatulate pe podea cu un zgomot metalic ascuțit care răsună prin hangar ca un foc de blaster.

— Voi!

În partea îndepărtată a hangarului, Maul văzu echipa de tehnicieni de marfă întorcându-se de la stiva goală de ambalaje pentru a se holba la ei prin spațiul deschis.

— Identificați-vă. Ce faceți aici?

— Nu vă apropiați mai mult, strigă Slipher. O să mă omoare!

Membrii echipajului înghețară şi se retraseră. Aruncând o privire rapidă către Maul, Muunul îşi aruncă mâinile în aer.

— Numele meu este Vesto Slipher. Sunt analist de teren pentru *Clanul Bancar InterGalactic*. Îi aruncă o privire temătoare lui Maul. Acest prizonier, deținutul 11240,

m-a răpit din camera mea şi m-a adus aici ca ostatic. Încearcă să evadeze cu barja de marfă când va sosi. Alertați-o pe doamna Director. Apoi, aruncându-şi din nou privirea spre Maul, bancherul nu îşi putu reprima un mic zâmbet. Presupun că ar fi trebuit să mă omori când ai avut ocazia.

— Cine spune că e prea târziu acum? întrebă Maul.

— Spune-mi cum să repar săbiile, murmură Slipher, şi voi face tot ce-mi stă în putință cu Directoarea Blirr pentru a mă asigura că vei scăpa de toate astea. Altfel, nu pot face nimic pentru a îți garanta siguranța.

Maul simți cum spațiul din jurul lui se închidea ca o capcană.

— Unde este compresorul geologic?

— Probabil că nu a sosit încă. Ridicându-şi din nou vocea, Slipher strigă către oamenii din cală. Oameni buni, nu mai pierdeți timpul! Grăbiți-vă, înainte ca el…

— Taci din gură.

Întinzând mâna spre exterior, Maul smulse *vrăjitoarea albastră* din mâna Muunului, apoi se întoarse spre membrii echipajului adunați, care se uitau la el. Izbucnirea imbecilă a lui Slipher nu-i lăsase prea mult spațiu, dar era suficient.

— Nu vă apropiați, spuse Maul. Rămâneți unde sunteți.

— Deținut 11240, strigă unul dintre ei, ce ai în mână?

— Este un detonator cu plasmă. Maul ridică *vrăjitoarea albastră* suficient de sus pentru ca ei să o poată vedea, ridicându-şi vocea pentru a fi auzit în tot hangarul. Muniție industrială de înaltă calitate.

— Nu seamănă cu niciun detonator pe care l-am văzut vreodată.

— Mai fă un pas şi vei vedea tot ce ai nevoie despre el, spuse Maul. Cine vrea să fie primul?

— Nu fi prost, murmură Slipher. Nu poți…

Maul îl împinse deoparte, în direcția celorlalți bărbați.

— Ai făcut destule.

— Îmi dai drumul? Muunul se dădu înapoi, neîncrezător. Asta e o nebunie. Te vor ucide în câteva secunde!

— Îmi asum riscul.

Băgând *vrăjitoarea albastră* în buzunar, unde strălucirea ei putea fi văzută prin țesătura uniformei, Maul se întoarse spre încărcătorul care stătea în spatele lor. Apucând brațul manipulator, se balansă în sus, pe consola de control principală.

— Deținut 11240, ce faci?

Maul îi ignoră, concentrându-şi atenția asupra elevatorului de marfă. Învelişul procesorului era o singură placă de metal, iar el îl forță, scoase şuruburile şi o smulse pentru a expune procesorul central. Mulțumită instrucțiunilor lui Trezza de pe Orsis, avea ceva experiență în a pătrunde în motivatoarele de bază ale droizilor de muncă. Toți erau construiți relativ la fel.

— Deținut 11240…

— Nu vă apropiați.

Lucrând instinctiv, găsi unitatea cognitivă îmbunătățită şi izolă cablajul de care avea nevoie pentru a o reprograma manual. Asta nu ar fi făcut ca ridicătorul să se defecteze, dar în acest moment o funcționare defectuoasă era tot ce avea nevoie.

Droidul tresări înainte, ridicându-şi piciorul drept, cu brațele manipulatoare ridicate deasupra capului. Articulațiile mari ale încărcătorului, stabilizate giroscopic trecură pe lângă Slipher în timp ce se năpustea cu capul înainte pe puntea de

aterizare deschisă, ciocnindu-se instantaneu de o grămadă de ambalaje.

Lăzile căzură, paleții se prăbuşiră. Maul sărise deja înapoi, aterizând pe podea într-o rostogolire, în timp ce unul dintre uriaşele manipulatoare plate ale încărcătorului se rotea într-un arc uriaş, răsturnând o stivă de paleți de zece metri înălțime din fața sa. Paleții se rostogoliră, se prăbuşiră şi se sfărâmară în toate direcțiile. Apoi pivotă şi porni în direcția echipei de încărcare. Oamenii se împrăştiară, cei mai mulți dintre ei fugi spre adăpost, în timp ce supraveghetorul de punte fugi spre centrul de comunicații care dădea spre cala de marfă. De cealaltă parte a calei, stroboscoapele albastre începură să se învârtă pe ambele părți, stropind pereții cu lumină, în timp ce încărcătorul pivota şi începea să adune ceea ce răsturnase, doar pentru a arunca paleții pe partea opusă celei în care se afla.

— Prostule, se auzi vocea lui Slipher în spatele lui, iar Maul se uită peste umăr şi văzu că Muunul se ridicase deja în picioare. Chiar credeai că mă poți abandona aici? Îşi întinse mâna. Dă-mi înapoi *vrăjitoarea albastră*.

Maul nu spuse nimic, dar nu conta. Bancherul vorbea din nou, prins în propria indignare şi uitând de încărcătorul care venea în spatele lui.

— Intelectul meu e cu mult superior față de al tău în toate privințele imaginabile, rânji Slipher. Chiar dacă ar exista vreo şansă ca tu să poți...

Acelea fură ultimele lui cuvinte. Dintr-o dată, de la mai puțin de un metru în spatele lui, brațul manipulator plat al elevatorului veni arcuit în sus. Îl prinse pe Slipher la nivelul gâtului, într-un unghi perfect de patruzeci şi cinci de grade, secționându-i cu uşurință capul dintr-o singură tăietură şi trimițându-l învârtindu-se prin aer. Întreaga acțiune fu aproape tăcută. Pentru o fracțiune de secundă, corpul decapitat păru să atârne acolo de unul singur, apoi se prăbuşi pe podeaua hangarului, în timp ce piciorul drept al încărcătorului coborî peste corp, strivindu-l sub greutatea sa.

Fusese o moarte lipsită de ceremonie pentru Vesto Slipher, probabil una dintre cele mai strălucite minți tinere ale *Clanul Bancar InterGalactic*, eliminat fără fanfară de o maşină la fel de lipsită de creier pe cât era el de strălucitor. Şi, în cele din urmă, nimeni din galaxia cunoscută nu păru să observe asta în mod deosebit.

Maul, la rândul său, nici măcar nu se deranjă să se uite înapoi. Prin haos, pe partea cealaltă a calei, văzu liftul cu care veniseră el şi Slipher. Ar fi putut ajunge de unde se afla în mai puțin de cinci secunde, atâta timp cât niciunul dintre membrii echipajului de încărcare nu avea blastere, lucru de care se îndoia.

Aşa că o luă la fugă.

Capitolul 52
PURGE

— Nu-mi place.

Noul navigator şi secund al barjei închisoare *Purge*, Bissley Kloth, proaspăt numit, se afla pe puntea de comandă, încă angajat în procesul de apelare a iahtului spațial ostentativ care se poziționase chiar în fața lui, când întreaga consolă izbucni într-o furtună de alarme de proximitate.

Kloth le dezactivă cu repeziciune, preluând controlul situației cu o încredere liniştită care îi dezmințea vârsta. La douăzeci şi doi de ani, era încă tânăr, dar lucra deja de cinci ani la bordul navei *Purge*, de când devenise suficient de mare pentru a se angaja pentru o normă întreagă. Să transporte condamnați şi gunoaie locale la diverse stații de detenție şi colonii penitenciare galactice, inclusiv *Cog Hive Seven*, nu era cel mai uşor mod de a-ți câştiga existența. Cu toate astea, se obişnuise rapid – în mare parte, oricum –, inclusiv cu întâlnirile ocazionale nedorite cu nave de vagabonzi de pe Inelul Exterior. Şi, deşi *Purge* nu era decât o barjă de gunoi modernizată cu celule de detenție şi o infirmerie improvizată, Kloth avea viziunea de a o transforma într-o zi într-o închisoare plutitoare de sine stătătoare, una în care ar putea fi chiar el la conducere. El va fi *Directorul Kloth*.

Astăzi, *Purge* transporta 46 de deținuți, umani şi non-umani deopotrivă.

— Domnule Kloth. Era Căpitanul navei *Purge*, Wyatt Styrene, care şchiopăta pe punte spre el, cu ochii săi albaştri palizi, aprinşi de un entuziasm nesăbuit. Fost contrabandist el însuşi, Styrene cunoştea aceste sisteme neexplorate la fel de bine ca oricine altcineva pe care Kloth îl întâlnise vreodată, şi nu fugise niciodată de o luptă. Care-i treaba?

— Alarme de proximitate de la acel iaht spațial. Kloth arătă din cap, indicând nava de lux care încă nu răspunsese la apelul lor. Îl am sub control. Nu este…

O rafală bruscă de proiectile se izbi de *Purge*, zguduindu-i suficient de tare încât Kloth trebui să apuce consola din fața lui şi să se țină de ea. Verificând ecranele din fața lui, văzu pentru prima dată ceea ce trecuse cumva cu vederea până când fusese prea târziu – un roi de atac de Z-95 Headhunter apropiindu-se de sub ei, trăgând în partea lor inferioară cu o salvă constantă de rachete cu şoc. Alarmele țipară.

— De unde au apărut? strigă Kloth, neştiind pentru moment că punea întrebarea cu voce tare.

Bineînțeles că navele de luptă fuseseră cele care declanşaseră alarmele de proximitate pe care el le atribuise prosteşte iahtului spațial din fața lor – un şiretlic în care nu-i venea să creadă că picase, deşi expresia lui Styrene părea netulburată. De fapt, Kloth ar fi putut jura că bătrânul pirat avea un zâmbet ironic pe față.

— Dacă vor să lupte, o să le dăm o luptă. Fără să se uite înapoi la Kloth, alimentă întreaga suită de arme a lui *Purge*. Du-te şi asigură-ne încărcătura, domnule Kloth.

— Căpitane?

— Du-te, preiau eu puntea. În plus… Făcu un gest spre trapă. E aproape ora

hranei pentru ei, nu-i aşa?

Kloth se deplasa rapid prin *Purge*, dând din cap spre gărzile aflate de o parte şi de alta în timp ce deschidea trapa care ducea spre cala principală a navei.

— Totul e în siguranță aici jos?

— Închis, strigă gardianul. Ce se întâmplă deasupra?

— Nu sunt sigur, spuse Kloth, luând într-o fracțiune de secundă decizia de a păstra pe moment pentru sine sosirea navelor de luptă, de dragul menținerii unei aparențe de ordine. Căpitanul este pe punte acum. Totul este sub control.

— Spune-le asta şi lor, zise gardianul, arătând spre cala dotată cu celulele de izolare.

Kloth îi auzea deja pe condamnații de jos, unii dintre ei țipând, strigând sau cerând răspunsuri în întunericul aproape deplin. De obicei, deținuții pe care îi aduceau la *Cog Hive Seven* cădeau într-o stupoare tăcută de plictiseală în acest punct al călătoriei, dar focurile de blaster îi treziseră, iar Kloth îi auzea strigând să afle dacă nava era atacată.

— Mă duc jos să verific cala principală de marfă, îi spuse Kloth gardianului. Cine mai este acolo jos?

— Carrier şi Hayes.

Doi oameni buni, gândi Kloth, *sau cel puțin cu experiență de luptă*. Dădu din cap, aplecându-se deja în față.

— Spune-i Căpitanului că dacă nu mă întorc în cinci minute…

Zbang!

Ceva izbi nava în mijloc, mai greu decât un turbolaser, aproape ca şi cum ar fi fost loviți de un asteroid sau de o altă navă. Kloth era deja la jumătatea culoarului spre celulele de detenție când fu lovit, iar impactul îl aruncă înapoi în peretele consolei din spatele său. Urmă un zgomot nefamiliar de zgâriere ascuțită de undeva de jos, ca o lamă oscilantă care tăia oțelul.

Paznicul de lângă el îşi ridică blasterul, verificând încărcătura, cu fața crispată de nervi.

— Ce naiba e asta?

— Se simte ca şi cum…, începu Kloth, iar cuvintele i se opriră în gât. Se simte ca şi cum am fi abordați.

Câteva secunde mai târziu, de jos, auzi cum vocile prizonierilor tăcuseră cu desăvârşire.

Capitolul 53
EXISTĂ O FANTOMĂ

— În numele…

De la biroul ei, Sadiki Blirr urmărea holoecranele care arătau evenimentele din cală, cu încărcătorul CLL pivotând pe giroscoape şi izbindu-se cu putere de perete.

— Raport de situație. Ce se întâmplă acolo jos?

Alături de ea, 3D nu răspunse. Droidul încercase în zadar să comunice cu unitatea CLL în ultimele cinci minute, iar tăcerea sa nu era deloc liniştitoare.

— Scuzele mele, doamnă Director. 3D îşi scoase adaptorul din consola de perete. Mă tem că motivatorul încărcătorului a fost compromis manual într-un fel sau altul. Nu-l pot accesa de aici.

— Cum adică, compromis manual?

— Cineva l-a recablat la fața locului.

— Asta e absurd.

Înjurând cu voce tare, Sadiki se uită la ecran. Rămăşițele zdrobite ale lui Vesto Slipher, decapitat şi călcat în picioare, erau împrăştiate pe podea, aproape de nerecunoscut. Nu avea nicio idee despre ce făcuse Muunul acolo jos şi nici nu-i păsa în mod deosebit. Priveliştea cadavrului său nu-i stârnea nimic mai profund decât o durere de cap. Dar mai era o durere de cap cu care avea să se confrunte, în cel mai prost moment posibil. Aruncă o privire la afişajul crono.

— Care este timpul estimat de sosire a barjei închisorii?

— *Purge* trebuie să sosească în treizeci de minute, spuse 3D.

— Ai confirmat asta?

— Căpitanul Styrene ne-a contact când nava a ieşit din hiperspațiu. De atunci nu am mai primit veşti de la ei.

Treizeci de minute. Sadiki se ridică în picioare, cu mâinile apucând fiecare parte a biroului şi rămase acolo, perfect nemişcată pentru moment, permițându-şi să facă un bilanț al situației. Luate individual, un droid defect şi moartea prematură a unui reprezentant al *Clanului Bancar InterGalactic* nu erau catastrofale, dar, având în vedere miza, simțea în spatele lor mâna a ceva mult mai periculos.

Şi de ce dispăruse Dakarai? Unde era fratele ei când avea cea mai mare nevoie de sfatul lui?

— Doamnă Director, spuse 3D, îl am pe Comisarul pentru Jocuri de Noroc Chlorus pe linie. Să-i spun să lase un mesaj?

— Da. Se opri şi se răzgândi. Nu. Aşteaptă. Fă-mi legătura cu el.

Chipul lui Chlorus apăru pe ecran chiar în fața ei. Nu mai aşteptă salutul ei.

— Sadiki, ce se întâmplă acolo?

— Domnule Comisar. Îi zâmbi, găsind că era surprinzător de uşor de făcut. Arătați bine.

Chlorus ridică mâna pentru a o opri.

— Acționezi încălcând în mod direct ordinele Comisiei de a închide operațiunea ta de jocuri de noroc. Acum primesc rapoarte despre ostilitatea continuă dintre deținuți şi gardieni.

— Nu ştiam că reforma penală se află sub egida Comisiei pentru Jocuri de Noroc, spuse ea.

— Nu face asta, Sadiki. Nu mă pune în această poziție.

— Dimpotrivă, domnule Comisar. Vocea lui Sadiki se schimbă, întunecându-se foarte uşor, ochii ei fixând imaginea de pe ecran. Tu eşti cel care m-ai pus în această poziție. Cu mult timp în urmă.

— Nu reuşesc să văd…

— Nu am vrut să aduc asta în discuție, dar nu mi-ai lăsat de ales. Apăsă o serie de comenzi pe holoconsolă, iar o nouă serie de imagini se suprapuse peste afişajul de pe monitor. Recunoaşteți acest loc?

Pentru o clipă, Chlorus nu răspunse.

— Bineînțeles că da. Este *Outlander Casino and Resort* de pe Coruscant.

— Unde ne-am întâlnit prima dată, spuse Sadiki când apăru următoarea serie de imagini. Îți aminteşti asta?

Acum, întreaga față a lui Chlorus deveni albă de şoc în timp ce privea fotografiile de supraveghere.

— De unde ai luat astea…

— Nu contează. Ceea ce contează este ce ar avea de spus membrii Consiliului de Administrație despre faptul că un Comisar respectat se află cu o tânără şi foarte impresionabilă directoare de cazinou în ceea ce va trebui să recunoşti că este o poziție foarte compromițătoare. Se aplecă uşor în față. Poți să vezi clar imaginile? Pot mări lățimea de bandă dacă preferi. Sunt câteva fotografii foarte bune de…

— Aceste fotografii nu dovedesc nimic!

— Ai dreptate, spuse Sadiki. Poate că ar trebui să le transmit Comisiei şi să-i las să tragă singuri concluziile. Aşteptă un moment. Doar dacă nu cumva ai altă sugestie?

— Ajunge. Umerii lui Chlorus se lăsară în jos. Ce anume vrei?

— Ah. Sadiki aprobă din cap. Acum facem progrese. Iată cum va funcționa. De îndată ce vom termina această conversație, veți anula hotărârea împotriva operațiunii mele, restabilind drepturile şi privilegiile *Cog Hive Seven* ca unitate de jocuri de noroc în conformitate cu reglementările Comisiei, făcând-o pe deplin operațională, cu efect imediat.

— Nu aş putea…

— Şi, interveni ea, vreau să-l contactezi pe prietenul tău Lars Winnick de la *Clanul Bancar InterGalactic* şi să găseşti o explicație plauzibilă pentru dispariția neaşteptată a unuia dintre agenții lor de teren.

— Ce?

— Numele lui e Vesto Slipher. Îți voi trimite direct detaliile. Nu mă interesează cum te descurci, atâta timp cât nu mai sunt supusă la alte audituri degradante de acest gen.

— Sadiki… Chlorus ridică mâna pentru a trage de gulerul tunicii, străduindu-se să o slăbească. Supraestimezi în mod grosolan sfera mea de influență în aceste chestiuni.

— Iar tu, Dragomir, subestimezi în mod grosolan daunele pe care aceste fotografii de supraveghere le-ar putea provoca carierei tale, spuse ea. Ai făcut lucruri mari pentru comisie şi pentru relația dintre comunitățile de jocuri de noroc. Ai dus veniturile galactice la noi culmi. Un om ca tine ar putea fi Senator într-o zi… şi după

aceea, cine ştie? Lăsă cuvintele să fie înțelese, ştiind că îi vor satura ego-ul colosal. Chiar vrei să arunci toate astea pe apa sâmbetei pentru o aventură ieftină cu o directoare de cazinou?

Chlorus o privi cu atenție. O mustață de sudoare uşor lucioasă îi apăruse pe buza superioară, iar ochii îi păreau cruzi, cu margini roşii. În cele din urmă scutură din cap.

— Am uitat cât de încăpățânată devii când vrei ceva.

— Să nu uiți din nou, spuse Sadiki şi, înainte ca el să poată răspunde, apăsă butonul pentru a întrerupe transmisia.

Îl auzi pe 3D apropiindu-se de ea cu o nouă doză de cafea.

— Bine lucrat, observă droidul. Dacă pot să spun aşa.

— O joacă de copii. Ea îi întinse ceaşca, permițându-i să o umple. Unde este deținutul 11240?

3D se întoarse spre ea, fără să înțeleagă.

— Poftim?

— Eliberează monitoarele. Arată-mi toate tunelurile şi lifturile care pleacă din cala de marfă. Derulează totul înapoi cinci minute. Fă-o acum.

Holoecranele pâlpâiau şi se schimbau, afişând o duzină de pasarele diferite, cu toate ieşirile posibile din cala de marfă.

Sadiki nu se grăbi, examinând fiecare ecran în parte, folosindu-se de timp pentru a se gândi la ceea ce tocmai se întâmplase. Nu voise să-l confrunte pe Chlorus cu fotografiile de supraveghere, nu pentru că nu voia să-l umilească – reputația bărbatului, ca şi vanitatea lui uriaşă şi ambițiile politice nu prea secrete, nu ar fi putut să conteze mai puțin pentru ea – ci pentru că fotografiile reprezentau ultima şi cea mai puternică formă de influență pe care o avea asupra Comisiei de Jocuri de Noroc. Fiecare instinct de prădător din ea voise să păstreze imaginile până când acestea puteau fi exploatate la maximum. Acum era acolo, şi...

Îngheță, gândurile întrerupându-i-se când văzu ceva pe unul dintre ecrane, o pată albăstruie ciudată în colțul unuia dintre turbolifturi. De aici nu părea nimic mai mult decât o aberație vizuală, ca o undă de căldură uşor decolorată de la o gură de evacuare. Doar că nu existau astfel de guri de aerisire în lift, şi...

Ondulația se schimbă vizibil.

Sadiki se aplecă mai aproape, uitându-se la imagine.

Era ceva în lift. Ceva ce nu voia să fie văzut.

Apoi apăsă alarma.

Capitolul 54
CUTIA FIERBINTE

Liftul se opri, iar Maul ştiu că fusese prins.

Se uită în jos la *vrăjitoarea albastră* din mâna lui şi apoi o scăpă cu dezgust, lăsând-o să cadă pe podea cu un clinchet. Aceasta se rostogoli până în colţ şi rămase acolo piuind slab pentru o clipă, înainte să se stingă în cele din urmă. Asta merita pentru că avusese încredere în jucăria Muunului pentru o clipă mai mult decât trebuia. N-ar fi trebuit să ia liftul înapoi de la cala de marfă. Acum era blocat aici. Pentru o clipă îşi imagină capul tăiat al lui Slipher zăcând într-un colţ, râzând de el.

Nu contează. Astfel de gânduri îi erau inutile acum. Aruncă o privire spre tavan, la un metru deasupra capului său, apoi spre pereţii din jurul său, inventariind instinctiv orice posibilă cale de ieşire. Dintr-o dată, liftul în sine se simţea foarte mic, mai degrabă ca o cuşcă – sau ca un sicriu.

Sprijinindu-şi mâinile de un perete neted şi picioarele de celălalt, se ridică în sus şi începu să se cațere spre tavan. Era un proces lent, dar sus se afla o trapă de întreținere, cel mai probabil zăvorâtă din exterior. Nu ştia dacă va reuşi să o deschidă fără să-şi piardă aderența la pereți şi chiar dacă ar fi reuşit…

— Foarte impresionant, spuse o voce de femeie din difuzorul liftului, o voce pe care o recunoscu imediat ca aparținând lui Sadiki Blirr. Bineînțeles, în acest moment nu ar fi trebuit să mă aştept la mai puțin de la cel mai celebru deținut al închisorii.

Ignorând-o, Maul se mai târî încă un metru în sus, păstrându-şi brațele, picioarele şi umerii rigizi pentru a se menține pe poziție. Din acest unghi, singura modalitate de a deschide trapa ar fi fost să lovească cu capul în ea.

— N-are sens să încerci să ieşi pe acolo, spuse vocea Directoarei. Liftul este de calitate industrială, întărit cu duroțel din exterior. Îl folosim pentru a-i transporta pe deținuții noştri mai impunători, cum ar fi acea wampa cu care te-ai luptat. Are câteva caracteristici foarte interesante, cel puțin din punctul meu de vedere. Ceva se declanşă şi începu să bâzâie în interiorul pereților. Chiar dacă ai reuşi să scapi, nu există nimic în interiorul puțului de care să te agăți. Ceea ce înseamnă că vei muri acolo, fie încet, fie repede, în funcție de cât de ambițios eşti.

Maul nu spuse nimic.

— Tot mai eşti hotărât să te răneşti? chicoti ea. Poftim, lasă-mă să te ajut.

Ascensorul tresări în sus, apoi plonjă. Maul se trânti cu fața în tavan când liftul căzu. Apoi liftul se opri şi el se lovi puternic de podea. Răsturnat pe spate, cu pereții învârtindu-se în jurul lui, din reflex îşi trase din nou brațele şi picioarele pentru a se stabiliza pentru următoarea mişcare. Dar liftul începu din nou să urce lin, ca şi cum nimic nu i-ar fi perturbat funcționarea.

— Aş vrea să-ți fac o propunere, reveni vocea lui Sadiki. După cum probabil ai ghicit, nu avem mulți deținuți ca tine aici. De fapt, se poate spune că eşti unicat. Aşa că, în spiritul antreprenorial, aş vrea să fac singurul lucru care are sens.

Maul privi fix la difuzor.

— Să te sinucizi şi să scuteşti universul de probleme?

— Nu chiar. Ea râse. Aş vrea să-ți ofer o slujbă.

— Răspunsul meu este nu.

— Nu ai auzit condițiile mele.

— Nu contează. Expresia lui rămase neschimbată. Prefer moartea.

— Măcar fă-ți favoarea de a recunoaşte că eşti curios, spuse ea. Pari aproape supranatural de priceput la izolarea şi exploatarea slăbiciunilor adversarilor tăi în cele mai nefavorabile circumstanțe. Aşa că... Făcu o pauză suficient de lungă pentru ca Maul să se întrebe dacă nu cumva ar fi trebuit să se agațe de fiecare cuvânt al ei. Iată ce propun. Vii să lucrezi aici, la nivelul executiv al închisorii, unde îmi vei raporta direct mie. Există anumite aspecte ale operațiunilor noastre de aici pe care le-ai putea găsi foarte lămuritoare.

— Ce aspecte? întrebă Maul.

— Înainte să intru în detalii, m-aş aştepta la un jurământ de loialitate absolută, spuse Sadiki. Bineînțeles, te vei bucura de o autonomie completă, vei sta aici într-un apartament de lux şi vei primi un salariu generos care reflectă exact cât de valoros eşti cu adevărat pentru această operațiune. Cine ştie? Ceva se atenuă în vocea ei, o notă de amuzament pe care Maul chiar o putu auzi, deşi nu-i putea vedea fața. S-ar putea chiar să descoperi ceea ce ai căutat tot timpul. Ce părere ai?

— Uiți un singur lucru, zise Maul, sprijinindu-se de peretele din fața difuzorului.

— Ce anume?

— Locul ăsta în care trăieşti...

— Da?

— Este tot o închisoare.

Împingându-şi un picior drept în afară, îşi înfipse călcâiul în difuzor şi îl făcu bucăți, strangulând vocea Directoarei într-o urzeală neclară, digitalizată, şi apoi în tăcere. Difuzorul însuşi se desprinse din carcasa sa, atârnând în jos pe o încâlceală de cabluri multicolore. Câteva secunde mai târziu, liftul se opri din nou.

Nu se aşteptase la mai puțin. După ce nu primise răspunsul pe care îl dorea, Directoarea avea de gând să-l facă să sufere. Se părea că nu era pregătită să declanşeze încărcăturile implantate în inimile lui, dar nici nu avea de gând să-l lase să scape.

Lucrând rapid, Maul smulse de pe firele sale placa dislocată, se opri suficient de mult timp pentru a inspecta marginea teşită şi decise că va trebui să fie suficientă. Apoi începu procesul lent, târându-se înapoi spre trapa din partea de sus a liftului.

La jumătatea drumului, observă ceea ce se întâmpla.

În jurul lui, pereții din duroțel începuseră să se încingă.

Capitolul 55
ATERIZAREA PROGRAMATĂ

Gardianul Dawson fu prezent la fața locului când barja *Purge* acostă în fața docului de încărcare al închisorii, dar nu văzu de fapt acțiunea – nu toată acțiunea, cel puțin. Mai târziu, avea să declare în fața unei comisii galactice de anchetă că singurul motiv pentru care supraviețuise a fost faptul că nu a rămas prin preajmă să vadă cum se întâmplă totul. Nu era chiar adevărul, dar era destul de aproape – şi la momentul respectiv nu mai era nimeni care să-l contrazică.

Se afla pe punte împreună cu o duzină de alți gardieni şi cu echipa de încărcare şi debarcare a închisorii, în timp ce *Purge* se fixa scârțâind în dana de andocare chiar în afara stației spațiale. La fel ca majoritatea cargoboturilor şi a navelor de transport care ajungeau aici, barja era mult prea mare pentru a ateriza în interiorul hangarului, aşa că andocarea devenea o ceremonie de împerechere a adaptoarelor de cuplare presurizate şi a unei pasarele lungi extensibile al cărei port se întindea până în interiorul calei de marfă propriu-zise.

Când, în sfârşit, portul se deschise, Dawson şi ceilalți gardieni se îndreptară, fiecare dintre ei ținând în mână bastoane şi sulițe paralizante, aşteptând semnalul lui Doyle, ofițerul-şef de serviciu, care indica de obicei descărcarea de noi prizonieri şi provizii. Protocolul standard de încărcare şi descărcare prevedea că gărzile proprii ale barjei coborau primele, iar deținuții le urmau.

Dawson şi ceilalți stăteau în picioare şi priveau cu nerăbdare spre portul deschis. Dar portul rămase gol.

— Haideți. După o clipă, Dawson se uită enervat la gardianul de lângă el. Despre ce e vorba? mormăi el. Trebuia să fi ieşit din tură acum douăzeci de minute. Acum trebuie să stăm aici, aşteptând…

Se întrerupse la mijlocul frazei. Doi gardieni cu un aer nervos tocmai ieşiseră din navă, fiecare dintre ei chinuindu-se să țină sus un capăt al unei lăzi de transport voluminoase şi care arăta grea. Erau urmați de alți patru gardieni, care escortau un grup de nouă prizonieri – cel puțin purtau uniforme de închisoare, deşi Dawson crezu că erau chiar mai impunători decât cei cu care era obişnuit. Trandoshani, Gamorreeni, Grani – specii cu care mai avusese de-a face înainte, cu siguranță, dar niciodată toate la un loc ca acum. Şi atunci îşi dădu seama de ce păreau atât de periculoşi.

Zâmbeau cu toții. De fapt, rânjeau.

— Nişte nenorociți care arată bine, nu? mârâi Dawson, strângându-şi mai tare mâna pe sulița cu încărcătură statică, apăsând deja butonul de pornire şi dorindu-şi să fi fost înarmați cu blastere.

Nu-i plăcea situația şi era deja conştient de o tensiune neplăcută care i se aduna în plămâni, făcându-l să simtă că uniforma îi era încheiată prea strâns pe piept şi pe gât. În ultima vreme se simțea un aer paranoic, de *înşelătorie* în interiorul închisorii însăşi, zvonuri că Huttii sau alte sindicate criminale îşi trimiteau proprii oameni ca deținuți sau chiar gardieni pentru a submina operațiunile de aici. Dawson nu credea aşa ceva, dar posibilitatea tot îl neliniştea.

Aruncă o privire înapoi la celălalt gardian, Greer.

— Hai să le mai dăm jos din sarcasmul de pe față, da?

— Meciurile vor face asta destul de curând, murmură Greer înapoi. Dar nu sunt sigur că sunt dispus să aştept atât de mult.

— Nici eu.

Făcură un pas înainte, cu armele pregătite. Gărzile care cărau lada de transport se opriseră la zece metri în fața lor şi o lăsară jos cu o expresie vizibilă de uşurare. Privind cu atenție deținuții, Dawson şi ceilalți înaintară pentru a-i primi.

— Domnilor, bine ați venit, vorbi Sadiki Blirr din spatele lor, iar Dawson aruncă o privire peste umăr pentru a o vedea pe Directoare stând acolo, împreună cu droidul.

Dawson îşi luă mâna de pe capătul țepuşei sale statice şi se forță să se calmeze. Era extrem de neobişnuit ca Directoarea să coboare personal pentru a supraveghea descărcarea noilor deținuți şi se întrebă dacă nu cumva, până la urmă, era ceva special în toată acea operațiune.

Directoarea Blirr îi privi pe deținuți şi pe gardienii care îi escortau.

— Unde este Căpitanul vostru?

— Încă la bordul navei.

— Căpitanul Styrene coboară de obicei să mă salute el însuşi, spuse ea şi se întoarse spre noii deținuți. Câți sunt?

— Doar aceştia nouă.

— Doar nouă? Sadiki aruncă o privire spre droid pentru verificare. Trebuia să primim treizeci şi doi de deținuți.

— Doar nouă, răspunse gardianul cu rigiditate, iar Dawson observă că ochii bărbatului se îndreptau cu nerăbdare spre modulul de andocare, ca şi cum abia aştepta să se întoarcă la bord – sau oriunde, de altfel, atâta timp cât nu era aici.

Încruntându-se, Sadiki se apropie de lada de transport.

— Cum rămâne cu încărcătura? Asta e tot?

— Tot ceea ce este pe lista noastră.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta.

— Vedeți cu ochii voştri.

— Mulțumesc, spuse Sadiki. Aşa voi face.

În timp ce mergea să inspecteze lada, Dawson văzu că totul se deplasa uşor spre dreapta. Orice ar fi fost înăuntru era suficient de mare pentru a face întreaga ladă să se mişte. Deja deschidea gura pentru a striga un avertisment când capacul se deschise brusc.

— Doamnă Director…, începu Dawson, dar asta fu tot ce avu timp să facă.

Trandoshanul care se ascunsese în interiorul lăzii avea o puşcă blaster WESTAR-M5 în ambele mâini. În momentul în care Directoarea Blirr căzu la podea – Dawson îşi dădu seama că reflexele ei tocmai îi salvaseră viața –, Trandoshanul începuse deja să tragă cu arma în grupul de gărzi aflat chiar în fața lui. Fulgerele blasterului străbăteau panglici pâlpâitoare de moarte în prima linie a gardienilor din *Cog Hive Seven*, iar totul în jurul lui începu să se întâmple cu o claritate de vis.

Dawson îl văzu pe Greer, paznicul aflat la doi metri de el, cum se prăbuşeşte pe podeaua hangarului, cu o gaură sfârâind în piept, lăsând în urma lui doar un nor împuțit de carne şi țesături arse. Clipind, Dawson se aruncă pe podea. Putea auzi droidul administrativ al Directoarei scoțând zgomote de panică în depărtare. Undeva

în dreapta lui, Sadiki Blirr însăşi dispăruse complet din vedere – lovită sau nu, nu putea spune, şi nici nu-i păsa în mod deosebit în acest moment. Gândul care îi tot dădea târcoale prin minte – *Nu se poate întâmpla asta, orice ar fi. Trebuia să fi ieşit din tură acum douăzeci de minute nenorocite* – nu îl ajută deloc să-şi revină.

În faţa lui şi peste tot în jur, lucrurile se întâmplau aproape prea repede pentru a putea fi urmărite. Cei doi gardieni care căraseră lada din *Purge* fugeau, de fapt sprintau de-a dreptul, înapoi pe pasarelă pentru a se adăposti, în timp ce prizonierii pe care îi coborâseră îşi aruncaseră deja cătuşele şi legăturile de la picioare – despre care Dawson îşi dădu seama, cu un sentiment de groază, că nu fuseseră niciodată prinse cu adevărat. O sudoare rece îi izbucni pe frunte, făcându-i scalpul să se simtă prea strâns pe craniu. Toată treaba fusese o înscenare, iar ei intraseră direct în ea.

Rânjind mai larg ca niciodată, *prizonierii* atacară. Trandoshanul din interiorul lăzii scotea blastere, puşti şi arme de mână şi le arunca confraţilor săi, care le apucau cu nerăbdare şi se alăturau luptei unilaterale.

Dawson se întoarse să fugă.

Hangarul din jurul lui era deja plin de fum şi de duhoarea metalică a proiectilelor de blaster descărcate. Gărzile rămase şi personalul de încărcare se adăposteau de ambele părţi ale lui, dar hangarul fusese eliberat pentru a găzdui prizonierii şi proviziile care soseau şi nu mai era nimic în spatele căruia să se ascundă. Se gândi că dacă ar putea ajunge la turbolift, ar putea avea o şansă de…

Bang!

O explozie din interiorul portului de acostare al navei *Purge* îl făcu să-şi întoarcă capul şi se uită înapoi exact la timp pentru a vedea zburând trupurile celor doi gardieni care tocmai intraseră în fugă, cadavrele lor aterizând împrăştiate fără vlagă pe podeaua hangarului. Din fum ieşea ceva.

Ceva mare.

Privind fix, Dawson îşi dădu seama că avea în faţă un fel de holoproiector gigantic plutitor, tras în faţă de o pereche de *dragoni kell*, şopârle patrupede de un negru cenuşiu, care se încordau frenetic în lesă. Imaginea de pe holo era o figură umflată, lascivă, pe care o recunoscu doar din filmări la mâna a doua şi din vorbă în vorbă, deşi ştiu imediat cine era.

Huttul Jabba.

Dintr-o dată, Dawson ştiu că zvonurile erau adevărate.

Dar în acel moment, desigur, era cu totul prea târziu.

Capitolul 56
12 × 18

Sprijinindu-se de partea superioară a turboliftului, Maul îşi folosi mâna liberă pentru a împinge marginea plăcii difuzorului în trapa blocată din tavan şi o forţă să se deschidă. Marginea era prea mare pentru spaţiul liber, iar mâna îi aluneca mereu.

Închise ochii, invocând puterea părţii întunecate, cercetând trapa, căutând slăbiciuni structurale. Nu se mişcă. Clipind, se dedică din nou sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Era din ce în ce mai cald în interiorul liftului, unde Directoarea Blirr intenţiona, fără îndoială, să-l prăjească de viu, sau până când va distruge orice aspect rebel pe care îl vedea în el şi îl va transforma în… *ce?* Mascota ei, animalul ei de casă sau ceva şi mai servil? Ideea îl revoltă şi înfipse mai adânc banda metalică între trapa încuiată şi carcasa ei, mişcându-o înainte şi înapoi.

Fierbând de nerăbdare, eliberă un câmp de energie concentrată împotriva trapei, lovind-o, dar aceasta tot nu se mişcă. Blestemă, furia urcând în interiorul lui de oriunde trăia şi se chinuia fără încetare. Strângând şi mai tare unealta improvizată, începu să lucreze din nou la trapă, forţându-se să nu se grăbească, luptând să ignore căldura sufocantă, aerul copt care îi umplea plămânii, de parcă şi-ar fi tras răsuflarea direct dintr-un furnal. Îşi fixă privirea drept în sus. Trapa în sine, un dreptunghi banal de doisprezece pe optsprezece centimetri, devenise întreaga lui lume. Doisprezece pe optsprezece, reprezenta, în cele din urmă, diferenţa dintre a-şi îndeplini misiunea şi a pieri în ruşine şi obscuritate. Slipher-Radique-*Khipuuri*…

Strânse din dinţi, căldura fiind foarte aproape de el acum, apăsând din toate părţile, lipindu-se de el ca o a doua piele. Până acum, pereţii deveniseră plăci de oţel încins, arzându-i palma mâinii şi degetele care îl ţineau pe loc. Interiorul gurii lui se simţea rece prin comparaţie. O picătură de sudoare atinse podeaua şi îşi dădu seama că putea de fapt să o audă sfârâind. Dacă temperatura continua să crească în felul acesta, presupuse că va mai avea un minut sau două până să leşine din cauza căldurii, iar apoi… Continuă să lucreze. Un miros ciudat, de carne, se ridică în jurul lui, iar când palma lui plină de băşici se mişcă uşor pe perete, îşi dădu seama că era propria lui carne care începea să se prăjească.

Stăpâne. Nu voi da greş.

Inspiră, apoi expiră. O ameţeală ciudată, narcotică, începu să pună stăpânire pe el, iar el coborî adânc în ceea ce mai rămăsese din conştiinţa lui, forţându-se să se concentreze. Trebuia să-l găsească pe Eogan Truax. Dacă ar putea doar…

Dintr-o dată, trapa se deschise. Aerul rece veni într-un nor binecuvântat şi revigorant, iar Maul lăsă placa de oţel pe podea şi se strecură prin trapă, în întunericul aproape deplin. Stătea pe lift, privind întinderea nesfârşită a puţului. Transpiraţia i se uscase deja pe piele. Acordându-şi o clipă, îşi miji ochii, întinzându-se cu sentimentele sale în timp ce ochii i se aclimatizau la spaţiul lipsit de lumină.

Detaliile începură să se adune în jurul lui. În faţă era o serie de trepte de oţel înfipte direct în perete la intervale de jumătate de metru – un salt uşor de unde era.

Sări înainte, prinse prima treaptă şi începu să urce.

Băiete, vin după tine.

Capitolul 57
CUTIA UCIGAȘĂ

Totul mergea bine până în momentul în care se dezlănțuiră *dragonii kell*.

Când începuseră împuşcăturile, Sadiki nu pierduse timpul cu incredulitatea. Din experiența ei, era ceea ce ea numise întotdeauna *bătaia idiotului* – acel moment şocant şi încăpățânat în care creierul uman refuza să accepte evidența, chiar şi atunci când aceasta se întâmpla în fața ta – ceea ce te făcea să fii ucis. Instinctul preluă controlul. Trăgându-se pe podea în coate şi genunchi, cu capul plecat, găsise imediat adăpost în spatele unuia dintre droizii de ridicare nefolosiți, în timp ce prima salvă de focuri de blaster cuprinsese cala de marfă. Aceea fusese cea mai rea.

— Bo shuda, Director Blirr, strigă vocea lui Jabba prin difuzoarele încastrate ale holoproiectorului. Ohta mi marvalec fiz plesodoro.

Traducând cuvintele fără efort, Sadiki înțelese perfect mesajul în Bazică. *Bună ziua, doamnă Director Blirr. Lasă-mă să-ți văd chipul frumos*.

Privise din spatele droidului şi îi văzuse imaginea plutind acolo, o proiecție stereo completă, mai mare decât în realitate, purtată înainte pe o platformă cu repulsor trasă de cei doi *dragoni kell* enormi. Bineînțeles că Jabba nu ar fi riscat niciodată să vină el însuşi aici. Putea doar să presupună că era instalat în siguranță pe iahtul său spațial, suficient de departe pentru a rămâne nevătămat, dar nu atât de departe încât să rateze distracția. Oricât de impunătoare ar fi fost, sosirea Huttului, în persoană sau virtual, nu fusese chiar o surpriză. Până în acest moment, Sadiki îşi dăduse deja seama de majoritatea lucrurilor care se întâmplau şi de ce, iar când urechile nu-i mai țiuiau din cauza luptei, se întoarse din spatele încărcătorului, ieşind complet la vedere.

— Jabba, spuse ea, cu mâinile ridicate, apropiindu-se, croindu-şi drum printre cadavrele gărzilor căzute şi ale membrilor echipajului de pe punte. Supraviețuitorii, se pare, se retrăseseră deja din hangar. Bine ai venit în *Cog Hive Seven*. Să înțeleg că am făcut ceva care să-ți provoace furia?

Trandoshanii şi Gamorreenii se întoarseră pentru a-şi îndrepta blasterele spre ea, dar hologramа lui Jabba le făcu semn să îşi lase armele jos. Platforma pe care era aşezat proiectorul se cutremură vizibil, *dragonii* trăgând flămânzi de lesele lor.

— Directoare Blirr, răspunse Jabba, continuând în Huttă, credeam că suntem prieteni.

— Hmm. *Neînfricarea*, îşi dădu ea seama, *sau cel puțin aparența ei, va fi cheia pentru a supraviețui în următoarele cinci minute*. Se uită la carcasele fumegânde ale propriilor ei oameni împrăştiate pe podea şi ridică din umeri. Se pare că nu. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

— Mi-ai executat soldații.

— Atunci cred că suntem chit.

— Ca şi cum asta nu ar fi fost destul de rău, continuă Jabba cu nonşalanță, ai lăsat să fie mâncați de acele gunoaie de deținuți pe care îi pui să lupte unul împotriva celuilalt pentru distracție.

— Frumos, nu crezi?

— Mă cunoşti bine. El chicoti şi clătină din cap. În condiții normale, aş aplauda un astfel de măcel, dar se pare că nu înțelegi elementele de bază ale respectului.

— Respect? Sadiki îşi ridică o sprânceană. Deci eşti aici ca să mă înveți despre arta diplomației?

— Printre alte lucruri.

— Îmi pare rău, Jabba, dar nu va merge, spuse ea, făcând încă un pas înainte, cu mâinile încă ridicate pentru ca el să le poată vedea. Şi, în plus, mi-ai spus explicit că aceia nu erau oamenii tăi. Ți-am dat toate ocaziile să îi iei înapoi şi ai negat că îi cunoşti.

— Sadiki, Sadiki... Huttul îşi îngustă ochii. Suntem amândoi afacerişti. Hai să nu ne mai pierdem timpul unul altuia.

— Desigur.

Se aventurase suficient de aproape acum încât să poată vedea în lada în care stătea Trandoshanul, cu un rânjet răsucit pe față, cu puşca WESTAR încă în gheare. La picioarele ei, trupul unuia dintre gardieni se zvârcolea, cu sulița lui statică încă strânsă lejer într-o mână, în timp ce i se scurgea şi ultimul strop de viață.

— Spune-mi doar ce vrei.

Jabba se uită la ea de sub pleoapele încremenite.

— Ce vreau eu?

— Aşa merge treaba, nu? Tu trimiți o mână de *muşchi* angajați, iar eu mă simt intimidată şi dau tot ce e nevoie pentru a-i face să plece. Deci, ce vrei?

— Ce zici de capul tău drăguț? spuse Jabba. Montat pe peretele palatului meu, unde să-l pot admira pentru eternitate.

Sadiki zâmbi cu răceală.

— Mă tem că asta nu este pe masa de negociere.

— Ce dezamăgitor. Atunci ce zici de o masă rapidă cât timp sunt aici?

Ea se uită la hologramă, perplexă.

— O masă?

— Da. Jabba îşi aruncă ochii în jos, la creaturile legate în lesă de partea din față a platformei sale. Pentru micile mele animăluțe.

Deodată, ambii *dragoni* săriră înainte şi veniră în trombă spre ea, năpustindu-se peste trupurile celor căzuți, în timp ce anturajul lui Jabba se dădea înapoi pentru a le oferi tot spațiul de care aveau nevoie pentru a o termina.

Sadiki se gândi că era deja destul de aproape şi avu dreptate. Cu o mişcare rapidă, apucă sulița statică din strânsoarea flască a paznicului de pe podea, se întoarse şi o înfipse în gâtul Trandoshanului, trecând vârful încărcat electric prin pielea lui reptiliană şi provocându-i un şoc masiv, care îi opri inima. În timp ce Trandoshanul tresărea şi tremura din cauza curentului care pulsa prin el, ea luă WESTAR-ul din mâinile lui, se întoarse şi trase o serie de rafale direct în fața primului *dragon kell*. *Dragonul* primi fasciculul de particule de înaltă energie direct între ochi la mai puțin de un metru distanță, impactul pulverizându-i oasele şi prăjindu-i creierul de şopârlă, dar fără a-l opri în totalitate. Alunecând în lateral pe gheare, captiv al propriului său avânt, creatura se duse cu capul în lada în care se prăbuşise Trandoshanul şi se izbi de ea, încă zvâcnind. Corpul său solzos ateriză într-un morman voluminos la picioarele lui Sadiki.

Nu-l uita pe celălalt.

Pivotă, cu degetul pe trăgaci. Cel de-al doilea *dragon* sări din spatele ei cu un şuierat gutural. Încordându-se, îndreptă WESTAR-ul spre el şi trase un proiectil, dar era prea târziu. Într-o clipă, chestia fu peste ea, lovind-o la pământ. Răsucindu-se sub el, Sadiki îşi ridică picioarele, luptându-se să se îndepărteze...

...şi atunci simți cum fălcile îi prind gamba dreaptă, cu dinții sfâşiindu-i cizma de piele, adânc în carne şi muşchi, măcinând până la os.

Ea țipă. O agonie cum nu mai experimentase niciodată se revărsă pentru a-i înghiți întreaga jumătate inferioară a corpului, umflându-se într-un balon luminos de durere care amenința să depăşească însăşi realitatea. Îşi arcui spatele, iar degetele ei bâjbâiră orbeşte după WESTAR, lovind podeaua hangarului, dar puşca blaster dispăruse, pierdută acolo unde nu o putea găsi niciodată.

Crack! Ceva din partea inferioară a piciorului ei se desprinse cu o pocnitură fragilă, iar vederea i se dublă, apoi triplă, în timp ce lacrimi de durere i se revărsau din ochi.

— Uşurel, drăguțule, mârâi vocea lui Jabba către *dragon*, nu te grăbi.

Slab, de undeva de undeva de dincolo de durere, Sadiki îl auzi râzând, acel *ho ho ho* gol, răsunător, pe care aproape toți cei care îl auzeau îl asociau cu moartea iminentă.

— Vezi tu, doamnă Director, îmi place să-mi înfometez dragonii prețioşi, ca să le deschid apetitul. Zvârcolindu-se pe holoimagine, cu coada răsucindu-i-se de încântare, Huttul se dădu mai în spate şi îşi întinse degetele peste marele sac al stomacului său umflat. Dar, de asemenea, îi antrenez să mănânce încet, pentru a te menține în viață cât mai mult timp posibil. Aşa că acum îşi croieşte drumul încet în sus, puțin câte puțin.

Răsucindu-se, clipind din ochi, Sadiki privi cu un amestec de neîncredere şi groază la ciotul unde îi fusese piciorul drept. Nu mai era – fusese rupt complet. Nodulii sfărâmicioşi de tibie şi peroneu ieşeau vizibil din cracul zdrențuit al pantalonului. Chiar de deasupra ei, *dragonul kell* o privea cu fața şi dinții mânjiți cu roşu aprins, cu ochii vii şi cu un apetit nestăvilit. În timp ce şopârla se apropia, sforăind de nerăbdare, Sadiki putu să simtă mirosul respirației creaturii care îi țâşnea din nări, un miros nociv de junglă, de bilă stomacală şi carne râncedă, amestecat cu mirosul mai proaspăt şi metalic al propriului ei sânge.

Furia tăie o dungă albă peste norul de şoc iminent, iar ea ştiu ce avea de făcut.

— 3D? Se răsuci înapoi, iar ochii ei străbătură hangarul până când găsi ceea ce căuta: droidul administrativ, care stătea de-a lungul peretelui îndepărtat. 3D?

— Da, doamnă Director?

Droidul administrativ se uită la ea de lângă peretele hangarului.

— Inițiază seria de reconfigurare 121, imediat.

— Da, doamnă Director.

— Jabba, strigă Sadiki, forțându-şi vocea să rămână constantă. Din locul în care zăcea, cu *dragonul kell* deasupra ei, nu reuşi să stabilească un contact vizual cu Huttul, dar ştia că era acolo. Jabba, mă auzi?

— Bineînțeles că da, spuse el. Crezi că aş rata să te aud cum mă implori să-ți cruț viața?

Sadiki reuşi să scuture din cap.

— Opreşte-te, spuse ea, printre dinți strânşi. Asta este singura ta şansă. Restul soldaților tăi, spune-le să se retragă acum.

— Sau?

— Sau vor muri cu toții, aici. ți-o jur.

— Juri? Jabba se lăsă pe spate şi răguşi de râs, iar corpul său masiv tremură de forța hohotelor. Nu eşti în măsură să...

Sadiki închise ochii când întregul hangar începu să se cutremure în jurul ei cu un sunet metalic profund, mecanismul de ceasornic al închisorii trecând prin ceea ce avea să fie reconfigurarea sa finală. Pentru Sadiki, tremurul era liniştitor de familiar, agitația unui mare gigant hidraulic al cărui unic scop acum era să-i salveze viața.

Respingând imaginea dragonului, trecând peste şocul pierderii de sânge şi al traumei, se întinse cu ambele mâini cât putu de mult. Exista un tub metalic lung sudat de peretele din spatele ei şi îl apucă în timp ce panourile de jos se deschideau brusc sub ea. Cu un urlet, dragonul plonjă în puț, dispărând. Ochii galbeni ai lui Jabba se măriră. În fața lui, Trandoshanii şi Gamorreenii se dădură înapoi în timp ce pereții mari începeau să se prăbuşească în jurul lor, tavanul se îndoi, întregul hangar se pliă de sus în jos, în timp ce goluri şi puțuri nou dezvăluite se deschideau de o parte şi de alta a portului de andocare al barjei *Purge*. De pe platforma sa cu repulsor, expresia Huttului se schimbase deja din şoc în indignare.

— Târfă prezumțioasă! Scuipatul zbură de pe buzele lui Jabba, iar întreaga lui față păru să se umfle de dispreț. Voi pune să fii adusă în fața mea. Îți voi devora carnea! Mă voi scălda în sângele tău! Ochii lui galbeni şi tăioşi străluceau şi se rostogoleau înapoi spre Gamorreanul cel mai apropiat de *Purge*. Semnalul Scuppa! Dă-le drumul! Dați-le drumul la toți!

Holoimaginea dispăru.

În jurul lor, indiferentă la evenimentele din interior, cala de marfă continua să se reconfigureze. Puțul care se deschisese pentru a-l înghiți pe *dragonul kell* avea acum cinci metri lățime, prea mare pentru ca vreunul dintre soldații lui Jabba să poată sări peste el, dar Sadiki avu sentimentul că asta nu-i va opri prea mult timp.

— Doamnă Director, spuse o voce în spatele ei, iar ea se uită şi îl văzu pe 3D stând deasupra ei, apucând-o de braț. V-am prins. Lăsați-mă să vă ajut.

Aplecându-se în față, pieptarul droidului se deschise pentru a scoate o unealtă de manipulare subțire, cu o seringă hipodermică prinsă în cleştele său articulat.

— De unde... a apărut asta?

— Mi l-ați instalat personal în timpul actualizării inițiale. Acum trei ani.

— Nu-mi amintesc deloc.

— Nu contează.

Acul alunecă în brațul ei şi, o clipă mai târziu, Sadiki simți cum durerea începe să se diminueze. Era încă acolo, dar ceea ce îi injectase droidul îi crease o senzație de detaşare binevenită, ca şi cum ar fi observat totul de la mare distanță.

— Trebuie să vă scoatem de aici imediat.

— Voi fi bine.

— În cele din urmă, da. În momentul de față aveți nevoie de tratament imediat.

Ea încetă să se mai certe, permițându-i droidului să o ridice, astfel încât să se poată sprijini pe el. Brațele lui 3D erau surprinzător de puternice, iar ea fu recunoscătoare pentru stabilitatea lor, pentru că narcoticul îşi făcea efectul rapid, luând deja tot ce mai rămăsese din echilibru. Şchiopătând, porni înapoi spre turbolift.

— Pe aici, spuse 3D. Am comunicat deja cu GH-7. Vă aşteaptă în infirmeria

medicală.

Sadiki clipi, încercând să vadă clar. În fața ei, liftul era deschis şi aştepta. În spatele se auzea un bubuit, un tunet care nu avea nimic de-a face cu reconfigurarea.

Aruncă o privire înapoi spre partea lui Jabba din hangar.

În spatele ei, de cealaltă parte a decalajului de cinci metri, prizonierii proaspăt eliberați – cei aproximativ treizeci de deținuți la care se aşteptase inițial – se revărsau din portul de andocare al barjei *Purge*, țipând şi urlându-şi libertatea neaşteptată. La fel ca anturajul lui Jabba, nu putură să treacă peste deschiderea din podeaua hangarului. Nu încă. Dar asta nu îi împiedică să ia puştile blaster şi armele din lada aflată pe pe partea lor şi să deschidă focul în toate direcțiile.

În cele câteva secunde de când ajunseseră afară, Sadiki văzu că cinci dintre deținuți smulseseră deja platforma lungă de andocare din portul barjei *Purge* şi o trăgeau pentru a acoperi spațiul liber. Nu avea să dureze mai mult de câteva minute, îşi dădu ea seama cu un fel de certitudine amețită, ca ei să se împrăştie prin cala de marfă şi apoi în sus, prin toate nivelurile închisorii. Şi, spre deosebire de actualii deținuți, niciunul dintre ei nu avea încărcături electrostatice implantate în inimă.

Pierd controlul. Totul se pierde.

— Nu, murmură ea cu voce tare. Nu încă. Nu aşa.

Dar o greutate profundă se instalase deja peste ea, împovărând-o. Îşi pierdea şi cunoştința. Dispărea rapid. Privindu-i pe prizonierii care împingeau pasarela peste deschizătură, simți cum ultimele ei gânduri se întorceau slab, ca o voce cu ecou de pe fundul unei fântâni adânci şi goale.

Câți gardieni mai am? Treizeci? Patruzeci cel mult?

Strânsoarea droidului se amplifică pe brațul ei.

— Am activat deja toate alarmele de urgență. 3D o jută, ridicând-o şi ducând-o mai departe. Gărzile înarmate şi echipele de sprijin sunt pe drum încoace. Ei vor stabiliza situația. Veniți.

— Trebuie să coborâm…, auzi Sadiki spunând, jos, jos… să verificăm…

— Da. Mai târziu.

Ea aprobă din capul înceţoşat, ultimele rămăşițe de conştiință scurgându-se. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca ochii să i se închidă fu elevatorul binar de încărcături în spatele căruia se ascunsese mai devreme, îndreptându-se spre golul din podea. Cu un pas mare, trecu peste puțul deschis şi se îndreptă spre lada cu arme. Se întinse înăuntru, fără să țină cont de tot ce se întâmpla în jurul său, şi scoase o cutie neagră de dimensiuni medii chiar din fundul lăzii. Sadiki privi toate astea cu o fascinație glacială.

O ultimă întrebare năucitoare i se răsuci prin minte.

Ce caută cutia aia acolo?

Apoi veni întunericul.

Capitolul 58
DIN NOU ÎNTUNERIC

Maul se afla la o sută de metri în puțul liftului, bâjbâind în sus prin întunericul necruțător, când închisoarea începu să-şi schimbe forma în jurul lui.

Altă reconfigurare? Acum?

Nu fusese niciodată atât de adânc în interiorul închisorii când avusese loc procesul. De aici, totul părea să se întâmple mai repede, la o scară cataclismică. Era ca şi cum ar fi fost prins în interiorul mecanismului celui mai mare şi mai mortal ceas al galaxiei. Găurile se deschiseră în pereți, iar pereții înşişi se despicară şi începură să se rotească şi să se realinieze. Scheletele de oțel se legănau şi clănțăneau în balamale. În câteva secunde, întreaga infrastructură se îndoi şi oscilă într-o mie de direcții controlate independent, colapsând nivele întregi în ele însăşi, cu puțuri de ventilație articulate şi platforme automate care pivotau şi se legănau în jurul lui cu un abandon mecanic – ca şi cum acea întreagă lume, care nu se mai mulțumea cu o simplă reconfigurare, era hotărâtă să se rupă în bucăți. Din stânga, un mănunchi gros de conducte electrice izbucni dintr-o breşă nou formată în pereții opuşi. Maul se feri când conducta îi trecu pe lângă scalp, izbindu-se de peretele care tocmai se ridicase în stânga lui. Un alt panou se deschise în dreapta lui şi extrudă o plasă de canale de montanți care se roteau printr-un puț din partea opusă.

Se ținu bine de treptele pe care urcase. Peretele puțului pe care îl escaladase cu doar câteva clipe înainte tresări în mişcare, zăngănind şi scârțâind, ridicându-se în unghi şi apoi întorcându-se, răsucindu-se până când ajunse perpendicular pe orientarea sa inițială, iar el era agățat de trepte, cu trupul atârnând drept în jos deasupra unui abis deschis, a cărui adâncime nu o putea măsura.

Se părea că Directoarea Sadiki îşi pierduse răbdarea şi hotărâse să desfăşoare următorul meci fără el. Maul privi drept în jos. Un curent ascendent de aer se ridică din gol. Mult mai jos, la sute de metri adâncime, o serie de niveluri se dilatau şi se deschideau ca nişte valve şi camere ale unei colosale *inimi* mecanice aflate pe fundul puțului şi, pentru o clipă, crezu că o zăreşte – turbinele din centrul închisorii, marele arbore de transmisie care scârțâia şi care învârtea tot mecanismul de ceasornic.

În cele din urmă, cu o ultimă zguduire, închisoarea se opri din nou.

Maul rămase acolo, aşteptând.

Urmă tăcerea.

Era brusc foarte frig în curentul ascendent şi era conştient că îl dureau umerii, că nu putea rezista aici la nesfârşit. Dar nu mai avea nici cel mai mic simț al direcției – simțea doar cum câmpul gravitațional generat artificial de *Cog Hive Seven* îl aspira deja irevocabil în jos, spre vid, unde angrenajele din inima închisorii îl vor măcina, fără îndoială, până îl vor face pastă. Se întinse cu sentimentele, încercând să simtă unde trebuia să meargă, cea mai apropiată ieşire, chiar şi cel mai apropiat perete.

Ceva îi atinse ceafa, moale şi lipicios. Privind în sus, văzu că spațiile deschise din jurul său erau acoperite cu o substanță diafană ca pânzele de păianjen, care atârna în fire. La un moment dat, firele ar fi putut fi cuiburi, dar când închisoarea se reconfigurase, fuseseră sfâşiate, iar acum se unduiau în curenții de aer care se

ridicau de jos. Maul îşi îngustă ochii. Țesăturile se mişcau şi se înfiorau, pline de ființe vii minuscule, cu trupurile lor albe contorsionându-se în firele mătăsoase.

Arătau ca...

Deodată, treptele din mâinile sale începură să vibreze.

Maul le strânse mai tare, simțind întreaga suprafață tremurând deasupra capului său. Spre deosebire de tumultul mecanizat pe care tocmai îl experimentase, aceasta era o prezență singulară, vie, care îşi croia drum prin panoul de oțel care fusese cândva un perete, cel de care atârna în prezent. Greutatea ei făcea ca însăşi armătura de susținere să se încovoaie şi să se îndoaie sub ea.

Syrox. *Viermele lup* al închisorii.

Zgomotul trebuie să-l fi trezit, să-l fi adus aici, unde trebuia să fie luat în considerare. Era deja foarte aproape. Maul îşi dădu seama că cea mai recentă reconfigurare a închisorii îl aruncase probabil direct în zona de cuibărit, unde îşi avea puii. Oare Directoarea făcuse asta intenționat? Aceasta urma să fie următoarea lui luptă, până la urmă?

Accidental sau intenționat, nu prea conta. Simțea cum creatura însăşi trecea prin tunelul aflat chiar deasupra lui, într-un val peristaltic. Maul privi drept înainte în întuneric, concentrându-se până când putu distinge forma vagă a ceea ce spera că era un alt zid, la cincisprezece metri în fața lui. Agățându-se de treptele de deasupra capului, începu să-şi croiască drum, mână după mână, spre peretele îndepărtat. Nu avea nicio idee despre ce anume va găsi acolo, doar că nu putea zăbovi direct sub greutatea creaturii de deasupra lui, despre care simțea că ar putea sfâşia pasajul şi să se reverse peste el în orice clipă.

Deasupra lui, corpul respingător al viermelui se strecura exact în acelaşi ritm, ca şi cum i-ar fi simțit apropierea. Maul ştia unde se afla datorită felului în care oțelul gemea şi protesta mai tare ca niciodată, şuruburile şi niturile eliberându-se acum, cu panouri întregi care se umflau şi se desprindeau din loc.

Ce vrei?

Creatura se opri din nou, căutând.

Întinzându-se cu sentimentele sale, Maul auzi un amalgam de voci explodând în mintea lui, cu sutele, aduse împreună într-un mozaic irațional de agonie şi confuzie. *Deținuți.* Toți cei pe care viermele îi devorase de la sosirea sa aici. Țipete. Râsete nebuneşti, nearticulate. Jurăminte de răzbunare care nu mai puteau fi rostite niciodată. Rugăminți pentru milă nu va fi niciodată acordată. Era ca şi cum uşa unui azil ar fi fost deschisă în interiorul craniului său, lăsând să intre în mintea sa un val de țipete incoerente, strigăte individuale şi fraze fragmentate disperate.

...jur că voi...

...te voi ucide şi îți voi smulge fața de pe...

...mă răneşte, mă mănâncă...

...pielea când arde, nu poți...

...salvează-mă, locul ăsta e ca...

...întuneric, e o groapă, nu pot...

...nu mai pot fugi, nu mai există sfârşit pentru această durere, când e...

...îmi suge sângele, nu-mi mai simt mâinile şi sunt...

...orbesc, ochii îmi putrezesc în...

...craniu, ce e chestia aia din...

...creierul pe care îl vom mânca...

...VOM MÂNCA...

Maul ajunse la peretele îndepărtat şi se legănă în față. În întuneric, picioarele lui găsiră un punct de sprijin îngust la marginea unei schele care poate că avea trei centimetri lățime, dar suficient pentru a-i stabiliza greutatea.

Sprijinindu-se cu spatele de perete, cu brațele întinse pentru a se echilibra, rămase acolo cât numără până la zece, în timp ce viermele de deasupra lui se strecura încet în afara razei de acțiune, trăgându-şi corpul albinos cu determinarea fără grabă a unei ființe care îşi cunoştea rolul final aici şi nu vedea nevoia de a se grăbi.

Lăsă să-i iasă o gură de aer şi se uită mai atent la locul în care se afla. Eşafodajul în care se afla se înfăşura în jurul unei platforme alungite şi adâncite care fusese formată recent de trei pereți care se intersectau, fiecare cu balamale. Îşi apăsă greutatea, timid, pe ele. Nici unul dintre ele nu părea deosebit de solid.

Ajunge.

Lovind panoul din mijloc, privi cum acesta se deschidea pentru a dezvălui o uşă joasă, arcuită, prin care se vedea o slabă strălucire galben-portocalie, începtoşată în praful metalic rece. Se balansă înăuntru şi ateriză pe podea, pornind în fugă.

Capitolul 59
SYROX

Viermele ştia despre întuneric.

Orb din naştere, lipsit de conştiință în orice sens tradițional al cuvântului, nu ştia că se numea *Syrox*. Nici nu avea habar cât de departe călătorise de casă. Pe planeta natală, Monsolar, unde specia sa fusese venerată de mii de ani, fusese adorat ca un zeu şi temut ca o ciumă, cotloanele sale din mătase se îngrămădeau în ramurile înalte şi umpleau coşmarurile triburilor locale.

De generații întregi, bătrânii şi preoții vorbeau pe un ton tăcut şi reverențios despre *viermele lup* umflat şi palid care trăia în junglele îndepărtate. Cultura lor era plină cu imaginile gravate şi cântecele de moarte ale unei creaturi a cărei minte de stup era formată din toate spiritele celor pe care îi devorase, sufletele lor fiind prinse pentru o eternitate de chinuri nemuritoare, în timp ce îi alimentau foamea nesfârşită.

Viermele ştia despre foame.

Având în vedere groaza pe care o evoca printre cei care îl cunoşteau cel mai bine, originile sale erau *modeste* prin comparație. În fiecare an, pupele sale nou eclozate se înmulțeau în nenumărate trilioane în interiorul cocoanelor de mătase din vârful copacilor. Crescând, ele cădeau curând din cuiburi în râurile, pârâurile şi mlaştinile nefiltrate ale Monsolarului, destinate să colonizeze stomacurile şi tractul intestinal al oricui era suficient de nebun să bea apa nefiltrată. Timpul de gestație putea fi lent, uneori ani de zile, pe măsură ce viermele creştea mai puternic în intestinele gazdei sale.

În intestinul subțire al unui deținut Monsolarian, altfel uitat, pe nume Waleed Nagma, *viermele lup* ajunsese pentru prima dată la *Cog Hive Seven*, cu trei ani în urmă. Nagma murise în mod iremediabil, la câteva secunde după prima sa luptă, dar larva Syrox din interiorul intestinului său – de doar câțiva milimetri lungime la acea vreme – supraviețuise. De fapt, aceasta absorbise deja conştiința lui Nagma în cele câteva secunde care urmară imediat după moartea corpului său, astfel că el fusese primul dintre cei ce aveau să devină în cele din urmă sutele de locatari prinşi în mintea *viermelui lup*. În curând vor fi şi mai mulți. Atât de mulți alții.

Pe măsură ce *viermele lup* îşi găsise un cămin aici, îngrăşându-şi trupul cu sângele deținuților morți, mintea sa devenise o cameră a ororilor, o închisoare în interiorul închisorii, unde toate ființele gânditoare şi negânditoare pe care le mâncase erau condamnate să măsoare o eternitate după criteriul chinului nesfârşit. Dăduse naştere la nenumărate larve, care continuaseră să se înmulțească aici jos, flămânde şi tot mai mari, dar niciuna nu se apropiase vreodată de dimensiunile sale.

Acum, la fel de lipsit de vedere ca în ziua în care ieşise din ou, era conştient de propria existență doar ca un vast şi reînnoit sistem de colectare de țipete şi agonie. Se gândea la el însuşi – în rarele momente în care se gândea la ceva – în sens colectiv, nu ca *eu*, ci ca *noi*, nu ca *al meu*, ci ca *al nostru*. Fără somn şi neliniştit, nu cunoştea nimic altceva decât chinul nesfârşit al celor al căror sânge îl hrănise prin acest traseu continuu şi alunecos al acestor puțuri şi tuneluri în reconfigurare.

Şi foamea. Întotdeauna era *foamea*.

Capitolul 60
SFÂRŞITUL

— Eogan.

Băiatul se uită la tatăl său, întins pe patul din celulă. Era prima dată când bătrânul vorbea de când băiatul îl adusese înapoi de la morgă. Vocea lui, deşi slabă, era surprinzător de clară.

— Vine.

— Cine?

— Radique. Cu ceea ce păru a fi un efort uriaş, Artagan Truax se ridică în coate şi se întoarse cu fața spre fiul său. Vine... să... mă... omoare.

— Dar am crezut că i-ai salvat viața.

— Nu contează. Bătrânul clătină din cap. Din moment ce l-am ajutat pe Zabrak să cheme Bando Gora aici...

— Dar...

— Taci, băiete. Vocea lui Artagan deveni fermă, căpătând un vestigiu al fostei sale puteri. Mai e ceva... trebuie să-ți spun. Ceva ce nu ți-am mai spus până acum.

Eogan aşteptă.

— Înainte să te naşti... mama ta şi cu mine am fost... am făcut parte din Bando Gora. Credeam că ei dețin secretele galaxiei. A fost un drum greşit, dar... nu ştiam asta la vremea aceea. Chiar şi atunci când... Artagan respiră tremurat. Chiar şi după ce ea a murit, am rămas cu ei. Tu erai doar un copil. Nu era nicio cale de ieşire.

Era linişte în celulă.

— A venit ziua, acum şaisprezece ani... I-am auzit complotând să-l ucidă pe Radique. Să-i întindă o ambuscadă, să-i deturneze transportul de arme. Radique era puternic, chiar şi atunci. Am văzut o şansă pentru amândoi. M-am gândit că, dacă m-aş fi rupt de Gora în acel moment... dacă i-aş fi salvat viața lui Radique... dacă i-aş fi câştigat încrederea... atunci cel puțin tu ai fi avut un avocat, cineva care să aibă grijă de tine...

Artagan se întrerupse într-o criză de tuse, apoi îşi recăpătă treptat vocea.

— La început, planul a funcționat. Când au început împuşcăturile, aveam o navă pregătită. Am scăpat cu Radique. Ne-a lăsat în primul port spațial – promițând că ne va contacta. Ca să-şi plătească datoria. Dar... Artagan inspiră scurt, ascuțit şi dureros şi apoi expiră. Nu am mai auzit de el ani de zile. Am călătorit... tu şi cu mine. Luptând pentru bani. Ştiam că nu poate dura la nesfârşit. Am tot aşteptat să primesc veşti. În cele din urmă, acum un an, a sosit un mesaj. El era. Mi-a spus că ne poate ajuta. Aici...

— Deci tu m-ai adus înapoi, spuse Eogan. În acest loc.

Bătrânul aprobă din cap.

— Când am ajuns prima dată aici, l-am căutat. Şi l-am găsit – sau el m-a găsit pe mine. În prima lună, a luat legătura cu mine. Mi-a oferit un loc de muncă pentru a-l ajuta să construiască arme. Mi-a oferit protecție. Pentru mine şi pentru tine. Tot ce a trebuit să-i dau... erau ochii mei. Artagan clătină din cap. Nu am putut s-o fac. Nu puteam fi orb pentru el. Aşa că a dispărut din nou. Până acum. Când am trimis

după… Bando Gora. Şi acum… Vine… să mă termine.

Eogan se ridică în picioare.

— Nu-l voi lăsa.

— Nu contează. Oricum sunt… deja mort.

— Nu aşa, spuse Eogan, luând mâna tatălui său şi strângând-o.

— Îmi pare rău, băiete, spuse o voce în spatele lui. Dar va fi exact aşa.

Eogan se întoarse. O jumătate de duzină de deținuți – oameni şi non-umani deopotrivă – stăteau în picioare şi blocau intrarea. Lui Eogan îi luă mai puțin de o secundă pentru a-şi da seama că niciunul dintre ei nu avea ochi. *Cum veniseră până aici?* Apoi văzu păsările. Una dintre ele îşi deschise ciocul şi scoase un croncănit strident. *Păsările i-au adus aici.*

— Domnul Radique ne-a trimis, spuse orbul. Ținea în ambele mâini două lame de oțel ascuțite, lungi şi strălucitoare ca o pereche de macete de casă. Toți ceilalți erau înarmați în mod similar. Să ne ocupăm de bătrân pentru că a chemat Bando Gora aici. Clătină din cap. Acțiunile au consecințe, nu-i aşa? Aşa cum toate râurile duc la mare – căile lor pot fi diferite, dar rezultatul final nu este niciodată pus la îndoială.

— Nu. Eogan făcu un pas spre ei. Nu puteți…

Orbul scoase un țipăt ascuțit şi se aruncă spre Eogan, cu ambele brațe învârtindu-se. Eogan se feri şi se năpusti spre genunchii bărbatului, simțind un val de muşchi izbindu-se de pomeții lui, împingându-l la podea. Gândurile lui fură aspirate de un roi de stele, de agonie pe jumătate conştientă. Picioarele îl călcau, tocându-l. De undeva din cealaltă parte a celulei, tatăl său încercă să vorbească, luptându-se să se facă auzit. Eogan ridică mâna. Era fără speranță.

— Tată, nu!

Ridicându-şi capul, Eogan îi văzu cum îl înconjurau pe tatăl său, coborând lamele în jos spre el, ridicând evantaie mari de sânge în timp ce îi ciopârțeau ceea ce mai rămăsese din trup. Atacau ca nişte animale, de parcă lipsa vederii le orbise cumva orice fel de milă. În mijlocul a toate astea, cuvintele Zabrakului care îl comparase cu tatăl său răsunară în mintea lui Eogan: *Tu nu ai inima lui... nu vei fi niciodată jumătate din omul care este el.*

Eogan clătină din cap. *Nu şi acum.*

Ceva se schimbă în el, ceva profund şi definitiv. Fără ca măcar să fie conştient că face asta, sări înainte şi îşi simți corpul – muşchii, adrenalina şi însuşi sângele din vene – cum se pune în mişcare, lansându-se într-o serie de lovituri fulgerătoare.

Fiecare parte din el era în mişcare în acelaşi timp, pumnii şi picioarele se legănau, dând o avalanşă de lovituri care păreau să-i lovească simultan pe cei şase orbi, într-un amestec de viteză şi de oase zdrobite. Acum cădeau de o parte şi de alta a lui, cu lamele lor zdrăngănind pe podeaua celulei, iar Eogan ştiu că până în acel moment, dacă ar fi încercat vreodată un astfel de atac, aproape sigur ar fi murit. Nu semăna deloc cu ceea ce-şi imaginase – ca şi cum şi-ar fi predat trupul şi ar fi fost readus la viață de ceva mult mai rapid şi mai puternic decât el însuşi, înviat pentru un moment singular de triumf.

Când termină, îşi lăsă pumnii în lateral şi rămase în picioare gâfâind în mijlocul unei grămezi de cadavre, cu brațele îmbibate de sânge până la coate.

O voce se auzi din mijlocul mormanului:

— Eogan?

— Tată.

Veni în față şi îl smulse pe unul dintre oamenii lui Radique în lateral. Trupul bătrânului era acolo, oribil de ciopârțit şi sfârtecat, dar încă se mai agăța cumva de ultimele rămăşițe de conştiință.

Artagan ridică o mână însângerată. Zâmbea.

— Cei *Cincizeci şi Doi de Pumni*, reuşi el să spună.

Eogan simți cum i se umflă pereții gâtului. Nu putea să vorbească.

— Sunt atât de mândru de tine.

Băiatul căzu în genunchi şi îl îmbrățişă. Chiar şi acum, în pieptul bătrânului se auzea un tunet, inima zdrobită bătând sfidător chiar şi când se apropia de ultimele clipe ale vieții sale. Îl ținu pe bătrân aşa până când tunetul se opri.

După un interval de timp incert, auzi din nou paşi, intrând prin trapa deschisă. Privind în jur, îl văzu pe Jagannath stând acolo. Zabrakul se holbă la grămada de cadavre împrăştiate prin celulă, la armele improvizate şi la sângele care se usca încet. În cele din urmă, ochii deținutului cu pielea roşie veniră în întâmpinarea celor ai lui Eogan.

— Tu ai făcut toate astea?

Băiatul nu spuse nimic.

— Tatăl tău...

— Mort, spuse Eogan.

Zabrakul aprobă din cap, ca şi cum nu se aştepta la altceva.

— Haide.

— Unde mergem?

— În cala de marfă.

Eogan se încruntă.

— În...

— Am treburi neterminate acolo.

Capitolul 61
PRESIUNE ŞI TIMP

Chiar înainte ca uşa liftului să se deschidă în hangar, Maul auzi blasterele declanşându-se într-o salvă continuă de explozii. Eogan se holbă la el, albul ochilor strălucindu-i în luminile încastrate.

— Ce se întâmplă acolo?

— Un schimb de focuri, zise Maul. Nu se aşteptase la asta, dar în acest moment, nimic nu mai era o surpriză. Ține capul jos.

Liftul se deschise şi un proiectil blaster explodă în interiorul lui, distrugând panoul de control din spatele capului său. Eogan scoase un strigăt speriat. Ignorându-l pe băiat, Maul căzu într-o poziție ghemuită defensivă şi privi hangarul, acordându-şi cinci secunde pentru a analiza tot ce se întâmpla în cala de marfă.

Două grupuri distincte duceau o luptă crâncenă de o parte şi de alta a unui spațiu deschis de cinci metri care împărțea podeaua hangarului în două. Pe partea cea mai apropiată de locul în care se aflau, un mic grup de gărzi de la *Cog Hive Seven* schimba focuri de armă cu ceea ce părea a fi o gloată mult mai mare de prizonieri, care păreau să aibă arme mai puternice. Prizonierii învingeau în mod clar.

Nu numai că se descurcau mult mai bine – unii dintre ei, observă Maul, chiar râdeau în timp ce trăgeau în gărzi – dar aproape că reuşiseră să manipuleze o pasarelă lungă de andocare astfel încât să traverseze prăpastia deschisă în podeaua hangarului, permițându-le accesul complet la întregul hangar. Maul se întrebă fugitiv de ce gărzile nu declanşau pur şi simplu bombele implantate în inimile deținuților, apoi îşi dădu seama că cei pe care îi vedea trebuie să fi fost prizonierii care veneau.

Un gardian fugea țipând. Fața îi era literalmente în flăcări, trăsăturile topindu-se chiar în timp ce alerga. Lucrurile se înrăutățeau în *Cog Hive Seven*.

— Ce ne facem acum? strigă Eogan.

Maul îl ignoră. Nori mari de fum de blaster şi metal în flăcări atârnau în aer. Gărzile rămăseseră fără muniție şi nu părea să vină niciun ajutor. În mijlocul tuturor acestor lucruri, Maul văzu holoecranul uriaş al unui Hutt cocoțat pe o platformă cu repulsor, dându-şi ochii peste cap şi chicotind de încântare.

Jabba.

Înregistră prezența virtuală a Lordului Crimei aici şi, în acelaşi moment, o respinse ca fiind irelevantă. Orice făcea Jabba aici, în închisoare – personal sau prin interpuşi – era o enigmă completă, dar nu avea nicio legătură cu propria sa misiune. Ținându-şi capul plecat, Maul traversă hangarul spre încărcătorul binar CLL care se zbătea nepăsător înainte şi înapoi în mijlocul luptei. Judecând după urmele de carbon de pe carapacea blindată, nu reuşise să evite complet focurile de blaster. Cablurile şi circuitele expuse atârnau din procesorul central, scoțând scântei şi spirale de fum gri deschis.

— Droid! strigă el.

Chestia se roti şi îl privi prin ceața galbenă. Maul îşi trimise mintea înapoi la ultima dată când fusese aici cu Slipher, amintindu-şi ce spusese bancherul.

— Cartelă galbenă *Clanul Bancar InterGalactic*, varianta de securitate 377055.

— Verificare vocală?

— Vesto Slipher, spuse Maul. A sosit un pachet aici. Îl ții pentru mine. Unde este?

Droidul nu se mişcă.

— Verificare vocală?

În loc să răspundă, Maul se urcă pe spatele droidului, aruncând o privire rapidă la firele procesorului său. Experiența sa de piratare a sistemelor era limitată, dar suficientă pentru a identifica comanda manuală a sistemului primitiv de securitate al încărcătorului. Redirecționând firele în circuitele rămase, le fixă la loc.

Zumzetul scăzut şi continuu care urmă păru să dureze o eternitate. Cu coada ochiului, îl văzu pe Eogan alergând spre el, ferindu-se de o ploaie de schije şi aterizând lângă unitatea CLL. Băiatul aruncă o privire la lupta în curs de desfăşurare, la droid, apoi, în cele din urmă, înapoi la Maul.

— Ce face?

— Îmi dă ceea ce am venit să iau.

— Nu putem rămâne aici. Eogan arătă cu degetul peste hangar, spre locul unde pasarela făcuse în sfârşit legătura. Deja vin încoace.

Cu un răcnet, prizonierii înarmați începură să ia cu asalt hangarul în timp ce ultimii gardieni se întorceau să fugă.

— Ne vor ucide!

— Nu ne interesează, răbufni Maul, fără să ştie sigur de ce se deranja să răspundă.

Nu se aşteptase ca băiatul să supraviețuiască atât de mult, cu siguranță nu urmându-l prin hangar. Deținuții treceau pe lângă ei pe ambele părți, fugărind gardienii, îndreptându-se spre orice turbolift încă funcțional. La mai puțin de un metru distanță, îl văzu pe unul dintre ofițerii de corecție întorcându-se să se uite înapoi – exact la timp pentru a prinde un fulger roşu de energie direct în gât, aruncându-l în perete, un cadavru fumegând. Băiatul se holbă şi scoase un zgomot de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Trebuie să plecăm de aici!

— Fugi dacă vrei, îi spuse Maul, sau rămâi şi mori. Pentru mine nu contează.

Eogan se holbă la el, deschise gura şi o închise din nou. Pocnetul fulgerător al focurilor de blaster începuse să se stingă. Maul se întoarse spre hangar, unde ultimii prizonieri se îndreptau spre nivelurile superioare ale închisorii.

— Domnule Slipher, spuse droidul, iată pachetul dumneavoastră.

Deschizându-şi carcasa, chestia băgă mâna înăuntru şi îi înmână o ladă de transport neagră şi fără caracteristici.

Maul o luă.

Era timpul să plece.

Capitolul 62
PREGĂTIRI

— Doamnă Director, au trecut de barierele de izolare a hangarului.

Sadiki ridică privirea de la consola de ajutor a infirmeriei către gardianul al cărui nume nu şi-l putea aminti în acel moment. Întinzând ortoproteza mecanizată pe care GH-7 tocmai terminase să o grefeze pe glezna ei, tresări de durere. Runda inițială de medicamente îşi pierdea deja efectul, dar asta era bine – simțea cum mintea i se limpezea.

— Câți sunt?

— Patruzeci şi doi.

— Inclusiv gărzile de corp ale lui Jabba?

Paznicul aprobă din cap.

— Toți sunt încă puternic înarmați. Gardianul aruncă o privire fugară la picior, apoi se uită din nou la fața ei. Am sigilat nivelul principal, am închis blocurile de celule şi am pus deținuții în izolare, dar...

— Dar ce?

— Ei bine, ultima secvență de reconfigurare pe care ați comandat-o... Paznicul ezită. A deschis o întreagă aripă de pasaje neterminate, iar unele dintre acele locuri nu sunt sigure.

— Fără trape?

— Nu există trape, nici sasuri. Unii dintre băieți spun că nici măcar nu au supraveghere acolo.

— Au dreptate, spuse Sadiki. Să ascundă adevărul acum nu i-ar fi ajutat pe niciunul dintre ei. Câți dintre oamenii noştri au mai rămas?

— Am vorbit cu Căpitanul Garvey acum cinci minute. Raportează pierderi grele în hangar...

— Câți?

Paznicul înghiți în sec.

— Treizeci şi şase de gardieni din câte ştim, poate mai mulți dacă nu au avut ocazia să răspundă. Fața lui deveni palidă. Şi nu prea mai avem putere de foc.

— Unde este fratele meu?

— Nimeni nu l-a văzut de câteva ore.

— Adună o echipă de căutare. Sadiki se ridică în picioare. Contactează-mă imediat ce-l găseşti.

— Doamnă Director? Unde vă duceți?

— Să pregătesc capsula de salvare, spuse ea. Spune-i că ne întâlnim acolo.

Capitolul 63
SOJOURN

— Livrarea dumneavoastră a fost primită, spuse 11-4D.

Darth Plagueis se întoarse să se uite înapoi la droid.

— Compresorul geologic înlocuitor?

— Da, Stăpâne.

Undeva sub masca respiratorie care îi acoperea gura, Plagueis îşi permise un zâmbet. El şi droidul îşi croiau drum prin camerele de cercetare din piatră rece, unde îşi petrecuse luni întregi din timpul său, lucrând cu un scop de nezdruncinat printre diferitele specii pe care le ținea închise în cuşti.

— Mulțumesc, 4D.

Plagueis îşi concentră atenția asupra cuvei din fața lui, unde rămăşițele Lordului Sith Bith, Darth Venamis, pluteau într-o baie semitransparentă de lichid de conservare. Corpul lui Venamis era încă animat şi se zbătea spasmodic cu ultimele rămăşițe de viață pe care Plagueis le investise în el, doar pentru a le smulge din nou. Lucra de aproape douăzeci de ore neîntrerupte la acest proiect particular, cu un succes limitat, iar notificarea primită de la droid însemnase o diversiune binevenită.

— A confirmat Slipher sosirea? întrebă el.

— Nu chiar, Stăpâne, răspunse droidul.

— De ce nu?

— Pentru că se pare că domnul Slipher este mort.

— Oh? Plagueis meditä o clipă la veste, înainte să se întoarcă cu fața la droid. L-a ucis Maul?

— Nu, Stăpâne. Din ceea ce am reuşit să găsesc pe camerele de supraveghere din închisoare, domnul Slipher a fost ucis instantaneu când l-a decapitat un încărcător binar CLL. Droidul făcu o pauză. Şi apoi l-a zdrobit sub picioare.

— Un sfârşit umil pentru o minte atât de promițătoare.

4D lăsă să-i iasă un mic gâlgâit electronic.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Nu are importanță, răspunse Plagueis, şi îşi scărpină bărbia gânditor. Un droid, spui?

— Da. Sunt sigur că a fost accidental. Era acelaşi droid, de fapt, pe care l-ați însărcinat să livreze pachetul direct către Zabrak.

— Ah. Plagueis radie de plăcere. Aşadar, Maul are tot ce-i trebuie pentru a-şi facilita misiunea. Eşti sigur?

— Am confirmat totul prin holofilmul de supraveghere, spuse 11-4D, apoi se opri pentru o clipă. Dacă îmi permiteți să întreb, care a fost scopul de a ascunde această informație de Stăpânul Sidious?

— Asta este o întrebare excelentă, 4D, spuse Plagueis. Presupun că ai putea spune că în scopul de a ne întări relația.

— Domnule?

— Între Stăpânul Sidious şi mine. Plagueis îşi întoarse atenția asupra Bithului din cuva din fața lui, deşi gândurile lui erau acum departe de Venamis cel înviat.

Misiunea de asasinare a Zabrakului din interiorul închisorii mă interesează foarte mult. După cum ştii, în trecut i-am acordat o mare libertate de acțiune Lordului Sidious.

Întinzându-se cu partea întunecată, Plagueis privi distrat cum fața lui Venamis se agita în supa chimică vâscoasă, un ochii deschizându-se şi rostogolindu-se pentru a-l privi. Apoi continuă.

— Mai ales acum, când ne apropiem de momentul crucial al planurilor noastre pentru iminenta alegere a lui Palpatine pe postul de Cancelar, consider că tendința lui tot mai accentuată de încredere în sine este tulburătoare. Bineînțeles că va veni timpul când îl voi anunța că eu am fost cel care i-a furnizat lui Iram Radique compresorul geologic complet funcțional de care avea nevoie – şi astfel i-am permis lui Maul să-şi îndeplinească misiunea. Dar momentul revelației încă nu a sosit.

Capitolul 64
MORȚII

Alarmele se declanşau peste tot.

Bătut până la inconştiență şi lăsat să moară de soldații lui Jabba pe aleea adiacentă celulelor de detenție ale barjei *Purge*, Bissley Kloth deschise în sfârşit ochii şi se ridică şovăielnic în picioare, stârnit de claxoanele zgomotoase care răsunau de undeva de pe puntea de comandă a navei. Trase aer în piept şi îşi adună hotărârea. Ultima lui amintire fusese aceea că venise să verifice ce fac cei treizeci şi nouă de pasageri ai săi, care rămăseseră atât de sinistru de tăcuți. Acum se trezea că se uita în jos la gaura semicirculară zdrențuită care fusese tăiată în coca inferioară a navei, ducând în interiorul unui iaht spațial complet necunoscut şi ornamentat.

Privind în jos prin gaură, sesiză cu o claritate îngrozitoare întreaga amploare a ceea ce se întâmplase. Nava care se ataşase de *Purge* era acelaşi iaht pe care îl zărise la mijlocul distanței în timpul apropierii lor de *Cog Hive Seven*. Fuseseră abordați, ceea ce însemna că pasagerii veniseră cu scopul explicit de a facilita o evadare a…

Se întoarse, făcându-şi drum prin trapa deschisă care ducea spre celulele de detenție propriu-zise. Erau goale. Prizonierii scăpaseră.

Nu. Sentimentul de groază în creştere al lui Kloth păru să amplifice alarmele de pe puntea barjei *Purge*. Scuturându-se din dezorientare, se aruncă pe treptele pasarelei şi aproape că se împiedică de cadavrul unuia dintre membrii echipajului întins în fața lui într-o baltă de sânge. Celălalt gardian zăcea cu fața în jos doi metri mai sus pe coridor. Kloth alergă restul drumului până la punte şi se opri în loc. Aici, interiorul navei duhnea a focuri de blaster şi fire supraîncălzite. În fața lui, Căpitanul Wyatt Styrene, stătea înhămat în scaunul pivotant din fața consolei de comandă a navei, cu capul plecat într-o contemplare aparentă a soartei lor.

— Căpitane, spuse Kloth, apucându-l de umăr pe Styrene, iar capul acestuia se înclină pe spate pentru a dezvălui gâtul tăiat.

Doar hamul în sine îl împiedicase să se prăbuşească de pe scaun.

Reflexele lui Kloth preluară controlul. Fără să se oprească să se gândească la ceea ce făcea, deshămă corpul lui Styrene şi îl trase departe de comenzile navei. Se aşeză în scaunul pilotului şi aruncă o privire pe ecranele din fața lui, privind spre cala de marfă a închisorii, de care încă era ataşată barja închisorii. Ceea ce văzu pe monitoare îi făcu inima să i se urce în gât. Deşi putea distinge foarte puțin din acest unghi, părea că întregul hangar era plin de gardieni de închisoare morți, cu zecile. În mijlocul lor, undeva în prim-plan, o siluetă – Kloth se gândi că era un Hutt – stătea în vârful unei platforme cu repulsor, făcând semne către doi Gamorreni care strângeau armele de pe podea.

Ce se întâmpla?

Urmă un şoc brusc de jos, ca un ecou a ceea ce se întâmplase mai devreme. Altceva lovi *Purge*, izbindu-se suficient de tare încât să o zguduie din ancorare şi, într-o clipă, toate comenzile şi monitoarele barjei se stinseră, lăsându-l pe Kloth în beznă. Întinzându-se în față, agită mâinile orbeşte după comenzi, străduindu-se să le reactiveze, dar era inutil. *Purge* scârțâi în jurul lui. De sub corpul barjei se auzeau

zgomote fragile de supape de oțel smulse, urmate de un pocnet uriaş, când mecanismul de cuplare prin aspirație, sigilat în vid, se rupse complet. Gândurile lui Kloth trecură la iahtul spațial care se lipise de corpul lor ca un parazit şi la pirații care îşi croiseră drum prin cală.

Atunci ştiu. Căzând pe mâini şi genunchi în întuneric, ieşi cu greu de pe punte şi coborî, mişcându-se mai repede acum, bazându-se doar pe memorie şi pe simțul tactil. Când ajunse la cadavrele gărzilor, simți că era foarte aproape. Se opri, cu adrenalina inundându-i corpul, încercând să-şi tragă sufletul. Încet, se ridică în picioare. Lumini auxiliare de un verde bolnăvicios luminau gaura zdrențuită din nivelul inferior al barjei, dar când Kloth privi în jos prin gaură, nu mai văzu interiorul somptuos amenajat al iahtului spațial. Pur şi simplu nu mai era acolo.

Ceva, sau cineva, îl îndepărtase, lăsând doar gaura zdrențuită. Dar gaura nu era goală. Kloth făcu un pas înapoi, simțind o groază primitivă, cum îşi croia drum dinspre burtă până în gât. Ceva ieşea prin gaură, trăgându-se spre el, o siluetă care nu mai semăna cu nimic din ceea ce mai văzuse până atunci, nici măcar printre deținuții şi gunoaiele galactice extrem de variate pe care le transportase din toate sistemele imaginabile. Kloth se holbă la ea pentru o clipă, țintuit în extaz de o putere pe care nu putea nici să o identifice, nici să-i reziste. Capul chestiei era acoperit de un craniu, cu coarne lungi şi ascuțite care ieşeau din ambele părți. Găurile goale în care ar fi trebuit să fie ochii străluceau cu o lumină albastră primordială.

Asta e nebunie, culoarea nebuniei… Indiferent dacă era o mască sau de fapt fața persoanei, Kloth nu avu intenția să rămână să afle, mai ales că devenise clar că persoana nu venise singură. Gaura era plină de ochi albaştri plutitori. Îşi croiau drum în sus, spre *Purge*, iar Kloth vedea că nu avea unde să se ducă – şi că, în tot timpul pe care îl avusese de când se trezise pe podea, în afara celulelor de izolare, nu reuşise să găsească o armă, iar acum era prea târziu. Inamicii se îndreptau spre el ca o armată de morți, cu o determinare şi o forță teribile. Kloth făcu un pas înapoi şi se împiedică de trupul unui gardian, nereuşind să se prindă înainte să se prăbuşească pe spate în ceva ascuțit şi unghiular. Când îşi ridică din nou privirea, persoanele cu fețe de cranii îl înconjuraseră.

— Unde este? întrebă o voce feminină.

Kloth ridică privirea spre ea. Femeia avea un smoc de păr alb pur care părea să i se ridice drept în sus de pe frunte, ceea ce nu făcea decât să accentueze expresia de intensitate întunecată gravată adânc pe fața ei. Avea nişte ochi ciudați, de un galben chimic, de culoarea unui soare muribund şi toxic. În alte circumstanțe, Kloth se gândea că ar fi putut să o găsească izbitoare, chiar frumoasă, deşi acum era sigur – absolut sigur, de fapt – că l-ar fi putut ucide fără nicio remuşcare.

— Cine?

— Cel pe care am venit să îl întâlnesc.

— Eu nu… nu ştiu cine este, reuşi Kloth. Nici măcar nu ştiu cine eşti tu.

Privind-o fix, se luptă cu impulsul sălbatic şi irațional de a încerca să-i explice cum toate astea trebuie să fi fost o greşeală teribilă şi cum femeia şi armata ei cu chipuri de cranii trebuiau să se fi aflat într-un loc total greşit.

— Asta este doar o barjă de închisoare, eu sunt doar navigatorul, nu ştiu…

Crack! O palmă peste față îl făcu să revină la realitate.

— Eu sunt Komari Vosa, spuse femeia, iar aceasta este Bando Gora. Am venit să achiziționăm arma.

Capitolul 65
CUM E JOS, AŞA E SUS

— Pe unde să mergem? întrebă Eogan.

Maul nu răspunse. În ultimele cinci minute merseseră pe un coridor care le părea cunoscut, dar reconfigurarea schimbase totul. Din câte ştia, nu se terminase, iar închisoarea avea să continue să se rearanjeze până când se va rupe în bucăți.

Poate că asta era toată ideea.

Îşi dădu capul pe spate şi scoase un croncănit ascuțit, un sunet pe care acum îl auzise suficient de des ca să poată să-l imite cu o oarecare precizie.

— Ce faci…

Maul ridică mâna pentru tăcere, îşi înclină capul şi ascultă. Sunetul reveni, un ecou imperfect al strigătului său strident.

— Apleacă-ți capul.

— Ce? Eogan se încruntă. De ce…

O explozie bruscă de activitate dădu buzna pe coridor. Maul se ghemui în timp ce un nor mare şi întunecat de *păsări-gheară* străbătu coridorul într-un val aproape solid, croncănind şi țipând în timp ce veneau. Băgă pachetul sub braț şi fugi după păsări, cu băiatul pe urmele lui. Stolul zbura mai repede ca un colectiv, spiralând şi plonjând prin pasajele nou reconfigurate ale nivelurilor inferioare, rotindu-se ca fumul prin camerele unui mare ansamblu mecanic. Maul putea să vadă încotro se îndreptau. Se apropia acum, era foarte aproape.

Văzu uşa din fața lui. Privi păsările care treceau prin ea. Maul sări după ele, iar băiatul sări în urma lui. Aterizară din nou într-un loc familiar: *magazinul de arme* în care se aflase nu cu mult timp înainte. Coyle era încă acolo, cu nasul lui de rozătoare mişcându-se neliniştit. Încă strângea în mâini arma pe care o folosise pentru a-l ucide pe Dakarai Blirr.

— Jagannath, spuse Chadra-Fanul, privind cu atenție pachetul de sub brațul lui Maul. Începusem să ne facem griji că nu ai avut succes în căutarea ta, nu-i aşa?

Aruncă o privire peste umăr, unde o siluetă înaltă stătea în spatele mesei lungi. Bărbatul înalt păşi în lumină.

— Rezultatul nu a fost niciodată pus la îndoială, spuse el, şi se uită la Maul. Salutări, Jagannath. Eu sunt Iram Radique.

Capitolul 66
GRABA

În cele din urmă, Sadiki nu avu de ales. Da, capsula de salvare era pregătită şi o aştepta. 4D era deja acolo, şi poate şi Dakarai, dacă îl găseau. Comunicațiile se întrerupeau rapid. Secțiuni întregi de releu se prăbuşeau. Transmisiunile radio fuseseră deja reduse la paraziți. Oricât de mult ar fi vrut să plece de aici, Sadiki ştia că trebuia să se întoarcă pentru ultima dată la biroul ei. Mai era un ultim detaliu de care trebuia să se ocupe. Păşi prin trapă şi se opri suficient de mult timp pentru a se uita prin birou. Chiar şi acum, în mijlocul a tot ceea ce se întâmpla, Sadiki simțea aprecierea plină de nostalgie a unui creator pentru acea închisoare: proiectul pe care ea şi fratele ei îl concepuseră împreună, algoritmul cu care Dakarai dăduse viață şi o eleganță pură planului în sine. Fusese aproape perfect. Doar zvonurile persistente despre existența lui Iram Radique – acel *bau-bau* galactic necorporal a cărui bază de operațiuni se presupunea că se afla undeva în interiorul închisorii – stricase acea maşinărie de bani şi violență, altfel perfectă, care era *Cog Hive Seven*.

Nu că ar fi contat acum. Experimentul îşi atinsese scopul. În curând, toți cei dinăuntru vor fi morți. Apoi se va îndrepta spre capsula de salvare pentru a pleca împreună cu Dakarai, lăsând închisoarea să se facă bucăți. Vor mai fi şi alte oportunități, alte lumi.

Tastând comanda pentru controlul populației de deținuți, Sadiki privi cum o listă lungă de cifre se derula pe ecran în ordine numerică, fiecare reprezentând un deținut activ. Erau puțin peste patru sute în prezent – gunoaiele şi mizeria galaxiei, cum nu voia să mai întâlnească vreodată.

Selectă întreaga listă şi făcu clic pe o singură comandă: *Terminare*.

Unul câte unul, numerele începură să dispară din partea de sus a listei. Pentru o clipă rămase acolo, privindu-le cum dispar. Ar fi avut nevoie de ceva timp pentru a o finaliza, îşi dădu seama – nu voia să supraîncarce sistemul în acest moment critic şi ar fi preferat să se asigure că fiecare deținut era mort înainte să se aventureze din nou în subteran. În plus, procesul nu ar fi durat prea mult. Poate doar vreo treizeci de minute sau cam aşa ceva, până când va ajunge la cele mai multe numere.

Se pregăti să părăsească centrul de date când ceva în interiorul peretelui se mişcă. Făcând un pas înapoi, împingându-şi scaunul din drum, Sadiki privi cu nesiguranță peretele din fața ei, deasupra ecranelor monitorului. În acest moment, sensibilitatea ei era atât de bine adaptată la ecrane, tastaturi şi numere, încât prezența neaşteptată a ceva viu, foşnind, atât de aproape de ea, făcu să i se ridice micile fire de păr de pe ceafă. Gândurile ei se întoarseră la cea mai recentă reconfigurare a închisorii, inițiată în ultima ei încercare disperată de autoconservare. Fusese o mişcare drastică şi, dacă ar fi plănuit să mai petreacă timp la bordul *Cog Hive Seven*, ar fi fost catastrofală. În schimb, acum pur şi simplu nu îi mai păsa.

Cu excepția…

Cu excepția faptului că dusese la unele modificări nedorite în infrastructura închisorii. Schimbări subtile şi enervante. De exemplu, uitându-se la peretele din fața ei, Sadiki observă un mic decalaj, poate cu o lățime de doi sau trei centimetri,

unde plăcile tratate sub presiune nu se îmbinau cum trebuie. Era un lucru mărunt, dar…

Ceva se mişca în interiorul golului.

Mişcându-se rapid, Sadiki traversă camera şi băgă mâna în dulapul de perete din partea opusă, scoțând pistolul blaster KYD-21 pe care îl ascunsese acolo şi pe care nu plănuise niciodată să-l folosească. Acest model particular, fabricat din aliaj de hadrium cu un trăgaci liber, era unul dintre preferatele ei personale. Avea o putere mare, în ciuda dimensiunii sale, iar mânerul său rece şi striat se simțea bine în strânsoarea ei. Sadiki îl îndreptă spre spațiul dintre pereți.

— Cine e acolo? spuse ea cu voce tare, disprețuind brusc sunetul propriei voci.

Tremurul diafragmei îi dăduse o voce subțire pe care o găsise întotdeauna atât de respingătoare la alții. O posibilitate sălbatică îi trecu prin minte şi făcu un pas mai aproape de spațiul dintre plăcile de perete.

— Dakarai? spuse ea cu voce tare. Tu eşti? Întinzând brațul, strânse degetul pe trăgaci. Jagannath? Ți-ai găsit drumul înapoi sus? O să regreți, îți garantez asta.

Ascultă, dar nu auzi nimic. Venind mai aproape şi înclinând uşor capul, Sadiki se aplecă spre deschiderea îngustă şi îşi ținu respirația.

Aşteptă.

Deodată, ceva imens şi alb explodă din perete, de o mărime insondabilă şi mai rapid decât putea ea să vadă, biciuind spre fața ei, lovindu-i direct ochii. Era atât de mare, încât prima impresie a lui Sadiki fu că peretele însuşi izbucnise cumva la viață în fața ei. Apoi, vederea îi dispăru într-un roi lichid de un roşu închis, iar un fior de durere coborî până la baza craniului, răsucindu-se de-a lungul coloanei vertebrale pentru a-i cuprinde întregul corp.

Sadiki țipă de durere şi căzu în genunchi, apoi se zbătu cu spatele pe podea. Degetul ei apăsă pe trăgaci, trăgând la întâmplare, iar în spatele mantiei de orbire, auzi metalul țipând şi răsucindu-se în jurul ei, ca şi cum ceva mai mare decât văzuse vreodată se trăgea din perete. Atunci ştiu ce era. *Viermele lup*.

Strângând blasterul în mâna dreaptă, îşi trecu încheietura stângă peste ochi în încercarea de a-şi limpezi vederea, dar tot nu putea vedea. Mai mult, orbirea deveni şi mai accentuată, acoperind tot ce mai rămăsese din vedere şi blocând-o într-un întunericul total. Dându-se înapoi spre colțul îndepărtat, întinzând blasterul spre exterior în strânsoarea ei tremurândă, îşi ținu respirația şi ascultă apropierea creaturii, urmărindu-i înaintarea doar prin simțul auditiv. Putea să audă masivitatea creaturii, zgomotul lipicios al avansului spre ea pe podeaua centrului de date. Sadiki trase din nou de trei ori în succesiune rapidă şi încercă să-şi amintească câte proiectile trăsese deja. Arma avea şaptezeci şi cinci de focuri, aşa că nu exista o amenințare imediată să rămână fără muniție… dar cine ştie cât timp va fi aceasta singura ei armă?

Undeva, în întunericul enervat, creatura din fața ei se mişcă din nou. Pentru o clipă, Sadiki aproape că se gândi să fugă orbeşte spre trapa din partea opusă a camerei – credea că o putea găsi din memorie, dar dacă se înşela…

Ascultă, vizualizând. Şi apoi dispăru orice sunet.

Apăsă din nou pe trăgaciul pistolului, simți că se retrage uşor, dar nu auzi nimic. Întregul ei univers devenise un univers de tăcere. Era ca şi cum ar fi devenit surdă şi oarbă, toate organele ei senzoriale cele mai vitale abandonând-o în momentul în care avea cea mai mare nevoie de ele. Şi atunci Sadiki îşi dădu seama

ce se întâmpla.

Cumva, centrul de date sigilat se pusese singur în modul silențios.

— Nu! strigă ea în gol, dar sistemele de izolare fonică îi devorară vocea, înghițind-o cu totul, împreună cu orice altă perturbare sonoră.

Nu avea nicio idee despre unde se afla acum creatura, cât de aproape sau cât de departe, dacă plutea la câțiva centimetri de fața ei, cu gura deschisă şi gata să o înghită. Panica o cuprinse şi începu să tragă la întâmplare în marea întindere de întuneric, legănând arma înainte şi înapoi, străbătând spațiul din jurul ei ca şi cum ar putea cumva să facă o gaură prin el, penetrând stratul gros de izolare care o lăsase complet expusă aici. În cele din urmă, blasterul încetă să mai aibă recul şi îşi dădu seama că era gol.

— Nu, croncăni din nou Sadiki, dar nu auzi nimic. Nu.

Nu se putea întâmpla aşa ceva. Nu se putea. Nu acum, după ce ajunsese atât de departe şi lucrase atât de mult pentru a-şi construi imperiul. Încă de la început, îşi luase toate măsurile de precauție, calculase fiecare risc, luase în considerare fiecare unghi. Şi pentru ce? Pentru ca toate astea să se termine aici, cu ea ghemuită într-un colț, oarbă, surdă şi mută...

Lacrimile i se formară în ochii orbi, iar corpul începu să îi tremure, echilibrul imperfect al sănătății mintale clătinându-se din ce în ce mai mult. Cu genunchii strânşi la piept, cu brațele întinse, apucă arma inutilă în ambele mâini, ca şi cum, dacă ar fi ținut-o suficient de tare, ar fi putut totuşi să se salveze.

Încă stătea aşa când creatura căzu asupra ei.

Capitolul 67
DESTĂINUIRILE

Maul se uită la Radique pentru o clipă, în tăcere. După ce îl căutase atât de mult timp, vederea lui stând la mai puțin de doi metri aducea cu sine un tremur distinct de irealitate, ca şi cum şi asta ar fi putut fi puțin mai mult decât un vis.

Radique era un *aproape-om* înalt, cu pielea albastră, părul negru strălucitor şi ochii roşii, de asemenea strălucitori. Era îmbrăcat în haine negre, cu mănuşi negre şi cizme negre confecționate din aceeaşi piele de reptilă groasă şi bine lustruită. Fața îi era slabă şi rece, ca şi cum ar fi fost cioplită dintr-un bloc solid de oțel Vardium. Ochii roşii îl priveau pe Maul, iar buzele i se răsuceau cu un fel de aroganță tăcută care vorbea despre o mie de duşmani înfrânți, o mie de atentate la viața lui cărora le supraviețuise. *Păsările-gheară* se aşezaseră în spate, adunate la picioarele lui.

— Văd că mi-ai găsit animalele de companie, spuse Radique. Sau ele te-au găsit pe tine.

— Ştiai că o vor face, spuse Maul. Tu le-ai trimis după mine.

— Poate că da.

— Trebuie să plecăm, spuse Maul. Bando Gora este deja aici.

— Gora. Fața lui Radique se crispă cu cea mai scurtă licărire de durere. Ai făcut o mare greşeală aducându-i pe paraziții ăia aici. Privi la Eogan. Tatăl băiatului a plătit cu viața pentru asta. Acum se pare că şi viața ta va fi pierdută din cauza lor.

Maul nu se mişcă.

— Nu mă crezi? Sau nu crezi în puterea pe care o dețin?

— Nici una, nici alta. Maul făcu un pas înainte. Pur şi simplu nu am avut de ales în această privință, şi nici tu nu ai avut.

Îşi aruncă privirea prin *magazinul de arme*. Din linia de asamblare a deținuților fără ochi care se chinuiseră cu diferitele piese şi componente ale armelor ultima dată când fusese aici, rămăseseră mai puțin de jumătate. Cei care mai rămăseseră stăteau rigizi în fața armelor parțial asamblate, ținându-se de masă cu degetele albe. Oare oamenii lui Radique îl părăsiseră, fugiseră în aceste ultime clipe? Sau avea loc o revoltă mai profundă?

— Te înşeli, spuse Radique.

Maul se uită înapoi la acei ochi roşii. Pentru câteva clipe, niciunul dintre ei nu vorbi. Apoi, dintr-o dată, întreaga închisoare tresări violent, suficient de puternic pentru a deplasa rafturile şi rândurile de lăzi aliniate la peretele din spate. Radique nu îşi mută privirea de la Maul.

— Totul se apropie de sfârşit, spuse Maul. Dacă nu acționăm acum, vom muri cu toții aici.

— Vom muri oricum. Radique îşi apăsă degetul în pieptul lui Maul. Încă porți un explozibil în inimă, Jagannath, nu uita. Şi timpul tău se scurge.

Dădu din cap spre podeaua de sub spațiul de lucru, iar Maul se uită în jos pentru a vedea unde se duseră ceilalți prizonieri. Zăceau morți sub masă, cu orbitele lor fără ochi ridicate în sus în ultima versiune de uitare care îi cuprinsese.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă ar trebui să speculez, spuse Radique, cred că Directoarea Sadiki a lansat *Inițiativa Omega*. Este un mecanism de siguranță conceput pentru a declanşa sistematic încărcăturile electrostatice din inimile tuturor deținuților de aici.

— Inclusiv a ta?

— Ei bine. Zâmbetul lui Radique era subțire ca o lamă. Eu am ceea ce s-ar putea numi o dispensă specială.

— Aşteaptă, spuse Eogan. Deci vrei să spui... Se uită la Maul, apoi se întoarse la Radique, vocea lui urcând în ton. Cât timp avem la dispoziție?

— Asta depinde de numărul vostru. Cei mai mici mor primii. Dar o să vă vină şi vouă rândul, sunt sigur.

— Atunci nu avem timp de pierdut, spuse Maul. Undeva, în atelierul tău, ai un dispozitiv nuclear interzis. Mă vei ajuta să îl livrez în mâinile Bando Gora. Asta e tot.

Camera se cutremură din nou, mai tare. Pe podea, mormanele de morți fără ochi se mişcau şi se agitau împreună în spasme.

— De ce aş sfida un jurământ de o viață întreagă de a nu face niciodată afaceri cu un cult de infractori care au încercat să mă ucidă? întrebă Radique.

Fără să răspundă, Maul trecu pe lângă el spre masă, unde o ladă pe jumătate plină cu săbiile de lumină sintetice ale lui Radique stătea deschisă, uitată de deținutul care lucra la ea. Băgă mâna înăuntru şi scoase una dintre ele, deschise mânerul şi scoase cristalul.

— Băiete, spuse el, deschide pachetul.

Eogan clipi şi apoi căzu în genunchi lângă pachetul pe care îl aduseseră de la rampa de încărcare. Desprinzând învelişul exterior, scoase o consolă alungită, pe care o întinse pe podea. Compresorul în sine era elegant şi aproape fără caracteristici, cu excepția unei mici cupole transparente în partea superioară.

— Recunoşti noul compresor geologic, spuse Maul. Aşteptai sosirea lui – l-ai trimis pe Slipher să-l recupereze.

Fără să aştepte răspunsul lui Radique, ridică capacul şi aruncă cristalul sintetic înăuntru. Închise ochii, punând ambele mâini pe compresor, lăsând puterea părții întunecate să se mişte prin el în timp ce consola se încălzea sub palmele lui. Putea să simtă cum cristalul se schimba în interior, cum însăşi atomii săi se modificau, rețeaua se strângea şi se lega în molecule noi, devenind ceva cu totul diferit sub presiunea aplicată de Forță.

Deschizând compresorul, scoase cristalul şi îl ridică. Arăta diferit acum – mai întunecat, mai greu, fațetele sale strălucind cu o nuanță mai profundă de roşu.

Maul îl strecură înapoi în sabie, îi reasamblă componentele şi ridică arma, apăsând comutatorul. Lama prinse viață în mâna lui, umplând magazinul cu zumzetul oscilant familiar pe care l-ar fi recunoscut şi în somn. Lama era solidă, dreaptă şi corectă. Maul îi putea simți puterea vibrând prin oasele antebrațului său, o extensie naturală a propriei sale forțe înnăscute. Întinzându-şi brațul la întreaga lungime, aşteptă în timp ce Radique o examina. Fața albăstruie a traficantului de arme îşi schimbase culoarea în lumina fasciculului.

— Remarcabil, şopti el.

— Îți pot arăta cum se face, spuse Maul. Dar mai întâi am nevoie să livrez dispozitivul nuclear. Şi am nevoie ca explozibilii din pieptul meu să fie dezactivați – droidul din infirmeria medicală poate face asta.

— Ce te face să crezi...

— Nu e timp de ceartă. Avem o înțelegere sau nu?

Radique se uită la el. Camera se mai smuci o dată, iar Maul văzu că mai mulți dintre muncitori căzuseră pe podea peste cadavrele care se aflau deja acolo.

Întinse mâna. Oprindu-şi sabia, Maul o puse în palma celuilalt care aştepta.

— Dispozitivul nuclear este în lada aceea, spuse Radique, făcând un semn cu capul în lateral către cutia mare prinsă de perete în colțul îndepărtat al *magazinului*. Nu-şi luase privirea cu ochii roşii de la sabia din mână. Acolo. În capăt.

— Vino, băiete. Maul dădu din cap spre ladă. Nu avem prea mult timp.

— Stai, cum rămâne cu sarcinile explozive din inimile noastre? întrebă Eogan.

— Vom face un ocol pe lângă infirmeria medicală, spuse Maul, ținându-şi ochii fixați pe bărbatul cu ochii roşii. Domnul Radique va avea droidul pregătit pentru noi.

— De unde ştim…

— Este în interesul lui. Dacă sunt mort, nu voi putea să-i arăt ceea ce trebuie să ştie despre săbiile de lumină.

Fără să aştepte confirmarea lui Radique, Maul porni spre ladă şi o desprinse de perete. Era caldă la atingere şi bâzâia uşor dinăuntru.

— Acum, băiete.

Cu reticență, Eogan o apucă de la capătul său şi o ridicară, transportând-o afară din *magazin*. Una dintre *păsările-gheară* ale lui Radique zbura în fața lor, iar ei o urmară pe coridor spre nivelurile superioare ale închisorii.

Nu după mult timp, începură să dea peste cadavre.

Capitolul 68
RĂUFĂCĂTORII

— Jabba, spuse Vosa, uitându-se la hologramă. De ce nu sunt surprinsă să te găsesc în mijlocul acestei situații?

Holoimaginea Huttului se ridica deasupra ei, privindu-o cu ochi răutăcioşi. Soldații lui – Gamorreenii care nu îi urmaseră pe prizonierii proaspăt eliberați în acțiunea lor de distrugere prin închisoare – îşi îndreptară blasterele spre grupul Bando Gora care stătea în spatele ei.

— Komari Vosa, răcni Lordul Crimei în Huttă, privirea lui nemaifiind amuzată, privind grupul de soldați Gora cu măşti de cranii. Ce cauți tu şi armata ta de slugi fără creier aici?

— Am fost chemați. Vosa făcu un gest spre hangar. Am încredere că ne vei lăsa să trecem?

Jabba înjură, rostind un invectiv plin de bale în Huttă.

— Ai crezut greşit, insectă! Te voi zdrobi ca pe o infecție murdară ce eşti!

— Vei încerca.

Întinzând mâna în jos, Vosa scoase cele două săbii cu mâner curbat pe care le purta la şolduri, activând ambele lame simultan, umplând aerul din jurul ei cu un şuierat vibrant electrizant. Efectul – chiar şi asupra lui Jabba însuşi – fu imediat şi impresionant. Holoimaginea pâlpâi, iar când reveni, făcu un gest către Gamorreenii care îl flancau, mormăind un ordin de execuție.

— *Dugway! Keepuna!*

Gamorreenii deschiseră focul de o parte şi de alta, dar Vosa se mişcă mai repede decât puteau ei să tragă, mai repede chiar decât putea vedea ochiul liber. Adoptând stilul Soresu, îşi învârti săbiile în fața ei, lamele lor absorbind şi deviind cu uşurință rafalele venite din toate părțile. Rezultatul nu fusese niciodată cu adevărat îndoielnic. Fugind înainte, tăie blasterul direct din mâna celui mai apropiat tâlhar, îl lovi cu piciorul în spate şi se învârti pentru a-l secționa perfect pe Trandoshanul din spatele ei, de la brâu. În tot acest timp, expresia de pe fața ei – concentrată, dar fără grabă, aproape relaxată – nu dezvălui aproape nimic despre ceea ce se întâmpla în mintea ei şi nici despre adevăratul scop al vizitei ei aici.

Cu capetele în jos, soldații Bando Gora înaintară pentru a copleşi anturajul lui Jabba, cu sulițele lor pline de bile de foc verzui care se arcuiau şi explodau în fața Gamorreenilor speriați. În câteva secunde, îi decimară pe soldații Huttului, lăsându-le trupurile împrăştiate pe podeaua hangarului.

— Acum, spuse Vosa, dezactivându-şi săbiile în timp ce se îndrepta spre holoimagine, din moment ce ne-am ocupat de neplăcerile de aici, să înțeleg că îmi vei permite să-mi termin treaba?

— Lupți bine pentru o târfă Jedi, spuse Jabba, cu brațele ridicate într-un gest de predare simulată. Văd că nu ți-ai pierdut nimic din îndemânare.

— Jedi? Vosa se încruntă, un singur rid încrețindu-i-se pe frunte, ca şi cum cuvântul în sine ar fi declanşat propria sa doză privată de durere. Acest cuvânt este o blasfemie pentru mine.

— Chiar aşa? Jabba chicoti, sondând mai adânc. Şi cum rămâne cu iubitul tău Maestru Dooku? Cu siguranță că, în calitate de fostă Padawană a sa, încă trebuie să ai o căldură persistentă în inima ta pentru el, după tot ceea ce a făcut pentru tine?

— Dooku. Buzele lui Vosa se strânse şi toată încrederea lejeră pe care o afişase cu câteva secunde mai devreme începu să se diminueze. Încordarea care o înlocuia îi făcu fața să pară ascuțită, iar ochii ei galbeni se aprinseră. Să nu îndrăzneşti să rosteşti această obscenitate în fața mea, nici acum, nici altă dată.

— Ah. Încurajat de răspunsul ei, Jabba continuă. Şi totuşi mă întreb. Te-ai gândit că el ar putea încă să nutrească sentimente pentru tine? Că, în timp, ar putea să vină şi să ți se alăture pentru a-ți conduce armata de…

— *Ajunge!*

Cuvântul izbucni de pe buzele lui Vosa şi, într-o fuziune de durere şi furie nearticulată, se aruncă înainte, învârtind ambele săbii spre holoimagine, iar lamele îi măturară imaginea. Huttul chicoti apreciativ.

— Ai o mare profunzime, Komari Vosa. Poate că vrei să te gândeşti la o alianță?

— Bando Gora nu se aliază cu nimeni.

— Te-ai asociat cu Gardulla Besadii în trecut. Ajută-mă să scap de ea şi poate că te voi lăsa să părăseşti această închisoare în viață.

Vosa clătină din cap.

— Niciodată.

— Nebună până la capăt. Huttul dădu din cap, imperturbabil. Nu te înşela, gunoiule. Vă voi extermina la timpul potrivit. Doar că nu de data asta.

— Sau niciodată.

— Vom vedea.

Făcând semn cu o mână spre docul din care ieşiseră Vosa şi armata ei, holoimaginea lui Jabba se lăsă din nou pe platforma cu repulsor cu un zâmbet slab. Era expresia îngăduitoare a unui unchi deosebit de nedemn de încredere, a cărui favoare nu era decât un indiciu al unei trădări profunde ce avea să vină.

— Treaba mea aici s-a terminat. Plecați.

Dar Vosa plecase deja, luând cu asalt hangarul, urmată de armata ei, spre ceea ce îi aştepta la nivelurile superioare. Se mişca repede, ca şi cum ar fi fost ceva care o urmărea, ceva ce numai ea putea vedea.

Şi aşa era.

Ascunsă în întunericul ei intim, Vosa se mişcase întotdeauna cu o viteză şi un scop neafectat de slăbiciunea emoțiilor umane. În hangar, holoimaginea Huttului atinsese acest aspect pentru un timp scurt, dar agonizant, cu evocarea flagrantă a Ordinului şi a celui al cărui nume încă îi provoca o durere de nedescris. Vosa se ura pentru felul în care răspunsese. Primul şi cel mai durabil instinct al ei – de a îngropa acea durere, scufundând-o atât de adânc în mintea ei inconştientă încât să nu o mai poată atinge – nu funcționase aşa cum ar fi trebuit. *Nu ar fi trebuit să mai doară aşa.*

Făcându-şi drum prin coridoarele goale ale închisorii, simți cum se formează fisuri în hotărârea ei.

Continuă.

Da. Asta era tot ce conta. Ordinul era mort pentru ea acum, un artefact fărâmițat al trecutului ei îndepărtat. La fel ca şi fostul ei Maestru, duşmanul ei jurat, pe care acum îl considera doar o abominație în fața a tot ceea ce conta… deşi amintirea chipului lui şi a vremurilor petrecute împreună încă mai aveau o influență

puternică asupra ei. Când se gândea la el, simțea ceva mişcându-se în pieptul ei, o schimbare gravitațională care punea stăpânire pe cele mai elementare emoții ale ei.

Blestemat să fie Huttul pentru că l-a menționat, scoțând la suprafață acele gânduri tocmai acum.

Dar era prea târziu să se oprească. Cu o înțepătură neobişnuită de masochism, Vosa îşi permise să se gândească la nume în mod conştient, atingându-l cu vârful limbii ca pe un dinte infectat, doar o singură dată – *Dooku* – şi apoi îl dădu la o parte.

Privind înapoi la Căpitanul care o urmase cu o loialitate de nezdruncinat şi la luptătorii cu măşti de cranii adunați în spatele ei, Vosa se asigură că aşa era corect. Avea o nouă alianță, noi jurăminte de sânge, ca lider al unei armate de neoprit de luptători care îşi vor da de bunăvoie viața pentru ea.

Era suficient.

Capitolul 69
NUMERELE MICI

Transportarea lăzii prin zona deschisă din fața cantinei dură mai mult decât anticipase Maul. Trebuiau să treacă peste toate cadavrele. Galeria era plină de ele. Oriunde se uitau, deținuții erau lungiți pe podea, cu fețele flasce şi fără viață, căzând fără ceremonie peste prizonierii morți care cedaseră deja în fața sarcinilor explozive. Mirosul morții începuse să umple locul, pe măsură ce închisoarea se transforma într-o criptă vastă şi plutitoare. *Pasărea-gheară* care îi conducea se oprea din când în când pentru a ateriza pe unul dintre cadavre şi a-i scoate un ochi.

Nu era în întregime tăcere. În depărtare, de pe coridoarele lungi care duceau spre celule, Maul auzea din când în când țipete şi strigăte de ajutor – poate rugămințile celor care nu muriseră încă, sau strigătele primitive ale noilor deținuți pe care îi eliberase Jabba de pe barja care sosise, cei care nu aveau bombe în inimă. La un moment dat, o rafală de focuri de blaster răsună şi încetă brusc, urmată de o simfonie sălbatică şi urlătoare de râsete nebuneşti.

Nebunia triumfase în ultimele ore în *Cog Hive Seven*. La douăzeci de metri în fața lor, un grup de prizonieri – Maul îşi dădu seama că erau ultimii membri supraviețuitori ai *Regilor Oaselor* şi *Gravitației Masive*, adunați în penultimele clipe ale vieții lor – ieşi în fugă din sala de mese, cărând o imensă cuvă aburindă de mâncare furată. Trecură pe lângă Maul şi Eogan fără să le arunce măcar o privire. Nimeni nu îi opri. Ultimii gardieni rămaşi păreau să se fi ascuns.

Doar dacă nu cumva acelea erau țipetele pe care le tot auzea Maul. Se întrebă dacă deținuții nou sosiți nu cumva îi țineau pe gardieni undeva şi îi torturau încet.

Sau poate că se întâlniseră cu viermele.

Pe măsură ce se apropiau de partea îndepărtată a galeriei, Eogan se tot uita în jos, încercând să citească numerele de pe uniformele lor, ca şi cum asta i-ar fi putut da o idee despre cât de avansat era procesul. Chiar şi Maul – în ciuda angajamentului său față de sarcina pe care o aveau de îndeplinit – ajunsese să se întrebe cât mai aveau la dispoziție. Acum nu mai existau meciuri care să-l salveze.

— Infirmeria e chiar pe aici, zise el. Nu e prea târziu. Droidul chirurgical…

Maul se opri din mers – nu din nesiguranță, ci pur şi simplu pentru a se întinde cu simțurile sale, pentru a vedea dacă putea să afle unde se aflau Bando Gora în acel moment. Undeva la limita exterioară a sensibilității sale, o înțepătură de nelinişte îl înțepeni, o înțepătură pe care o asocia cel mai bine cu acele momente din vârful clădirii LiMerge, când se uita pe fereastră la Templul Jedi din depărtare.

Vosa este aici. Foarte aproape. Îşi va termina sarcina pentru Stăpânul său, da. Dar posibilitatea ca el să moară din cauza a ceva atât de nebuneşte de banal ca o descărcare explozivă în inimile sale înainte să o poată înfrunta pe fosta Jedi care venise aici să-l întâlnească era mai mult decât putea suporta chiar şi Maul însuşi. În cele din urmă, asta fu ceea ce îl decise.

— La infirmerie, atunci, spuse el dând din cap, ignorând expresia de uşurare care străfulgerase pe fața băiatului în timp ce o spunea. Repede.

Capitolul 70
LUNA UCIGAŞĂ

Staţi.

Vosa ridică pumnul fără să se uite înapoi la războinicii Bando Gora care se aflau în spatele ei, iar ei se opriră. Îşi croiseră drum din hangar spre nivelul principal de detenţie al închisorii, fără să întâmpine aproape nicio rezistenţă din partea celor care mai rămăseseră. Nu că s-ar fi aşteptat la vreuna. Deţinuţii păreau să moară din ce în ce mai repede în jurul lor – căzând în genunchi fără nici măcar un scâncet. Cadavrele, mirosul lor, îi amintea de Bogden, luna unde se schimbaseră atât de multe pentru ea.

Dintre cei câţiva maniaci înarmaţi cu care se confruntaseră pe coridoarele de serviciu ale închisorii, doar unul sau doi prezentaseră o mică provocare pentru soldaţii ei. Folosindu-se de suliţele lor, Gora îi evisceraseră şi îi făcuseră bucăţi, îndeplinind ordinele lui Vosa cu obedienţa nebună şi neclintită la care ea însăşi îi înrobise. Se întâmplase repede: o furtună de violenţă, apoi linişte. Să-i privească cum îşi făceau treaba întunecată şi sângeroasă nu-i aducea niciun sentiment de mândrie, deşi îi potolea foamea întunecată şi atavică din interior – nevoia de a stabili dominaţia asupra situaţiei şi de a-şi impune voinţa asupra ei. Pentru ea, stabilitatea şi puterea ar fi fost întotdeauna o chestiune de cucerire, angajamentul necruţător pentru stăpânirea absolută. După ceea ce se întâmplase cu Jedii şi cu fostul ei Maestru, nu-şi va mai permite niciodată să se simtă scăpată de sub control. Ar fi fost o formă de sinucidere.

Acum stătea nemişcată, cu mintea întinsă în curenţii ondulatori ai Forţei până când deveni conştientă de cea mai pronunţată tulburare a acesteia. Maul era aici.

Mai aproape decât sperase. Şi după ce îl va găsi şi va intra în posesia armei pentru care fusese chemată aici, îl va ucide. Cu plăcere.

Pe aici, le spuse ea, dând ordinul în tăcere, o comandă telekinetică care îi trimise pe un coridor. Inima îi bătea mai repede acum, împingând-o înainte. Şi s-ar putea să fi fost acel sentiment de urgenţă nesăbuită care îi permitea să intre în ceea ce se întâmpla în continuare.

Dând un colţ, văzu lucrul la care sensibilitatea ei în Forţă fusese cumva orbită.

De o parte şi de alta, războinicii ei încremeniră pe loc.

Creatura din faţa lor era o oroare colosală, prezenţa ei umplând întregul coridor. Vosa îşi dădu seama că era un fel de vierme alb, de cinci metri înălţime şi poate de trei ori mai lung, cu gura ca a unei lipitori, în prezent plină de trupurile încă contorsionate ale deţinuţilor pe care tocmai îi devora.

Creatura se întoarse spre ei, ridicându-şi capul oribil şi orb cu o smucitură bruscă care făcu ca jumătatea inferioară secţionată a trunchiului pe care îl mâncase să cadă înapoi pe podea. Când se năpusti înainte, cu gurile desprinse, Gora îl atacară cu suliţele lor, lovindu-l cu bilele de energie care explodară pe pielea alunecoasă şi pulsantă a viermelui fără să-l oprească. Acesta se dădu înapoi, lipindu-se de podea, apoi porni din nou înainte cu o viteză care îi sfida volumul mare. Înainte ca Vosa să le poată ordona soldaţilor ei să se retragă, viermele îşi deschise gura,

absorbind doi dintre războinici în gura lui.

Vosa îşi activă săbiile şi plonjă spre el. Tăind cu ambele lame carnea creaturii, îi făcu răni adânci în partea inferioară. Un lichid galben palid se scurse, lipicios şi vâscos, şi odată cu el, Vosa îşi dădu seama că putea auzi vocea – sau vocile – viermelui în capul ei, o litanie încâlcită de ameninţări şi rugăminţi de îndurare.

Jedi... Jedi este aici...

Omoară-ne, Jedi.

Eliberează-ne.

Scot plămânii din piept.

Smulg ţipătul de pe buze.

Te vom devora cu totul.

Vosa sări din nou la el, lamele ei prinzând viaţă în furtuna orbitoare a tehnicii Jar'Kai care o servise atât de bine în trecut. Rotindu-şi ambele lame în manevra vârtejului ascendent, lansă un atac frontal asupra burţii viermelui. Intestinele acestuia se revărsară, straturi de grăsime pulsând şi vase de sânge care se scurgeau spre exterior pentru a umple coridorul deschis din jurul gleznelor ei. În tot acest timp, Vosa nu cedă şi nici măcar nu îşi încetini atacul; mai degrabă, se lăsă complet pradă acestuia, lăsând ca furia ucigaşă să o transporte într-o stare de abandon.

Rănită grav, creatura se retrase din nou, ca şi cum ceea ce făcuse ea îi adusese o durere pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Se smuci într-o parte şi alunecă rapid înapoi printr-o gaură deschisă în peretele din spatele ei.

Pentru o clipă, Vosa rămase în picioare, cu ambele săbii încă activate şi cu armata în spatele ei, aşteptând cu toţii ceea ce se putea întâmpla în continuare. Oare chestia fugise undeva să moară? În acea clipă îşi permise să creadă că bătălia – cel puţin această parte a ei – s-ar putea să se fi terminat. Apoi tavanul se mişcă deasupra ei. Soldaţii ei, ca unul singur, îşi ridicară capetele şi priviră în sus. Când tavanul explodă, viermele se revărsă peste ei cu un zgomot asurzitor, aplatizându-i pe războinici într-o avalanşă de carne. Imediat, Vosa ştiu că subestimase viclenia creaturii, iar acum înţelegea ce reprezentau acele voci încâlcite din capul ei – conflagraţia de sensibilităţi ale deţinuţilor, abilităţi de supravieţuire şi instinctul pur, vicios, care compunea mintea sa de stup. Ultimii războinici Bando Gora se retraseră, strângându-şi suliţele, momentan zdruncinaţi şi aşteptând noi ordine.

Vosa aşteptă, înfruntând ea însăşi creatura. Viermele îşi ridică capul, mandibulele sale pocnind audibil cu o nerăbdare spastică, ameţitoare. De la acea distanţă, Vosa putu vedea că tăieturile pe care i le provocase începuseră deja să se sudeze şi să se vindece. Apoi creatura îşi deschise gura, desfăcându-şi fălcile cât mai larg posibil. Rezultatul fu hidos. În acel moment, creatura păru de fapt să devină toată numai gură, până când întreaga parte din faţă a capului nu mai era decât o gaură neagră enormă şi deschisă, care – pentru o clipă – se întindea la fel de mult ca şi coridorul însuşi.

De data asta, nici măcar Bando Gora nu fură suficient de rapizi. Aspirând, viermele îi inhală pe toţi într-un vid mare şi sorbitor, eliberând spaţiul din jurul lui Vosa în decurs de o clipă. Cu toate astea, ea rămase pe loc, cu săbiile pregătite, întinzându-se spre orice element sensibil pe care l-ar fi putut poseda creatura.

— Ce eşti? întrebă ea cu voce tare, surprinsă de sunetul propriei voci, şi, deşi nu se aştepta la un răspuns, acesta veni, expus într-o explozie de tonuri şi inflexiuni diferite.

Noi suntem...

...ceea ce te face...

...să te temi...

...cel mai mult...

Vosa trase aer în piept. O răceală teribilă se răspândi prin ea, cum nu mai simțise de la primele zile pe Bogden, când torționarii Gora lucraseră zi şi noapte ca să-i frângă spiritul, să-i zdrobească trupul şi s-o ducă în pragul nebuniei şi, în cele din urmă, dincolo, în ceea ce devenise acum. Momentul fusese chinuitor. Fusese ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă şi ar fi văzut cele două eu-uri: cine fusese cândva sub Dooku şi Consiliul Jedi şi ce devenise, propriul chip nemilos reflectat în mandibulele fără suflet şi apucătoare ale acestui prădător orb şi de neoprit.

Noi suntem tu.

— Nu, reuşi ea să spună, dar era prea târziu.

Creatura se îndreptă din nou spre ea într-un atac rapid, iar Vosa reacționă fără să se gândească, folosind o izbucnire instinctivă de împingere a Forței pentru a se propulsa înapoi pe coridor, deschizând un spațiu de douăzeci de metri între ea şi creatură. Fu suficient timp şi spațiu pentru a-i permite să ajungă la podea şi apoi să fugă fără să nu se mai uite înapoi.

Gândindu-se la acele momente amețitoare, când timpul însuşi devenise o ceață şi pierduse complet gândirea conştientă, Vosa îşi amintea puține lucruri. Nu mai fugise niciodată de un adversar în felul acela şi poate de aceea se simțea atât de complet dezorientată. Nu viermele era cel pe care încerca să îl depăşească, ci ceea ce îi promisese *sinele* creaturii – un loc de odihnă veşnică unde identitatea ei va coborî în întunericul criminalilor, al Lorzilor Crimei, al tiranilor şi al gunoaielor anonime ale căror agonii îi vor deveni în cele din urmă la fel de familiare ca şi a ei. În cele din urmă, va fi doar o altă voce care va striga din interiorul corpului mare şi umflat al creaturii.

În sfârşit, paşii ei încetiniră şi îşi recăpătă controlul asupra ei însăşi. Rezolvarea veni repede. Nimănui nu i se va permite să afle vreodată ce se întâmplase aici. Nu exista niciun motiv să vorbească despre asta. Venirea aici fusese o greşeală.

Se pregătea să plece, să găsească drumul înapoi spre navă, când auzi țipete venind dinspre coridor – şi, în liniştea care urmă, vocea celui pe care fusese trimisă să-l întâlnească.

Maul.

Capitolul 71
VALOAREA LUI

Droidul medical nu era de găsit nicăieri.

— Aşteaptă, spuse Eogan. Îşi lăsase jos partea lui de ladă şi acum se plimba rapid prin infirmerie, căutând droidul GH-7, ca şi cum droidul s-ar fi ascuns pe undeva. Ai spus că poate dezactiva încărcăturile. Unde s-a dus?

Maul nu spuse nimic. Presupusese că Radique se va întâlni cu ei aici pentru a folosi orice influenţă pe care o avea pentru a dezamorsa explozibilii din pieptul lui – ştia din expresia lui Radique că voia să afle ce ştia Maul despre săbiile de lumină. Ceea ce însemna că traficantul de arme trebuia să-l ţină în viaţă, cel puţin suficient de mult timp pentru...

KRRRAACCK!

Zidurile se zguduiră atât de tare încât Maul trebui să se sprijine de trapă. Întreaga închisoare se legăna deja în jurul lor, iar trepidaţiile erau atât de violente şi de frecvente încât nu păreau să se mai oprească. În tâmplăria de deasupra se deschideau goluri, unde firele expuse scoteau scântei.

— Jagannath...

Maul se întoarse şi privi spre locul unde se oprise băiatul, privind grămada pârjolită de procesoare şi componente împrăştiate la întâmplare pe podea. Ceea ce mai rămăsese semăna atât de puţin cu un droid, încât trecuseră peste el înainte. Capul şi braţele manipulante ale lui GH-7 fuseseră distruse complet, iar restul circuitelor păreau să fi luat foc şi să se fi topit.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Eogan, cu tonul aproape de panică. Trebuie să îl reparăm!

— E imposibil, spuse o voce joasă în spatele lor.

Maul şi Eogan se întoarseră să se uite la trapa prin care intraseră. Radique stătea acolo, cu pielea albastră strălucind, privindu-i cu răceală. Maul privi cum Radique îşi întindea larg braţele, permiţând păsărilor sale să aterizeze pe el, o duzină sau mai multe aşezate de la umăr până la încheietura mâinii, de o parte şi de alta. Corpurile negre şi ochii pătrunzători fără suflet erau ca un ecou vizual al lui. Scoteau sunete joase, neliniştite şi înfometate.

— Ce s-a întâmplat cu droidul chirurgical? îl întrebă Eogan.

— Făcut bucăţi de către deţinuţii ostili ar fi presupunerea mea, spuse Radique. Nu că ar conta acum. Eşti deţinutul 10009, nu-i aşa? Ridicându-şi din nou faţa pentru a întâlni expresia disperată a lui Eogan, Radique clătină din cap. Cred că numărul tău a expirat.

— Nu! strigă băiatul şi întinse pumnul spre traficantul de arme, dar Radique îl văzu venind, având suficient timp să se ferească.

Păsările-gheară de pe braţele lui îşi luată imediat zborul, croncănind şi ţipând în timp ce se năpusteau asupra lui Eogan, vizându-i ochii. Băiatul îşi învârti braţele cu furie, încercând să le respingă, dar erau prea multe. În spatele său, Maul putea auzi zgomotele flămânde şi lacome pe care le scoteau în timp ce ciuguleau faţa şi mâinile băiatului. În jurul lor, infirmeria se zguduia mai tare, ca şi cum ar fi fost

trezită la viață de atac.

Brațul lui Maul ieşi în afară, apucându-l pe Radique de tunica neagră şi trăgându-l aproape.

— Cheamă-le înapoi.

Apoi o simți – sabia de lumină activându-se în mâna lui Radique. Acesta o ridică în fața lui şi o repezi spre Maul, care se feri, lama zumzăind pe deasupra capului său.

— Un ultim meci, spuse Radique, făcând un pas înainte. Cred că Directoarea Blirr ar fi fost de acord, nu-i aşa? Făcu o pauză pentru a admira lama din mâinile sale. Faci o treabă extraordinară, Jagannath, ştii asta? Trebuie să-mi spui secretul.

— Vino mai aproape, spuse Maul, şi o voi face.

Buzele lui Radique se strâmbară într-un zâmbet uşor.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i aşa?

Maul doar se uită la el, în ochii lui roşii, măsurând distanța dintre ei.

— Când vine vorba de arme, continuă Radique, sunt un tip mândru. Dar… Întoarse lama la dreapta la stânga, inspectând-o mai atent din toate unghiurile. Nu am nicio problemă în a recunoaşte munca unui coleg maestru atunci când o văd. Cu siguranță că nu este doar o chestiune de compresor geologic. Aşa că spune-mi, Jagannath. Cum se face că ai ştiut exact de ce aveau nevoie cristalele mele sintetice pentru a deveni pe deplin funcționale?

Maul se mişcă brusc. Apucând bancul de echipamente de diagnosticare din spatele lui, se aplecă pe spate şi îşi balansă piciorul drept în sus, înfingându-l cu putere în pieptul lui Radique. Cu un mârâit brusc, Radique zbură înapoi, izbindu-se de peretele îndepărtat, sabia zburându-i din mână. Maul o prinse în aer şi o învârti în jurul său exact în momentul în care *păsările-gheară* veniră spre el din toate părțile, bombardându-l în picaj pe față şi pe gât, ghearele şi ciocurile lor atacându-l.

Se învârti, lama roşie devenind o pată, tăind păsările din jurul lui în timp ce acestea țipau, ciripeau şi se năpusteau. În câteva secunde, aerul era plin de pene negre care pluteau în jos. Maul le dădu trupurile la o parte şi coborî vârful lamei spre locul în care Radique era întins pe podea, cu capul într-o parte, expunând vena care-i pulsa în gât.

— Jagannath, se auzi o altă voce, iar de undeva din spatele lui, Maul auzi un zgomot surd şi moale.

Ținându-şi lama aproape de gâtul lui Radique, Maul aruncă o privire spre locul unde căzuse Eogan. Fața odată netedă a băiatului era un coşmar încrucişat de tăieturi şi zgârieturi de la atacul păsărilor, dar asta nu îl omorâse. Zăcea nemişcat pe podea, nu departe de droidul dezasamblat care le-ar fi putut salva.

Maul văzu că se terminase pentru băiat. Ochii lui Eogan erau încă deschişi, dar albul lor începuse deja să devină sticlos. Buzele îi erau uşor întredeschise, ca şi cum ar fi încercat încă să spună ceva, să facă o ultimă declarație sau o pledoarie, când încărcăturile se declanşaseră în sfârşit în inima lui.

— Păcat. Radique clătină din cap. Nu că nu ar fi meritat-o. Tatăl lui era o risipă de piele fără valoare, la fel şi el. Îşi ridică din nou capul spre Maul. Continuăm lupta?

Maul se uită pentru ultima oară la trupul lui Eogan. În cele din urmă, el însuşi nu simțea nicio obligație față de băiat; compasiunea şi mila îi erau la fel de străine ca întotdeauna. Cu toate astea, îi fusese alături până la sfârşit, iar ceva în legătură cu moartea lui trebuia îndreptat. Aduse sabia mai aproape de gâtul lui Radique.

— Meciul ăsta s-a terminat.

Radique zâmbi.

— Nu încă.

Maul nu văzu blasterul până când nu se descărcă din mâna lui Radique. Era un model de buzunar, suficient de mic pentru ca Radique să fi putut să-l ascundă în mânecă. Împuşcătura îl prinse pe Maul în carnea umărului drept, sfâşiindu-i muşchiul şi aruncându-l pe spate într-o izbucnire sălbatică a propriului sânge.

— Sabia, spuse Radique. Dă-mi-o înapoi. Acum.

Maul încercă să-şi mişte braţul drept, flexându-şi degetele. Cu leziunile de ţesut şi nervi din umăr, nu era deloc sigur că putea ridica sabia să-l taie pe Radique înainte ca acesta să tragă din nou. La acea distanţă, o singură lovitură era tot ce avea nevoie.

— Fă cum vrei. Radique îndreptă blasterul spre faţa lui. Atunci o voi lua de pe cadavrul tău.

Maul văzu cum sporea strânsoarea pe armă, încheietura degetului strângându-se vizibil în spatele apărătoarei trăgaciului, şi auzi un mârâit brusc când băiatul sări de pe podea şi se aruncă spre Radique. Traficantul de arme nu-l văzuse venind din acel unghi, iar Eogan fu suficient de rapid pentru a-l trânti la pământ, ţinându-l la podea în timp ce bâjbâia după blaster, răsucindu-i-l în mână.

— Nu! răcni Radique, încercând să-l dea la o parte cu cotul şi să-l împingă fără să scape blasterul. Nu! Nu!

Băiatul nu se obosi să-şi irosească răsuflarea şi nici nu încercă să ia arma de la Radique. Cu maxilarul încleştat, buzele strânse, cu ochii însângeraţi fixaţi pe sarcina pe care o avea de îndeplinit, Eogan continuă pur şi simplu să răsucească blasterul până când Maul auzi oasele din încheieturile lui Radique crăpând, iar ţeava fu îndreptată direct spre faţa lui...

...şi se declanşă într-o singură străfulgerare orbitoare.

Capul lui Radique se smuci într-o parte şi dispăru într-un nor de sânge şi materie cranianăcare se împrăştie pe peretele din spatele lui. Cadavrul lui se prăbuşi grămadă lateral, iar băiatul se îndepărtă de el, apoi se trase în sus, în poziţie verticală, ştergându-şi mâinile pe pantaloni. Scoase o răsuflare joasă, tremurândă.

— Deci acum... Se întoarse spre Maul. Cred că suntem chit.

Maul aruncă o privire la pieptul băiatului, iar Eogan ridică din umeri.

— În infirmerie, prima dată, când eu şi tatăl meu am încercat să evadăm, droidul mi-a înfipt un ac în piept. Trebuie să fi fost suficient pentru a dezactiva încărcăturile.

— Ai ştiut? întrebă Maul.

— Am vrut să fiu sigur. Eogan se aplecă şi luă blasterul din degetele rupte şi înţepenite ale lui Radique. Ce-ţi mai face umărul?

Maul nu spuse nimic, iar băiatul îşi înclină bărbia în sus, aruncând o privire bruscă în spatele lui. Acesta fu momentul în care Maul deveni conştient, brusc, de o altă prezenţă care stătea în uşa infirmeriei, privindu-i. Sosirea ei îi scăpase până în acea secundă, dar acum o recunoştea pe deplin.

— Komari Vosa. Numele i se răsuci de pe buze ca un blestem. Ai venit.

Capitolul 72
SFIDAREA

— Maul, spuse Vosa, intrând în infirmeria medicală şi aruncând o privire la corpul traficantului de arme şi la băiatul care stătea lângă el. Întrerup ceva?

Ignorând întrebarea, Maul aruncă o privire la săbiile cu mâner curbat care atârnau de centura ei.

— Îți porți moştenirea la şold.

— Nu este moştenirea mea, spuse ea. Este mijlocul meu de trai.

— Stăpânul meu mi-a ordonat în mod special să ne întâlnim, spuse Maul.

Un nou tip de tensiune se contura în pieptul lui, umplându-i plămânii şi răspândindu-se spre extremități, pe măsură ce partea întunecate se manifesta.

— Avem treabă, tu şi cu mine.

Vosa rămase pe loc, cu picioarele bine înfipte, fața atentă şi corpul pregătit să lovească.

— Singura afacere pe care o avem este distrugerea ta iminentă.

Atacând-o, ea sări în sus, legănându-şi sabia într-un zumzet în picaj pentru a îl întâlni în plin salt. Vosa era pregătită pentru el, iar săbiile lor se ciocniră, poziția lui defensivă inițială absorbind impulsul atacului şi împingându-l înapoi. Cu coada ochiului, Maul îl văzu pe Eogan ridicând pistolul blaster al lui Radique şi, înainte ca el să poată rosti un cuvânt, Vosa îşi întinse mâna şi i-l smulse din mână cu o explozie de împingere a Forței, trântindu-l pe băiat la podea.

— Nu te băga în asta, îi spuse ea. O să...

Încăperea reverberă cu un bubuit masiv, urmat de o serie de replici de nivel scăzut. Era ca şi cum *Cog Hive Seven*, după ce îşi pierduse interesul pentru toate reconfigurările de rutină, era acum hotărâtă să scuture straturi întregi din ea însăşi.

— Aşteaptă, spuse Maul. Te-am chemat aici pentru a intra în posesia armei. Nu pentru a...

Dar Vosa se mişca din nou, se rotea înapoi, se învârtea şi se eschiva, şi oricât ar fi încercat să se apere împotriva ei, lama lui întâlnea aerul liber. Conştientizarea a ceea ce făcea ea, apelând la Forță şi la propria ei relație respingătoare cu ea, nu făcea decât să-l facă şi mai hotărât să pună capăt acestei bătălii în mod decisiv.

— Eşti slab, îl provocă ea, lăsându-se pe spate şi făcându-l să vină la ea. Brațul tău drept te încetineşte. Chiar şi arma te trădează.

Maul continuă să vină, bazându-se din ce în ce mai mult pe brațul stâng, păstrându-l pe cel drept pentru când ar fi avut mai multă nevoie de el. Dar Vosa părea să anticipeze tot ceea ce făcea, coborând şi apoi țâşnind în sus şi în exterior, într-un spațiu deschis de-a lungul unui rând de maşini de diagnosticare din colțul infirmeriei. Buza inferioară a lui Maul se trase înapoi pentru a-şi dezvălui dinții. Dacă înfrângerea lui Vosa era ceea ce trebuia să facă pentru ca arma să ajungă în mâinile lui Gora, aşa să fie. Strângând mai bine mânerul sabiei, îşi îndreptă umerii şi lovi din nou, împingându-şi lama spre ea într-o serie de tăieturi cu unghiuri perfecte. Vosa reveni în ofensivă, cu ambele lame învârtindu-se.

— Jar'Kai, mârâi Maul, deviindu-i atacul din reflex. Previzibil.

Înclină sabia în jos, dar în acel moment coridorul se zgudui din nou, tresărind în lateral şi aruncându-i pe amândoi. Vosa îşi reveni prima, ridicându-se înapoi, din nou prea repede, iar viteza cu care îi evită atacul nu făcu decât să înflăcăreze furia din mintea lui Maul, alimentându-i mânia până când se cristaliză într-un fel de grație malignă. Acum strângea sabia cu ambele mâini, cu toată puterea sa, forțându-şi brațul drept avariat să muncească. Era timpul pentru Juyo, *Calea Vornskriului* – ultima dintre cele Şapte Forme. Porni nerăbdător, lăsându-se cuprins de haosul atacului frontal de lovituri, tăieturi şi iar lovituri.

— Maul…

Un tremur de teamă nouă pulsă pe fața lui Vosa, tulburându-i calmul, ca şi cum i-ar fi recunoscut în sfârşit adevărata ferocitate a scopului său. Fugind înapoi într-o măsură de evitare disperată, Vosa îşi învârti una dintre lame în spatele ei, desprinzând un raft masiv de instrumente chirurgicale de la locul său de pe perete şi, cu o mişcare a mâinii, folosi o împingere a Forței pentru a le lansa spre el într-o furtună strălucitoare de oțel. Maul se feri de instrumentele zburătoare şi se ridică înapoi cu un răcnet.

În mintea lui, duelul era aproape terminat – adversarul său prelungea acum momentul inevitabil al înfrângerii printr-o serie de mici umilințe. Recurgând la astfel de tactici de diversiune, Vosa aproape că recunoscuse că nu se putea măsura cu loviturile staccato neregulate pe care le dădea el, parcă de peste tot, în acelaşi timp.

Omoar-o. Omoar-o acum. Apoi poți să livrezi arma oricărui Bando Gora care a mai rămas.

Pivotând cu uşurință, se aruncă spre ea, partea întunecată curgând atât de puternică în el acum, încât părea că se revarsă în torente mari şi explozive. Lama lui se mişca aproape prea repede pentru a o putea vedea, tăind aerul în jurul lui fâşii mari în formă de evantai. În jurul lor, întreaga lume păru că se face bucăți.

Vosa coborî, legănându-şi un picior într-o ultimă şi inutilă încercare de a-l dezechilibra, iar el coborî sabia într-un arc mare şi înfometat, oprindu-se doar cât să savureze expresia de pe fața ei.

— Acum, pledează pentru viața ta.

— Îmi pare rău. Ea îşi înclină bărbia spre el, îşi şterse sângele de pe buză şi zâmbi. Va trebui să te străduieşti mult mai mult decât atât.

Înainte ca el să poată răspunde, ea îşi înfipse vârful craniului în umărul lui, lovind cu capul în rana deschisă. Un impuls de furie albă sfârâi în creierul lui Maul, aproape ştergând orice gând conştient. Scoase un răget şi se pregăti să o termine.

Atunci podeaua erupse sub ei, plăcile de aliaj explodând pentru a dezvălui ceva atât de vast şi de neînțeles încât Maul nu îl recunoscu decât atunci când încercă să-l muşte de picior. Cu o tresărire de şoc, văzu cum creatura care explodase îi luase deja piciorul în ventuza hidoasă a gurii sale.

Viermele. Apariția sa aici îi oferi lui Komari Vosa ultima ocazie de care avea nevoie pentru a se îndepărta şi a evada, sărind în sus şi apoi pe consola de perete din spatele ei.

Laşo, strigă o voce din mintea lui Maul, *slăbănoago, gunoi Jedi. Este exact stilul celor ca tine să fugă la primul semn de…*

În acea fracțiune de secundă, gândul se întrerupse când îşi dădu seama că ea nu fugea. Venea înapoi spre *vierme*.

Capitolul 73
LUPTA

Cu săbiile de lumină vii şi oscilând în faţa ei, Vosa ateriză călare pe creatură, picioarele ei găsindu-şi echilibrul cu o uşurinţă supranaturală, tăind în jos prin partea superioară a capului.

Jos, Maul se smulse din gura viermelui şi se întoarse pentru a se îndrepta. Auzi un strigăt şi se uită peste umăr ca să vadă cum creatura, în toată greutatea şi apetitul ei masiv, se întorsese, contorsionându-se în lateral pentru a o prinde pe Vosa sub el.

Viermele se întoarce, şi întotdeauna sunt mai multe oase.

Se încolăcea pe toată întinderea corpului său hidos în încercarea de a o ţine la pământ şi de a o devora în acelaşi timp. În partea cealaltă a infirmeriei, Eogan se strădui să tragă cu blasterul pe care îl luase din mâinile lui Radique, dar nimic din toate astea nu părea să aibă vreun efect asupra a ceea ce i se întâmpla lui Komari Vosa. *Viermele* avea să o mănânce de vie.

Maul întâlni ochii lui Vosa. Cu toate astea, chiar şi acum, văzu, în ceea ce era cu siguranţă ultimul ei moment de viaţă, că nu exista nicio capitulare în răspunsul ei, nicio urmă de teamă în felul în care se lupta cu el. Privind-o, Maul simţi o realizare care se agita sub furia căreia îi dăduse frâu liber, un sentiment necunoscut de conexiune, primitiv şi de netăgăduit.

Ea nu e Jedi. Nu e Sith.

Era cu totul altceva, iar ideea de a-i oferi acestui *vierme* privilegiul de a-i pune capăt vieţii acum nu era de tolerat. Nu de Maul, nu astăzi.

Se năpusti asupra *viermelui*, sabia improvizată legănându-se în lateral cu ambele mâini, în timp ce o împingea direct în gura deschisă a creaturii, apoi îşi stabiliză picioarele şi roti lama într-un arc de 360 de grade. Braţul său drept se simţea de parcă ar fi luat foc. Umărul drept ţipa. Îl ignoră, măturând din nou cu sabia, tăind chiar dinţii din gură, tăind mandibulele din interior, apoi o roti în sens invers până când tăie în bucăţi chiar aparatele bucale. Efectul fu imediat. Cu un urlet pătrunzător pe care Maul îl auzi atât în minte, cât şi în urechi, *viermele* avu spasme şi îşi smuci coada, rostogolindu-se în lateral, ca şi cum ar fi fost nedumerit de faptul că – după tot ce se întâmplase – fusese cumva învins. În cele din urmă, rămase nemişcat.

Maul se clătină în spate, târându-se din gura creaturii, şi o văzu pe Komari Vosa privindu-l, cu ochii holbaţi, din cealaltă parte a infirmeriei. Părea epuizată, dar triumfătoare.

— Tu ai făcut-o. Întinzându-se, îşi îndepărtă părul îmbibat de sânge de pe frunte şi îi aruncă un zâmbet răutăcios. L-ai omorât.

Maul nu spuse nimic. Privirea lui trecu de la carcasa moartă a *viermelui* până la locul unde stătea Eogan Truax şi îşi aminti ce uitase.

— Nu contează.

Ea se încruntă la el.

— De ce?

— Există sarcini explozive implantate în ambele mele inimi, îi spuse Maul. Se vor declanşa în orice clipă.

— Dar…

— O să mor în acest loc. Aruncă o privire spre lada din partea cealaltă a infirmeriei. Materialul pentru armă este acolo. Ia-l.

Ceva i se strânse în stomac şi se îndepărtă de ea, îndreptându-se spre trapă.

— Dându-ți-o, voi îndeplini voința Stăpânului meu.

— Aşteaptă, spuse ea, apropiindu-se de el cu prudență, cu mâinile ridicate. Ce vrei să spui printr-o *încărcătură explozivă*?

— Nu poți face nimic.

— Maul, opreşte-te.

Ceva din vocea ei îl îngheță în pragul uşii.

— Văd acum că am greşit când te-am atacat. Când ai declarat că vrei să ne dai o armă, am anticipat o ambuscadă – un fel de capcană. Vocea ei şovăi uşor. Nu sunt obişnuită să acord o asemenea încredere.

Maul nu spuse nimic.

— Sunt un utilizator al Forței, să ştii, spuse vocea lui Vosa, iar el îşi dădu seama după sunetul vocii ei că se apropia de el. Poate că, până la urmă, aş putea face ceva.

Capitolul 74
DIASTOLE

Când mâinile lui Vosa se întinseră pentru a-i atinge pieptul, Maul trebui să se lupte cu dorința instinctivă de a o lovi şi de a o îndepărta.

— Nu te mişca, zise ea, cu ochii închişi. Dacă va funcționa, trebuie să *văd* înăuntru.

El se forță să rămână nemişcat, cu maxilarul încleştat, cu brațele rigide pe lângă corp. Îşi simțea inimile bătând la unison, muşchiul cardiac contractându-se, ventriculele bătând prin marea de adrenalină rămasă de la lupta lor, în timp ce numărau ultimele secunde neajutorate din viața lui. Dar acum mai era şi altceva în interiorul lui, o prezență subtilă, iscoditoare, pe care o identifică drept o reprezentare telekinetică a lui Vosa însăşi, care îşi croia drum prin camerele inimii sale.

— Ce faci…, întrebă Eogan din spatele ei.

— Linişte. Ea aşteptă şi apoi se uită la Maul. Ține-ți respirația.

— De ce? întrebă Maul printre dinți strânşi.

— Pentru că totul se mişcă atunci când respiri, iar eu am o singură şansă. Ridicându-şi uşor o mână, îşi întinse degetele şi apoi le aduse împreună ca şi cum ar fi apucat un obiect invizibil. Inimile tale sunt mereu în mişcare. Am mai puțin de o secundă când toate cele patru camere sunt în repaus.

Maul simți un şoc luminos de durere tăindu-i pieptul stâng. Se luptă cu dorința de a reacționa – avu nevoie de fiecare gram de voință pe care o avea – şi apoi dispăru. Vosa deschise ochii şi se uită la el.

— Asta e.

— Uau, spuse Eogan, părând impresionat. Cum ai reuşit să faci asta? Eşti sigură că le-ai rezolvat pe amândouă?

— Nu, spuse Vosa, dar dacă mă înşel, vom afla cu toții destul de curând. Aruncă o privire la lada de pe podeaua infirmeriei. Haideți, să mutăm chestia asta de aici înainte ca încă unul dintre noi să sfârşească mort.

Călătoria înapoi spre hangar fu în mare parte fără evenimente. Cărând lada între ei trei, cu Eogan compensând brațul drept al lui Maul care slăbea constant, totul merse bine. Doar o dată dădură de un semn de viață – o mică confruntare în atelierul metalurgic al închisorii între un grup de deținuți noi, puternic înarmați, şi ultimii gardieni rămaşi. Din câte putu vedea Maul, gardienii câştigau, dar numai pentru că ştiau terenul. Privi fără vreun interes deosebit cum doi dintre ofițerii de corecție întinseră o ambuscadă unuia dintre deținuți şi îl aruncară într-una dintre maşinile uriaşe de balotat şi tocat oțel. Deținutul nici nu avu timp să țipe.

Sub ei, podeaua închisorii avu o zvâcnire bruscă. Sunetul familiar al mecanismului începu să reverbereze prin pereți.

— Ce-a fost asta? întrebă Vosa de la capătul ei din ladă.

Maul şi Eogan schimbară o singură privire. Apoi Eogan îi făcu semn cu capul să meargă mai departe.

— Înseamnă că trebuie să ne grăbim.

Până când ajunseră pe coridorul din afara hangarului, pereții se desprindeau,

alunecând în lateral şi izbindu-se unii de alții într-o încercare nefericită de a se alinia în noi niveluri şi straturi. Zgomotele erau aproape asurzitoare.

Vosa continua să arunce priviri sălbatice în jurul ei, în timp ce păşeau peste golurile care se deschideau în podeaua din jurul lor. În toate direcțiile, marele peisaj metalic era zguduit de cutremure constante şi neregulate.

— Este normal? strigă ea.

Eogan se feri când o foaie masivă de oțel trecu pe lângă capul lui, spiralând prin aer şi înfigându-se în peretele opus.

— Nimic nu este normal aici, murmură băiatul. Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine.

Maul îşi îndreptă ochii spre coridorul din față. Oricât de preocupat ar fi fost să urce lada la bordul navei Bando Gora, nu exista nicio greşeală în faptul că această reconfigurare era diferită – că angrenajele şi roțile închisorii erau hotărâte să se rupă în bucăți. Nu ştia şi nici nu-i păsa dacă acesta era un fel de mod automat de autodistrugere sau pur şi simplu rezultatul inevitabil al algoritmului de potrivire a meciurilor care o luase razna. Nu mai aveau timp.

Apoi îşi dădu seama că se mai întâmpla şi altceva. Pereții se apropiau.

Zări portul de andocare şi se mişcă mai repede, forțându-i pe Eogan şi pe Vosa aproape să alerge pentru a ține pasul.

— Mergeți undeva? întrebă o voce din spatele lor.

Capul lui Maul se întoarse brusc şi văzu hologramа complet proiectată a lui Jabba, aşezată pe platforma sa cu repulsor, privindu-i ca ultimul Lord al Creației. Stând chiar în fața hologramei, Maul putu vedea un mercenar Trandoshan, cu o puşcă blaster în mână. Mercenarul îndreptă arma spre ei până când țeava blasterului deveni un O perfect, cu privirea fixă.

— Văd că ți-ai făcut un prieten, spuse Jabba, dând din cap către Vosa. Canalizarea se adânceşte întotdeauna pentru a întâlni nivelul cel mai de jos. De ce nu sunt surprins? Nu aşteptă răspunsul lor. Ce este în ladă?

— Nu e treaba ta, spuse Maul. Plecăm cu ea.

— *Plecăm?* Huttul chicoti şi aruncă o privire spre pereții hangarului. Nu, cred că veți rămâne aici. Îmi place ideea de a te vedea pe tine şi pe noii tăi tovarăşi zdrobiți în acest sicriu de metal.

Mâinile lui Vosa se duseră la săbiile sale.

— Ultima şansă, Jabba.

— Nu şi de data asta, gunoiule.

Cu o grimasă, Huttul făcu un gest, platforma cu repulsor pivotă în jurul ei, iar Trandoshanul deschise focul. Maul se mişca deja. Lăsându-şi jos capătul de pe ladă, sări înainte, activându-şi sabia în aer şi execută fără greutate o rotire în stil Ataru, ferindu-se de tirurile de blaster şi învârtind lama într-un arc de cerc spre gâtul Trandoshanului. Lovitura îl decapită pe adversar atât de rapid încât, pentru o clipă, trupul fără cap al mercenarului rămase drept la marginea platformei plutitoare înainte să se prăbuşească, dispărând în golul care tocmai se deschisese sub ei.

Ochii lui Jabba se ridicară pentru a-i întâlni pe ai lui Maul. Huttul spuse ceva, dar cuvintele îi fură acoperite de cacofonia de zgomote mecanice şi, oricum, nu prea conta. Cu o mişcare degajată a brațului, Huttul indică dana de andocare.

Maul sări înapoi, până unde aşteptau Eogan şi Vosa, şi cărară împreună lada pe pasarelă spre portul unde nava lui Jabba, *Nestemata Stelară,* era gata de plecare.

Capitolul 75
500 REPUBLICA

Luminile erau stinse pentru seară, iar Palpatine ieşi de la duş, proaspăt şters cu prosopul şi îmbrăcat într-un halat de shimmersilk Dramasian, pentru a-l găsi pe Hego Damask aşteptându-l.

— Stăpâne. Senatorul se opri din drum, picioarele sale alunecoase ajungând să se odihnească pe covorul bogat brodat. Bine ați venit.

Apariția neașteptată a Muunului aici, în apartamentul său, la acea oră a nopții, îl prinse pe Palpatine cu garda jos, chiar dacă fu nevoit să recunoască faptul că Damask, ca Lord Plagueis, se afla de ceva vreme în gândurile sale inconştiente.

— Este o plăcere neașteptată.

Plagueis aprobă din cap.

— Sunt momente în care acestea par a fi singurele plăceri rămase, răspunse el criptic, apoi îndepărtă gândul. Dar nu contează asta. Trebuie să mă ierți pentru meditațiile melancolice, Lord Sidious, aşa cum o să îmi ierți şi vizita neinvitată.

— Orice vizită din partea ta este binevenită.

— Chiar şi acum? întrebă Muunul. În aceste circumstanțe?

Sidious îl privi o clipă înainte să dea din cap.

— Ah, zise el. Te referi la evoluțiile recente din închisoare. Da. Am fost informat.

— Se pare că nu mai există *Cog Hive Şapte*, răspunse Plagueis gânditor. În acest moment, toate scanerele nu raportează nimic altceva decât un câmp de resturi metalice libere undeva în Inelul Exterior.

— Aşa cum am cerut.

— Într-adevăr, fu de acord Muunul. Se pare că întreaga stație spațială s-a rupt în bucăți... Făcu o pauză, întâlnind privirea lui Sidious. Imediat după plecarea ucenicului tău. Şi el şi-a îndeplinit misiunea perfect, nu-i aşa?

— Da, spuse Sidious aprobând din cap.

— Conform primelor noastre scanări biologice, nu există supraviețuitori, spuse Plagueis, aproape cu blândețe. Inclusiv ținta ta principală, Iram Radique.

Sidious îl privi iscoditor pe Muun pentru o clipă, întrebându-se dacă nu cumva mai era ceva în cuvintele lui Plagueis, un întreg substrat de semnificații pe care îl trecuse cu vederea până acum. Începuse oare Plagueis să ghicească adevăratul său scop al trimiterii lui Maul la *Cog Hive Seven*? Cum ar fi reacționat la dezvăluirea a ceea ce se întâmplase în acele ultime clipe, dacă ar fi aflat vreodată că Bando Gora fusese acolo şi intrase în posesia dispozitivului nuclear a cărui procurare fusese scopul său final acolo?

Cu toate astea, se părea că Plagueis trecea deja la alte lucruri.

— După cum ai aflat deja, spuse el, Forța are un scop şi o voință pentru toate lucrurile pe care chiar şi tu şi eu abia acum am început să le descoperim. Exploatându-i plenitudinea, vom moşteni o putere şi o glorie nebănuite. Plagueis făcu o pauză. Împreună.

Sidious nu spuse nimic pentru o clipă. Apoi aprobă din cap.

— Foarte bine, zise el, apoi, cu o oarecare dificultate, reuşi un zâmbet îngăduitor. Deşi nu mă pot abține să nu simt că, într-un fel, riscând să mă expun, te-am dezamăgit şi pe tine.

— Chiar aşa? Plagueis îl privi împasibil. Mi se pare prematur să fac o condamnare atât de categorică. Apoi, cu o expirație lentă de aer care semnala că discuția se încheiase, se ridică în picioare. Este târziu, domnule Senator Palpatine, şi ştiu că orele tale de intimitate şi de petrecere a timpului liber sunt din ce în ce mai limitate, aşa că voi pleca singur. Ochii lui galbeni străluceau. Vom vorbi din nou în curând.

Îl lăsă pe Sidious în picioare. Trecu mult timp până când Lordul Sith se mişcă din nou, îndepărtându-se de locul în care stătuse şi mergând să sigileze trapa vestiarului, închizându-se înăuntru.

Capitolul 76
IMAGINEA FINALĂ

În cala de marfă, Maul stătea ghemuit într-un colț, privind protector la lada din fața lui. Simțea căldura şi vitalitatea letală a uraniului şi ştia că livrarea acestuia în mâinile lui Komari Vosa, însemna că avusese succes. Dar asta nu însemna mare lucru pentru el. Deşi scăpase din închisoare, cu încărcăturile explozive dezactivate şi dislocate din inimile sale, o parte din el se simțea încă întemnițată.

Încă nu primise veşti de la Maestrul său.

Ridicându-se în picioare, se plimbă pe lungimea calei, se duse şi se întoarse din nou, fără ca ochii lui să părăsească lada. Până în momentul în care Darth Sidious va veni direct la el pentru a-l felicita pentru succesul misiunii sale, rămânea neliniştit şi gânditor.

Învelişul navei *Nestemata Stelară* tremura uşor în jurul lui, marile sale motoare scrâşnind prin sectorul Tharin, pe Ruta Sisar, în drumul ei spre spațiul Hutt, unde Maul avea să se despartă de Eogan, Komari Vosa şi de armă.

De acolo, viitorul era incert. Era foarte conştient de instrucțiunile lui Sidious de a nu se dezvălui ca Lord Sith şi de a nu se baza pe Forță.

Doar dacă…

Nu. Mesajul nu putea fi confundat. Sidious intenționase ca el să dezlănțuie întreaga forță a părții întunecate, iar ultimele momente din închisoare – cu *viermele* şi cu Vosa însăşi – fuseseră un alt test, în care spera doar că se dovedise demn.

Atunci de ce încă nu îl contactase Sidious? Şi când avea să mai audă de Maestrul său? Începu să se plimbe din nou prin cală, apoi se opri la sunetul trapei care se deschidea şuierând în spatele lui.

— Maul.

Întorcându-se, îşi lăsă mâna pe mânerul sabiei sale, unde rămase, chiar dacă recunoscu chipul femeii care ieşea din umbră.

— Ce vrei?

La început, Vosa nu răspunse. Era imposibil de spus la ce se uita. Din unghiul capului ei, Maul presupuse că atenția ei era fixată pe lada pe care o păzea el… deşi se putea ca ea să se uite şi la el.

— Verificam doar încărcătura.

Maul nu se mişcă. Nu părea să existe un răspuns adecvat la acest comentariu, iar el nu oferi niciunul.

— Bucătarul lui Jabba pregăteşte cina în bucătărie, spuse Vosa. Sunt destul de sigură că nu ne va otrăvi… dar ar trebui să-l lăsăm pe băiat să mănânce mai întâi. Apoi, aventurându-se cu un pas mai aproape: Tu mănânci, nu-i aşa?

Maul o privi cu ochi răi şi ridică o mână.

— E destul de aproape.

— Te venerează, să ştii. Băiatul. Ce te-a văzut făcând acolo…

— Galaxia îl va căli destul de repede, spuse Maul. Dacă nu-l va ucide mai întâi.

— Poate ar trebui să-l iei cu tine. Ca ucenic.

Maul o privi speculativ.

— Ce ştii tu despre ucenici?

— Nimic, spuse Vosa cu o voce liniştită, apoi dădu din cap vag şi neangajant în direcţia lăzii. Nu am nevoie să ştiu detaliile misiunii tale pe *Cog Hive Seven*. Ştiu că misiunea ta acolo a fost în slujba unui scop suveran, mult dincolo de tine.

— La fel ca şi a ta, spuse Maul.

Se aştepta ca ea să nege, să afirme că Bando Gora servea doar scopurilor lor, dar Vosa aprobă din nou din cap.

— Poate că aşa este, spuse ea. Totuşi, când mă uit la tine şi la felul în care noi doi am luptat împreună cu acel *vierme*, nu pot să nu mă întreb…

— Nu, mârâi el.

— Am vrut doar să spun… Ea ezită, cântărindu-şi cu grijă cuvintele. Niciunul dintre noi nu mai suntem cei care am fost odată. Cine poate spune unde am putea ajunge?

Maul îşi îndreptă privirea în direcţia ei, ochii lui galbeni întâlnindu-i pe ai ei pentru o fracţiune de secundă. Ceea ce simţea acolo, acea familiaritate stranie, i se păru mai periculoasă şi mai potenţial captivantă decât pe *Cog Hive Seven*, şi o respinse imediat.

— Cât mai avem până ajungem?

— Eşti nerăbdător?

Maul dădu din mână.

— Pur şi simplu sunt gata să las această afacere în urmă.

— Înţeleg. Vosa zâmbi la tonul lui, ca şi cum nu se aştepta la altceva. Nu mai e mult până atunci.

— Atunci lasă-mă.

— Poate ne vedem sus?

Dar Maul îi întorsese deja spatele la ea pentru a se holba la lada din colţul calei. Abia când o auzi plecând şi trapa închizându-se în urma ei, îşi luă ochii de la ladă şi se întoarse să arunce o privire spre uşa prin care dispăruse ea.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar

nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.